ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Drenajská sága 7 - Tulák 2 - Hrdina ve stínu.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL

HRDINA VE STÍNU

NÁVRAT(r)

název originálu HERO IN THE SHADOWS
(c) Copyright by David A. Gemmell - 2000
(c) Translation by Dana Krejčová - 2002
(c) Cover by Thomas Thiemeyer / via Thomas Schliick Agency - 2002
(c) for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2002
ISBN 80-7174-479-4

Věnování

Hrdinu ve stínu s láskou věnuji Broo Dohertyové, díky za léta podpory, povzbuzování a skvělého humoru. Hodně štěstí, Broo!

Poděkování

Děkuji svým zkušebním čtenářům Janu Dunlopovi, Tonymu Evansovi, Alanu Fisherovi, Stelle Grahamové a Stevu Huttovi, jejichž postřehů a rad si nesmírně cením, a svým korektorům Ursule Mackenzieové, Lize Reevesové a Stevu Saffelovi. Jsem rovněž velmi vděčný Timu Walkerovi a partě z Active Computers v Bexhillu, kteří mi přispěchali na pomoc, když se mi počítač zbláznil a umřel během finiše před konečným termínem odevzdání knihy. Jejich rychlá pomoc - a zapůjčení nového počítače - zajistily, že se poslední Tulákovo dobrodružství dostalo k vydavateli včas.
Zvláště děkuji Daleovi Rippkemu a Eriku Harrisovi, díky nimž bylo plánování dalšího románu z Drenaje ještě větším

potěšením.

Prolog

ŽOLDNÉŘSKÝ KAPITÁN CAMRAN OSIR zastavil oře na vrcholku kopce a otočil se v sedle, aby viděl zpátky na lesní stezku. Dvanáct mužů pod jeho velením vyjelo v zástupu z lesa a zastavilo se, než velitel prohlédne obzor. Camran si sňal železnou přílbu a prohrábl si dlouhé plavé vlasy a na okamžik se těšil z teplého vánku, jenž mu vysušil pot. Ohlédl se na zajatou dívku na koni vedle sebe. Ruce měla svázané a v tmavých očích vzdor. Usmál se na ni a viděl, jak zbledla. Věděla, že ji zabije a že smrt nepřijde rychle. Cítil, jak se mu ve slabinách bouří krev. Potom ten pocit pominul. Přimhouřil modré oči a zapátral v údolí po známkách pronásledování.

Když se ujistil, že je nikdo nesleduje, pokusil se uvolnit. Stále ještě se zlobil, jak jinak, ale uklidňoval se představou, že jeho jezdci jsou nevzdělaní surovci, kteří příliš nechápou civilizované chování.

Nájezd probíhal dobře. V malé rolnické osadě bylo jen pět mužů a ty zabili rychle, aniž by jeho muži utržili jediný šrám. Některým ženám a dětem se podařilo uniknout do lesů, ale tři mladé ženy chytili - aspoň dost na to, aby uspokojily tělesné choutky jeho jezdců. Camran sám chytil čtvrtou, tmavovlasou dívku, nyní sedící na koni s prohnutým hřbetem vedle něj. Pokusila se utéci, ale on ji dohonil, seskočil z koně a strhl ji na zem. Bojovala mlčky, beze strachu, ale jedna rána do brady ji srazila do bezvědomí, a pak si ji hodil přes sedlo. Na bledé líci měla krev a na krku se jí vybarvovala slušná modřina. Vybledlé žluté šaty měla na rameni roztržené a ohrnuté, takže jí bylo vidět ňadro. Camran odtrhl myšlenky od její hebké kůže a věnoval se naléhavějším věcem.

Ano, nájezd probíhal dobře, dokud ten hňup Polian nepodnítil ostatní, aby zapálili jeden starý statek. Svévolné ničení majetku bylo urozenému muži jako Camran odporné. Bylo to zločinné plýtvání. Rolníky bylo vždycky možné nahradit, ale s dobrými domy se mělo zacházet s úctou. A ten statek byl dobře postavený někým, komu záleželo na dobře odvedené práci. Camran se zlobil nejen na muže, ale i na sebe. Místo aby zajaté ženy prostě zabil, dopustil, aby jeho potřeby převážily nad zdravým rozumem. Dal si načas, těšil se z pláče první a vychutnával zoufalé prosby druhé i následný křik třetí. Když byly mrtvé, obrátil svou pozornost k tmavovlásce. Ona neprosila a od chvíle, kdy znovu nabyla vědomí a zjistila, že je svázaná na rukou i nohou, nevydala ani hlásku. Ona bude největší kořistí, až začne, její křik bude nejčistší a nejsladší.

Právě když začal vybalovat stahovací nože se slonovinovou rukojetí, objevil se kouř. Otočil se a uviděl oheň. Nechal spoutanou dívku ležet, kde byla, a rozběhl se k požáru. Polian se na něj zazubil. Zubil se, ještě když umíral s Camranovou dýkou mezi žebry, kde mu proťala srdce.

Ten náhlý výbuch krutosti muže zastrašil. "Copak jsem vám to neříkal?" řval Camran. "Majetek ne! Leda na přímý rozkaz. Teď seberte zásoby a mizíme."

Vrátil se k mladé ženě. Napadlo ho, že ji zabije, ale kdyby to udělal hned, neměl by z toho žádné potěšení, žádnou pomalou, tepající radost při pohledu na to, jak jí z očí vyprchává život. Podíval se na šest malých stahovacích nožů v hedvábím podšitém plátěném pouzdře a cítil, jak ho tíží zklamání. Pečlivě plátno smotal a převázal černou stuhou. Pak dívku zvedl, přeřízl jí provaz kolem kotníků a vysadil na koně mrtvého Poliana. Stále mlčela.

Když vyjel, ohlédl se na hořící dům a hluboce se zastyděl. Statek nebyl postavený narychlo, nýbrž s velkou trpělivostí, trámy byly tesány s láskou, spoje do sebe dokonale zapadaly. Rámy oken byly dokonce krásně vyřezávané. Zničit takové místo byla svatokrádež. Jeho otec by se za něj styděl.

Ke Camranovi dojel jeho seržant, obr Okrian. "Nebyl jsem tam včas, abych je zarazil, pane," řekl.

Camran v jeho očích uviděl strach. "To se stane, když člověk musí jednat s chátrou," opáčil. "Doufejme, že až dorazíme do Qumtaru, budou k mání lepší chlapi. Jen s jedenácti muži si od Panagyna stěží vysloužíme pochvalu."

"Získáme jich víc, pane. Qumtar se jen hemží bojovníky, co hledají zaměstnání u některého z rodů."

",Hemží se' nejspíš je příhodný popis. Není to jako za starých časů, co?"

"To není téměř nic, pane," poznamenal Okrian a oba jeli dál mlčky, ztracení ve vzpomínkách na minulost. Camran vzpomínal na vpád na drenajské území před osmnácti lety, kdy byl mladším důstojníkem ve vagrijském vojsku a sloužil pod Kaemem. Byl to, jak sliboval Kaem, úsvit nové říše. A na čas to byla i pravda. Rozdrtili všechna vojska, která proti nim vyslali, největšího drenajského generála, Egela, zahnali do pustého pralesa Skultiku a oblehli poslední pevnost, Dros Purdol. To však byl vrchol tažení. Pod velením obra Karnaka se Purdol udržel a Egel prorazil ze Skultiku a vrhl se na vagrijské vojsko jako bouře. Kaema zabil nájemný vrah Tulák a do dvou let drenajské síly napadly Vagrii. A neskončilo jenom při tom. Na mnoho nejlepších vagrijských důstojníků byly vydány zatykače s obviněním ze zločinů proti obyvatelstvu. Bylo to k smíchu. Jaký byl zločin zabíjet nepřátele, ať už to byli vojáci, či sedláci? Nicméně mnoho důstojníků zatkli a oběsili.

Camran unikl na sever do zemí Gothirů, avšak dokonce i tam ho dál honili drenajští agenti. A tak se přesunul na východ přes moře do Ventrie a dál, sloužil v mnoha armádách a bandách žoldnéřů.

V sedmatřiceti měl nyní na starosti verbování pro rod Bakardů, jednu ze čtyř rodin vládnoucích v Kydoru. Nečekala je žádná otevřená válka. Zatím. Ale všechny rody nabíraly vojáky a v divočině docházelo k šarvátkám.

Do Kydoru se málokdy dostaly zprávy z domova, avšak Camran si před pár lety s potěšením poslechl o Karnakově smrti. Zavraždili ho, když vedl přehlídku. Nádhera! Zřejmě ho zabila jakási žena kuší bájného Tuláka.

Camran se vrátil do přítomnosti a ohlédl se na rekruty. Ještě stále byli vylekaní a chtěli se zavděčit v naději, že až se utáboří, Camran je pustí na tu holku. Jejich naděje brzy zmaří. Měl v plánu ji použít, stáhnout ji z kůže a nechat muže, aby zahrabali tělo. Znovu se na ni podíval a usmál se. Ona na něj jen chladně hleděla a neříkala nic.

Těsně před soumrakem Camran uhnul ze stezky a vybral místo na přenocování. Když muži odsedlávali, zatáhl dívku

hlouběji do lesa. Nevzpírala se, když ji hodil na zem, a nevykřikla, když si ji bral. Jak se blížil k vyvrcholení, otevřel oči a zjistil, že se mu dívá do obličeje s naprosto kamenným výrazem. To nejenže sebralo veškerou radost ze znásilnění, ale také mu pokazilo erekci. Navztekal se. Vytáhl nůž a položil jí ho na krk.

"Šerý vlk tě zabije," řekla pomalu a v hlase se jí neozýval sebemenší strach. Z jejích slov zněla jistota a Camran se zarazil.

"Šerý vlk? Snad nějaký noční démon? Ochránce rolníků?"

"Přichází," odtušila.

Vlasy na krku se mu zježily. "Asi je to nějaký obr či tak."

Neodpověděla. Nalevo se cosi pohnulo v houští. Camran se s bušícím srdcem vymrštil na nohy, avšak byl to jenom Okrian.

"Muži se ptali, jestli už jsi s ní skončil," pravil seržant s očima upřenýma na rolnické děvče.

"Ne, ještě ne," odsekl Camran. "Možná zítra."

Seržant pokrčil rameny a vrátil se k ohni.

"Jeden den života navíc," řekl Camran dívce. "Poděkuješ mi?"

"Budu se dívat, jak umíráš," odvětila.

Camran se usmál, a pak ji praštil pěstí do obličeje a srazil ji zase na zem. "Pitomá selka," zavrčel.

Ale její slova se mu vracela a následujícího rána při jízdě neustále kontroloval stezku za nimi. Začínalo ho bolet za krkem. Už chtěl pobídnout koně, když se ještě naposledy ohlédl. Na zlomek vteřiny zahlédl, jak mezi stromy o půl míle dál po cestě mizí stín. Zamrkal. Byl to jezdec, nebo jen zatoulaný jelen? Nebyl si jistý. Tiše zaklel a pak si zavolal dva z jezdců. "Vraťte se po stezce. Možná nás někdo sleduje. Pokud ano, zabijte ho." Muži otočili koně a odjeli. Camran se podíval na dívku. Usmívala se.

"Co se děje, pane?" zeptal se Okrian a pobídl koně o něco blíž.

"Mám dojem, že jsem zahlédl nějakého jezdce. Jedeme dál."

Jeli celé odpoledne, na hodinku se zastavili a nechali odpočinout koně, pak se utábořili v zastíněném dolíku u potoka. Po dvou mužích, které Camran odeslal, nebylo ani stopy. Zavolal si k sobě seržanta. Velký žoldnéř si lehl vedle kapitána a Camran mu řekl o dívčině varování.

"Šerý vlk?" opáčil. "O tom jsem nikdy neslyšel. Ale taky tuhle oblast Kydoru moc dobře neznám. Jestli nás sleduje, chlapci ho dostanou. Jsou to tvrďáci."

"Tak kde jsou?"

"Nejspíš někde lelkují. Nebo, jestli ho chytili, tak si trochu pohrávají. Perrin je prý docela umělec, když dojde na krvavého orla. Chlapi říkali, že dokáže člověku otevřít žebra, upevnit vnitřnosti klacky a ten chudák ještě zůstane pár hodin naživu. Tak co s tou holkou, pane? Mužům by menší rozptýlení jen prospělo."

"Ano, vezměte si ji," řekl Camran.

Okrian ji popadl za vlasy a odtáhl ji k ohni. Devět mužů zajásalo. Okrian jim ji hodil. První muž vstal a zachytil ji, když padala. "Kouknem se na masíčko," zařval a strhl z ní šaty.

Dívka se najednou otočila na patě a ohnala se loktem, při čemž mu rozdrtila nos. Na knír a bradku mu vystříkla krev a on se zapotácel. Seržant k ní okamžitě přiskočil zezadu, popadl ji a pevně k sobě přitiskl. Dívka švihla hlavou a zasáhla ho do lícní kosti. Popadl ji za vlasy a surově zakroutil.

První muž vytáhl dýku a přistoupil blíž. "Ty smradlavá čubko," zasyčel. "Teď tě pořežu. Ne dost, abychom si tě nemohli užít, ty malá děvko, ale dost, abys vříškala jako podříznutý podsvinče."

Dívka se nemohla hnout a tak na něj jen hleděla s nezakrytou záští. Neprosila ani nebrečela.

Najednou se ozvalo křupnutí a dusnutí. Muž s nožem se užasle zastavil a pomalu zvedl levou ruku. Přitom padl na kolena. Pátravými prsty se dotkl černé opeřené střely, která mu trčela ze spodiny lebeční. Chtěl promluvit, ale nedokázal to a přepadl na obličej.

Chvíli se nikdo nehýbal. Seržant děvče hodil na zem a tasil meč. Další muž, blíž ke stromům, zachrčel šokem a bolestí, jak se mu šipka objevila v prsou. Přepadl na záda, pokusil se vstát a pak chraptivě vykřikl, než zemřel.

K ohni doběhl Camran s mečem v ruce a zaútočil do podrostu. Jeho muži se rozestoupili za ním.

Všude bylo ticho a po nepříteli ani stopy.

"Musíme se dostat na otevřenou půdu!" křikl Camran. Muži se rozběhli ke koním a rychle je osedlali. Camran popadl dívku a donutil ji nasednout, sám se vyškrábal za ní a vyjeli z dolíku.

Jak se muži hnali lesem, měsíc se schoval za mraky. Potmě museli zpomalit. Camran zahlédl mezeru mezi stromy a zamířil k ní. Ocitl se na úbočí kopce. Okrian se přiblížil. Když z lesa vyjeli také ostatní muži, Camran je přepočítal. Včetně jeho a seržanta se sem dostalo osm mužů. Zalétl pohledem ke skupině a znovu je spočítal. Během útěku dostal zabiják dalšího.

Okrian si sundal černou koženou přílbu a rukou si přejel rostoucí pleš. "U Šemovejch koulí," vybuchl, "ztratili jsme pět mužů a nikoho jsme ani okem nezahlídli!"

Camran se rozhlédl kolem sebe. Byli na kruhové čistině, ale ať by se vydali kamkoliv, museli by znovu vstoupit do lesa. "Počkáme tu do rána," prohlásil a sesedl. Strhl dívku ze sedla a otočil ji k sobě. "Kdo je ten Šerý vlk?" zeptal se.

Neodpověděla a on ji tvrdě uhodil. "Mluv se mnou, čubko," zasyčel, "nebo ti rozříznu břicho a uškrtím tě na vlastních střevech."

"Patří mu celé údolí," řekla. "Můj bratr a ostatní muži, které jste zabili, pro něj pracovali."

"Popiš ho."

"Je vysoký. Má dlouhé šedivé vlasy."

"Takže stařec?"

"Nepohybuje se jako stařec," odpověděla. "Ale ano, je starý."

"A jak víš, že přijde?"

"Vloni pět mužů napadlo usedlost severně od údolí. Zabili tam muže a jeho ženu. Šerý vlk jel za nimi. Když se vrátil, poslal povoz a těla přivezli zpátky a vystavili na trhu. Psanci nás neobtěžují. Jenom cizinci jako vy přinášejí do země Šerého vlka zlo."

"Má nějaké jméno?" chtěl vědět Camran.

"Je to Šerý vlk," odvětila. "Víc nevím."

Camran poodešel a zadíval se do tmy pod stromy. Připojil se k němu Okrian. "Nemůže být všude naráz," zašeptal Okrian. "Hodně bude záležet na tom, kudy se dáme. Měli jsme namířeno na východ, takže bychom možná měli změnit plány."

Žoldnéřský kapitán vyndal z kapsy u sedlové brašny mapu a rozložil ji na zemi. Mířili k východní hranici a Qumtaru, jenže teď chtěl Camran vidět jenom konec lesa. Na otevřeném prostranství vrah osm ozbrojených mužů nepřemůže. V měsíčním světle si prohlížel mapu. "Nejbližší konec lesa je na severovýchodě," řekl. "Asi dvě míle daleko. Jakmile se rozední, jedeme tam." Okrian kývl a neříkal nic.

"Nač myslíš?"

Seržant se zhluboka nadechl a potom si přejel rukou přes obličej. "Vzpomínal jsem na ten útok - dvě šipky z kuše, jedna těsně za druhou. Nebyl čas dobít. Takže buď tam jsou dva, nebo to musí být dvojitá zbraň."

"Kdyby tam byli dva, viděli bychom nějaké stopy, když jsme běželi do křoví," pravil Camran. "Oba by se nám vyhnout nedokázali."

"Právě. Takže je to jeden muž a používá dvojitou kuši. Jeden muž, jeden zkušený vrah, který, když už zabil ty dva, co jsme poslali, dokázal zabít též tři tvrdé chlapy bez toho, abychom ho vůbec zahlédli."

"Určitě někam míříš, že?" zavrčel Camran.

"Byl tu jeden muž - před lety - který takovou zbraň používal. Prý ho zabili. Jiní tvrdí, že opustil Drenaj a koupil si palác v Gothiru. Ale možná místo toho přišel do Kydoru."

Camran se zasmál. "Myslíš, že nás honí Tulák Zabíječ?"

"Doufám, že ne."

"Bohové, člověče, do Gothiru to je odsud dva tisíce mil. Ne, tohle je jenom další lovec, co používá stejnou zbraň. Ať je to kdokoliv, teď už na něj budeme připravení," prohlásil Camran. "Postav dva muže na hlídku a řekni ostatním, ať se trochu prospí."

Camran došel k dívce a zase ji svázal na rukou i nohou a pak se uložil na zem. Sloužil v šesti taženích a věděl, jak důležité je odpočívat, kdykoliv je to možné. Ale spánek nepřišel hned. Místo toho ležel ve tmě a přemýšlel o tom, co povídal Okrian.

Tulák. I pouhé jméno stačilo, aby se zachvěl. Báje ze dnů jeho mládí, Tulák Asasín prý byl démon v lidské podobě. Nic ho nedokázalo zastavit - ani zdi, ani ozbrojené stráže, ani kouzla. Prý po něm šli děsiví válečníci Temného bratrstva. Všichni zemřeli. Poslali za ním dlaky, jež stvořil jeden nadirský šaman. Dokonce i ty pobil.

Camran se zachvěl. Vzpamatuj se, říkal si. Tenkrát prý Tulákovi pomalu táhlo na čtyřicítku. Jestli po nich šel teď, muselo by mu být skoro šedesát, a stařec by se nedokázal pohybovat a zabíjet tak rychle jako tenhle.

Ne, usoudil, to nemůže být Tulák. A s tím pomyšlením usnul.

Náhle se probudil a posadil se. Blížil se k němu stín. Vrhl se doprava a popadl svůj meč. Něco ho však udeřilo do čela a srazilo na zem. Okrian vyrazil bojový pokřik a rozběhl se k němu. Camran vyskočil s mečem v ruce. Měsíc znovu zašel za mraky, ale Camran ještě stačil zahlédnout, jak ve tmě mezi stromy mizí nezřetelná postava.

"Kdo měl hlídku?" zaječel Camran. "U všech bohů, vyříznu tomu parchantovi oči!"

"To už nemá smysl," podotkl Okrian a ukázal na postavu ležící na zemi. Kolem muže se tvořila kaluž krve. Měl podříznuté hrdlo. Další mrtvý byl opřený o balvan. "Jsi zraněný," řekl Okrian. Z mělké rány na čele Camranovi kapala krev.

"Sehnul jsem se v pravou chvíli," poznamenal kapitán. "Jinak by mi prosekl krk." Vzhlédl k obloze. "Asi za hodinu svítá." Vytáhl z kapsy šátek a přitiskl si ho na krvácející ránu na čele.

"Myslím, že jsem ho zasáhl," podotkl Okrian. "Ale byl hrozně rychlý."

Camran si dál oťukával ránu, ale proud krve se nezastavil. "Budeš to muset zašít," řekl Okrianovi.

"Ano, pane." Mohutný seržant došel ke koni a ze sedlové brašny vytáhl lékařský váček. Camran nehybně držel, když se Okrian pustil do práce. Podíval se na čtyři přeživší rekruty a vycítil jejich strach. Napětí neopadlo, dokonce ani když vyšlo slunce, protože teď museli vjet zpátky do lesa.

Když Camran nasedal, obloha byla jasná a bez mráčku. Dívku jako rukojmí si posadil před sebe. Otočil se na své muže. "Jestli zaútočí za denního světla, zabijeme ho," prohlásil. "Jestli ne, tak brzy vyjedeme z lesa. Pak nás přestane sledovat. Se šesti chlapy na otevřeném prostoru si nic nezačne."

Nepřesvědčil je. Ale oni zase nepřesvědčili jeho. Pomalu zamířili k lesu, našli stezku a zrychlili. Camran jel v čele a Okrian hned za ním. Jeli asi půl hodiny. Okrian se ohlédl a uviděl dva koně bez jezdců. Polekaně vykřikl. V té chvíli se všech zmocnila panika a oni pobídli koně k větší rychlosti.

Camran vyjel z lesa a zatáhl za otěže. Silně se potil a srdce mu prudce bušilo. Okrian a další dva přeživší tasili meče.

Z lesa pomalu vyjel jezdec na tmavém koni, dlouhý černý plášť měl přitažený k tělu. Když se blížil, všichni čtyři válečníci jenom nehybně seděli v sedlech. Camran zamrkal, jak mu do očí stekl pot. Dlouhán měl pevné a jaksi bezvěké rysy. Mohlo mu být cokoliv mezi třiceti a padesáti. Vlasy měl bílé, jen tu a tam černý pramínek, sahaly mu po ramena a z očí mu je přidržovala černá hedvábná páska na čele. Tvářil se bezvýrazně, avšak tmavé oči upíral na Camrana.

Dojel na deset stop od nich a pak přitáhl otěže a čekal.

Camrana v ráně na čele pálil slaný pot. Rty měl suché a olízl si je. Jeden bělovlasý chlapík proti čtyřem válečníkům. Nemohl to přežít. Tak proč má žaludek stažený tak strašlivým strachem?

V té chvíli se dívka náhle vrhla ze sedla. Camran seji pokusil zachytit, ale minul a rychle se otočil zpátky k jezdci.

Za tu kratičkou chvíli jezdcův plášť zavlál a muž zvedl ruku. Do jezdců vedle Okriana udeřily dvě šipky z kuše. První rekrut se zhroutil ze sedla, druhý přepadl dopředu a sklouzl koni na krk. Okrian pobídl koně a zaútočil. Camran ho následoval s napřaženou šavlí. Muž švihl levou rukou. Vzduchem prolétlo cosi stříbrného a cestou do mozku to Okrianovi prorazilo levou oční bulvu. Tu seržant přepadl dozadu a čepel mu vyletěla z ruky. Camran sekl šavlí po asasínovi, ale ten se v sedle uhnul a čepel ho minula o pouhé palce. Camran otočil koně.

Něco ho udeřilo do krku. Najednou nemohl dýchat. Pustil zbraň a zvedl ruku. Uchopil jílec vrhacího nože a vytáhl ho z rány. Na tunice mu zabublala krev. Jeho kůň se vzepjal a shodil jej do trávy. Jak tam tak ležel a dusil se vlastní krví, objevila se nad ním tvář.

Patřila té dívce.

"Říkala jsem ti to," pravila.

Umírající muž zděšeně přihlížel, jak svázanýma rukama bere zakrvácený vrhací nůž a zvedá ho nad hlavu. "Tohle je za ty ženy," prohlásila.

A bodla.

1.Kapitola

TULÁK SE ZAKYMÁCEL V SEDLE, JAK NA NĚJ dolehla únava a bolest a odplavily hněv. Krev z rány na levém rameni mu zalila hruď a břicho, ale už přestala téci. Rána v boku nicméně krvácela stále. Zatočila se mu hlava. Musel se chytit sedlové hrušky a dýchal pomalu, zhluboka.

U mrtvého jezdce klečela vesnická dívka. Slyšel, že něco říká, a pak přihlížel, když spoutanýma rukama zvedla jeho vrhací nůž a pořád dokola jím bodala muže do obličeje. Tulák odvrátil zrak, začínal vidět rozmazaně.

Před patnácti roky by ty muže uštval a dostal se z toho bez jediného škrábnutí. Teď ho bolely rány, a když ho přešel vztek, cítil se prázdný a bez emocí. Velice opatrně sesedl. Málem se mu podlomily nohy, ale zachytil se sedlové hrušky a opřel se o svého ocelově šedého valacha. Vlastní slabost ho rozzlobila a to mu dodalo trochu sil. Sáhl do sedlové brašny, vyndal malý váček z modrého plátýnka a došel k balvanu opodál. Když pytlíček otevíral, třásly se mu prsty. Chvilku jenom nehybně seděl a zhluboka dýchal, potom si odepjal černý plášť a nechal ho spadnout, takže zakryl balvan. Došla k němu dívka. Obličej i dlouhé tmavé vlasy měla postříkané krví. Tulák vytáhl lovecký tesák a přeřízl provaz, jenž jí poutal zápěstí. Kůži měla rozedřenou až do krve.

Dvakrát se pokusil vrátit nůž do pochvy, ale zamlžoval se mu zrak, a tak nůž jen odložil na balvan vedle sebe. Dívka se podívala na jeho roztrženou koženou kazajku se skvrnami od krve. "Jsi zraněný," řekla. Kývl. Odepjal si opasek, zvedl pravou ruku a snažil se přetáhnout košili přes hlavu, ale nezbývaly mu síly. Mladá žena rychle přistoupila a košili mu svlékla. Měl dvě rány: mělkou sečnou na levém rameni pod klíční kostí a hlubší bodnou těsně nad levou kyčlí, a čepel prošla skrz. Obě tyto rány měl ucpané mechem ze stromů, přesto však krev dál prosakovala. Sáhl pro zahnutou jehlu, již měl v modrém váčku. Když se jí dotkl, přemohla ho temnota.

Když otevřel oči, napadlo ho, proč se asi jehla tak jasně třpytí a proč se mu vznáší před očima. Potom si uvědomil, že hledí na srpek měsíce na čisté noční obloze. Přes sebe měl přehozený svůj plášť a pod hlavou stočenou přikrývku. Opodál hořel oheň a vzduchem se nesla příjemná vůně hořícího dřeva. Pokusil se pohnout a v rameni mu vybuchla bolest, jak stehy zatahaly za zmučené svaly. Sesul se zpátky na zem.

Dívka se k němu přitočila a shrnula mu vlasy ze zpoceného čela.

Tulák zavřel oči a znovu usnul, vznášel se v moři snů. Vrhl se na něj obr s vlčí hlavou. Střelil mu dvě šipky z kuše přímo do chřtánu. Objevil se další. Neměl už po ruce žádnou zbraň, a tak po šelmě skočil a sevřel jí ruce kolem hrdla. Tvor se změnil v útlou ženu, jíž praskl vaz, když ji příliš silně stiskl. Zoufale vykřikl a pak se rozhlédl kolem sebe. První mrtvá šelma se také změnila. Byl z ní malý chlapec ležící na louce na koberci jarního kvítí. Tulák se podíval na své ruce. Byly pokryté krví, která mu vytekla po rukou na hruď a krk a stříkala mu do obličeje a do úst a dusila ho. Vyplivl ji, snažil se nadechnout. Doklopýtal k potůčku, co tekl nedaleko, vrhl se do vody a snažil se smýt ze sebe krev.

Na břehu kdosi seděl. "Pomoz mi!" vykřikl Tulák.

"Nemůžu," řekl muž. Vstal a otočil se a Tulák viděl, že mu ze zad trčí dvě šipky z kuše.

Hrozné sny pokračovaly, plné krve a smrti.

Když se probudil, byla ještě tma, ale cítil se silnější. Opatrně, aby ochránil stehy, se obrátil na pravý bok a posadil se. Zabolelo ho v druhé ráně u boku, až zachrčel.

"Už se cítíš líp?" zeptala se dívka.

"Trochu. Děkuju, že jsi mi pomohla."

Zasmála se a potřásla hlavou.

"Co je tu k smíchu?" chtěl vědět.

"Vyjel jsi za třinácti muži a utrpěl těžké rány, abys mě zachránil. A ty děkuješ mně? Jsi zvláštní člověk, můj pane. Nemáš hlad?" Tu si uvědomil, že má. Hlad jako vlk. Dívka vzala klacek a vystrkala z ohně tři velké hliněné koule. Pak prudkou ranou otevřela první kouli, klekla si a prozkoumala obsah. Vzhlédla k němu a usmála se. Pomyslel si, že má moc hezký úsměv.

"Co to tam máš?" vyzvídal.

"Holoubata. Zabila jsem je včera. Nejsou moc uleželá, ale nic jiného k jídlu tu nebylo. Strýček mě naučil, jak je udělat v hlíně, jenže jsem to už léta nezkoušela."

"Včera? Jak dlouho jsem spal?"

"V podstatě tři dny."

Zjistila, že první holoubě je hotové, a tak rozbila i druhé dvě koule. Vzduchem se nesla vůně pečínky. Tulákovi se hlady tmělo před očima. Netrpělivě čekali, až maso vychladne, a pak je zhltali. Tmavé maso mělo výraznou chuť, ne nepodobnou hovězině.

"Kdo je Tanja?" zeptala se.

Vzhlédl k ní a oči měl chladné. "Odkud znáš to jméno?"

"Volal jsi ho ze spaní."

Nejdřív neodpověděl a ona nenaléhala. Místo toho přiložila na oheň a seděla mlčky s pokrývkou kolem ramen.

"Byla to má první žena," začal nakonec. "Zemřela. Její hrob je daleko odsud."

"Miloval jsi ji hodně?"

"Ano. Moc. Jsi velice zvědavá."

"Jak jinak člověk zjistí, co chce vědět?"

"Proti tomu nemůžu nic namítnout." Už chtěla promluvit, ale Tulák zvedl ruku. "A tím otázky na tohle téma končí," dodal.

"Jak si přeješ, můj pane."

"Nejsem pán. Jsem majitel půdy."

"Jsi hodně starý? Máš bílé vlasy a vrásky v obličeji, ale pohybuješ se jako mladík."

"Jak se jmenuješ?" zeptal se jí.

"Keeva Taliana."

"Ano, jsem starý, Keevo Taliano. Starší než hřích."

"Tak jak jsi dokázal zabít všechny ty muže? Byli mladí a silní a zuřiví jako ďáblové."

Náhle se znovu cítil unavený. Okamžitě si začala dělat starosti. "Musíš pít hodně vody," prohlásila. "Strýček mi to říkal. Na ztrátu krve hodně vody."

"Moudrý muž, tvůj strýc. Naučil tě taky, jak použít loket jako zbraň?"

"Ano. Naučil mě spoustu věcí, ale když přišli ti nájezdníci, nebylo mi to k ničemu." Zvedla ze země čutoru a podala mu ji.

Tulák si ji vzal a zhluboka se napil. "Nebuď si tak jistá," pravil. "Jsi naživu. Ostatní ne. Zachovala sis chladnou hlavu a přemýšlela."

"Měla jsem štěstí," řekla a do hlasu se jí vloudil hněv.

"Ano, to měla. Ale vůdci jsi do hlavy zasadila semínko strachu. Proto tě nechal naživu."

"Tomu nerozumím."

"Řekla jsi mu, že přichází Šerý vlk."

"Ty jsi tam byl?"

"Byl jsem tam, když vykládal seržantovi, co jsi mu povídala. Už jsem je chtěl oba zabít, když tě seržant popadl za vlasy a odtáhl zpátky k ohni. Díky tomu jsem se dostal do špatné pozice. Kdybys tomu chlapovi nerozbila nos, neměl bych dost času ti přijít na pomoc. Takže ano, měla jsi štěstí. Ale to štěstí jsi využila, jak nejlíp to šlo."

"Neviděla jsem tě, ani neslyšela," namítla.

"Oni taky ne." Zase si lehl a usnul.

Když se probudil, ležela přitulená k němu a klidně spala. Bylo příjemné být tak blízko jiné lidské bytosti a on si uvědomil, že byl sám již příliš dlouho. Odtáhl se, vstal a natáhl si holínky. Jak vstal, z mrtvých těl vzlétlo s chraplavým krákáním hejno vran. Krákání probudilo Keevu. Posadila se, usmála se na něj a odkráčela za balvany. Tulák nasedlal dva koně, které spoutala, a z té námahy ho rány zase rozbolely.

Stále ještě se zlobil kvůli tomu prvnímu zásahu do ramene. Měl uhádnout, že velitel pošle zadní stráž. Málem ho dostali. První chlap dřepěl na větvi nad stezkou a druhý se schovával v mlází. Jedině to, že prvnímu muži sjela bota po větvi, ho varovalo. Zvedl kuši a střelil útočníka ve chvíli, kdy skočil. Zasáhl ho šikmo do břicha a nahoru do srdce. Muž spadl málem přímo na Tuláka a jeho meč ho škrábl na rameni. Naštěstí byl v té chvíli již mrtvý a v ráně nebyla žádná síla. Druhý zabiják vyrazil z křoví se sekerou v ruce. Ocelově šedý valach se vzepjal a přinutil tak útočníka couvnout. V té chvíli Tulák vystřelil a druhou šipkou zasáhl muže přímo do čela.

Začínáš stárnout a jsi pomalý, huboval se. Dva neohrabaní vrahouni, a skoro tě dostali.

Nejspíš právě ten hněv ho dohnal k útoku na tábor, potřeba dokázat sám sobě, že se ještě dokáže pohybovat jako kdysi. Povzdechl si. Měl štěstí, že vyvázl živý. I tak se jednomu z nich podařilo vrazit mu čepel do boku. O palec výš a měl by proražené vnitřnosti, jen o pár palců níž a čepel by přeťala stehenní tepnu, což by ho jistě zabilo.

Keeva se vrátila a cestou se usmívala a zamávala mu. Cítil se provinile. Zprvu nevěděl, že nájezdníci mají zajatce. Honil je čistě proto, že napadli jeho území. To, že ji zachránil, byť mu to způsobilo ohromnou radost, byla jen šťastná náhoda, shoda okolností.

Keeva smotala pokrývky a přivázala je za své sedlo. Pak mu přinesla plášť a zbraně. "Máš jméno, můj pane?" zeptala se. "Kromě Šerého vlka."

"Nejsem pán," opáčil a otázku nechal bez odpovědi.

"Ano, Šerý vlku," prohlásila s drzým úsměvem. "Budu si to pamatovat."

Jak nezdolní jsou v mládí, pomyslel si. Keeva viděla smrt a ničení, znásilnili ji a ubližovali jí a ocitla se míle od domova ve společnosti cizince. Přesto se stále dokázala usmívat. Potom se jí podíval do tmavých očí a pod úsměvem uviděl

stopy žalu a strachu. Hodně se snažila, aby vypadala bezstarostně a okouzlila jej. A proč ne? pomyslel si. Je to rolnické děvče bez práv, kromě těch, která jí poskytne její pán, a těch moc nebylo. Kdyby ji Tulák znásilnil a zabil, ani by se to nevyšetřovalo, nikdo by se na nic neptal. V podstatě ji vlastnil, jako by byla otrokyně. Tak proč by se neměla snažit se mu zalíbit?

"Se mnou jsi v bezpečí," pravil.

"To já vím, můj pane. Ty jsi dobrý člověk."

"Ne, to nejsem. Ale mému slovu můžeš věřit. Už ti nikdo neublíží a doprovodím tě v pořádku domů."

"Já tvým slovům věřím, Šerý vlku," opáčila. "Můj strýček říkával, že slova jsou jenom zvuky ve vzduchu. Věř činům, říkal mi, ne slovům. Nebudu pro tebe přítěží. Cestou ti budu ošetřovat rány."

"Nejsi přítěž, Keevo," prohlásil tiše a pak pobídl koně do kroku.

Dojela vedle něho. "Říkala jsem jim, že přijdeš. Říkala jsem jim, že je zabiješ. Ale ve skutečnosti jsem tomu nevěřila. Jen jsem chtěla, aby se báli stejně jako já. Pak jsi přišel. A oni byli strachem bez sebe. Bylo to nádherné."

Jeli několik hodin na jihozápad, dokud nenarazili na starou kamennou silnici vedoucí do odlehlé rybářské vísky na břehu široké řeky. Stálo tu asi čtyřicet domů, mnoho z nich z kamene. Keeva si pomyslela, že zdejší lidé vypadají docela zámožně. Dokonce i děti hrající si opodál se pyšnily tunikami bez záplat a odřenin a všechny byly obuté. Šerého vlka tu hned poznali a seběhli se k němu. Dopředu se protlačil šafář, malý podsaditý muž s řídnoucími plavými vlasy. "Vítej, pane," zdravil s hlubokou úklonou. Keeva v jeho očích viděla strach a cítila, jak z davu vyzařuje nervózní napětí. Šerý vlk sesedl.

"Jonan, že?"

"Ano, pane. Jonan," odpověděl malý šafář a opět se uklonil.

"Uklidni se, Jonane. Jenom tudy projíždím. Potřebuju něco k jídlu na zbytek cesty a moje společnice potřebuje jiné šaty a teplý plášť."

"Okamžitě to bude splněno, pane. Budu poctěn, když laskavě počkáš v mém domě, kde manželka připraví občerstvení. Dovol, ukážu ti cestu." Znovu se uklonil a obrátil se k davu. Mávl na lidi a všichni se poslušně poklonili. Keeva slezla z vysokého koně a oba muže následovala. Na Šerém vlku nebylo jeho zranění vidět, jen zaschlá krev na roztržené kazajce.

Jonanův dům byl z pálených cihel, průčelí bylo zdobené začerněnými trámy a střecha z červených terakotových tašek. Jonan je zavedl do dlouhého obývacího pokoje. Na severním konci byl velký krb, také cihlový, a před ním stálo několik hlubokých kožených křesel a nízký stolek. Podlaha byla z leštěných trámů a zdobená půvabnými koberečky nádherně utkanými z kiatzanského hedvábí. Šerý vlk se uhnízdil v jednom křesle a hlavu si opřel o opěradlo. Vstoupila mladá plavovláska. Nejistě se usmála na Keevu a udělala pukrle před Šerým vlkem.

"Máme pivo, pane," pravila, "nebo víno. Cokoliv budeš chtít."

"Jenom trochu vody, děkuji," odpověděl.

"Máme jablečný mošt, jestli bys raději ten."

Kývl. "To bude skvělé."

Malý šafář přešlápl. "Smím se posadit, pane?" otázal se.

"Je to tvůj dům, Jonane. Ovšemže se můžeš posadit."

"Děkuji." Sedl si do křesla naproti. Keeva, jíž si nevšímali, se se zkříženýma nohama usadila na kobereček. "Je mi velkým potěšením a ctí, pane," pokračoval Jonan. "Kdybychom věděli, že přijedeš, mohli jsme na tvou počest připravit hostinu."

Žena se vrátila se sklenicí jablečného moštu pro Šerého vlka a korbelem piva pro Jonana. Když couvala ke dveřím, podívala se na Keevu a mlčky jí pokynula, aby šla s ní. Keeva vstala z podlahy a vyšla z místnosti. Ženy prošly chodbou do dlouhé kuchyně. Plavovláska byla znepokojená, ale nabídla Keevě místo u borového stolu a do hliněného hrnku jí nalila mošt. Keeva ho vypila.

"Nevěděli jsme, že přijde," vyhrkla žena nervózně a sedla si naproti Keevě. Prohrábla si dlouhé světlé vlasy, shrnula si je z očí a svázala si je na šíji.

"To není prohlídka," řekla Keeva mírně.

"Ne? Jsi si jistá?"

"Jsem si jistá. Mou vesnici napadli nájezdníci. On je dohonil a zabil je."

"Ano, je hrozný zabiják," pravila žena a ruce se jí třásly. "Ublížil ti?"

Keeva zavrtěla hlavou. "Zachránil mě před nimi. Veze mě domů."

"Myslela jsem, že se mi zastaví srdce, když přijel."

"Jemu patří i tahle vesnice?" optala se Keeva.

"Patří mu celé území Půlměsíce. Koupil ho před šesti lety od lorda Arika, i když tu od té doby byl jenom jednou. Posíláme mu daně. Celé," dodala rychle. Keeva na to nic neříkala. Žádná komunita, která by platila plné daně, by si určitě nemohla dovolit tak dobré oblečení, nábytek a kiatzanské koberečky. Ani by lidé nebyli tak vyvedení z míry prohlídkou. Jenže zadržování daní byl podle její omezené zkušenosti způsob života sedláků a rybářů. Jejímu bratrovi se vždycky podařilo utajit jeden pytel obilí z dvaceti a ten potom prodal na jarmarku, aby si mohl pro rodinu dovolit menší přepych, jako třeba nové boty nebo lepší postel pro sebe a manželku.

"Jmenuju se Conae," řekla žena a trochu se uvolnila.

"Keeva."

"Zabili ti nájezdníci hodně vašich lidí?"

"Pět mužů a tři ženy."

"Tolik? To je hrůza."

"Přišli za soumraku. Některým ženám se podařilo utýct a vzít s sebou děti. Muži se pokoušeli bojovat. Hodně rychle bylo po všem." Keeva se při té vzpomínce otřásla.

"Tvůj manžel byl mezi nimi?"

"Nejsem vdaná. Žila jsem v Carlis se strýčkem, a když vloni umřel, šla jsem pracovat k bratrovi. Toho zabili. I jeho ženu. A spálili nám dům."

"Chudinko," vyhrkla Conae.

"Žiju," odtušila Keeva.

"Byli jste si s bratrem blízcí?"

Keeva zavrtěla hlavou. "Byl to tvrdý muž a zacházel se mnou jako s otrokyní. Jeho žena nebyla o moc lepší."

"Mohla bys zůstat tady," navrhla jí Conae. "Je tu víc mládenců než děvčat a s takovou hezkou tvářičkou by sis mohla najít dobrého manžela."

"Nehledám manžela," odmítla Keeva. "Zatím ne," dodala, když viděla Conaein ustaraný výraz. Chvíli seděly v nepříjemném tichu, pak se Conae nejistě usmála a vstala. "Seženu ti nějaké šaty," řekla. "Na cestu."

Když odešla, Keeva se usadila pohodlněji. Byla unavená a měla hrozný hlad. Jsem špatná, když mi není líto, že je Grava mrtvý? přemítala a představila si jeho široký obličej a malá studená očka. Byl to surovec a tys ho nenáviděla, uklidňovala se. Předstírat zármutek by bylo pokrytecké.

Vstala, přešla přes kuchyň, urízla si krajíc chleba a nalila si další jablečný mošt. V tichu zaslechla hovor z obývacího pokoje. Žvýkajíc chleba popošla ke zdi. Byla tady zavřená dřevěná dvířka, jimiž se mohlo podávat jídlo z kuchyně. Přiložila oko ke škvíře a viděla, jak Šerý vlk vstává. Jonan vstal také.

"V lese na severovýchod jsou těla," říkal právě Šerý vlk. "Pošli tam pár chlapů, ať je pohřbí a posbírají zbraně a peníze, co mají u sebe. Ty si můžete nechat. Taky najdete koně. Ty přivedete ke mně domů."

"Ano, pane."

"Ještě jedna věc, Jonane. Vaše zisky z pašování mě nezajímají. Daně na zboží dovážené z Kiatze podléhají vévodovým zákonům, ne mým. Ale měli byste mít na paměti, že tresty pro pašeráky jsou skutečně přísné. Mám spolehlivé zprávy, že příští měsíc vévoda vyšle finance."

"Mýlíš se, pane. My ne..." Jeho slova odumřela, když se setkal s pohledem Šerého vlka.

"Jestli financové prokážou vaši vinu, všechny vás oběsí. A kdo mi pak bude vozit ryby a platit mi daně? Copak jste tady všichni slepí? Jste rybářská vesnice, a přesto vaše děti chodí v šatech z nejlepšího sukna, vaše ženy se pyšní sponami ze stříbra a ty sám máš v domě tři koberečky, které stály roční zisk z dobrého rybářského člunu. Jestli vám ve vsi zůstaly nějaké staré šaty, tak vám radím, abyste je vytáhli. A až dorazí financové, abyste je určitě měli na sobě."

"Stane se, jak říkáš, pane," sliboval nešťastný Jonan.

Objevila se Conae se šaty z modré vlny, kotníkovými střevíci se šněrováním a hnědým vlněným pláštěm podšitým králičinou a Keeva couvla od dvířek. Šaty jí byly trochu volné, střevíce padly dokonale.

Jonan ženy zavolal a obě se vrátily do obývacího pokoje. Šerý vlk vstal, sáhl do měšce a podal Jonanovi pár stříbrňáků, aby mu zaplatil za šaty.

"To není nutné, pane," namítal Jonan.

Šerý vlk si ho nevšímal a obrátil se ke Conae. "Děkuji za pohostinství, madam."

Conae udělala pukrle.

Koně byli už venku a sedlové brašny přetékaly jídlem na cestu. Šerý vlk pomohl Keevě nasednout, pak se do sedla vyhoupl sám.

Bez rozloučení vyjel z osady a Keeva jej následovala.

2.Kapitola

CHVÍLI JELI MLČKY A KEEVA VIDĚLA, JAK SE Šerý vlk tváří vážně. Usoudila, že se zlobí. Přesto si všimla, že cestou sleduje krajinu, stále pozorný a ostražitý. Slunce zašlo za mraky a rozpršelo se. Keeva si natáhla kapuci a přitáhla si nový, kožešinou podšitý plášť k tělu.

Déšť rychle přešel a malou mezerou v mracích vykouklo slunce. Šerý vlk zamířil na nízký vršek a nahoře se zastavil. Keeva se k němu připojila.

"Co dělají rány?" zeptala se ho.

"Už jsou skoro zahojené," odtušil.

"Za tak krátkou dobu? To nemyslím."

Pokrčil rameny a spokojený, že cesta je bezpečná, pobídl šedáka dál.

Jeli celé dlouhé odpoledne a znovu vjeli do lesa. Hodinu před západem slunce našel Šerý vlk tábořiště u potoka a zapálil oheň.

"Zlobíš se, že tě vesničani podvádějí?" vyzvídala Keeva, když plameny olízly suché dřevo.

"Ne. Zlobím se, že jsou tak hloupí." Podíval se na ni. "Ty jsi poslouchala?"

Přikývla. Výraz. Šerého vlka změkl. "Jsi mazaná dívka, Keevo. Připomínáš mi mou dceru."

"Ona žije s tebou?"

"Ne, žije daleko, v jiné zemi. Neviděl jsem ji několik let. Vdala se za mého starého přítele. Co jsem naposledy slyšel, tak mají dva syny."

"Máš vnuky."

"Jistým způsobem. Ona je má adoptivní dcera."

"Máš i vlastní děti?"

Malou chvíli mlčel a Keeva ve světle ohně viděla, že se ho zmocnil hluboký smutek. "Měl jsem děti, ale... umřely," řekl. "Podíváme se, jaké jídlo nám Jonanova žena připravila." Plavně vstal, došel k sedlovým brašnám a vrátil se se šunkovou kýtou a čerstvě napečeným chlebem. Jedli mlčky. Keeva nasbírala další dřevo a přiložila na oheň. Mraky se vrátily, ale zima nebyla. Šerý vlk si sundal košili.

"Čas vyndat stehy," prohlásil.

"Rány se ještě nemohly zahojit," řekla mu přísně. "Stehy by měly zůstat aspoň deset dní. Můj strýc -"

"Byl velmi moudrý muž," dokončil Šerý vlk. "Ale podívej se sama."

Keeva přistoupila blíž a prohlédla mu rány. Měl pravdu. Kůže byla zacelená a již se tvořila jizva. Keeva si vzala jeho tesák, opatrně přeřezala nit a vytahala stehy.

"V životě jsem neslyšela o nikom, kdo by se tak rychle uzdravoval," poznamenala, když si natahoval košili. "To je nějaké kouzlo?"

"Ne. Jenže kdysi mě vyléčila jedna obluda. Změnilo mě to."

"Obluda?"

Zakřenil se na ni. "Ano, obluda. Sedm stop vysoká s jedním okem uprostřed čela - a to oko mělo dvě zorničky."

"Utahuješ si ze mě," peskovala ho.

Šerý vlk zavrtěl hlavou. "Ne, neutahuju. Jmenoval se Kaj. Byl hříčkou přírody, člověk-zvíře. Umíral jsem a on na mě vložil ruce a všechny rány se mi uzavřely - zahojily se ve vteřince. Od té doby jsem neonemocněl, v zimě se nenachladím, nemívám horečky ani vředy. Myslím, že i čas se pro mě zpomalil, protože teď bych měl trávit čas v pohodlném křesle s pokrývkou přes kolena. Kaj byl skvělý muž."

"Co se s ním stalo?"

Pokrčil rameny. "Nevím. Možná je někde šťastný, nebo je možná mrtvý."

"Vedl jsi zajímavý život," prohodila.

"Kolik je tobě?" zeptal se jí.

"Sedmnáct."

"Unesená loupežníky a odvlečená do lesa. V budoucnu se najdou tací, kteří si poslechnou tvůj příběh a řeknou: ‚Vedla jsi zajímavý život.' Co jim odpovíš?"

Keeva se usmála. "Budu souhlasit a oni mi budou závidět."

Zasmál se, vesele a od srdce. "Líbíš se mi, Keevo," řekl. Pak přihodil na oheň, natáhl se a přikryl se pokrývkou.

"Ty se mi taky líbíš, Šerý vlku," opáčila.

Neodpověděl a ona viděla, že již usnul.

Ve světle ohně si prohlížela jeho obličej. Byla v něm síla - tvář bojovníka - přesto nezahlédla ani stopy po krutosti.

Keeva usnula a za úsvitu se probudila. Šerý vlk již byl vzhůru. Seděl u potoka a šplíchal si vodu na obličej. Pak si s pomocí tesáku oholil šedočerné strniště na bradě a lících. "Spala jsi dobře?" zeptal se jí, když se vrátil k ohni.

"Ano," odpověděla. "Žádné sny. Byla to krása." Bez strniště vypadal o dost mladší, na muže trochu přes třicet. Na okamžik zauvažovala, jak starý vlastně je. Pětačtyřicet? Pětapadesát? Starší určitě ne.

"V poledne bys měla být doma," poznamenal.

Keeva se zachvěla, jak si vzpomněla na zavražděné ženy. "Nic mě tam nečeká. Bydlela jsem u bratra a jeho ženy. Oba jsou mrtví a dům vyhořel."

"Co budeš dělat?"

"Vrátím se do Carlis a najdu si práci."

"Umíš nějaké řemeslo?"

"Ne, ale můžu se něco naučit."

"Můžu ti nabídnout zaměstnání u sebe," navrhl.

"Nebudu tvou milenkou, Šerý vlku," prohlásila.

Široce se usmál. "Žádal jsem tě snad, abys byla mou milenkou?"

"Ne, ale proč bys mi jinak nabízel, že mě vezmeš na svůj zámek?"

"To si o sobě tak málo myslíš?" opáčil. "Jsi chytrá a odvážná. Taky jsi podle mě důvěryhodná a budeš věrná. Mám doma sto třicet sloužících, kteří se starají často i o padesát hostí. Poklízela bys pokoje, stlala postele pro hosty a pomáhala v kuchyni. Za to bych ti měsíčně platil dva stříbrné. Měla bys vlastní pokoj a jeden den v týdnu volno. Promysli si to."

"Přijímám," vyhrkla.

"Tak platí."

"Proč máš tolik hostů?"

"V mém domě - v mém zámku, jak ty ho nazýváš -je několik knihoven, špitál a muzeum. Přicházejí tam učenci z celého Kydoru. V jižní věži je také oddělené místo, kde můžou studenti a lékaři studovat léčivé byliny a jejich využití, a další tři sály byly vyčleněné pro ošetřování nemocných."

Keeva chvíli mlčela, pak se mu podívala do očí. "Mrzí mě to."

"Zač by ses měla omlouvat? Jsi přitažlivá mladá žena a já chápu, proč se bojíš nevítané pozornosti. Neznáš mě. Proč bys mi měla věřit?"

"Já ti věřím," ujistila ho. "Smím se na něco zeptat?"

"Zajisté."

"Jestli máš zámek, proč máš tak staré šaty a proč jezdíš sám, abys ochránil své země? Pomysli jen, co všechno bys mohl ztratit."

"Ztratit?" podivil se.
"Všechen majetek."
"Majetek není důležitý, Keevo, je jako zrnko písku. Důležitý připadá jenom těm, kteří ho nemají. Mluvíš o ‚mém' zámku. Není můj. Já ho postavil a bydlím v něm. Ale jednoho dne zemřu a zámek bude mít jiného majitele. Potom umře i ten. A tak to půjde dál. Člověk nevlastní nic než svůj život. Předměty jen krátce podrží v rukou. Když jsou vyrobené z kovu nebo kamene, určitě ho přežijí a nakrátko je bude vlastnit někdo jiný. Když to jsou šaty, tak je - se štěstím - přežije. Podívej se kolem sebe na stromy a kopce. Podle kydorských zákonů mi patří. Myslíš, že stromům záleží na tom, že jsou moje? Nebo kopcům, stejným kopcům, na které svítilo slunce, když po zemi kráčel můj nejvzdálenější předek? Tytéž kopce tu ještě budou porostlé trávou, až se i poslední člověk obrátí v prach."
"To chápu," řekla Keeva, "ale se vším svým majetkem můžeš mít všechno, nač si vzpomeneš, do konce svého života. Můžeš si dovolit každou rozkoš, každou radost."
"Na celém světě není dost zlata, abych si mohl opatřit, po čem toužím," prohlásil.
"A co to je?"
"Čisté svědomí," odpověděl. "Nechceš se vrátit do vesnice a zařídit bratrův pohřeb?"
Rozhovor očividně skončil. Keeva zavrtěla hlavou. "Ne. Nechci se tam vracet."
"Tak pojedeme dál. Do setmění bychom měli být u mě doma."
Přejeli kopec a pomalu sjížděli na rozlehlou pláň. Kam až oko dohlédlo, se táhly trosky. Keeva přitáhla otěže a zadívala se na planinu. Místy to byly jen bílé kameny, jinde byly stále vidět tvary budov. Na západě pod žulovým útesem byly pozůstatky dvou vysokých věží, které se zhroutily od základen a na zem dopadly jako podťaté stromy.
"Co bylo tohle místo?" optala se.
Šerý vlk se zadíval na trosky. "Jedno starověké město, jmenovalo se Kuan Hador. Nikdo neví, kdo ho postavil nebo proč padlo. Jeho dějiny jsou ztracené v mlhách času." Podíval se na ni a usmál se. "Zdejší lidé nejspíš tenkrát věřili, že jim ty kopce a stromy patří," dodal.
Sjeli na pláň. O kus dál na západ Keeva zahlédla, jak se mezi troskami převaluje mlha. "Když už mluvíme o mlze," poznamenala a ukázala ji svému společníkovi. Tulák zastavil koně a zadíval se k západu. Keeva k němu dojela. "Proč nabíjíš kuši?" zeptala se ho, když do drážek na malé černé zbrani nasadil dvě šipky.
"Ze zvyku," odpověděl, ale tvářil se přísně a v tmavých očích měl náhle ostražitý výraz. Otočil koně k jihovýchodu, pryč od mlhy, a odjel.
Keeva ho následovala, ale ještě se v sedle otočila a ohlédla se na trosky. "To je tedy zvláštní," podotkla. "Ta mlha je pryč."
Šerý vlk se rovněž ohlédl, pak vyndal šipky a vrátil je do toulce u pasu. Všiml si, že ho pozoruje.
"Tohle místo se mi nelíbí," prohlásila. "Je z něj cítit... nebezpečí," dokončila kulhavě.
"Máš dobré instinkty," řekl jí.
***
Matze Čej rozhrnul hedvábné závěsy svého palankýnu a s neskrývanou záští se zadíval na hory. Sluneční světlo pronikalo přes mraky a ozařovalo sněhové čepice na vrcholcích hor. Postarší muž si povzdechl a závěsy zase zatáhl. Přitom upřel tmavé oči mandlového tvaru na hřbet své útlé ruky a znovu na kůži spatřil hnědé jaterní skvrny stáří.
Kiatzanský kupec sáhl pro maličkou zdobenou krabičku a vyndal tubičku sladce vonícího pleťového mléka. Pečlivě si namazal ruce, než se zase opřel do podušek a zavřel oči.
Matze Čej k horám necítil nenávist. Nenávist by znamenala, že se poddává vášni, a vášeň, podle Matzeho názoru, znamenala necivilizovanou mysl. Opovrhoval tím, co hory představovaly, co filozof označil za "Zrcadla smrtelnosti". Štíty byly věčné, neměnné, a když se na ně člověk podíval, jeho pomíjivá podstata vystoupila na světlo, náhle bylo vidět, jak je tělo křehké. A křehké bylo, pomyslel si, když se směsí neklidu a bázně čekal na své sedmdesáté narozeniny.
Předklonil se a odsunul panel ve stěně, za kterým bylo čtvercové zrcadlo. Matze Čej se zadíval na svůj odraz. Řídnoucí vlasy, stažené dozadu a spletené na šíji do copu, měl černé jako zamlada, ale tenká bílá linka u kořínků znamenala, že si je bude muset brzy dobarvit. Na hubeném obličeji měl jen pár vrásek, ale volnou kůži na krku už nedokázal zakrýt ani vysoký límec šarlatového a zlatého šatu.
Palankýn se naklonil napravo, jak jeden z osmi nosičů, unavený po šesti hodinách dřiny, uklouzl na uvolněném kamínku. Matze Čej zazvonil na malý zlatý zvonek připevněný na zdobeném panelu u okna. Palankýn se hladce zastavil a byl postaven na zem.
Dveře mu otevřel jeho rádžní Kisumu. Malý válečník napřáhl ruku. Matze Čej se jí chopil a vystoupil, dlouhé roucho z hustě vyšívaného žlutého hedvábí se za ním táhlo po kamenité stezce. Matze se ohlédl. Šest vojáků jeho gardy sedělo mlčky na koních. Za nimi z prvního ze tří vozů slezl druhý oddíl nosičů. Osm mužů v červenočerné livreji šlo nahradit první oddíl, jenž se mlčky odploužil dozadu.
Přiběhl další olivrejovaný sloužící se stříbrným pohárem. Uklonil se před Matze Čejem a podal mu ředěné víno. Kupec si pohár vzal a napil se. "Jak dlouho ještě?" zeptal se muže.
"Kapitán Liou říkal, že se utábořímе na úpati kopců, pane. Zvěd tam našel vhodné místo. Prý je to hodinu odsud."
Matze Čej se ještě napil a pohár, poloplný, vrátil sluhovi. Vlezl zpátky do palankýnu a uhnízdil se v poduškách. "Připoj se ke mně, Kisumu."
Válečník kývl, zpoza šerpy, jíž měl přepásán dlouhý šedý háv, vytáhl meč v pochvě a nastoupil. Posadil se naproti kupci. Osm nosičů se chopilo látkou ovinutých držadel a zvedlo je do výše pasu. Na šeptem vydaný rozkaz vedoucího nosiče si je zdvihli na ramena. V palankýnu si Matze Čej spokojeně vydechl. Oba oddíly vycvičil dobře, věnovaly pozornost každé podrobnosti. Cestování v palankýnu se obvykle dost podobalo plavbě v malém člunu na rozbouřené vodě. Kajuta se kymácela ze strany na stranu a lidem s jemnou konstitucí se začalo vzápětí dělat špatně. Ale ne tak těm,

kteří cestovali s Matzem Čejem. Jeho oddíly tvořilo osm mužů stejné výšky, kteří v Namibu každý den celé hodiny cvičili. Byli to dobře placení, dobře živení mladí dělníci, muži s malou představivostí, leč značnou silou.

Matze Čej se opřel do podušek a zadíval se na štíhlého tmavovlasého muže naproti sobě. Kisumu seděl mlčky, tři stopy dlouhý zakřivený meč měl položený v klíně a uhlově černé šikmé oči upíral na Matzeho. Kupec začal mít malého šermíře rád, protože mluvil zřídkakdy a vyzařoval z něj klid. Nikdy z něj nebylo cítit sebemenší napětí.

"Jak to, že nejsi bohatý?" zeptal se ho Matze Čej.

"Vymez bohatství," opáčil Kisumu a jako obvykle se tvářil bezvýrazně.

"Schopnost zakoupit si vše, po čem člověk touží, kdykoliv po tom zatouží."

"V tom případě jsem bohatý. Toužím jen po troše jídla a vodě každý den. To si koupit můžu."

Matze Čej se usmál. "Tak to řeknu jinak. Jak to, že ti tvá vyhlášená zručnost nepřinesla velké množství zlata a peněz?"

"Zlato mě nezajímá."

To již Matze Čej věděl. Vysvětlovalo to, proč je Kisumu nejvyhledávanějším rádžním v celých zemích Kiatze. Všichni věděli, že šermíře nelze podplatit, a tudíž nikdy nezradí šlechtice, jenž si ho najal. Nicméně to bylo matoucí, protože mezi kiatzanskou šlechtou měla věrnost vždycky svou cenu a bylo zcela přijatelné, když válečníci a osobní strážci jako Kisumu změnili strany, dostali-li lepší nabídku. Intriky a zrada byly pro kiatzanský způsob života typické, vlastně byly typické pro politiky všech ras bez rozdílu. Díky tomu bylo ještě podivuhodnější, že Kisumua si proradná šlechta cenila právě pro jeho poctivost. Nesmáli se mu za zády, ani se nevysmívali jeho "hlouposti", třebaže vlastně v jasných barvách vyzdvihovala jejich vlastní nedostatek morálky. Jaká jsme to zvláštní rasa, říkal si Matze Čej.

Kisumu zavřel oči a zhluboka dýchal. Matze Čej se na něj pozorně zadíval. Byl jen pět a půl stopy vysoký, s lehce ohnutými rameny, a vypadal spíš jako učenec nebo mnich. Protáhlý obličej a dolů ohnuté koutky úst mu propůjčovaly zádumčivý výraz. Byl to obyčejný obličej, ani pohledný, ani ošklivý. Jediným výraznějším rysem bylo malé purpurové mateřské znaménko nad levým obočím. Kisumu otevřel oči a zívl.

"Už jsi byl někdy v Kydoru?" zeptal se ho kupec.

"Ne."

"Jsou to necivilizovaní lidé a jejich jazyk je těžký pro ucho i mysl. Je hrdelní a drsný. V žádném směru melodický. Mluvíš nějakým cizím jazykem?"

"Několik znám," odvětil Kisumu.

"Lidé tady jsou odnoží dvou říší, Drenajské a Angostinské. Oba jazyky mají stejný základ." Matze Čej právě začal nastiňovat dějiny země, když se palankýn najednou zastavil. Kisumu odsunul dvířka a zlehka vyskočil na zem. Matze Čej zazvonil na zvoneček a nosiči palankýn postavili na kamení - ne hladce, což ho podráždilo. Vylezl, aby nosičům vyspílal, jenomže venku zjistil, že jim cestu zahradila skupina ozbrojenců. Prohlédl si je. Jedenáct válečníků, všichni s meči a palicemi, ačkoliv dva měli dlouhé luky.

Matze Čej zalétl pohledem na svých šesti strážných, kteří všichni popojeli blíž. Vypadali nervózně, což Matzeho podráždilo ještě víc. Měli to být bojovníci. Byli placení, aby bojovali.

Pozvedl žluté roucho, aby se mu lem necoural v prachu, a vydal se k ozbrojeným mužům. "Dobrý den vám přeji," pozdravil. "Proč jste zastavili můj palankýn?"

Dopředu vystoupil jakýsi vousáč. Byl hodně vysoký, se širokými rameny, v rukou svíral obouruční meč a za silným pásem měl zastrčené dva dlouhé zakřivené nože. "Tohle je placená cesta, Šikmoočko. Nikdo tudy neprojde bez placení."

"A kolik se platí?" otázal se Matze Čej.

"Bohatý cizinec jako ty? Dvacet zlatých." Nalevo i napravo se cosi pohnulo, jak se zpoza skal a balvanů vyhrnul asi tucet dalších mužů.

"Mýtné je očividně přehnané," řekl Matze Čej. Obrátil se na Kisumua a promluvil kiatzansky. "Co myslíš?" zeptal se. "Jsou to loupežníci a je jich víc."

"Přeješ si jim zaplatit?"

"Věříš, že si vezmou jen dvacet zlatých?"

"To ne. Jakmile přistoupíme na jejich požadavky, budou chtít víc."

"Tedy si nepřeji platit."

"Vrať se do svého palankýnu," vybídl ho Kisumu mírně, "a já vyčistím cestu."

Matze Čej se znovu podíval na vousatého vůdce. "Radím ti," řekl, "abys ustoupil. Tento muž je Kisumu, nejobávanější kiatzanský rádžní. A tebe dělí jen chvilička od smrti."

Dlouhán se zachechtal. "Může být všechno, co říkáš, Šikmoočko, ale pro mě je to jenom další žlutý trpaslík zralý k oškubání."

"Obávám se, že děláš velkou chybu," pravil Matze Čej, "ale všechny činy mají následky a muž musí mít odvahu jim čelit." Náhle se uklonil, což by v Kiatze byla urážka, a pomalu se vrátil zpátky do palankýnu. Ohlédl se přes rameno a viděl, že se Kisumu postavil před vůdce. Dva loupežníci se přesunuli vedle vousáče. Jen na chviličku Matze Čej zapochyboval o moudrosti toho, co dělá. Kisumu proti surové síle kulatookého lupiče a jeho mužů náhle vypadal maličký a neškodný.

Vůdce zvedl svůj meč. Kisumuova čepel zasvištěla vzduchem.

Po chvilce, když byli čtyři muži mrtví a ostatní loupežníci rozprášeni a prchali do skal, Kisumu pečlivě očistil meč a vrátil se k palankýnu. Dokonce ani nedýchal rychleji a nebyl zarudlý v obličeji. Vypadal jako vždy, vyrovnaný a klidný. Matze Čejovi prudce bušilo srdce, ale snažil se zachovat chladnou tvář. Kisumu se pohyboval s téměř nadlidskou rychlostí, sekal a tesal, točil se mezi loupežníky jako tanečník.

Zároveň šest strážných zaútočilo na druhou skupinu, která se také rozběhla do úkrytu. Vcelku byl výsledek velmi

uspokojivý a ospravedlnil náklady na vydržování stráží.

"Myslíš, že se vrátí?" zeptal se Matze Čej.

"Možná," odtušil Kisumu s pokrčením ramen. Potom jen mlčky čekal na další rozkazy.

Matze Čej si přivolal sloužícího a optal se Kisumua, jestli si s ním nedá ředěné víno. Šermíř zavrtěl hlavou. Matze Čej přijal pohár a chtěl si jen usrknout. Místo toho vypil polovinu obsahu.

"Vedl sis dobře, rádžní," pravil.

"Měli bychom odjet," podotkl Kisumu.

"Věru ano."

Když byl Matze Čej zpátky v palankýnu a uhnízdil se v poduškách, připadal si jako ve svatyni. Zlehka zazvonil, aby dal znamení nosičům, že mají pokračovat v cestě, a zavřel oči. Náhle se cítil v bezpečí a téměř nesmrtelný. Otevřel oči, vyhlédl z okénka a viděl, jak světlo zapadajícího slunce ozařuje vrcholky hor.

Zvedl ruku a zatáhl závěsy, dobrá nálada ho přešla.

O hodinu později se utábořili a Matze Čej seděl v palankýnu, dokud sloužící z vozů nevyložili jeho noční nábytek, nesložili jeho zlatě lakované lůžko, nepovlékli je jeho saténovým povlečením a nepoložili na ně jeho peřinu nacpanou prachovým peřím. Poté postavili rám z tyčí a na něj vypjali jeho stan z modrozlatého hedvábí, na zem položili plachtu z černého plátna a na ni rozvinuli jeho oblíbený hedvábný tkaný koberec. Nakonec do vchodu do stanu umístili jeho dvě oblíbená křesílka, obě vykládaná zlatem a s měkkými sametovými poduškami. Když nakonec Matze Čej vystoupil z palankýnu, tábor byl téměř připraven. Šestnáct nosičů sedělo u dvou táborových ohňů zapálených mezi balvany. Dva ze šesti strážných si vzali hlídku a obcházeli kolem tábora a jeho kuchař měl plné ruce práce s přípravou kořeněné rýže a sušené ryby na lehkou večeři.

Matze Čej došel ke stanu a vděčně se usadil do křesílka. To, že musel žít jako kočovník z pohraničí, kdy byl vystaven rozmarům živlů, ho unavovalo; toužil po tom, aby už cesta skončila. Kisumu seděl se zkříženýma nohama na zemi opodál, na kolenou měl korkovou desku a na ní připíchnutý pergamen. Upraveným kouskem dřevěného uhlí črtal strom. Matze Čej malého šermíře bedlivě pozoroval. Kisumu si každý večer ze zásobovacího vozu vzal koženou slohu, vyndal čistý kousek pergamenu a hodinu kreslil. Obvykle stromy či rostliny, povšiml si kupec.

Matze Čej měl doma velké množství podobných kreseb od některých velkých kiatzanských mistrů. Kisumu měl nadání, jenže rozhodně ne nijak výjimečné. Podle Matze Čeje jeho kompozicím scházela harmonie prázdnoty. V Kisumuových dílech bylo příliš mnoho vášně. Umění by mělo být střízlivé, prosté lidských emocí. Strohé a jednoduché, mělo by povzbuzovat k meditaci. Přesto Matze Čej došel k závěru, že by se měl - na konci cesty - nabídnout, že kresby koupí. Bylo by nezdvořilé to neudělat.

Sluha mu přinesl hrnek voňavého čaje, a jelikož teplota klesla, přehodil kupci přes hubená ramena kožišinou podšitý plášť. Pak dva nosiči s pomocí dřevěných vidlic s dlouhými držadly zanesli do stanu ohřivadlo se žhavými uhlíky a postavili je na cínový plech, aby jiskry nepropálily drahé koberce.

Střet s loupežníky ho duchovně pozvedl. Jak hory tiše promlouvaly o prchavé podstatě člověka, náhlé nebezpečí vyzdvihlo to, jak moc má Matze Čej rád život. Uvědomil si, jak sladký vzduch vdechuje, cítil hedvábí na kůži. Dokonce i čaj, jejž nyní popíjel, mu na jazyku chutnal téměř nesnesitelně báječně.

Přes nepohodlí cestování si Matze Čej musel přiznat, že se cítí lépe než za celá léta. Zabalil se do kožišinou podšitého pláště, opřel se a začal přemýšlet o Tulákovi. Bylo tomu šest let, kdy se setkali naposledy, tam v Namibu.

Matze Čej se tehdy právě vrátil z Drenanu, kde, podle Tulákových příkazů, koupil ve Velké knihovně jednu lebku. Tulák potom prodal svůj dům a odcestoval na severovýchod, hledaje novou zemi a nový život.

Tak neklidná duše, říkal si Matze Čej. Jenomže Tulák byl muž s posláním, které nemohl nikdy dokončit, hledal něco, co se zrodilo ze zoufalství a touhy. Nejdřív si Matze Čej myslel, že Tulák hledá vykoupení za minulé hříchy. Byla to však pravda jen částečně. To, co Šerý vlk hledal, najít nemohl.

Nedaleko zahoukala sova a vytrhla kupce ze soustředění.

Kisumu dokončil kresbu a vložil pergamen zpět do složek. Matze Čej si ho posunkem přivolal a ukázal mu, ať si přisedne.

"Napadlo mne," začal, "že kdyby ti ostatní loupežníci nezpanikařili a neutekli, byli by tě přemohli."

"Pravda," řekl Kisumu.

"Nebo kdyby mé stráže nenapadly tu druhou skupinu právě v té chvíli, mohli bandité doběhnout k palankýnu a zabít mne."

"To mohli," souhlasil šermíř.

"Ale ty sis nemyslel, že k tomu dojde?"

"Vůbec jsem na to nemyslel," odtušil Kisumu.

Matze Čej potlačil úsměv, ale v nitru cítil hřejivé uspokojení. Kisumu byl úžasný. Dokonalý společník. Nevyléval si své city, netlachal ani nekladl nekonečné otázky. Vlastně byl harmonie sama. Chvíli tak jen seděli. Pak jim přinesli jídlo a oni se mlčky najedli.

Když dojedli, Matze Čej vstal z křesílka. "Půjdu spát," prohlásil. Kisumu se zvedl, zastrčil si meč v pochvě za šerpu a odešel z tábora.

K pánovi přistoupil kapitán stráží - mladý muž jménem Liou - a hluboko se poklonil. "Smím se zeptat, pane, kam rádžní jde?"

"Řekl bych, že se jde poohlédnout po těch loupežnících pro případ, že by nás sledovali," sdělil mu Matze Čej.

"Neměl by s ním někdo jít, pane?"

"Nemyslím, že by někoho potřeboval."

"Ano, pane," pravil Liou, uklonil se a vycouval.

"Dneska sis vedl dobře, Liou," řekl Matze Čej. "Po našem návratu se o tom zmíním tvému otci."
"Děkuji, pane."
"Ale byl jsi vyděšený, viď, než začal boj?"
"Ano, pane. Bylo to vidět?"
"Obávám se, že bylo. Pokud by se náhodou stalo něco podobného, snaž se trochu lépe ovládat svůj výraz."
***
Zámek Šerého vlka byl pro Keevu zpočátku překvapením i zklamáním. Když dorazili, už se stmívalo. Pomalu jeli po udusané cestě a vynořili se z hustého lesa na kraji upraveného trávníku rozděleného širokou kamennou silnicí. Nebyly tu žádné kašny ani sochy. Před dlouhou plochou jednoposchoďovou budovou zdéli asi dvou set stop hlídkovali dva strážní s oštěpy. Bylo vidět jen pár oken a za nimi byla tma. Jediné světlo, pokud Keeva viděla, vycházelo ze čtyř velkých mosazných luceren, které visely v širokém vchodu s mramorovými sloupy. Vypadá to jako mauzoleum, pomyslela si, když Šerý vlk pobídl koně dál.
Černé dveře se rozletěly a vstříc jim vyběhli dva mládenci. Keeva, již dost unavená, sesedla. Sloužící odvedli koně a Šerý vlk na ni kývl, aby ho následovala dovnitř. Čekal na ně jakýsi postarší muž, vysoký, shrbený, bělovlasý, s protáhlým obličejem. Také měl na sobě po kolena dlouhou šedou tuniku z jemného sukna. Na rameni měl na podkladu z černého saténu nádherně vyšitý strom. Uklonil se před Šerým vlkem.
"Vypadáš unaveně, pane," pravil tichým, hlubokým hlasem. "Nechám připravit horkou lázeň."
"Děkuji, Omri. Tato mladá žena se připojí k domácnosti. Nechej pro ni připravit pokoj."
"Ovšem, pane."
Beze slova na rozloučenou Šerý vlk odešel přes dvoranu s mramorovou dlažbou. Od chvíle, kdy opustili trosky, toho moc nenamluvil a Keeva uvažovala, zda snad neřekla či neudělala něco, co ho rozzlobilo. Byla zmatená a nejistá a rozhlížela se po stěnách zdobených krásnými obrazy.
"Pojď za mnou, děvče," vyzval ji Omri.
"Mám jméno," vyhrkla s náznakem jistého podráždění v hlase.
Omri se zastavil, pak se pomalu obrátil. Čekala rozzlobenou odpověď, on se však jen usmál. "Omlouvám se, mladá dámo. Ovšemže máš. Tak ho nebudeme tajit. Prosím tě, abys mi ho sdělila."
"Jsem Keeva."
"No, tak to se vyřešilo snadno, Keevo. Teď už za mnou půjdeš?"
"Ano."
"Dobře." Přešel přes dvoranu a zahnul doprava do široké chodby vedouci ke schodišti, které mizelo dole ve stínech. Keeva se nahoře zastavila. Nechtěla strávit celou noc v tomto ošklivém plochém domě. Ale jít do podzemí? Jaký člověk by utratil své jmění, aby si vystavěl dům zakopaný pod zemí? říkala si.
Sluha Omri teď byl o kousek před ní a Keeva rychle seběhla po schodech pokrytých běhounem. Celá budova byla tmavá a omšelá, občasná lucerna vrhala na stěny přízračné stíny. Keeva se v ponurém bludišti ve chvilce beznadějně ztratila.
"Jak tu můžete žít?" zeptala se Omriho a její hlas se jasně rozléhal bezútěšnou chodbou. "Je to hnusné místo."
S upřímným pobavením se zasmál. Byl to příjemný zvuk a ona zjistila, že se jí stařík začíná líbit. "Je zajímavé, na co všechno si člověk zvykne," opáčil.
Minuli několik dveří, než Omri sňal lucernu ze zdi a zastavil se před úzkými dveřmi. Zvedl petlici a vstoupil. Keeva ho následovala dál. Omri došel doprostřed malé místnosti, z oválného stolu vzal svíčku a přidržel knot u plamenu lucerny. Když se svíčka rozhořela, vrátil ji do bronzového svícnu ve tvaru rozvité květiny. Keeva se rozhlédla kolem. U stěny byla postel, obyčejná, nezdobená, vyrobená z borového dřeva. Vedle stála malá skříňka, na níž byl další bronzový svícen. Protější stěnu zakrývaly těžké závěsy.
"Odpočiň si," řekl jí Omri. "Zítra ráno - brzy - ti někoho pošlu, aby ti vysvětlil tvé povinnosti."
"Co tady děláš?" zeptala se ho, a vybreptla to ze strachu, že zůstane sama.
"Jsem majordom Omri. Jsi v pořádku? Třeseš se."
Keeva se s námahou usmála. "Nic mi není. Vážně."
Omri se zastavil a hubenýma rukama si uhladil řídnoucí prošedivělé vlasy. "Vím, že bojoval a zabil muže, kteří napadli vaši osadu a kteří tě chytili a... špatně s tebou zacházeli. Ale toto je spořádaný dům, Keevo. Tady jsi v bezpečí."
"Jak můžeš vědět, co se všechno stalo?" zeptala se.
"Jedním z našich hostí je kiatzanská kněžka. Vidí na velkou dálku."
"Ona čaruje?"
"Nevím, jestli to jsou čáry. Nesesílá žádná kouzla. Prostě jenom zavře oči. Ale musím přiznat, že to je mimo mé chápání. Teď si odpočiň."
Keeva slyšela, jak se jeho kroky rozléhají chodbou. Možná byla v bezpečí, ale byla rozhodnutá nezůstat na tomto ohavném místě ani o chvíli déle, než bude nutné. Ještě nikdy se nebála tmy, ale tady, v podzemním zámku, hleděla na zapálenou svíčku a byla žalostně vděčná za její mihotavé světlo.
Byla po dlouhé jízdě unavená, a tak si sundala plášť, přehodila jej přes opěradlo židle a pak vyklouzla ze šatů. Postel byla pohodlná, slamník pevný, povlečení čisté a polštář měkký. Keeva zavřela oči a vklouzla do spánku plného snů. Znovu viděla Šerého vlka, jak vyjíždí z lesa, aby se postavil nájezdníkům, ale tentokrát, když ji přijel zachránit, měl naprosto bezbarvý obličej. Vzal ji za ruku, odvedl ji k jámě v zemi a hodil ji tam. Zaječela a s rozbušeným srdcem se probudila. Svíčka zablikala a zhasla, takže v místnosti byla naprostá tma. Keeva vyskočila z postele, nahmatala zástrčku a otevřela dveře. O kus dál na chodbě ještě hořela lucerna. Keeva vzala druhou svíčku ze skříňky u postele, rozběhla se k lucerně a zapálila si svíčku. Vrátila se do svého pokoje, posadila se a spílala si, jaký je straš pytel.

"V životě," vykládal jí strýc, "jsou dva druhy lidí: ti, kteří před svým strachem utečou, a ti, kteří ho překonají. Strach je jako zbabělec. Když mu ustoupíš, stane se z něho děsivý tyran, který tě zatluče do země. Postav se mu, a smrskne se do maličkého protivného broučka."

Keeva se obrnila, sfoukla svíčku, lehla si do postele a zakryla se. Nepoddám se nočním běsům, říkala si. Nebudu panikařit, strýčku.

Tentokrát spala klidněji, a když se probudila, do místnosti pronikalo slabounké světlo. Posadila se a všimla si, že světlo vychází ze štěrbiny mezi těžkými závěsy na protější zdi. Vstala, přešla místností a závěsy rozhrnula. Dovnitř svítilo sluneční světlo a před sebou měla zářivě modrý Carliský záliv a ranní sluníčko se odráželo na vlnách. Na vodách zálivu se pohupovaly maličké rybářské čluny a jejich bílé plachty přímo zářily. Ve vzduchu kroužili racci. Keeva ohromeně otevřela skleněné dveře v dřevěném rámu a vyšla na zdobený balkon. Všude kolem ní na všech poschodích byly podobné balkony, některé větší, jiné menší, ale ze všech byl výhled na překrásnou zátoku.

V žádném případě nebyla pod zemí. Zámek Šerého vlka z bílého mramoru byl vybudovaný na kraji zkoseného útesu a ona do něj vstoupila shora, takže jeho skutečnou nádheru neviděla.

Podívala se dolů. Pod balkonem viděla terasovité zahrady a chodníčky a schůdky sestupující dolů na pláž, odkud se na moře táhlo dřevěné molo. Kotvil tu asi tucet plachetnic se skasanými plachtami. Keeva se podívala na samotný zámek a viděla, že na severním a jižním konci stojí dvě mohutné věže, každá s vlastní terasou.

Na desítkách záhonů již pracovali zahradníci, někteří odklízeli suché rostliny, jiní zametali listí z chodníků a sbírali je do pytlů, jež měli pověšené přes rameno. Další sázeli nové květiny či stříhali zvadlé růže.

Keevu ta překrásná scéna natolik uchvátila, že přeslechla tiché zaťukání na dveře i vrznutí, když se zvedla petlice.

"Myslím, že bys měla jít dovnitř a obléknout se," ozval se hlas. Keeva se otočila a uviděla mladou ženu s plavými copy. Nesla úhledně složené šaty a usmála se na ni. "Mohli by tě uvidět kněží, a co by pak bylo s jejich sliby?"

"Kněží?" zeptala se Keeva, vrátila se do místnosti a vzala si od ženy šaty.

"Kiatzanští cizinci. Studují staré knihy, které má zeman v knihovně v severní věži."

Keeva si vzala bílou bavlněnou halenku, roztřásla ji a přetáhla si ji přes hlavu. Látka byla velmi měkká, jako letní vánek na kůži. Zachvěla se potěšením a pak vstoupila do dlouhé šedé sukně. Měla pásek ze stříbřené kůže a lesklou stříbrnou přezku. "To je moje?" optala se.

"Ano."

"Jsou krásné." Keeva si sáhla na vyšívaný strom na pravém rameni haleny. "Co to znamená?" chtěla vědět.

"To je zemanova značka."

"Šerého vlka?"

"Na veřejnosti ho nazýváme zeman, poněvadž není urozený pán, nicméně je příliš mocný, aby byl jen statkář nebo kupec. Omri říká, že jsi s ním přijela včera v noci. Spala jsi s ním?"

Keeva byla zděšena. "Ne, to tedy nespala. A od tebe je velice hrubé ptát se na něco takového."

Plavovláska se zasmála. "Tady je život úplně jiný, Keevo. Mluvíme naprosto volně a myslíme volně, pokud u toho nejsou zemanovi hosté. On je neobyčejný muž. Nikoho z nás netluče a nepoužívá mladé ženy jako osobní otrokyně."

"Tak to se mi tu nejspíš bude líbit," řekla Keeva. "Jak se jmenuješ?"

"Norda, a ty budeš pracovat v mé četě v severní věži. Nemáš hlad?"

"Mám."

"Tak se půjdeme nasnídat. Dneska se musíš hodně učit. Zámek je jako králičí doupě a většina nových sloužících se ztratí."

O chvíli později, když Keeva prodělala úžasnou cestu nekonečnými chodbami a po několika schodištích, obě ženy vyšly na rozlehlou dlážděnou terasu. Stál tu dlouhý prostřený stůl a na něm byly hluboké mísy s vařeným masem, zeleninou, uzenými rybami, sýrem a ovocem. Na jednom konci byl naskládaný čerstvě upečený chleba a na druhém pak karafy s vodou a ovocnou šťávou. Keeva se řídila Nordiným příkladem a vzala si talíř, na který si naložila chleba, kousek másla a nějakou uzenou rybu. Potom zašly ke stolu u kraje terasy a posadily se.

"Proč ses ptala, jestli jsem se Šerým vlkem spala?"

"Zemanem!" opravila ji Norda.

"Tak se zemanem."

"Tady mezi služebnými panuje soulad. Zeman nemá žádné oblíbenkyně a Omri rovněž ne. Kdyby se s tebou zeman vyspal, vyvolalo by to neshody. Mnoho mladých žen by ho rádo... okouzlilo."

"Je to úžasně přitažlivý muž, ale je moc starý," prohlásila Keeva.

Norda se znovu zasmála. "Věk s tím nemá moc společného," řekla. "Je pohledný, silný - a nesmírně bohatý. Žena, která získá jeho srdce, nebude mít nikdy nedostatek - i kdyby žila deset životů."

"Z toho, co říkáš, je div, že nemá manželku," poznamenala Keeva.

"Ale, on jich má spoustu." Norda se naklonila blíž a ztišila hlas. "Zlaté manželky."

"On za svá potěšení platil" divila se ohromená Keeva.

"Vždycky. Není to divné? Většina zdejších děvčat by mu na jeho sebemenší pokyn sama skočila do postele. Ale on si posílá kočár pro nevěstky z města. Ano, jsou draze oblečené a ověšené klenoty, ale stejně to jsou nevěstky. Vloni byla jeho oblíbenkyní Lalície, jedna zrzavá coura z hlavního města." Norda se začervenala a Keeva viděla, jak jí světle modré oči zchladly.

"Ty ji očividně nemáš ráda."

"Lalicii nemá nikdo rád. Projíždí se kolem v pozlaceném kočáře se sluhy v livreji, se kterými zachází prostě hnusně. Ví se o ní, že doma ztřískala komorné, kdykoliv ji napadne. Je to potvora."

"Tak co na ní vidí?" zeptala se Keeva.

Norda se zasmála nahlas. "To poznáš, až ji uvidíš. Jak ji nesnáším, musím jí přiznat, že je úžasně krásná."

"Myslela bych si, že umí lidi posoudit líp," prohlásila Keeva.

"Ty toho o mužích moc nevíš, viď?" řekla Norda s prchavým úsměvem. "Když kolem Lalície prochází, slyšíš, jak mužům padají brady až na zem. Silným mužům, bystrým mužům, učeným - dokonce i kněžím. Ta její krása okouzlí všechny. Vidí, co vidět chtějí. Ženy, na druhou stranu, vidí, co je - běhna. A není tak mladá, jak předstírá. Řekla bych, že jí bude spíš ke čtyřiceti než těch pětadvacet, jak o sobě tvrdí."

Přicházeli další sloužící, brali si jídlo a rozesazovali se, aby se mohli najíst. Přistoupil k nim jakýsi mladík v šedé drátěné košili, sundal si přílbu a usmál se na Nordu. "Dobré ráno," pozdravil. "Představíš mě nováčkovi?"

Norda se usmála. "Keevo, tohle je Emrin, gardový seržant. Myslí si, že je hezčí, než je doopravdy, a udělá všechno, co je v jeho moci, aby tě vlákal do postele. Naneštěstí to má v povaze. Nesuď ho příliš tvrdě." Keeva si mládence prohlédla. Měl kulatý pohledný obličej a modré oči. Vlasy měl světle plavé, krátké a kudrnaté. Napřáhl ruku a Keeva ji přijala.

"Nevěř všemu, co o mně Norda vykládá," řekl jí. "Doopravdy jsem milá jemná duše hledající někoho, kdo bude ladit s mým srdcem."

"Určitě jsi ho našel, když ses poprvé podíval do zrcadla," uculila se Keeva.

"Naneštěstí to je pravda," odvětil Emrin s odzbrojující upřímností, uchopil její ruku a políbil ji, pak se obrátil zpátky na Nordu. "Určitě své nové kamarádce nezapomeň povědět, jak skvělý jsem milenec," řekl jí.

"Povím," slíbila Norda a podívala se na Keevu. "Nejlepších deset úderů srdce, co jsem kdy zažila." Obě ženy se rozesmály.

Emrin potřásl hlavou. "Asi bych měl jít," prohlásil, "dokud mi zbyl ještě aspoň ždibec důstojnosti."

"Příliš pozdě," utrousila Keeva. Muž se zazubil a odešel.

"Dobrá práce," podotkla Norda. "Teď tě bude pronásledovat o to vytrvaleji."

"Po něčem takovém zrovna netoužím," zabručela Keeva.

"A, to ho neodradí," ujistila ji Norda. "Jak říkal, v posteli je vážně docela dobrý. Ne nejlepší, co jsem poznala, ale víc než přijatelný." Keeva vyprskla smíchy a Norda se k ní přidala.

"A kdo byl nejlepší?"

Keeva poznala, že se neměla ptát, ještě než to dořekla. Dobrá nálada Nordu přešla. "Promiň," omlouvala se Keeva rychle.

"To nic," uklidnila ji Norda a položila ruku na její. "Ale měly bychom dojíst, protože nás čeká spousta práce. Dneska mají dorazit další hosté a jeden z nich je Kiatzan. Věř mi, žádný jiný národ se tolik nerozčiluje kvůli hloupostem."

3.Kapitola

TULÁK PLAVAL VE STUDENÉ VODĚ DLOUHÝMI, línými tempy. Na zádech cítil teplo slunce. Potápěl se do hloubky mezi hejny stříbrohřbetých ryb, které se před ním vždycky rozprchly. Převaloval se ve vodě a cítil příval radosti. Tady bylo ticho a - téměř - spokojenost. Uvolnil se a volně stoupal ke slunci. Když se dostal nad hladinu, zhluboka se nadechl a pohodil hlavou, aby dostal vlasy z očí. Šlapal vodu a rozhlížel se po zálivu.

V přístavu naproti z tuctu lodí vykládali náklad a dál na vodě kotvilo dvacet dalších, čekajících na znamení, že mohou přirazit. Osmadvacet z nich plulo pod vlajkou se stromem. Jeho lodě.

Připadalo mu neuvěřitelné, že muž jako on, bez větších znalostí jemností obchodu, mohl získat tak absurdní bohatství. Teď už nezáleželo na tom, kolik utratí nebo rozdá, stále sem přicházelo další zlato. Matze Čej a ostatní kupci jeho peníze investovali dobře. Avšak i jeho vlastní obchody se slušně vyplácely. Všechno je to velkolepý nesmysl, říkal si, jak se tak vznášel ve vodě. Ztratil přehled o lodích, které vlastnil. Bylo jich něco přes tři sta. Potom zde byly doly - smaragdové, démantové, rubínové, zlaté a stříbrné - roztroušené od ventrijského venkova až po pohoří na východě Vagrie.

Otočil se ve vodě a vzhlédl k zámku z bílého mramoru. Před šesti lety se pustil do jalové debaty s jedním mladým architektem, jenž vášnivě rozprávěl o obtížných a úžasných problémech stavby a o svém snu dokázat zázrak. "Proč vždy vyhledáváme rovnou plochu?" tázal se mladý muž. "Kde je v tom jaký div? Při pohledu na skvělou budovu by měl divák zalapat po dechu."

Tři roky trvala stavba a Bílý zámek byl skutečným zázrakem, i když se mladý architekt nedožil toho, aby viděl své dílo dokončené. Byl synem rodu Kilraithů a jednoho dne ho ubodal k smrti najatý vrah ze soupeřícího rodu. Tak žili kydorští šlechtici.

Tulák doplaval k pláži a vylezl na bílý písek. Majordom Omri vstal ze sedátka pod olivovníkem a vyšel mu vstříc s dlouhým lněným ručníkem přes ruku. "Bylo plavání prospěšné, pane?" zeptal se, roztáhl ručník a přehodil ho Tulákovi přes ramena.

"Bylo to osvěžující," odpověděl Tulák. "A teď jsem připravený na vyřizování naléhavých záležitostí."

"Dáma si žádá přijetí, pane," pravil Omri, "až budeš mít čas."

Tulák se na staršího muže pozorně podíval. "Něco ti dělá starosti, Omri?"

"Věděl jsi, že je mystik?"

"Ne, ale nepřekvapuje mě to. Znal jsem dost kněží s nadáním."

"Znepokojuje mě to," přiznal Omri. "Mám pocit, jako by mi uměla číst myšlenky."

"To máš tak strašné myšlenky?" optal se Tulák s úsměvem.

"Občas, pane," přiznal Omri s vážnou tváří. "Ale to není podstatné. Jsou to moje myšlenky."

"To věru jsou. Co jiného si vyžaduje mou pozornost?"
"Dostali jsme zprávu od lorda Arika. Hodlá nás navštívit za deset dní cestou do Zimního zámku."
"Potřebuje další peníze," utrousil Tulák.
"Toho se obávám, pane."
Tulák již byl suchý a tak přešel do stínu olivovníku, kde si oblékl černou hedvábnou košili a kamaše z měkké kůže. Natáhl si holínky, posadil se a znovu se zadíval na zátoku. "Řekla dáma, proč se mnou chce mluvit?"
"Nikoli, pane. Ale řekla mi o tvém boji s nájezdníky."
Tulák ze starcova hlasu zachytil kritiku. "Dnes je na hubování příliš krásný den, Omri," podotkl.
"Příliš riskuješ, pane. Většinou zbytečně. Máme tu třicet strážných a tucet tvrdých lesníků. Za loupežníky se mohli vydat oni."
"To je pravda. Jenže já byl poblíž."
"A nudil ses," dodal stařík. "Vždycky když se nudíš, vyrazíš si do divočiny. Došel jsem k názoru, že tě nebaví být bohatý. Musím přiznat, že to nemůžu pochopit."
"Nuda je hrozná věc," řekl Tulák. "Během let mi došlo, že majetek a nuda spolu často chodí ruku v ruce. Když je člověk bohatý, nemusí o nic usilovat. Všechno, po čem zatoužím, si můžu dovolit."
"Všechno zřejmě ne, pane. Jinak by ses nenudil."
Tulák se zasmál. "To je pravda. A dost toho zpytování duše, příteli. Co je ta druhá zpráva?"
"Předevčírem byli v Carlis zavražděni dva družiníci rodu Bakardů, údajně muži, které najali Kilraithové. Ve městě panuje silné napětí. Kupec Vanis požádal o zvýšení půjčky. Tvrdí, že v bouři přišel o dvě lodi a nemůže splácet své dluhy. Také..." Omri vytáhl z kapsy šedého šatu list pergamenu a začal číst. "...lékař Mendyr Syn se ptal, jestli bys nemohl najmout další tři studenty za šest stříbrných na měsíc, aby mu pomáhali. Ve špitále už nejsou žádné volné postele a Mendyr pracuje patnáct hodin denně, jak se snaží pomáhat nemocným." Omri složil pergamen a vrátil ho do kapsy. "Aha ano, a... ehm... lady Lalície tě zve, aby ses za tři dny zúčastnil oslavy jejích narozenin."
Tulák seděl ve stínu a díval se, jak rybáři v zálivu vrhají sítě. "Vyzvedni od Vanise dluh," řekl. "Tohle je letos potřetí, co si našel výmluvu, aby nemusel platit. Dluhy mu nevadily, když si kupoval tři dostihové hřebce a rozšířil východní palác. Mendyru Synovi zvyš kapitál a řekni mu, že měl o pomoc požádat dřív. A pošli zprávu lady Lalícii, že se její slavnosti s potěšením zúčastním. Kup u Calicara démantový přívěsek a nech jí ho ten den poslat."
"Ano, pane. Smím poukázat na dvě věci? Za prvé: Vanis má mnoho přátel mezi rodem Kilraithů. Když ho donutíš zaplatit dluhy, zbankrotuje a to bude považováno za znevážení rodu."
"Když má tolik přátel," namítl Tulák, "ať jeho dluhy zaplatí oni. A co je ta druhá věc?"
"Pokud mi paměť slouží, nejsou toto už třetí narozeniny, které lady Lalície slaví během patnácti měsíců?"
Tulák se zasmál. "Ano, to jsou. Ať je ten démantový přívěsek malý."
"Ano, pane. Mimochodem, ta mladá žena, kterou jsi přivedl, byla přidělena do Nordiny čety. Přeješ si pro ni nějaké zvláštní zacházení?"
"Ať má ze začátku trochu volno, hodně si vytrpěla. Je to silná dívka, viděla však, jak jí povraždili rodinu, krutě s ní zacházeli a vyhrožovali jí smrtí. Bylo by pozoruhodné, kdyby to na ní nezanechalo žádné následky. Dávej na ni pozor a trochu ji podpoř. Jestli se ukáže, že nepracuje dobře, propusť ji."
"Dobře, pane. A jakou zprávu mám poslat té kiatzanské paní?"
"Žádnou, Omri. Půjdu ji navštívit osobně."
"Ano, pane. Bylo by považováno za nezdvořilé zeptat se, jak dlouho se se svými družiníky hodlá zdržet?"
"Mě by spíš zajímalo, proč sem přišli a jak," opáčil Tulák.
"Jak, pane?"
"Před branami se objeví kněžka v šatech vyšívaných hedvábím, se třemi družiníky. Kde měla kočár? A koně? Odkud přišli? V Carlis nebydleli."
"Zřejmě odněkud přišli pěšky," navrhl Omri.
"A přesto neměli na šatech prach a nebyli vůbec unavení."
Omri udělal znamení ochranného rohu. "Bez ohledu na nezdvořilost, pane, bych s povděkem zvěděl den, kdy odejdou."
"Myslím, že se jich nemusíš bát, Omri. Necítím z ní žádné zlo."
"To rád slyším, pane. Ale někteří z nás si nemohou vybírat, čeho se budeme bát. Já byl vždycky ustrašený. Nevím proč."
Tulák mu položil ruku na rameno. "Máš něžnou duši a jsi dobrý člověk," řekl. "Záleží ti na lidech a na tom, aby byli šťastní. To je vzácné."
Omri se tvářil rozpačitě. "Rád bych byl více... mužný, dá se říci. Pro otce jsem byl strašlivým zklamáním."
"To nejsi sám," ujistil ho Tulák. "Kdyby můj táta viděl, co jsem udělal se svým životem, hanbou by se propadl. Ale na tom nezáleží. Žijeme v přítomnosti, Omri. A teď jsi majordom, lidé si tě cení a váží, ti, kteří pod tebou slouží, tě dokonce milují. To by ti mělo stačit."
"Možná," usoudil Omri, "ale tebe ti, kteří ti slouží, taky milují a váží si tě. A stačí ti to?"
Tulák se jen lítostivě usmál, ale neodpověděl. Po schodech zamířil na terasu a k severní věži.
***
O chvíli později se dostal až na vršek točitého schodiště a stál před největším z knihovních sálů. Původně to měl být reprezentační sál, ale jeho sbírka starých svitků a svazků se rozrostla, a stejně tak potřeboval další prostory. Nyní bylo v zámku pět menších knihoven a v jižní věži obrovské muzeum. Tulák otevřel dveře, vstoupil a uklonil se útlé ženě, která seděla u dlouhého oválného stolu a kolem sebe měla rozložené svitky. Znovu žasl nad její krásou. Měla nazlátlou

pleť bez nejmenšího kazu a jemné, typicky kiatzanské rysy. Dokonce i vyholená hlava jen podtrhovala její dokonalý vzhled. Působila skoro příliš křehce, aby unesla těžké roucho z červeného a zlatého hedvábí, které ji halilo.

"Co to studuješ, paní?" zeptal se jí. Vzhlédla. Šikmé oči neměla tmavě kaštanové, jak bylo u Kiatzanů obvyklé, ale zlaté s modrými tečkami. Byly to znepokojující oči, jež jako by mu dohlédly až na dno duše.

"Četla jsem toto," pravila a rukou v rukavičce se zlehka dotkla starého svitku z vyschlého a vybledlého pergamenu. "Jak mi řekli, je to pátá kopie výroků autora jménem Missael. Byl to jeden z nejpodivuhodnějších mužů Nového řádu po zničení starších ras. Někteří lidé věří, že jeho verše obsahují věštby pro budoucnost." Usmála se. "Jenže jeho slova jsou velmi nepřesná. Některé z veršů by mohly znamenat cokoliv."

"Tak proč je studuješ?"

"Proč člověk vůbec studuje?" opáčila. "Kvůli větším vědomostem, s nimiž přichází lepší pochopení. Missael vypráví, jak starý svět zničily chtíč, chamtivost, strach a nenávist. Poučilo se z toho lidstvo?"

"Lidstvo nemá jen jeden pár očí," namítl Tulák. "Milion očí vidí příliš mnoho a vstřebá příliš málo."

"Á, jsi tedy filozof."

"Špatný, přinejlepším."

"Podle toho, co říkáš, věříš, že lidstvo se nemůže změnit k lepšímu, vyvinout se v lepší druh?"

"Jednotlivci se můžou vyvinout a změnit, paní. To jsem viděl. Dej však dohromady kteroukoliv větší skupinu a ve chvilce můžeš mít vyjící dav dychtící vraždit a ničit. Ne, nevěřím, že se lidstvo někdy změní."

"To je možná pravda," připustila,, jenže zanechává to po sobě chuť porážky a zoufalství. Takovou filozofii nemohu schvalovat. Prosím, posaď se."

Přitáhl si židli, obrátil ji a sedl si naproti ní.

"To, jak jsi zachránil malou Keevu, tě ctí," poznamenala tichým, melodickým hlasem.

"Nejdřív jsem ani nevěděl, že mají rukojmí," přiznal se.

"To nevadí. Avšak ona teď má život a osud, o něž by ji jinak obrali. Kdo ví, čeho by mohla dosáhnout, Tuláku?"

"Tohle jméno už nepoužívám," řekl jí, "a v Kydoru mě pod ním nikdo nezná."

"A ode mne ho taky nikdo neuslyší," ujistila jej. "Pověz mi, proč jsi vyjel za těmi loupežníky."

"Napadli mé země a mé lidi. Jaký jiný důvod bych měl mít?"

"Možná sis potřeboval dokázat, že jsi pořád ještě mužem, jímž jsi býval. Možná jsi - pod tím tvrdým a světáckým zevnějškem - soucítil s bolestí a ztrátou vesničanů a chtěl jsi zajistit, aby ti zlí muži už nikdy nikomu nezpůsobili takové neštěstí. Nebo jsi možná myslel na svou první ženu, Tanju, a jak jsi tam nebyl, když přišli nájezdníci, zabili ji a zavraždili vaše děti."

Hlas mu ztvrdl. "Chtěla jsi mě vidět, paní. Tvůj posel říkal, že v dosti důležité věci."

Povzdechla si a znovu se mu podívala do očí. Když promluvila, měla hlas měkčí a smutný tón. "Bolí mě, že jsem ti způsobila bolest, Šerý vlku. Odpusť."

"Abychom si rozuměli," pravil chladně, "snažím se udržet svou bolest v soukromí. Tak úplně se mi to nedaří. Ty jsi k ní otevřela okno. Považoval bych za laskavost, kdybys ho už znova neotevírala."

"Máš na to mé slovo." Chvíli mlčela a zlaté oči upírala do jeho. "Občas je to pro mne těžké, Šerý vlku. Víš, přede mnou nic neschováš. Když se s někým sejdu poprvé, vidím všechno. Celý jeho život, vzpomínky, hněv a bolest přede mnou leží jako na dlani. Snažím se uzavřít před myriádou obrazů a emocí, ale je to bolestivé a vyčerpávající. Takže je v podstatě vstřebám. Proto se vyhýbám davům, protože je to jako uvíznout pod lavinou rozbouřených emocí. Znovu tedy opakuji, že mne mrzí, že jsem se tě dotkla. Byl jsi ke mně a mým stoupencům velmi laskavý."

Tulák rozhodil rukama. "Je to zapomenuté."

"To je od tebe velice laskavé."

"A ta věc, o které jsi se mnou chtěla mluvit?"

Odvrátila zrak. "Není to pro mne snadné," začala, "protože tě musím podruhé požádat o odpuštění."

"Už jsem řekl -"

"Ale ne za svá předchozí slova. Tím, že jsem sem přišla, jsem tě mohla dostat do jistého... nebezpečí. Mne a mé stoupence pronásledují. Je možné, ačkoliv doufám že nepravděpodobné, že nás najdou. Cítím se povinována tě o tom zpravit a nabídnout ti - upřímně - že okamžitě odejdu, budeš-li si to přát."

"Porušila jsi nějaký kiatzanský zákon?" zeptal se.

"Ne, my nejsme žádní zločinci. Hledáme vědomosti."

"Tak kdo vás honí a proč?"

Teď se mu podívala přímo do očí. "Měj se mnou trpělivost, Šerý vlku, než ti vysvětlím, proč ti to nemohu povědět. Jak jsem již dokázala, znám tvé myšlenky i vzpomínky. Vyzařují z tebe jako sluneční paprsky a jako ty paprsky září na celou zemi. Tohle dělají myšlenky všech lidí. Svět je jimi zalitý. Daleko od tohoto zámku jsou lidé, kteří jsou na takové myšlenky vyladění, hledají ozvěnu, která je dovede ke mně. Kdybych ti prozradila jména těch, kteří mě pronásledují, stala by se součástí tvých myšlenek. A stačilo by, že bys na ně pomyslel, aby to upoutalo pozornost těch, kdo mě chtějí zabít."

Tulák potřásl hlavou a usmál se. "Jelikož způsobům magiků nerozumím, přejděme dál," pravil. "Proč jsi sem přišla?"

"Částečně proto, že tu jsi ty," odpověděla prostě a odmlčela se.

"A ta druhá část?"

"To je ještě složitější."

Tulák se zasmál. "Složitější než nepřátelští kouzelníci, kteří dokážou číst myšlenky na dálku? Je překrásné ráno s blankytnou oblohou a svěžím vánkem. Byl jsem si zaplavat pro osvěžení. Mám čistou hlavu. Tak mluv, paní."

"Tohle není jediný svět, Šerý vlku."

"Já vím. Je tu mnoho dalších zemí."
"Tak jsem to nemyslela. V tomto čase dlíme v Kydoru. Existují však další Kydory, jejich počet nemá konce. Stejně jako je nekonečný počet drenajských světů. Mnohé mají stejné dějiny a jiné se liší. V některých asasin Tulák zabil drenajského krále a zemi dobyly vagrijské síly. V jiných zabil krále a Drenaj vyhrála. Jinde krále nezabil a k žádné válce nedošlo. Rozumíš?"
Tuláka přešla dobrá nálada. "Krále jsem zavraždil. Pro peníze. Je to neomluvitelné, ale stalo se to. Nemůžu to změnit. Nikdo to nemůže změnit."
"Stalo se to tady," pravila tiše. "Ale existují další světy. Nekonečný počet. Někde, v této chvíli, v rozlehlém vesmíru sedí jiná žena s vysokým mužem. Scéna je přesně stejná, snad jen žena má modré šaty a ne zlaté. Ten muž může mít vousy nebo jiný oděv. Ale ona je pořád já a on je ty. A země, v níž dlí, se nazývá Kydor."
Tulák se zhluboka nadechl. "On není já. Já jsem já."
"Jsem si jistá, že on říká přesně totéž."
"A má pravdu," řekl Tulák. "Taky by se mohl chystat, že se zeptá, kam tento rozhovor míří. Co záleží na tom, jestli existují dva Tuláci nebo dvě stě, když se nikdy nesetkali ani se neovlivňují?"
"Moc dobrá otázka. Viděla jsem některé z těch světů. Ve všech z nich, bez ohledu na výsledek, měl muž, známý jako Tulák, úlohu, kterou musel hrát."
"Ne v tomhle světě, paní. Už ne."
"Uvidíme. Chceš, abychom odešli?"
"Promyslím to," sdělil jí vstávaje.
"To je od tebe laskavé. Ještě jedna maličkost..."
"Ano?"
"Nezeptal ses Keevy, jak zabila ty holuby, které ti upekla."
"Ne, to nezeptal." Trpce se usmál. "Měl jsem starosti s jinými věcmi."
"Ovšem. Použila tvou kuši. První šipkou minula, ale pak zabila všechny tři, posledního, když vzlétal."
"Působivé," řekl.
"Myslela jsem, že tě to bude zajímat."
Ve dveřích se zastavil. "Nenarazila jsi při svých studiích na něco o těch troskách na západě?"
"Proč se ptáš?"
"Byl jsem tam včera. Mně... se to místo nějak nepozdávalo. A přesto jsem tamtudy mnohokrát projížděl. Dneska se nějak změnilo."
"Cítil jsi nebezpečí?"
Usmál se. "Cítil jsem strach, ale viděl jsem jenom mlhu."
"Vím, že jsou staré pět tisíc let," řekla mu. "Snad jsi vycítil ducha někoho, kdo je dávno mrtvý. Jestli ale najdu něco zajímavého, dám ti vědět, Šerý vlku," slíbila.
"Nejspíš o nic nejde. Ale na mlhu bylo moc teplo a zdálo se mi, že se pohybuje proti větru. Kdyby se mnou nebylo to děvče, byl bych ten jev prozkoumal. Nemám rád záhady."
Obrátil se a odešel.
***
Když Šerý vlk vyšel z knihovny, otevřela se malá dvířka a ke kněžce se připojil štíhlý muž s kulatými rameny. Měl, stejně jako ona, vyholenou hlavu a na sobě háv po kotníky z bílé vlny a ladící rukavice a holínky z tenké, světle šedé kůže. Ve žlutohnědých očích měl znepokojený výraz, když se podíval na hlavní dveře. "Nelíbí se mi," řekl. "Je to divoch stejně jako oni."
"Ne, Priale," pravila kněžka. "Jsou tu nějaké podobnosti, ale on není tak krutý."
"Je to zabiják."
"Ano, je to zabiják," souhlasila. "A věděl, že jsi za těmi dvířky."
"Jak by mohl? Skoro jsem ani nedýchal."
"Věděl to. K těmto věcem má nadání, i když o něm neví. Myslím, že proto přežil tak dlouho."
"A přesto nevěděl, že se jeden z těch nájezdníků schovává na stromě nad ním?"
Kněžka se usmála. "Ne, to nevěděl. Ale okamžik předtím natáhl kuši a držel ji připravenou, když ten muž skočil. Jak jsem říkala, on o tom nadání neví."
"Chvíli jsem si myslel, že mu to povíš," řekl Prial.
Zavrtěla hlavou. "Stále doufám, že nebudu muset. Snad nás nenajdou, než dokončíme poslání."
"Ty tomu věříš?"
"Chci tomu věřit."
"Já taky, Ustarté. Ale čas se krátí a my jsme ještě pořád nenašli cestu. Prohledal jsem přes dvě stě svazků. Menias a Corvidal zvládli přinejmenším stejně tolik, a stále je tady přes tisíc knih. Napadlo tě, že tito lidé na pravdu o Kuan Hador již dávno zapomněli?"
"Nemohli zapomenout úplně," namítla Ustarté. "Dokonce i jméno země zůstává stejné. Narazili jsme na zmínky o démonech a obludách a hrdinech, kteří s nimi bojovali. Většinou zlomky, ale někde bude klíč."
"Za jak dlouho se začne brána otevírat?" zeptal se jí.
"Spíš za pár dní než týdnů. Ale mlžní tvorové tu již jsou. Šerý vlk vycítil jejich zlo."
"A teď začne umírání," dodal Prial smutně.
"Ano, to začne," připustila. "A my musíme dále pátrat s nadějí v srdcích."
"Naději rychle ztrácím, Ustarté. Kolik světů musíme vidět padnout, než si přiznáme, že jsme příliš slabí, abychom je

zachránili?"

Kněžka si povzdechla, vstala ze židle a těžké hedvábné roucho při pohybu šustilo. "Tento svět je porazil před třemi tisíci lety. Zahnali je zpátky do bran. Přes to, jak mocná byla jejich kouzla, a přes spojence, které si přivedli, byli poraženi. Dokonce ani Kriaznor je nedokázali zachránit."

Prial se jí nepodíval do očí. "Pět let už pátráme a nenašli jsme nic. Teď máme - možná - pár dní. Pak pošlou ipsissima a on vycítí naši přítomnost."

"On už je tady," podotkla mírně.

Prial se zachvěl. "Viděla jsi ho?"

"Chrání ho maskovací kouzlo. Nevidím ho, ale cítím jeho moc. Je blízko."

"Tak musíme uprchnout, dokud ještě můžeme."

"On ještě neví, že jsme tady, Priale. Ještě mi zůstala nějaká moc. Také vím, jak svou přítomnost zakrýt."

Popošel blíž, uchopil její ruku v rukavičce a zvedl ji ke rtům. "To já vím, Ustarté. Jenže ipsissimovi se postavit nemůžeš. Jestli nás ještě nenašel, tak je to proto, že nás nehledá. Až začne, zabije nás." Prial se roztřásl a ona cítila, jak jí tiskne ruku.

Pozorně se na něj zadívala a viděla, jak se zhluboka, roztřeseně nadechl. "Už jsem klidný," ujišťoval ji. "Opravdu jsem." Odtrhl se od ní, ukázka vlastní slabosti ho uvedla do rozpaků. "Ty šaty mě dřou," postěžoval si, rozhrnul roucho a stáhl si je z ramen. Ustarté se postavila za něj a začala ho škrábat v husté srsti na zádech a ramenou.

Zavřel oči a vrčel potěšením. Jeho strach polevil.

Ustarté však věděla, že se vrátí.

***

Když Keeva dorazila k neobvyklé budově vyhrazené pro Šerého vlka, byla napjatá a nemálo rozzlobená. Přes Nordiny pokyny se v bludišti chodeb a schodišť dvakrát ztratila a vynořila se o poschodí níž, jenom aby viděla, že budova, již hledá, je o poschodí výš a napravo. Vylezla po kamenných schodech vedoucích přes skalku a konečně dorazila ke vchodu. Zastavila se, jak ji překvapilo, co uviděla. Obydlí Šerého vlka bylo zasazené do útesu, kamenné průčelí jen nahrubo upravené, aby splývalo s přirozenou skálou okolo. Díky tomu bylo ze strany zámku otočené k zálivu téměř neviditelné. Vypadalo přísně a nevábně, rozhodně ne jako dům boháče.

Její neklid vzrůstal. Řekla Šerému vlku, že nebude jeho milenkou, ale nyní, po prvním dni, si ji volá do svých pokojů. Hněv pominul a Keeva náhle pocítila smutek. Dnes si na chvilku dovolila uvěřit, že by tu mohla být šťastná. Nordu si oblíbila a ostatní děvčata z čety se chovala přátelsky. Všechny služebné chválily starého Omriho a panovala mezi nimi veselá nálada. Dobře, řekla si Keeva, ať už to mám z krku. Přistoupila ke dveřím a zaklepala.

Otevřel jí Šerý vlk. Byl oblečený stejně, jako když ho viděla poprvé - měl tmavé kamaše, přetažené přes jezdecké holínky, a košili z tenké, měkkoučké kůže. Neměl prsteny ani zlaté řetězy a na šatech žádné spony či výšivky. Posunkem ji pozval dovnitř. "Pojď dál," pozval ji, otočil se a vydal se do obývacího pokoje. Byl to čtvercový pokoj jen se dvěma kůží potaženými křesly a starým tkaným kobercem. Nebyly tu žádné poličky ani skříňky a krb byl bez ozdob. Vedle něj ležela hromádka polen a zčernalý železný pohrabáč. Šerý vlk prošel místností a druhými dveřmi ven. Keeva jej následovala, čekala, že uvidí ložnici. Už se zase zlobila.

Došla ke dveřím a překvapeně se zastavila. Nebyla to ložnice. Třicet stop dlouhá stěna nalevo byla obložená borovým dřevem a visela na ní spousta zbraní: dlouhé luky, kuše, kiatzanské válečné oštěpy, meče a nože všech možných tvarů, některé malé, jiné dlouhé a s dvojitým ostřím. Na stěně napravo bylo upevněno šest lamp a jejich světlo vrhalo mihotavé stíny na řadu dřevěných rámů a podivný přístroj. Po celé místnosti byly rozmístěny terče, některé kulaté, jiné ze slámy, provázků a starých šatů, upravené do podoby lidí.

Šerý vlk došel k lavici a zvedl svou kuši. Nasadil dvě šipky, donesl kuši Keevě a ukázal na kulatý terč asi dvacet stop daleko. "Zamiř dvě šipky doprostřed," nakázal jí.

Keeva zvedla ruku, uchopila ohlazenou pažbu a prsty jí spočinuly na dvou bronzových spouštích. Jak zjistila, když střílela holuby, zbraň byla těžší vepředu, takže když stiskla spoušť, naklonila se dopředu. Upravila náměr a vystřelila obě šipky. Přeletěly místností a zarazily se do malého červeného středu terče. Šerý vlk neříkal nic. Vzal jí zbraň, došel k terči a vyndal z něj šipky. Vrátil kuši na lavici a vzal dvě vrhací čepele. Měly tvar kosočtverce a byly asi čtyři palce dlouhé. Neměly jílce, ale do kovu byly vyryté drážky, aby se lépe držely.

"Zacházej s tím opatrně," upozornil ji, když jí jednu čepel podal. "Je to hodně ostré." Keeva si nůž nesměle vzala. Byl těžší, než vypadal. "Nejde jen o směr a rychlost," vysvětloval jí, "ale o otáčení. Čepel se musí k cíli dostat hrotem napřed." Ukázal na nejbližšího slaměného panáka. "Zasáhni ho."

"Kam?"

"Do krku."

Zvedla ruku a hodila. Čepel zasáhla oblast hrdla jílcem napřed a odrazila se. "Chápu, co jsi myslel," řekla. "Můžu si vzít druhou?" Podal jí ji. Tentokrát se čepel zarazila panákovi do brady. "Hrome!" zaklela.

"Není to špatné," poznamenal. "Máš dobré oko a skvělou koordinaci pohybů. To je vzácné."

"Chceš říct na ženu."

"Na každého." Došel k panákovi, vytáhl čepel, druhou zvedl z podlahy a vrátil se k ní. "Otoč se zády k terči," vybídl ji. Keeva poslechla. Šerý vlk jí podal čepel. "Na můj povel se otočíš a hodíš, budeš mířit na hruď."

Couvl. "Teď," řekl tiše.

Keeva se otočila a čepel proletěla vzduchem, odrazila se panákovi od ramene a zasáhla protější zeď. Z kamene vykřísla jiskry.

"Znovu," řekl Šerý vlk a podal jí druhou čepel. Tentokrát zasáhla, sice znovu do ramene, ale blíž k hrudi.

"Proč to děláme?" zeptala se.

"Protože můžeme," odvětil s úsměvem. "Jsi velmi nadaná. Když na sobě trochu zapracuješ, budeš výjimečná."

"Pokud budu chtít strávit život házením nožů," poznamenala.

"Řekla jsi mi, že nic neumíš, ale chceš se učit. Zkušení vrhači si dokážou slušně vydělat na jarmarcích a při oslavách. Ani jeden člověk ze sta by nedokázal srazit tři holuby čtyřmi šipkami z neznámé zbraně. Vlastně by to bez nějakého základního tréninku nedokázal ani jeden z tisíce. Zkrátka, stejně jako já, i ty jsi hříčka přírody. Mysl a tělo v souladu. Odhad vzdálenosti, vyrovnání váhy, síla vrhu - to vše vyžaduje přesnost. Některým lidem trvá celý život, než ji získají. Jiní se to naučí za chviličku."

"Ale já minula. Dvakrát."

"Zkus to znovu," vyzval ji a sebral spadené čepele.

Otočila se a hodila na terč.

"Přímo do srdce," podotkl. "Věř mi. Když budeš cvičit, můžeš patřit k nejlepším."

"Nevím, zda chci umět zacházet se zbraněmi," řekla mu. "Válečníky nemůžu vystát, jejich naparování, jejich nadutost a nekonečnou krutost."

Šerý vlk vytáhl nože ze slaměného panáka, odnesl je k lavici a začal je čistit měkkou látkou. Umístil je do pochev z černé kůže a znovu se obrátil ke Keevě. "Kdysi jsem byl sedlák. Žil jsem se ženou, již jsem velice zbožňoval. Měli jsme tři děti: chlapce, bylo mu sedm, a dvě holčičky v kolíbce. Jednou, když jsem byl na lovu, přišla na můj statek skupina mužů. Devatenáct mužů. Žoldnéřů, kteří mezi válkami hledali práci." Na chvíli se odmlčel. "O tomhle mluvím zřídka, Keevo. Ale dneska na to hodně myslím." Zhluboka se nadechl. "Ti muži přivázali mou Tanju k posteli a potom - po nějaké době - ji zabili. Taky zabili moje děti. A pak odešli.

Vzpomínám si, že když jsem ráno vyjížděl, ozýval se smích. Má žena a syn si hráli na honěnou na louce a mrňata spala v kolíbkách. Když jsem se vrátil, všude bylo ticho a na stěnách krev. Takže já taky nemůžu vystát válečníky a jejich krutost."

Měl strašlivě klidnou tvář, nebyl na ní patrný žádný citový zápas, který podle Keevy musel probíhat pod povrchem. "A tehdy se z tebe stal lovec lidí?" pravila.

Šerý vlk otázku přešel. "Chci říct, že zlí lidé se najdou vždycky, stejně jako laskaví a soucitní. Nemělo by to mít žádný vliv na to, jestli se rozhodneš rozvíjet své nadání. Tento svět je neklidné, surové místo. Ale bylo by to ještě horší, kdyby se zbraněmi cvičili jen zlí lidé."

"Uměla tvá žena zacházet se zbraněmi?" optala se Keeva.

"Ne. A než se zeptáš, žádný rozdíl by neznamenalo, ani kdyby byla nejlepší lučištník v zemi. Devatenáct zabijáků by ji bylo přemohlo a výsledek by byl stejný."

"Šel jsi po nich, Šerý vlku?" optala se tiše.

"Ano. Trvalo mi to mnoho let a za tu dobu někteří z nich spáchali další ohavné věci. Jiní se oženili, usadili a vychovávali vlastní rodiny. Ale já je našel všechny. Do jednoho."

V místnosti se najednou rozhostilo ticho, vzduch ztěžkl. Keeva se dívala na Šerého vlka. Díval se do prázdna a tvářil se nekonečně smutně. V té chvíli pochopila, proč bydlí na tak ponurém a zachmuřeném místě vedle zámku z lesklého bílého mramoru. Šerý vlk neměl domov, protože domov jeho srdce byl již dávno zničen. Zadívala se na slaměné terče a sbírku zbraní na stěnách. Když se ohlédla, setkala se s jeho pohledem.

"Nechci se učit tomuto řemeslu," prohlásila. "Mrzí mě, jestli jsem tě tím zklamala."

"Lidé mě už dlouho nemůžou zklamat, Keevo Taliano," sdělil jí s lítostivým úsměvem. "Ale dovol, najedno se tě zeptám: Jak ses cítila, když jsi zabila toho kapitána nájezdníků?"

"Nechci o tom mluvit."

"Chápu."

"Vážně? Jsi zabiják už tak dlouho, že bych se divila, kdyby ano." Zrudla, když jí došlo, co řekla. "Mrzí mě, jestli to znělo neuctivě, Šerý vlku. To jsem nechtěla. Zachránil jsi mi život a já ti budu nadosmrti dlužná. Ale mám na mysli, že nechci už nikdy zakusit to, co jsem cítila, když jsem zabila Camrana. To, co jsem udělala, bylo zbytečné. Už stejně umíral. Já mu jenom způsobila trochu větší bolest. Kdybych to mohla vrátit, prostě bych od něho odešla. Bolí mě a hněvá těch pár vteřin, kdy jsem se nechala stáhnout do špíny jeho zla. Stala jsem se jím. Chápeš?"

Smutně se usmál. "Tohle jsem pochopil dávno předtím, než ses narodila, Keevo, a vážím si toho, co říkáš. Teď by ses měla vrátit ke své práci."

***

Jiu Jiu Lieng nebyl šťastný. Tucet přeživších opodál se stále rozzuřeně hádalo a Jiu Jiu se snažil zaslechnout, co říkají. Jazyku kulatookých rozuměl jen stěží a mnohá slova a věty mu unikly dřív, než je jeho uši stačily zachytit a mozek přeložit. Soustředil se, protože věděl, že je jen otázkou času, než někdo namíří obviňující prst na něj.

Bývalý kopáč kanálů seděl na skále s ukradeným mečem v klíně a dělal, co mohl, aby vypadal zuřivě jako válečník, za něhož se vydával. Jiu Jiu byl s tlupou teprve tři dny. Za tu dobu slyšel od nyní mrtvého vůdce Rukara spoustu skvělých slibů o zbojnickém životě a bohatství, které lze získat od projíždějících kupců. Místo toho Rukara rozsekal rádžní a Jiu Jiu se pohyboval rychleji než za celých svých třiadvacet let, aby unikl máchajícím mečům útočících jezdců.

Vlastně cítil jistou pýchu, že to byl Kiatzan, kdo je zastrašil, pravý rádžni. Ne podvodník s ukradeným mečem. Jiu Jiu se zachvěl. Šest let výcviku, než mohl rádžni vlastnit v krvi zakalenou čepel, a dalších pět let studia filozofie, než směl začít bojovat. Ale jen ti úplně nejlepší směli nosit šedý šat a černou šerpu, které měl muž, jenž zabil Rukara. Jakmile ho Jiu Jiu spatřil, opatrně zacouval dozadu a byl připraven uprchnout ve chvíli, kdy jezdci zaútočí.

Skutečnost byla taková, že Rukar byl mrtvý už ve chvíli, kdy k němu rádžní přistoupil.

"Jeden mrňavý šermíř," říkal kdosi, "a vy všichni utečete jako vyplašení králíci." Jiu Jiu rozuměl slovu "králíci" a uhodl, že okamžik pravdy se blíží.

"Nevšiml jsem si, že by ses mu ty postavil," poukázal jiný muž.

"Zachytili mě prchající," opáčil první. "Bylo to jako splašené stádo. Kdybych neutekl, ušlapali by mě k smrti."

"Mysleli jsme, že máme vlastního kiatzanského rádžního," přisadil si třetí hlas. "Kde, pro Šemovy koule, byl on, když jsme ho potřebovali?"

Teď to přijde, pomyslel si nešťastně Jiu Jiu Lieng. Obrátil se na dvanáct mužů a zlobně se zamračil. "No, ten kolem mě proběhl, jako kdyby mu hořela koudel u zadku," poznamenal kdosi. Ozval se smích. Jiu Jiu pomalu vstal a jeho obouruční meč se zaleskl, když jím máchl zprava doleva a doufal, že to bude působit hrozivě. Teatrálně zarazil čepel do země a narovnal se do celé své výšky. "Někdo myslí, že já bojím?" zeptal se a ztišil hlas. "To ty!" zařval, přiskočil k nejbližšímu muži a ukázal na něj prstem. Muž, překvapen tím nečekaným pohybem, couvl. "Nebo ty?" Nikdo z nich nepromluvil. Jiu Jiu si v duchu vydechl úlevou. "Já Jiu Jiu Lieng!" křikl. "Obávaný od Krvavé řeky až po břehy Ťianských moří! Já zabiju vás všecky!" zařval.

V té chvíli viděl, jak se jejich výraz mění z překvapení v čirou hrůzu. Bylo to uspokojivé. Náhle jeden vyskočil na nohy a prchal k jihu. Ostatní ho okamžitě následovali a svůj ubohý majeteček nechali ležet. Jiu Jiu se zasmál a zvedl ruce. "Králíci!" křičel za nimi. Čekal, že jen o kousek ustoupí, ale oni prchali dál. Tak hrozivý přece být nemůžu, říkal si. Muselo to být tím, jak se mi svaly na pažích lesknou ve světle ohně, usoudil a podíval se na své zaťaté pěsti. Po deseti letech kopání měl krásně tvarovaný trup. Ten válečnický život vážně není tak tvrdý, pomyslel si. Blufování a drzé čelo dokážou zázraky.

Přesto byla jejich reakce přinejmenším neobvyklá. Přimhouřil oči a hledal známky toho, že se loupežníci vracejí. "Já Jiu Jiu Lieng!" zařval znovu a snažil se o drsný tón. Pak se zasmál a otočil se k místu, kde nechal svůj meč.

Ve světle ohně tiše stál malý, šedě oděný šermíř.

Jiu Jiuovi se zastavilo srdce. Odskočil a jednou nohou přistál v ohništi. Zaklel, vyskočil a rozběhl se ke svému meči, vyškubl ho ze země a zuřivě jím mával sem a tam a vyrážel přitom bojový pokřik. Uvědomil si, že bojový pokřik by byl působivější, kdyby nezněl pronikavou fistulí.

Rádžni stál nehybně a díval se na něj. Ani netasil meč. Jiu Jiu, stále s mečem nad hlavou, se zlobně mračil. "Jsem Jiu Jiu Lieng," řekl, tentokrát kiatzansky.

"Ano, slyšel jsem," opáčil šermíř. "Ty jsi levák?"

"Levák?" zopakoval Jiu Jiu popleteně. "Ne, nejsem levák."

"Tak ten meč držíš špatně," poznamenal rádžní. Prošel kolem Jiu Jiua a zadíval se k jihu.

"Budeš se mnou bojovat?" zeptal se ho Jiu Jiu.

"Chceš, abych to udělal?"

"Proto jsi přece přišel, ne?"

"Ne. Přišel jsem se podívat, jestli ti loupežníci neplánují další útok. Očividně neplánují. Kde jsi našel ten meč?"

"Je v mé rodině celá pokolení," odpověděl Jiu Jiu.

"Smím se na něj podívat?"

Jiu Jiu mu ho chtěl už už podat. Pak ale odskočil a švihl jím do vzduchu. "Chceš mě oklamat?" vykřikl. "To je velmi chytré!"

Rádžní zavrtěl hlavou. "Nesnažím se tě oklamat," pravil tiše. "Měj se."

Když se odvracel, Jiu Jiu za ním zavolal. "Počkej!" Rádžní se zastavil a ohlédl se.

"Našel jsem ho po bitvě," řekl. "Tak jsem si ho vzal. Majiteli už to bylo jedno. Chyběla mu většina hlavy."

"Jsi daleko od domova, Jiu Jiu Liengu. Hodláš se stát loupežníkem?"

"Ne! Chci být hrdina. Velký bojovník. Chci se naparovat na trhu a slyšet, jak lidi říkají: ‚To je on. To je -'"

"Ano, ano," přerušil ho rádžni. "Jiu Jiu Lieng. No, každá cesta začíná prvním krokem a naparování už jsi zvládl. Teď ti radím, pojď se mnou." S tím odešel.

Jiu Jiu vrátil meč do pochvy a přehodil si bandalír přes rameno. Pak popadl pytel se svými věcmi a rozběhl se, aby dohonil odcházejícího rádžního.

Když se k němu Jiu Jiu připojil, muž zprvu neříkal nic, avšak když už tak šli asi hodinu, rádžní se zastavil. "Za těmi stromy je tábor mého pána, kupce Matze Čeje." Jiu Jiu moudře kývl a čekal. "Jestli tě někdo pozná, copak jim řekneš?"

Jiu Jiu si to krátce promyslel. "Že jsem tvůj žák a ty mě učíš, jak být velký hrdina."

"Copak jsi padlý na hlavu?"

"Ne, jsem kopáč kanálů."

Rádžní se na něj podíval a povzdechl si. "Proč jsi přišel do této země?" zeptal se.

Jiu Jiu pokrčil rameny. "To vážně nevím. Když jsem našel ten meč, zamířil jsem na západ a pak jsem se rozhodl uhnout na severovýchod."

Jiu Jiua temný zrak druhého muže znepokojoval a ticho narůstalo. "No," řekl nakonec, "co si myslíš?"

"Promluvíme si ráno," slíbil Kisumu. "Musím toho hodně promyslet."

"Jsem tedy tvůj žák?"

"Nejsi můj žák," opravil ho Kisumu. "Jestli tě poznají, povíš jim pravdu. Řekneš jim, že nejsi loupežník a že jsi s nimi jenom cestoval."

"Proč jsem s nimi cestoval?"

"Cože?"

"Kdyby se zeptali."

Rádžní se zhluboka nadechl. "Jenom jim řekni o tom, jak se chceš naparovat." Pak odešel k táborovým ohňům.

4.Kapitola

PRVNÍ PSANCI SE VRACELI K POHASÍNAJÍCÍMU ohni ostražitě, děsilo je, že by se někde poblíž mohl schovávat šedě oděný rádžní, připravený vyskočit a vyrvat z nich život svým ošklivě zakřiveným mečem. Viděli, jak Rukara rozsekl od ramene po břicho, až se mu ven vyhrnuly vnitřnosti, a nijak netoužili sdílet jeho příšerný osud.

Když se přesvědčili, že šermíř je pryč, jeden z nich nasbíral suché dříví a naházel ho do ohně. Vyšlehly plameny a objevilo se světlo.

"Co se stalo s Jiu Jiuem?" zeptal se jiný muž a pátral na zemi po stopách zápasu.

"Musel utýct," řekl jiný. "Není tu krev."

Během jedné hodiny se kolem ohně sešlo devět mužů. Tři se ještě schovávali na pláni. Ochladilo se a ze země začala stoupat mlha, vířící jako světlý kouř.

"Kde ses schovával, Kyme?" zeptal se jeden.

"Jsou tu nějaké pobořené zdi. Tak jsem si lehl za jednu z nich."

"Já rovněž," přidal se další. "Kdysi tu musela stát slušná osada."

"Bylo to město," řekl Kym, prcek s pískovými vlasy a vyčnívajícími zuby. "Vzpomínám si, jak mi o něm děda vyprávíval skvělé příběhy. Plné příšer a démonů. Skvělé povídání. S bratrem jsme vždycky leželi v posteli a poslouchali ho. Byli jsme strachy bez sebe." Zasmál se. "Potom jsme nemohli usnout a máma na dědu začala ječet, že nás děsí. Pak, další den večer, jsme ho prosili, aby nám pověděl víc."

"Tak co je to teda za místo?" zeptal se Bragi, se shrbenými rameny a řídnoucími černými vlasy.

"Myslím, že se to jmenovalo Guanador," vykládal Kym. "Děda říkával, že tu došlo k nějaké velké válce a celé město zničili."

"A kdy se objevily ty obludy?" vyzvídal jiný.

Kym pokrčil rameny. "Byli tu tři čarodějové a měli velké černé hafany se železnými zuby. Pak tu byli lidomedvědi, osm stop vysocí, s drápy jako šavle."

"Tak jak je mohli porazit?" chtěl vědět Bragi.

"To nevím," přiznal Kym. "Je to jenom příběh."

"Já takové příběhy nesnáším," zavrčel Bragi. "Nedávají smysl. A vůbec, kdo je porazil?"

"To nevím! Neměl jsem o tom vůbec začínat."

Mlha zhoustla a plížila se do tábora. "Člověče, to je ale zima," řekl Bragi, zvedl pokrývku a přehodil si ji přes ramena.

"Pořád si na něco stěžuješ," prskl mohutně stavěný chlapík s vyholenou hlavou a rozdělenou bradkou.

"Mor na tebe, Canjo," štěkl Bragi.

"Ale má pravdu," přisadil si jiný. "Je hromská zima. Tohle je jenom mlha, ale je jako led." Muži vstali a šli nasbírat další dříví na oheň. Pak se zase posadili a zabalili se do pokrývek.

"Je to horší než v zimě," vrčel Kym.

Vzápětí na chlad zapomněli, jak se nocí rozlehl strašlivý skřek. Kym zaklel a tasil meč. Canja vyskočil s dýkou v ruce a zadíval se do tmy. Mlha byla tak hustá, že bylo vidět jen na pár stop.

"Vsadím se, že to je ten rádžní," prohlásil. "Je někde tam venku."

Canja popošel kousek do mlhy. Kym ho pozoroval.

Ozval se zvláštní zvuk. Muži se po sobě podívali a pak se vyškrábali na nohy.

"Co to, hrome, je?" zašeptal jeden. Znělo to jako škrábání na kamenech těsně za hranicí viditelnosti.

Mlha ještě zhoustla a dostala se nad oheň, který zasyčel a zapraskal. Potom se ozval ošklivý zvuk následovaný zachroptěním. Kym se otočil a viděl, jak Canja vrávorá zpátky k ohni. Z velké díry v prsou mu stříkala krev. Ústa měl otevřená, ale ven nevyšel žádný zvuk. Pak se kolem hlavy umírajícího muže sevřelo cosi bílého a utrhlo ji od krku. Bragi se otočil na patě a uběhl pár kroků opačným směrem. V mlze se vztyčila obrovská bílá postava a švihla prackou. Bragiho obličej zmizel ve sprše krve. Drápy mu rozervaly břicho a vyhodily ho vysoko do vzduchu.

Kym zaječel, zacouval k ohni, vytáhl z něj hořící větev a zašermoval jí prudce před sebou. "Zmizni!" zaječel. "Běž pryč!"

Kolem kotníku se mu obtočilo cosi studeného. Podíval se dolů a viděl, jak se mu přes botu plazí bílý had. Uskočil - ale přímo do ohně. Plameny mu olízly kamaše. Bolest byla hrozná, ale i tak viděl obrovské bílé postavy, jež se ze všech stran blížily k ohni.

Kym pustil větev, vytáhl dýku a namířil si hrot na hrdlo, zavřel oči a vrazil si dýku do krční žíly.

Cosi ho zasáhlo do zad a on upadl na zem vedle ohně. Jak se dusil vlastní krví, ještě ucítil, jak se mu do boku zahryzly ostré zuby.

A nad ním se zavřela mlha.

***

Kisumu seděl se zkříženýma nohama na zemi zády ke stromu. Nespal, byl v meditačním transu, jenž sloužil k oživení unavených svalů. Dostat se do transu trvalo dlouho, protože ho dráždilo chrápání Jiu Jiu Lienga vedle, jako bzučení hmyzu kolem obličeje v létě.

Dlouhá léta výcviku Kisumuovi v této chvíli dobře posloužila, neboť klidně odložil všechny myšlenky na Jiu Jiua a snažil se soustředit. Jakmile toho dosáhl, vypustil soustředění v záři prázdnoty a podržel si jen obraz modrého květu, krásného a nadpozemského na pozadí nekonečného tmavého prostoru bez hvězd. Pomalu - velmi pomalu - začal v duchu odříkávat mantru rádžnijů. Třináct slov v dětském rytmu:

Hvězdy a oceán,

to všechno znám.
Zlomená křídla mám,
a přesto si létám.

S každým opakovaným veršem byl Kisumu klidnější, jeho mysl se rozšiřovala, cítil, jak mu žilami pomalu proudí krev a z těla opadá napětí. Každý den hodinu meditace a Kisumu téměř nemusel spát.

Ale dnes v noci ho v transu cosi znepokojovalo. Nebyl to spící Jiu Jiu ani sílící chlad. Kisumu byl proti chladu i horku nesmírně odolný. Uvědomil si, že mu v klíně leží meč v pochvě. Jako by se mu pod prsty jemně chvěl.

Kisumu otevřel tmavé oči a rozhlédl se po táboře. Náhle se prudce ochladilo a mezi stromy pronikala mlha. Jeden kůň zaržál strachy. Kisumu se zhluboka nadechl a podíval se na meč. Oválný bronzový koš zářil. Rádžní položil útlou ruku na kůží ovinutý jílec a vytáhl meč z černě lakované pochvy. Čepel svítila jasně modrým světlem tak silným, že ho při pohledu na ně rozbolely oči. Šermíř vstal a viděl, že Jiu Jiuův ukradený meč září též.

Najednou zaječela jedna hlídka. Kisumu odhodil pochvu, rozběhl se a zahnul za zásobovací vůz. Nikdo tam nebyl, ale mlha stoupala a Kisumu z ní slyšel křupání. Dřepl si a prohlížel zemi. Dotkl se něčeho vlhkého. V jasném světle vycházejícím z meče viděl, že je to krev.

"Vstávat!" zařval. "Vstávat!"

Něco v mlze se pohnulo. Kisumu zahlédl obrovskou bílou postavu. Pak zmizela. Mlha se mu převalila přes nohy. Na kůži ucítil ledový chlad. Kisumu instinktivně uskočil dozadu a máchl mečem. Když se dotkl mlhy, vzduchem proletělo modré světlo, praskalo a syčelo. Opodál se ozvalo hluboké, rozzlobené zavrčení. Kisumu skočil a vrazil meč do mlhy. Znovu vyšlehl modrý blesk a nad táborem zahřmělo.

Odněkud zleva vykřikl další strážný. Kisumu se ohlédl a viděl, že Jiu Jiu Lieng seká do mlhy a z meče mu srší blesky. Strážný ležel na zemi kousek od kraje lesa. Kolem nohy se mu ovinulo cosi bílého a vyvleklo ho to z tábora. Kisumu se k němu rozběhl. Strážný ječel z plných plic. Když se k němu Kisumu dostal, uviděl, že muž má kolem kotníku omotané něco, co vypadalo jako ocas velkého bílého červa. Sekl po tom a zaťal čepel hluboko do albinotického těla. Připojil se k němu Jiu Jiu Lieng a s pronikavým výkřikem zasekl meč do červa. Ten pustil strážného, jenž se odplazil do poměrného bezpečí tábora. Červ uklouzl do mlhy.

Jiu Jiu vyrazil bojový pokřik a jal se ho pronásledovat. Kisumu máchl levou rukou, popadl Jiu Jiua za límec vlčí kazajky a strhl ho zpátky. Jiu Jiuovi vyletěly nohy do vzduchu a on ztěžka přistál na zemi.

"Drž se u mě," nakázal mu Kisumu klidně.

"Mohls mi prostě říct!" hudral Jiu Jiu a zuřivě si třel naražené pozadí.

Kisumu ustoupil doprostřed tábora. Tam se seběhli všichni strážní a nosiči, ustrašeně se dívali do mlhy a s tichou hrůzou naslouchali podivnému cvakání a klepání těsně mimo dohled.

Mlha se přiblížila. Kisumu do ní sekl. Opět vyšlehl modrý blesk a z mlhy se ozvalo zvláštní zavytí bolestí. Vedle Kisumua se objevil Jiu Jiu.

"Co je to?" zeptal se a švihl mečem.

Kisumu si ho nevšímal. Dva z koní zařičeli a šli k zemi. "Zůstaňte tady! Zahánějte mlhu," přikázal mužům Kisumu a rozběhl se přes mýtinu. Mlha se před ním rozestoupila. Něco se pohnulo nalevo. Kisumu sebou hodil napravo na zem, překulil se a jedním plavným pohybem vyskočil. Proti obličeji mu zamířila dlouhá pracka vyzbrojená ostrými drápy. Kisumu uhnul a bodl třpytivým mečem po končetině. Ozvalo se zavytí a na vteřinku Kisumu zahlédl přísemný obličej s vyvalenýma rudýma očima a ošklivě zahnutými špičáky. Vzápětí však opět zmizel v mlze.

Obloha začala světlat a mlha odplula zpátky do lesa.

Ve chvilce nad horami zazářilo slunce a na mýtině zavládl klid. Další dva koně byli mrtví, břicha rozervaná. Po zmizelém strážném nebylo nikde ani stopy.

Když scénu zalilo sluneční světlo, Kisumuův meč přestal zářit, znovu to byla jen stříbřitá ocel.

Na zemi u jeho nohou se dál svíjela uťatá paže. Když se jí dotklo sluneční světlo, na kůži naskákaly puchýře, vzápětí zčernala a odloupala se z šedé kosti. Stoupal z ní kouř a vzduchem se šířil zápach.

Kisumu se vrátil. Jiu Jiu se k němu připojil.

"Ať to bylo cokoliv," vyhrkl Jiu Jiu šťastně, "nemohli se rovnat dvěma rádžnijům."

Matze Čej otevřel vchod do stanu a vyšel ven. "Co znamená ten hluk?" otázal se.

"Byli jsme napadeni," odpověděl klidně Kisumu. "Jeden muž je mrtvý a ztratili jsme dva koně."

"Napadeni? Ti loupežníci se vrátili?"

"Ne, loupežníci to nebyli," sdělil mu Kisumu. "Myslím, že bychom odsud měli odjet. A rychle."

"Jak si přeješ, rádžní." Matze Čej se předklonil a zadíval se na Jiu Jiu Lienga. "A kdo je tento... tato... osoba?"

"Jsem Jiu Jiu Lieng. A pomáhal jsem při boji s démony." Jiu Jiu zvedl meč, a jak to jen šlo, nafoukl hruď. "Když démoni přišli, skočili jsme hned na ně a sekali -" začal vzrušeně.

"Dost!" zarazil ho Matze Čej a zvedl útlou ruku. Jiu Jiu se odmlčel. "Stůj klidně a nic neříkej." Matze Čej obrátil pozornost na Kisumua. "V tomto rozhovoru budeme my dva pokračovat v mém palankýnu, jakmile budeme na cestě."

Kupec vrhl zlobný pohled na Jiu Jiua a zmizel zpátky ve svém stanu. Kisumu odešel a Jiu Jiu se za ním rozběhl. "Nevěděl jsem, že tyhle meče můžou takhle zářit."

"Já také ne."

"Aha. Myslel jsem, že mi to dokážeš vysvětlit. Ale jsme dobrý tým, viď?"

Kisumua napadlo, že ve svém předchozím životě snad spáchal nějaký velký hřích a Jiu Jiu je trestem. Podíval se vyššímu muži do vousaté tváře a pak beze slova odešel.

Zaslechl, jak Jiu Jiu říká: "Dobrý tým."

Kisumu se vrátil přes tábor a po useknuté ruce nenašel ani stopy, avšak na kraji lesa našel spoustu otisků nohou se třemi prsty a drápy. Přistoupil k němu Liou, mladý kapitán stráží. V očích měl strach a vrhal nervózní pohledy na les.

"Slyšel jsem, jak tvůj žák říká, že to byli démoni."

"Není to můj žák."

"Ach, odpusť, pane. Ale myslíš si, že to byli démoni?"

"Já démona ještě nikdy neviděl," prohlásil Kisumu tiše. "Můžeme to probrat, jakmile budeme na cestě a venku z lesa."

"Ano, pane. Ať to bylo cokoliv, naštěstí tu byl tvůj... tvůj přítel, aby nám pomohl svým zářícím mečem."

"Není to můj přítel," opáčil Kisumu. "Ale ano, bylo to štěstí."

***

Matze Čej seděl ve svém palankýnu a hedvábné závěsy měl zatažené. "Myslíš, že to byli démoni?" zeptal se maličkého šermíře.

"Žádná jiná možnost mě nenapadá. Jednomu jsem usekl končetinu a ta na slunci shořela jako na hranici."

"O démonech v této části světa jsem dosud nic neslyšel, ale je pravda, že mé vědomosti o Kydoru jsou omezené. Můj zákazník o nich nic neříkal, když mě sem zval." Matze Čej se odmlčel. Kdysi použil kouzelníka, aby přivolal démona na svého obchodního soupeře a zabil ho. Soupeře druhý den ráno našli s vyrvaným srdcem. Matze Čej se nikdy nedozvěděl, zda v tom bylo skutečně zapleteno nadpřirozeno nebo zda kouzelník prostě najal vraha. Kouzelníka samotného dva roky poté narazili na kůl po pokusu o vzpouru proti gothirskému císaři. Prý se v zámku objevil rohatý démon a zabil několik gardistů. Je možné, říkal si Matze, že jeden z jeho mnoha nepřátel najal čarodějníka, který poslal ty tvory v mlze, aby ho zabili? Tuto myšlenku téměř vzápětí zavrhl. Zavražděná hlídka stála na druhém konci tábora, nejdál od jeho stanu, stejně jako zabití koně. Kouzlo namířené na Matze Čeje by se určitě soustředilo na stan, v němž ležel. Takže náhodné střetnutí, jenže znepokojující. "Liou mi říkal, že tvůj meč zářil jako jasné měsíční světlo. O něčem takovém jsem jaktěživo neslyšel. Jsou snad meče rádžnijů kouzelné?"

"Nemyslel jsem si, že jsou," řekl Kisumu.

"Napadá tě nějaké vysvětlení?"

"Obřady rádžnijů jsou starobylé. Každému meči je požehnáno sto čtyřiceti čtyřmi zaklínacími formulemi. Železu se žehná před tavením, žehná se oceli a kněz-zbrojíř ho kalí vlastní krví po třech dnech modliteb a půstu. Nakonec ho v chrámu v Rajašón položí na oltář a na tomto nejposvátnějším místě se sejdou všichni mniši, aby dali meči jméno a konečné požehnání. Meče rádžnijů jsou jedinečné. Původ mnoha kouzelných formulí nikdo nezná a některé se pronášejí v jazyce, jemuž už nerozumějí ani mniši, kteří provádějí zaříkávání."

Matze Čej jen mlčky poslouchal. Byla to nejdelší řeč, jakou od obvykle nemluvného šermíře slyšel.

"Já nejsem odborník na vojenské záležitosti," prohlásil Matze Čej, "ale zdá se mi, že meče rádžnijů musely být původně vytvořeny k jinému účelu, než je jen boj s nepřátelskými šermíři. Proč by jinak v blízkosti démonů vykazovaly tak tajuplné vlastnosti?"

"Souhlasím," pravil Kisumu. "Tento aspekt ještě musím promyslet."

"Přitom bys mi však mohl vysvětlit, odkud se objevilo to užvaněné nemehlo v páchnoucí vlčí kůži," požádal Matze Čej.

"Je to kopáč kanálů," odvětil rádžní s kamennou tváří.

"Pomohl nám kopáč kanálů?"

Kisumu přikývl. "S ukradeným rádžnijským mečem."

Matze Čej se šermíři zadíval do očí. "Jak jsi k němu přišel?"

"Patřil k těm loupežníkům, co nás napadli. Šel jsem do jejich tábora. Zbytek utekl, ale on se mi postavil."

"Pročpak jsi ho nezabil?"

"Kvůli tomu meči."

"Ty ses ho bál?" užasl Matze Čej a překvapením na okamžik zapomněl na dobré způsoby.

Kisumuovi jeho poznámka zřejmě nevadila. "Ne, nebál jsem se ho. Když rádžní zemře, jeho meč zemře s ním. Roztřese se a popraská, čepel se roztříští. Meč je spojen s duší nositele a putuje s ním i na onen svět."

"Pak ho možná ukradl živému rádžnímu, který ho ještě hledá."

"Ne. Jiu Jiu nelhal, když říkal, že ho vzal od těla mrtvého rádžního. To bych poznal. Myslím, že si ho ten meč vybral. Také ho dovedl do této země a nakonec do našeho tábora."

"Podle tebe ty meče vnímají?"

"Nedokážu ti to vysvětlit, Matze Čeji. Podstoupil jsem pět let usilovného studia, než jsem vůbec začal chápat. Takže ti na vysvětlenou povím tohle: Od chvíle, kdy jsme se setkali, přemýšlíš, proč jsem tenhle úkol přijal. Ty jsi za mnou přišel, protože jsi slyšel, že jsem nejlepší. Ale nečekal jsi, že budu souhlasit a opustím země Kiatze. Není tomu tak?"

"Pravda," přiznal Matze Čej.

"Měl jsem ke zvážení mnoho nabídek. Jak mě učili, zašel jsem na posvátné místo a usedl s mečem na klíně k meditaci, abych si vyžádal radu od Velikého. A potom, když jsem měl mysl očištěnou od všech sobeckých přání, zvažoval jsem nabídky. Když jsem přišel ke tvé, cítil jsem, jak se mi meč v rukou zahřívá. Tehdy jsem poznal, že se musím vydat do Kydoru."

"Takže ten meč prahne po nebezpečí?" zeptal se Matze Čej.

"Možná. Ale podle mě jen rádžnímu ukazuje cestu podle vůle Velikého."

"A ty stezky tě nevyhnutelně vedou ke zlu?"

"Ano," řekl Kisumu.

"To tedy není zrovna uklidňující pomyšlení," poznamenal Matze Čej a rozhodl se, že po dalším vysvětlení netouží. Neměl rád jakékoliv vzrušení a na této cestě již došlo k příliš mnoha příhodám. Teď to vypadalo, že pouhá Kisumuova

přítomnost zaručuje další dobrodružství.

Zahnal pomyšlení na démony a meče, zavřel oči a představil si svou zahradu a voňavé, rozkvetlé stromy. Ten obraz ho uklidňoval.

Zvenčí se do palankýnu donesl divoký hluk. Kopáč zpíval, hezky nahlas, hrozným, nemelodickým hlasem. Matze Čej prudce otevřel oči. Píseň byla v silném severokiatzanském nářečí a týkala se tělesných darů a nepřirozeného tělesného ochlupení jedné mladé květinové žínky.

Matze Čeje začalo bolet za levým okem.

Kisumu zazvonil a palankýn se hladce zastavil. Rádžní otevřel dvířka a zlehka vyskočil na zem. Zpěv okamžitě ustal.

Matze Čej slyšel, jak to uřvané nemehlo říká: "Ale další rým je vážně legrační."

***

Lalície byla žena, která se nenechala zrovna snadno překvapit. Ve čtrnácti již věděla vše, co se dalo vědět o mužích, a schopnost nechat se překvapit vyčerpala již dávno předtím. V osmi osiřela a začala žít v ulicích hlavního města, naučila se krást, žebrat, utíkat a schovávat se. Když spala na písku pod molem, občas se choulila ve tmě a dívala se, jak hrdlořezové vlečou své oběti k vodě, než je surově podříznou a těla hodí do příboje. Poslouchala, jak laciné děvky z krčem provozují svůj obchod a obcují se svými zákazníky v měsíčních stínech.

Při mnoha příležitostech byla poblíž, když si důstojníci hlídky přišli od holek z taveren vybrat úplatky a pak si s nimi na střídačku užívali.

Ryšavé děvče se učilo rychle. Ve dvanácti už vedla tlupu mladistvých kapsářů, pracující na tržištích a platící desátek zisků hlídce, aby je nikdy nechytili.

Celé dva roky Lalície - Ryšavá liška - hromadila majetek a schovávala peníze tak, aby je nikdo nenašel. Volný čas trávila přikrčená v uličkách, odkud pozorovala, jak si boháči v lepších tavernách vychutnávají krmi, všímala si, jak se pohybují a jak mluví vznešené dámy, jejich unylého půvabu a lehkého nádechu znuděnosti, jejž předstíraly ve společnosti mužů. Vždycky měly rovná záda a chodily pomalu, klidně a sebejistě. Pleť měly smetanově bílou, neopálenou - naprosto nedotčenou - sluncem. V létě nosily klobouky se širokou krempou a pavučinovými závoji. Ryšavá liška je pozorovala a vstřebávala jejich pohyby, pečlivě si je uchovávala v paměti.

Ve čtrnácti jí došlo štěstí. Když utíkala před kupcem, jemuž hladce uřízla měšec s penězi, uklouzla na shnilém ovoci a tvrdě dopadla na dlažbu. Kupec ji držel, dokud nedorazili vojáci hlídky, a ti ji odvlekli pryč.

"Tentokrát ti nepomůžem, Liško," řekl tehdy jeden z nich. "Právě jsi obrala Vanise, a to je důležitý člověk."

Soudce ji odsoudil ke dvanácti rokům. Odkroutila si tři v krysami zamořeném žaláři, než si ji jednoho dne zavolali do kanceláře vězeňského kapitána, mladého důstojníka jménem Arik. Byl štíhlý, s chladnýma očima, dokonce pohledný takovým trochu zpustlým způsobem.

"Viděl jsem tě ráno, jak se procházíš u zdi," řekl sedmnáctileté dívce. "Nevypadáš jako selka."

Ryšavá liška využívala svou hodinu na denním světle, aby si procvičila pohyby, jež odpozorovala od velkých dam v hlavních městě. Kapitánovi neřekla nic. "Pojď sem, ať se na tebe můžu podívat," vyzval ji. Popošla blíž. Přistoupil k ní, pak couvl. "Máš vši," prskl.

"Ano," řekla zastřeným hlasem, "a taky blechy. Myslím, že mi v komnatách nefunguje koupelna. Třeba bys mohl pověřit nějakého sluhu, aby ji spravil."

Zazubil se na ni. "Ovšem, má paní. Měl jsem si tě všimnout již dříve."

"Byla bych to zařídila," opáčila a zaujala unylou pózu, "ale mám tolik povinností."

Arik si zavolal stráž a nechal ji dovést zpátky do kobky. O hodinu později ji vyzvedli dva vojáci. Provedli ji věznicí do soukromého křídla a zavedli ji do koupelny. Tady stála bronzová sedací vana po okraj plná voňavé vody. Vedle vany čekaly dvě vězenkyně. Strážní jí nařídili, aby se svlékla, takže si sundala špinavé šaty, a vstoupila do vany. Jedna z žen jí na mastné rezavé vlasy nalila teplou vodu a pak jí do nich vetřela sladce vonící mýdlo. Druhá žena jí začala drhnout kůži. Byl to skvělý pocit a Ryšavá liška zavřela oči. Napětí jí vyprchávalo ze svalů.

Když byla vykoupaná a měla usušené, učesané a spletené vlasy, oblékly ji ženy do šatů z vybledlého zeleného saténu.

Větší z žen se k ní naklonila. "Moc si na to nezvykej, drahoušku," pošeptala jí. "Žádná z jeho holek nevydrží déle než týden. Rychle se začne nudit."

Ryšavá liška vydržela rok a v osmnácti dostala milost. Arik se s ní zprvu bavil, pak ji začal učit méně známým tajemstvím vznešeného chování. Milost si tvrdě vysloužila, protože Arik měl velmi rozmanité a občas bolestivé tělesné touhy. Oplátkou za milost Ryšavá liška souhlasila, že se stane hračkou pro muže, na něž Arik potřeboval udělat dojem, pro soupeře, které chtěl využít, a nepřátele, jež hodlal zničit. V následujících letech Lalície, jak byla Ryšavá liška známa, zjistila, že muži jsou až příliš dychtiví dělit se s ní o svá tajemství. Vzrušení zřejmě uvolňovalo zároveň jazyk i mozek. Bystří a skvělí muži se měnili v děti a snažili se jí nějak zavděčit. Jak se na ni snažili udělat dojem svou chytrostí, vynášeli na světlo dlouho skrývaná tajemství. Hlupáci!

Svým způsobem na ni byl Arik hodný, dovolil jí nechat si dárky, které jí dávali milenci. Za pár let byla Lalície téměř bohatá. Když se vdala za starého kupce Kendara, Arik jí dal své požehnání. Kendar do roka zemřel. Lalície byla radostí bez sebe. Teď mohla mít život, po jakém vždy toužila. Kendarův majetek by jí měl vystačit na dva životy, až na to, že Kendarův majetek byl podvod. Zemřel silně zadlužený a Lalície znovu přežívala jen díky svému důvtipu a tělesnému kouzlu.

Její druhý manžel byl tak neslušný, že nezemřel, i když mu v den svatby bylo přes sedmdesát. To si vyžádalo drastická opatření. Napadlo ji, že ho otráví, avšak tuto myšlenku zavrhla. Byl to docela příjemný, dokonce laskavý muž. Místo toho mu podala pokrm okořeněný bylinami se silnými afrodiziakálními účinky, které si opatřila za drahý peníz. Když konečně zesnul, ranhojič, přivolaný, aby jej prohlásil za mrtvého, nemohl než poznamenat, že jaktěživ neviděl

šťastnější mrtvolu.

Lalície teď byla skutečně bohatá a rozhodnutá zchudnout rychlostí, jež předčila jakékoliv představy. Začala s řadou investic do kupeckých podniků, které všechny zkrachovaly, pak koupila pozemky, o nichž byla přesvědčená, že se jejich cena znásobí. Cena prudce spadla. Jednoho dne jí její švadlena poslala zprávu, že už jí nedodá žádné další šaty, pokud nezaplatí všechny účty. Lalície s úžasem zjistila, že nemá žádné finance, z nichž by dluh zaplatila.

Spojila se s Arikem, který znovu využil jejích služeb.

Teď, v pětatřiceti, měla peníze, hezký dům v Carlis a milence tak bohatého, že by si nejspíš mohl koupit celý Kydor a ani by mu to nechybělo.

Opřela se o saténový polštář a zadívala se na vysokého svalnatého muže, stojícího u okna.

"Poděkovala jsem ti již za ten démantový přívěsek, Šerý vlku?" zeptala se.

"Myslím, že ano," odvětil. "Dosti výmluvně. Tak mi pověz, proč nechceš přijít na mou hostinu?"

"Posledních pár dní se necítím dobře. Myslím, že budu raději odpočívat."

"Před chvílí jsi vypadala v pořádku," poznamenal suše.

"To proto, že jsi tak úžasný milenec. Kde ses to naučil?"

Neodpověděl a znovu se podíval z okna. Lichotky z něj klouzaly jako voda z břidlice. "Miluješ mě?" dotazovala se. "Aspoň trošku?"

"Mám tě rád," řekl.

"Tak proč mi o sobě nikdy nic nepovíš? Navštěvuješ mě už dva roky a já neznám dokonce ani tvé pravé jméno."

Upřel na ni tmavé oči. "Já tvoje taky ne," podotkl. "Nezáleží na tom. Už musím jít."

"Buď opatrný," vyhrkla náhle a překvapila tím i sebe.

Pozorně se na ni zadíval. "Na co?"

Byla zmatená. "Po městě se něco povídá... máš nepřátele," zakončila kulhavě.

"Kupce Vanise? Ano, to vím."

"Mohl by... někoho najmout, aby tě zabil."

"Pravda. Určitě nepřijdeš na mou hostinu?"

Zavrtěla hlavou. Jako vždy odešel bez rozloučení. Dveře se za ním zavřely.

Huso pitomá! spílala si. Od Arika slyšela, že Vanis uvažuje o nájemné vraždě. Kdyby byl jeho věřitel mrtvý, Vanis by odvrátil bankrot. Arik ji varoval, ať o tom nic nepovídá. "Měl by to být zajímavý večer," říkal, "bohatý sedlák zavražděný ve vlastním paláci. Vskutku událost hodná zapamatování, řekl bych."

Lalícii to zprvu rozhořčilo, protože teď přestane dostávat dárky, ale po dvou letech věděla, že Šerý vlk ji o ruku nepožádá. A již věděla, že si jižně od města hledá novou kurtizánu. Brzy k ní přestane docházet. Ale jak den pokračoval, nemohla přestat myslet na jeho smrt.

Arik k ní byl vždycky hodný, věděla však, že kdyby ho zradila, nezaváhal by a nechal by ji zabít. A přesto to téměř udělala, málem Šerému vlku prozradila, že zabijáci již čekají.

"Nemiluju ho," řekla nahlas. Lalície nikdy nikoho nemilovala. Uvažovala, proč ho tedy chce zachránit? Částečně proto, říkala si, že se ji nikdy nesnažil vlastnit. Za potěšení platil a nikdy nebyl krutý ani přezíravý, nikdy ji nesoudil ani se nevytahoval. Nesnažil se ji zpovídat, ani jí nenabízel rady.

Vstala z postele a nahá došla k oknu, kde před chviličkou stál. Dívala se, jak na ocelově šedém valachovi vyjíždí z otevřené brány, a padl na ni tíživý smutek.

Arik ho nazval bohatým sedlákem, ale na tom muži nebylo nic sedláckého. Vyzařovala z něj moc a cílevědomost. Bylo v něm cosi živelného. Nepoddajného.

Lalície se náhle usmála. "Myslím, že tebe nezabijí, Šerý vlku," zašeptala.

Po těch slovech se jí nálada zvedla, až ji to ohromilo.

Život měl zřejmě přece jen schopnost ji překvapit.

***

Keeva ještě nikdy nebyla přítomna shromáždění šlechticů, i když jako malá vídala zdobené kočáry boháčů a zahlédla i dámy v hedvábí a saténu, když se takových záležitostí účastnily. Teď stála u západní zdi Velké síně, v rukou stříbrný podnos s výběrem nádherně zdobených pastiček s náplní sýrovou či z kořeněných mas. Byla jednou ze čtyřiceti sloužících pohybujících se mezi dvěma sty hosty Šerého vlka.

V životě neviděla tolik saténu a klenotů. Byly tu zlaté náramky pokryté drahými kameny, náušnice jiskřící ve světle stovky lamp, šaty a tuniky pošité perlami a vyšívané stříbrem, třpytivé diadémy, dokonce i střevíce zdobené rubíny, smaragdy a brilanty.

Zastavil se před ní jakýsi mladý šlechtic se svou dámou. Muž měl krátkou pláštěnku podšitou sobolinou, přehozenou přes červený saténový kabátec se zlatou výšivkou. Natáhl se pro paštiku. "Jsou přímo výtečné. Měla bys je ochutnat, drahoušku," pravil k ženě vedle sebe.

"Ochutnám tu tvoji," řekla a róba z bílého saténu zašustila, když se přisunula ke svému milenci. Ten se na ni usmál a vložil si kousek paštiky mezi zuby. Ona se zasmála, naklonila se k němu a vzala si ji od něj v polibku. Keeva stála nehybně a náhle si uvědomila, že je pro ně vlastně neviditelná. Byl to zvláštní pocit. Oni se jí ani jednou nepodívali do očí a odešli mezi ostatní hosty, aniž by vůbec vzali na vědomí její přítomnost. Kolem proplouvali další hosté, někteří se zastavili pro paštiku, jiní jen mířili k tanečnímu parketu. Když byl podnos prázdný, Keeva prošla za roh a sešla dolů po schodišti do dlouhé kuchyně.

Tam našla Nordu, která dolévala do sklenic skvělé víno. "Kdy dorazí Šerý vlk?" zeptala se Keeva.

"Později."

"Ale je to jeho shromáždění."

"Už je tady," vysvětlovala jí Norda. "Copak sis nevšimla, jak lidé pravidelně proudí tou malou chodbou vzadu?"

Keeva si toho všimla, jenže tomu nevěnovala pozornost. U zadních dveří hlídal ten mladý seržant, Emrin, a Keeva byla rozhodnutá, že se na něj ani nepodívá. Nechtěla mu poskytnout žádný důvod, který by posílil jeho zájem o ni.

"Většina šlechticů a kupců, co jsou dnes večer tady, budou od zemana chtít nějakou laskavost," vykládala Norda. "Takže první tři hodiny sedí v Ořechovém pokoji a přijímá je. Omri je s ním a zapisuje jejich požadavky."

"Tolik lidí od něj chce laskavost," divila se Keeva. "Musejí ho hodně milovat."

Norda se zasmála. "Pitomo," řekla, když si brala podnos a zamířila ke schodům. Keeva byla zmatená. Ohlédla se a viděla, že se i další dívky usmívají. Celá v rozpacích, třebaže nevěděla proč, si naplnila podnos a vrátila se do Velké síně.

Teď tu hrálo dvacet hudebníků jakousi rychlou a živou melodii a po naleštěné podlaze vířili tanečníci. V sále bylo teplo, ale všechny široké dveře vedoucí na terasu byly otevřené a do místnosti vál svěží vánek od moře.

Tančilo se ještě asi tak hodinu a sálem se nesla hudba a smích. Keevu začaly od podnosu bolet ruce. Jídlo si bral už jen málokdo. Po okraji síně opatrně procházela Norda. "Je čas vyměnit ten podnos za občerstvení," řekla.

Keeva ji následovala dolů. "Proč jsi mi říkala, že jsem pitomá?" optala se plavovlásky, když ta začala do číší z křišťálového skla nalévat víno.

"Oni ho nemilují," řekla Norda. "Všichni ho nenávidí."

"Ale proč, když jim prokazuje laskavosti?"

"Právě proto. Ty o šlechtě moc nevíš, co?"

"Zřejmě ne."

Norda ustala v práci. "Je cizinec a nesmírně bohatý. Oni mu závidí a závist vždy vede k nenávisti. Vloni, když byla na východě neúroda, poslal zeman dvě stě tun obilí, které rozdělili mezi hladovějící. Skvělý čin, viď?"

"No ovšem."

"No, tak tento skvělý čin zabránil tomu, aby cena obilí vyletěla nahoru, a tak snížil zisky, jež mohli šlechtici a kupci nadělat. Myslíš, že mu za to poděkovali?" Norda se usmála. "Poučíš se, Keevo. Urozenci jsou z jiného těsta." Její úsměv pohasl a oči měla chladné a rozzlobené. "Na žádného bych neplivla, ani kdyby hořel."

"Já žádného neznám," podotkla Keeva.

"Lepší bude, když to tak zůstane," opáčila Norda a její tón změkl. "Nám přinášejí jen zármutek. Lepší, když se od nich budeme držet zpátky."

Keeva vzala podnos s pitím, vrátila se do Velké síně a začala procházet davem. Hudebníci přestali na okamžik hrát a osvěžovali se. Šlechtici se většinou shromáždili do malých skupinek, rozmlouvali a smáli se. Panovala veselá nálada. Po Šerém vlku stále nebylo ani vidu, ani slechu, ačkoliv Keeva zahlédla jednoho šlechtice, kterého poznala. Byl to lord Arik z rodu Kilraithů, oslnivý v šedočerně pruhované košili z těžkého hedvábí se stříbrnou stuhou na lemech. Stál poblíž terasy a hovořil s mladou ženou, kterou Keeva prve viděla, jak si bere paštiku z úst svého společníka. Oba se smáli a Keeva si všimla, jak se Arik naklonil a něco ženě šeptá do ucha. Byl pohledný muž, štíhlý a elegantní, s jemnými rysy, i když nos by podle Keevina názoru mohl mít trochu kratší. Vypadal mladší, než se pamatovala, s černými vlasy. Keeva si nějak vzpomínala, že když vloni projížděl jejich osadou, měl již ve vlasech šediny. A tváře měl naducanější. Usoudila, že si vlasy zřejmě barví a trochu zhubl. Slušelo mu to.

Těsně za nimi stál muž s černým plnovousem, vysoký a širokoplecí, s hluboko zapadlýma očima. Měl na sobě háv po kotníky, z tmavomodrého sametu protkávaného stříbrnou nití. V pravici držel dlouhou hůl se stříbrnou spirálou nahoře. Stál mlčky a za ruku držel plavovlasého, asi osmiletého chlapce. Keeva k nim zamířila. Vysoký vousáč ustoupil od dveří na terasu a Keeva cítila, že se na ni dívá. Byl to šok, protože si zvykla, že je pro tyto lidi neviditelná. Muž měl velké, tmavé oči pod těžkými víčky.

"Něco k pití, pane?" zeptala se ho.

Dlouhán kývl. Měl široký obličej, který díky plnovousu vypadal ještě širší. Pustil chlapce a vzal si číši z křišťálového skla, naplněnou červeným vínem. "Mám raději bílé," poznamenal tichým hlasem. Usmál se na Keevu a zvedl číši. Barva se okamžitě začala vytrácet. Nejdřív byla jasně šarlatová, pak tmavě růžová a nakonec vypadal obsah čirý jako voda. Keeva zamrkala. Muž se zasmál a napil se změněného vína. "Výtečné," pochválil si.

Dívka se podívala na mlčícího hocha. Ten na ni upřel zářivé modré oči a plaše se usmál. "Můžu donést něco pro tvého syna?" zeptala se vousáče.

Usmál se a prohrábl chlapci vlasy. "Je to můj synovec a páže, ne syn. A ano, bylo by to od tebe laskavé."

"Máme šťávu z jablek, hrušek nebo broskví," řekla Keeva chlapci. "Co bys nejradši?"

Hoch vzhlédl k vousatému muži, jenž se obrátil na Keevu. "Je velmi plachý, jenže vím, že má rád hruškový mošt. Ukaž, vezmu ti podnos, než ho doneseš."

Podnos se vzápětí vznesl Keevě z rukou a zůstal viset ve vzduchu, než se snesl na malý servírovací stolek. Keeva potěšením zatleskala a hošík se usmál.

"No tak, příteli," řekl lord Arik. "Musíš si zábavu schovat pro ty, kteří ji dokážou ocenit."

Keeva seběhla po schodech, nalila do sklenice chlazený hruškový mošt a vrátila se do sálu. Chlapec přijal sklenici s úsměvem jako poděkováním a začal popíjet.

Lord Arik uchopil vousáče za loket a odváděl ho doprostřed sálu. Z terasy dovnitř vál větřík a Keeva si vydechla úlevou, poněvadž se jí už v horku začaly lepit šaty na tělo. Byla vlahá letní noc a plameny lamp a stovky těl v sále vydávaly téměř nesnesitelné teplo.

Uprostřed sálu lord Arik nařídil dvěma sloužícím, aby sem přitáhli stůl. Pak na něj vyskočil a zvedl ruce. "Přátelé," zavolal. "S vaším dovolením jsem přivedl někoho, kdo vás pobaví. Žádám vás, abyste co nejmileji přivítali Eldikara Manúšana, jenž sem nedávno dorazil z naší angostinské domoviny." S tím sáhl dolů a vysoký vousáč se chopil jeho

ruky a vylezl na stůl. Šlechtici a jejich dámy zdvořile tleskali. Arik seskočil na podlahu a Eldikar Manúšan chvíli jen mlčky stál a prohlížel si obličeje hostí.

"Je trochu teplo, milí moji," řekl jim. "Vidím, že některým dámám je mdlo a brzy je začnou bolet zápěstí, jak velmi používají vějíře. Tedy mi dovolte začít malou úpravou počasí." Dlouhou hůl si položil k nohám, tleskl a zvedl spojené dlaně nad hlavu, roztáhl prsty a rozpřáhl ruce. Z dlaní mu začalo stoupat něco, co se Keevě jevilo jako bílá mlha, a šířilo se to vzduchem.

Eldikar zakroužil rukama, mlha se svinula do koule a začala se zvětšovat. Pokynem ruky nechal kouli doplout přes místnost, kde se ovívala skupinka urozených dam. Když se mlha nad nimi zastavila, jejich výrazy se změnily a ženy začaly radostně pištět. Mlžná koule se rozdělila, jedna půlka zůstala nad ženami a druhá se chvíli pohupovala na místě a pak odplula nad další skupinku. Pokaždé, když se nějaká koule zastavila, rozdělila se, ačkoliv velikost koulí se neměnila.

Lidé pod nimi začali tleskat, kdežto ti, k nimž se koule ještě nedostaly, se tvářili poněkud zmateně. Keeva se dívala, jak jedna koule pomalu zamířila k ní. Když se přiblížila, náhle se ochladilo, jako kdyby místností vála bríza přefiltrovaná přes sníh. Zároveň ji to osvěžilo i rozveselilo. Brzy byly bílé koule po celém tanečním sále a teplota výrazně poklesla.

Hovor ustal. Eldikar Manúšan dal ruce dolů. "Teď," řekl, "může začít zábava. Ale nejdřív mi, přátelé, dovolte poděkovat vám za přivítání. Je nesmírně příjemné vidět tolik půvabu, krásy a kultivovanosti tak daleko od domova." Uklonil se jim a oni mu na lichotku nadšeně zatleskali. "Rovněž bych rád poděkoval lordu Arikovi za jeho laskavost a velkorysost, že mi nabídl, abych během svého pobytu v Kydoru bydlel v jeho domě." Znovu zatleskali. "A nyní," prohlásil, "trocha pobavení pro vás. To, co za chvíli uvidíte, jsou jenom obrazy. Nemohou se vás dotknout. Nemohou vás vidět. Tak se, prosím, nelekejte. Zvlášť pokud si všimnete, že je mezi vámi velký černý medvěd!" Najednou ukázal na západní stěnu.

Tam se vzepjalo mohutné zvíře a zařvalo, až všem stydla krev v žilách. Ti nejblíž zuřivé šelmě zaječeli a couvali. Medvěd se vmžiku postavil na všechny čtyři a rozpadl se na tucet kousků. Každý kousek se potom roztančil na podlaze a Keeva viděla, že to všechno jsou černí králíci. Sálem se rozlehl smích a nejhlasitěji se smáli ti, kteří se prve tolik vyděsili. Eldikar Manúšan tleskl a z králíků se stali kosové, kteří se vznesli do vzduchu a dveřmi odletěli na terasu.

Dovnitř náhle skočil lev. Lidé se rozprchli, ale teď už to byl jen hraný strach. Lev se zvedl na zadní, předními tlapami zahrabal ve vzduchu a hrozivě zařval. Potom obešel celou síň. Jakási mladá žena natáhla ruku, když klusal kolem, a její ruka prošla šelmou skrz. Lev se k ní otočil a vzepjal se. Ona vykřikla, ale lev se náhle rozpadl a změnil se v hejno zlatých holubic, jež zakroužilo místností.

Diváci chtěli víc, ale Eldikar Manúšan se jenom uklonil. "Slíbil jsem lordu Arikovi, že si své nejlepší, řekněme, triky schovám na vévodský ples v Zimním paláci za osm dní. Dnes bylo mou povinností jen pošimrat váš jazýček. Děkuji vám za potlesk." Znovu se uklonil a tentokrát byl potlesk přímo hromový.

Eldikar Manúšan slezl ze stolu, uchopil svou hůl a vrátil se k místu, kde stála Keeva s chlapcem. Vzal si další číši a otáčel jí v rukou, než se napil vína. Potom se podíval na Keevu.

"Líbila se ti zábava?" zeptal se jí.

"Líbila, pane. Škoda že nemůžu na ten vévodský ples. Jak se tvé páže jmenuje?"

"Jmenuje se Berik. Je to hodný hoch a já ti děkuji, že jsi na něj byla milá." Zvedl její ruku ke rtům a políbil jí ji. V té chvíli vznikl na druhém konci sálu nějaký rozruch. Vstoupil Šerý vlk, v černé saténové košili, tmavých kamaších a vysokých botách. Několik žen si ho okamžitě všimlo, usmálo se a udělalo pukrle. On se jim klaněl, vyměňoval si poklony a vydal se mezi lidi.

Keeva ho pozorovala a žasla, jak klidně a sebevědomě své hosty zdraví. Byl nápadný právě díky tomu, že na sobě neměl žádné ozdoby. Neměl spony ani prsteny, na košili se mu nelesklo žádné zlato ani stříbro. Přesto podle Keevy vypadal každým palcem jako zámecký pán.

Přecházel od skupinky ke skupince, až se dostal na druhou stranu, kde stála Keeva s podnosem. Lord Arik a jeho přítel Eldikar Manúšan mu vyšli vstříc, aby ho pozdravili.

"Mrzí mě, že jsem nestihl tvé vystoupení," omlouval se Šerý vlk magikovi.

"Já se omlouvám, pane," pravil Eldikar Manúšan s úklonou. "Bylo ode mne vskutku nedbalé, že jsem nepočkal, než přijdeš. Ale na vévodském plese uvidíš něco mnohem lepšího."

Znovu se rozezněla hudba a tanečníci se znovu dali do tance. K Šerému vlku přistoupilo několik hostí. Keeva už neslyšela, o čem s nimi hovoří, ale sledovala, jak se tváří, když jim naslouchal. Byl pozorný, i když měl v očích nepřítomný pohled, a Keeva měla dojem, že se na slavnosti zrovna nebaví.

V té chvíli její pozornost upoutal jakýsi mladý urozený pán, jenž se prodíral davem k Šerému vlku. Vypadal napjatě a přes chladný vánek, jenž stále ještě vycházel z bílých koulí, které visely nad bavícími se lidmi, se mu na čele perlil pot. Pak Keeva zahlédla, jak se od nedaleké skupinky odpoutal druhý muž a také míří k Šerému vlku. Pohybovali se kradí a Keevě se rozbušilo srdce rychleji.

Šerý vlk právě rozmlouval s mladou ženou v červených šatech, když se první muž dostal za něho. Keeva si všimla, jak se muži v ruce cosi zalesklo. Než však mohla varovně vykřiknout, Šerý vlk se otočil na patě, levou rukou odrazil bodnutí nožem a pravou, s prsty nataženými, vrazil vrahovi do hrdla. Muž se zalykal, padl na kolena a dlouhý nůž zazvonil na podlaze. Vtom druhý vrah přiběhl s napřaženým nožem, jenže se srazil se ženou v červeném, jež se snažila vycouvat. Vražedník ji odstrčil a ona tvrdě upadla. Hudba ustala a všichni tanečníci se dívali na muže s nožem. Keeva viděla, že k vrahovi běží strážný Emrin, ale Šerý vlk ho zastavil. Vrah stál úplně nehybně s nožem mířícím na zamýšlenou oběť.

"No," řekl Šerý vlk. "Hodláš si vysloužit svůj žold?"

"Toto dělám pro čest rodu Kilraithů!" ječel mladý šlechtic a zaútočil.

Šerý vlk ukročil, dlaní srazil ruku s nožem a nastavil mládenci nohu, takže ten se rozplácl na kamenné podlaze. Dopadl

tvrdě, ale překulil se a zvedl se na kolena. Šerý vlk přistoupil a vykopl mu nůž z ruky. Mladý šlechtic vyskočil a rozběhl se na terasu. "Nechtě ho jít," nařídil Šerý vlk Emrinovi a ostatním dvěma strážným, kteří se k němu připojili.

Šerý vlk obrátil pozornost k prvnímu z vrahů a klekl si vedle nehybného těla. Keeva se na něj podívala. Muži povolil svěrač a obsah močového měchýře nyní třísnil drahé šedé kamaše, které měl na sobě. Oči měl otevřené a nevidoucí a upíral je na zdobený strop. Šerý vlk vstal a otočil se k Emrinovi. "Odkliďte tělo," nakázal mu a odešel ze sálu.

"Neobvyklý muž," poznamenal Eldikar Manúšan. Keeva se vzpamatovala ze šoku a pohlédla na malého Berika, který na mrtvého civěl s vytřeštěnýma očima.

"Nic se neděje," řekla, klekla si k němu a objala ho kolem útlých ramínek. "Žádné nebezpečí nehrozí."

"Uzdraví se?" zeptal se Berik třesoucím se hlasem. "Vůbec se nehýbe."

"Postarají se o něj," ujistila ho Keeva. "Možná bys měl odejít."

"Odvedu ho do jeho pokoje," slíbil Eldikar. "Jakmile ti opět poděkuji." Vzal chlapce za ruku a oba zmizeli v davu.

Hudebníci, nevědouce, co dělat, se znovu pustili do hraní, ale hudba zase utichla, když se nikdo nepohnul. Pak začali odcházet první šlechtici.

Ve chvilce byla Velká síň opuštěná a Keeva s ostatními sloužicími začala odklízet sklenice, poháry a mísy. Potom se vrátili s mopy, vědry a hadry na podlahu. Když skončili, po tom, že tu tančily a večeřely stovky hostí, nezůstalo ani stopy.

V kuchyních pak, když umývali nádobí a hrnce, Keeva poslouchala, jak si ostatní děvčata povídají o nepovedené vraždě. Dozvěděla se, že ti dva mladíci byli synovci kupce Vanise, jenže nikdo neměl ani potuchy, proč chtěli zemana zabít. Dívky se shodly, jaké štěstí zeman měl, když holou rukou zabil prvního z vrahů.

Keeva se do svého pokoje dostala, až když se rozednilo. Byla unavená, ale hlavou jí vířily večerní události, a ona chvíli seděla na balkoně a dívala se, jak se slunce leskne jako zlato na vodách zátoky.

Věděl, že je v nebezpečí? přemítala. S tou hudbou nemohl slyšet muže, jenž se dostal za něj. A přesto paží odrazil ránu ve chvíli, kdy se obracel. Pohyboval se neuspěchaně a plavně. Keeva si znovu představila tu scénu a zachvěla se. Neměla nejmenší pochyby, že se smrtícím úderem do mužova hrdla nemělo, jak věřily ostatní služky, štěstí nic společného. Rána byla provedena chladně a se smrtonosným záměrem pohybem, který mluvil o dlouhém cviku.

Co jsi zač, Šerý vlku? říkala si.

***

Tulák odešel z Velké síně a vydal se dlouhou chodbou na poschodí vedoucí do jižní věže. Když zahnul za první roh, odhrnul sametový závěs a stiskl knoflík na deštění za nim. Ozvalo se slabounké vrznutí, jak se panel otevřel. Pak Tulák prošel otvorem, zavřel za sebou panel a stál v téměř naprosté temnotě. Pak bez váhání začal sestupovat po tajném schodišti. Teď byl rozzlobený a nesnažil se to potlačit. Oba mladíky, kteří ho napadli, znal, několikrát s nimi mluvil, když doprovázeli svého strýce, kupce Vanise. Nebyli zrovna chytří, ale hloupí taky ne. Podle všeho to byli jenom příjemní mladí šlechtici, kteří měli celý život před sebou.

Teď místo toho jeden ležel v tmavé místnosti a čekal, až někdo vyzvedne jeho tělo a uloží je do studené země, kde bude potravou pro červy a ponravy. A jeho stín bude bloudit prázdnotou, vyděšený a osamělý. Druhý byl někde venku v noci, přemýšlel, co udělá teď, a nejspíš si ani neuvědomoval, že ho čeká smrt.

Tulák scházel po schodech a cestou je počítal. Sto čtrnáct jich bylo vytesáno do skály, a když se dostal na stý schod, spatřil na zdi pod sebou slabé měsíční světlo.

V křoví, které zakrývalo spodní východ, se na chvíli zastavil, pak se protáhl ven a přešel skaliska vedoucí k vinutému chodníčku. Obloha byla bezmračná, noc teplá. Vzhlédl k oknům a terase Velké síně vysoko nad sebou. Stále tam byli lidé, ale již brzy odejdou.

A on udělá totéž.

Zítra se sejde s Matze Čejem a odhalí mu své plány. Věděl, že Kiatzana vyděsí. Ta představa ho na chvíli rozveselila. Matze Čej byl jedním z mála lidí, jimž Tulák věřil a měl je rád. Kupec dorazil těsně před plesem a Tulák poslal Omriho, aby mu ukázal komnaty, jež pro něj vyčlenil, a vyřídil mu omluvu, že ho nemůže přivítat osobně. Omri se vrátil a tvářil se zmateně a podrážděně.

"Byly pokoje k jeho naprosté spokojenosti?" zeptal se Tulák.

"Naznačil, že ‚postačí'," odpověděl Omri. "Potom nechal jednoho ze svých sluhů projít po obydlí s bílou rukavičkou, kterou používal, aby se přesvědčil, že na žádné polici není prach."

Tulák se zasmál nahlas. "To je Matze Čej," pravil.

"Mně to zábavné nepřipadá, pane. Vlastně to bylo neobyčejně protivné. Jiní sluhové svlékli saténové povlečení a prozkoumali ho kvůli štěnicím, další pak přišli s hadry a začali místnost čistit a vonět. A tvůj přítel seděl celou dobu na balkoně a neřekl mi ani slovo, ale své rozkazy předával přes kapitána své stráže. Řekl jsi mi, že Matze Čej mluví naším jazykem dokonale, přesto mi nepověděl ani slovo. Velmi nezdvořilé. Škoda že jsi tam nebyl, pane. Možná by se pak choval civilizovaněji."

"Ty ho nemáš rád?" zeptal se Tulák.

"Nemám, pane."

"Věř mi, Omri. Jakmile ho poznáš, budeš ho nesnášet."

"Co tedy, smím-li se ptát, na něm máš rád ty?"

"Tuto otázku si stále kladu sám," opáčil Tulák s úsměvem.

"O tom nepochybuji, pane, ale promiň mi, když řeknu, že to není žádná odpověď."

"Plná odpověď by tě zmátla ještě víc, příteli. Tak řeknu jen tohle: O Matze Čejovi vím jistě jednu věc. Nejmenuje se Matze Čej. Je vymyšlený. Hádám, že Matze je neurozený, vyškrábal se z nejnižší úrovně kiatzanské společnosti a v každé fázi se znovu obrodil."

"Chceš říct, že je podvodník?"

"Ne, to zdaleka ne. Matze je jako živoucí umělecké dílo. Přeměnil se v něco, co považoval za základ pro bezchybného kiatzanského šlechtice. Pochybuji, že sám sobě vůbec dovolí vzpomenout si na svůj původ."

Tulák v měsíčním světle zamířil ke svým pokojům, ale zastavil se na kraji útesu a zadíval se na tmavé moře. Na vodě se odrážel měsíc a jeho odraz se rozbíjel a chvěl na mírných vlnkách. Stál mlčky, do tváře mu vála mořská bríza, a přál si, aby stejně jako Matze dokázal sám sebe obrodit.

Zadíval se na oba měsíce: dokonalé světlo vysoko na obloze i rozkouskované dvojče na vlnách. Přitom si vzpomněl na věštcova slova: "Když zavřeš oči a pomyslíš na svého syna, co uvidíš?"

"Dívám se na jeho mrtvou tvář. Leží na louce a kolem hlavy mu kvetou jarní květiny."

"Nepoznáš štěstí, dokud nevzhlédneš k jeho tváři," pověděl mu stařec.

Ta slova mu tehdy nedávala smysl a nedávala mu ho ani teď. Chlapec byl mrtvý, zavražděný a pochovaný. Tulák nikdy nebude moci k jeho tváři vzhlédnout. Pokud ovšem jasnovidec nemyslel to, že by si ho měl představit v nějakém duchovním ráji ve hvězdách.

Tulák se zhluboka nadechl a pak se vydal po stezce na útesu. Před sebou měl květinové terasy lemované voňavými keři. Tulák zpomalil, pak se zastavil.

"Vylez, chlapče," řekl unaveně.

Zpoza keře se zvedl mladý světlovlasý šlechtic. V ruce držel meč se zlatým jílcem, lehkou obřadní čepel nošenou při oficiálních příležitostech. "Copak ses z bratrovy smrti vůbec nepoučil?" zeptal se Tulák.

"Tys ho zabil?"

"Ano, zabil jsem ho," odpověděl Tulák chladně. "Rozdrtil jsem mu hrdlo a on se na podlaze udusil. Když umíral, pomočil se. Tak se to stalo. To je holá skutečnost. Je mrtvý, a proč?"

"Pro čest," vyhrkl mladík. "Zemřel pro rodinnou čest."

"Kam jsi dal rozum?" vyštěkl Tulák. "Půjčil jsem tvému strýci peníze, a když nemohl dluh splatit - půjčil jsem mu další. Dělal jsem to proto, že mi dával sliby, sliby, které pak nedodržoval. Tak kdo je tady zneuctěný? Teď je tvůj bratr mrtvý. A to všechno jenom proto, aby se tlustý Vanis mohl vyhnout bankrotu? Muž tak hloupý jako on stejně skončí krachem." Tulák přistoupil k mládenci. "Nechci tě zabít, chlapče. Když jsme se setkali naposled, mluvil jsi o zásnubách s jistou mladou ženou, již zbožňuješ. Mluvil jsi o lásce a zámečku na pobřeží. Rozmysli si to. Když teď odejdeš, nebudu v té záležitosti dál nic podnikat. Jestli to neuděláš, zcela jistě zemřeš, protože já svým nepřátelům druhou šanci nedávám."

Podíval se mladému muži do očí a uviděl v nich strach a pýchu. "Miluji Sanju," řekl. "Ale ten zámeček, o kterém jsem mluvil, patří - patřil - mému strýci. Bez něj jí nemám co nabídnout."

"Tak ti ho dám jako svatební dar," slíbil Tulák tiše, ale už když to říkal, věděl, že je to marné.

Šlechtici vzplál v očích hněv. "Jsem Kilraith!" vybuchl prudce. "Nepotřebuji tvou lítost, rolníku!" Skočil a máchl mečem. Tulák mu vyrazil vstříc, zvedl levou ruku, aby zachytil šlechticovo zápěstí, a pravou ruku prosmýkl nahoru za paži s mečem, zaklesl se za ni a strhl ji zpět. Šlechtic zaječel a meč mu vypadl z prstů ve chvíli, kdy praskla kost. Tulák ho odstrčil a zvedl jeho meč. Mladý muž ztěžka dopadl a zvedl se na kolena. Když se začal zvedat, ucítil na hrdle studený železný hrot.

"Nezabíjej mě," prosil.

Když se mu Tulák podíval do vyděšených modrých očí, padl na něj převeliký smutek. Zhluboka se nadechl. "Příliš pozdě," pronesl. Čepel zajela do krku a přerušila krkavici. Z přerušené krční tepny vystříkla krev a šlechtic přepadl na záda, jen ještě chvíli kopal nohama. Tulák pustil meč, obrátil se k němu zády a rychle překonal posledních pár kroků ke svým komnatám.

Tam seděl na zemi další muž, mlčky, se zkříženýma nohama. Měl na sobě světle šedé kostkované roucho a přes kolena měl položenou dlouhou kiatzanskou čepel v pochvě. Byl malý, s kulatými rameny a hubenou tváří. Když se Tulák přiblížil, vzhlédl.

"Jsi tvrdý člověk," pravil.

"To o mně říkají," opáčil Tulák chladně. "Co chceš?"

Kiatzan vstal a zastrčil si meč i s pochvou za černou šerpu kolem pasu. "Matze Čej se brzy vrátí domů. Je mým přáním zůstat v Kydoru. Říkal, že bys mohl potřebovat rádžního. Teď vidím, že ne."

"Proč tu chceš zůstat?" zeptal se Tulák. "Copak se v zemích Kiatze nenajde práce?"

"Je tu jedna záhada, kterou musím vyřešit," vysvětlil mu rádžní.

Tulák pokrčil rameny. "Klidně tu můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít," řekl. "Jestli jsi dorazil s Matze Čejem, tak už tě ubytovali. Ale pro šermíře žádnou práci nemám."

"To je od tebe velice laskavé, Šerý vlku." Rádžní si povzdechl. "Nicméně ti musím sdělit, že mám... břemeno."

V té chvíli se ze stezky za nimi ozval zděšený a překvapený výkřik. Tulák se ohlédl. Běžel k němu sporý vousatý Kiatzan s dlouhým zakřiveným mečem. Měl na sobě hrubě šitý oděv z vlčí kůže. "Je tam tělo!" vřískl. "Na stezce. Má podříznutý krk!" Rozhlížel se po okolní vegetaci. "Jsou tu vrazi," dodal. "Mohli by být kdekoliv. Měli bychom jít dovnitř. Zavolat stráže!"

"Toto," pravil rádžní, "je Jiu Jiu Lieng, to břímě, o němž jsem mluvil."

"Bojovali jsme spolu proti démonům," dodal Jiu Jiu.

Tulák se na rádžního podíval. "Démonům?"

Muž kývl. "To je část té záhady."

"Pojďte dál," vyzval je Tulák, prošel kolem muže a otevřel dveře do svých komnat.

O chvíli později seděli u krbu a místnost zalévalo světlo luceren a ohně. Jiu Jiu Lieng se usadil na kobereček, zatímco

druzí dva muži zabrali jediná křesla. "Majitel toho zámku by ti měl dát lepší pokoje," řekl Tulákovi Jiu Jiu. "Chodil jsem po zámku. Moc stříbra a zlata a sametu a hedvábí. Asi je to bohatý prevít a škrt na peníze."

"Tento muž je majitelem zámku," řekl rádžní kiatzansky. Jiu Jiu se podíval na holé zdi a zazubil se. "A já jsem císař světa."

"Zmiňoval ses o démonech," řekl Tulák. Rádžní mu jen stručně a bez teatrálnosti pověděl o útoku, o příchodu mlhy a podivných tvorech, kteří se v ní pohybovali. Tulák pozorně poslouchal.

"Ta paže - řekni mu o té paži!" pobízel rádžního Jiu Jiu.

"Jednomu jsem usekl paži. Kůže byla zcela bledá, šedobílá. Když se jí dotklo slunce, začala hořet. Ve chvilce úplně zmizela."

"O žádném takovém stvoření v Kydoru jsem neslyšel," sdělil mu Tulák, "ani o žádném podobném útoku, jaký jsi popisoval. Vzpomínám si, jak jsem o mečích zářících jasným světlem četl. Nemůžu si vzpomenout na svazek, ale je v severní knihovně. Zítra se po něm podívám." Podíval se rádžnímu do tmavých očí. "Jak se jmenuješ, šermíři?"

"Jsem Kisumu."

"Slyšel jsem o tobě. Jsi v mém domě vítán."

Kisumu se uklonil a neříkal nic.

"Nedávno jsem viděl takovou mlhu, jakou popisuješ," pravil Tulák. "Cítil jsem, že se v ní ukrývá zlo. Tu záhadu probereme podrobněji, až prohledám knihovnu."

Kisumu vstal. Jiu Jiu se vyškrábal na nohy a zatahal Kisumua za šaty. "A co ti vrazi?" zeptal se.

"Ten mrtvý byl vrah," odvětil Kisumu.

"Aha."

Kisumu si povzdechl a znovu se Tulákovi poklonil. "Pošlu tvé strážné, aby vyzvedli tělo."

Tulák kývl a potom zašel do lucernou ozářené místnosti v zadní části budovy.

5.Kapitola

MATZE ČEJ SPAL SPÁNKEM BEZE SNŮ A probudil se osvěžený a posílený. Místnosti, které mu byly přiděleny, byly vyzdobeny s dokonalým vkusem, barvy na stěnách - pastelové odstíny světle citrónové a růžové - spolu skvostně ladily. Stěny zdobila umělecká díla od nejslavnějších a nejvyhledávanějších kiatzanských malířů a ručně malované hedvábné závěsy propouštěly ranní slunce a dovolovaly tak Matze Čejovi ocenit krásu úsvitu bez toho, aby mu drsné slunce svítilo do citlivých očí.

Nábytek byl nádherný, zdobený lístkovým zlatem, lože široké a pevné pod hedvábným baldachýnem. Dokonce i nočník pod postelí, jejž Matze použil za noc třikrát, byl vykládaný zlatem. Díky takovému půvabu cesta skoro stála za to. Matze Čej zazvonil na zlatý zvonek u postele. Otevřely se dveře a vstoupil sluha, mladý muž, jehož Matze zaměstnával již dva roky. Nemohl si vzpomenout, jak se jmenuje.

Sluha mu podal číši studené vody, ale Matze Čej odmítl. Mladý muž odešel a vrátil se s keramickou mísou naplněnou teplou, provoněnou vodou. Matze Čej se posadil a sluha stáhl pokrývky. Starý pán se uvolnil, když mu chlapec pomohl se svlékáním noční košile a čepičky, a zamyslel se, zatímco mu sluha houbou jemně omyl a usušil tělo. Potom mládenec otevřel nádobku se sladce vonícím krémem.

"Ne moc," upozornil ho Matze Čej. Sluha neodpověděl, protože Matze Čej tak brzy po ránu mluvení nedovoloval. Místo toho zlehka vtíral krém do suché kůže na Matzeho ramenou a pažích. Poté uvolnil dlouhé slonovinové jehlice, jež měl kupec ve vlasech, použil čerstvé oleje a obratně mu vlasy vyčesal a vykartáčoval, a než zasunul jehlice zpátky, stáhl je do těsného uzlu na temeni.

Vstoupil druhý sluha a nesl podnos s malým stříbrným čajníkem a keramickým šálkem. Když položil podnos vedle postele, zašel k velkému šatníku a vyndal těžké roucho ze žlutého hedvábí, s překrásně vyšitými zlatými a modrými ptáčky zpěváčky. Matze Čej vstal a natáhl ruce. Sluha mu zkušeně přetáhl roucho přes natažené ruce a zašel za něj, aby zapnul knoflíčky na horní části oděvu, než připjal spodní část na slonovinové háčky v pase. Ovinul pánovi kolem pasu zlatou šerpu, zavázal ji a pak s úklonou couvl.

"Čaj si dám na balkoně," utrousil Matze Čej. První sluha okamžitě šel a roztáhl závěsy. Druhý přinesl klobouk se širokou krempou, obratně upletený ze slámy.

Matze Čej vyšel na balkon, posadil se na dřevěnou lavici a opřel se o velkou vyšívanou podušku. Vzduch byl svěží a Matze si myslel, že v něm dokáže zachytit sůl. Avšak světlo bylo jasné a nepříjemné, takže kývl na muže, který držel klobouk. Ten přiběhl, položil ho Matzemu na hlavu a naklonil ho tak, aby měl kupec tvář částečně ve stínu, než mu jemně zavázal stuhy pod bradou.

Kamenný balkon Matzeho zastudil do nohou. Podíval se dolů a zakroutil prsty. Zakrátko už si k němu klekl jeden ze sluhů a nasadil mu na nohy kožišinové pantofle.

Matze Čej popíjel čaj a usoudil, že v tento krásný den je na světě všechno v pořádku. Mávnutím ruky propustil sloužící a jen si tak seděl na ranním sluníčku. Vál svěží, chladný vánek a obloha byla blankytná, bez mráčku.

Uslyšel za sebou pohyb a jeho klid narušilo slabé podráždění. V dohledu se objevil Liou, mladý kapitán jeho stráže, a hluboko se poklonil. Neřekl nic, čekal, až mu pán dovolí promluvit.

"Nuže?" zeptal se Matze Čej.

"Pán tohoto domu žádá o přijetí, pane. Jeho sluha Omri navrhl, že by mohl přijít hned."

Matze Čej se opřel o podušku. Na to, že byl jen kulatooký gaidžin, měl Tulák dokonalé chování.

"Sděl sluhovi, že budu poctěn, budu-li moci přijmout svého starého přítele," řekl.

Liou se znovu uklonil, ale neodešel hned. Matze Čeje to znovu podrážděilo, ale nedal to najevo. Tázavě se na mladého vojáka podíval.

"Ještě jedna věc, pane, již bys měl vědět: Včera v noci se tvého... starého přítele pokusili zabít. Na plese. Napadli ho dva muži s noži."

Matze Čej malounko kývl a pak posunkem vojáka propustil.

Byla někdy doba, říkal si, kdy se nikdo nepokoušel Tuláka zabít? Člověk by si myslel, že už se poučili. Šálek už byl prázdný a kupec se podíval po sluhovi, aby mu jej dolil, ale pak si vzpomněl, že je oba propustil. A zlatý zvonek byl až na druhém konci pokoje u postele. Povzdechl si. Pak, když se ujistil, že ho nikdo nevidí, si šálek dolil sám. Usmál se. Obsloužit se sám bylo docela osvobozující. Ale ne civilizované, napomenul se.

Přesto se mu vrátila dobrá nálada, a tak jen trpělivě čekal, až se Tulák vrátí.

Uvedl ho jiný sluha, jenž vzal i čajník a prázdný šálek a beze slova odešel. Matze Čej vstal z křesla a hluboce se svému klientovi poklonil. Ten odpověděl stejně, než se posadil.

"Rád tě vidím, příteli," pravil Tulák. "Slyšel jsem, že tvá cesta neproběhla bez vzrušení."

"Pohříchu nebyla tak nezajímavá, jak by se mi líbilo," přitakal Matze Čej.

Tulák se zasmál. "Ty se nezměníš, Matze Čeji," prohlásil, "a neumím ti ani vypovědět, jak milé to je." Úsměv pohasl. "Omlouvám se, že jsem tě žádal, abys tu cestu podnikl, ale musel jsem tě vidět."

"Odjíždíš z Kydoru," řekl Matze Čej.

"Ba věru."

"Kam teď, do Ventrie?"

Tulák zavrtěl hlavou. "Za západní oceán."

"Za oceán? Ale proč? Za oceánem nic není, jenom konec světa. Tam začínají hvězdy splývat s mořem. Není tam žádná země, žádná civilizace. A i kdyby tam nějaká země byla, bude pustá a prázdná. Tam ti tvé bohatství bude k ničemu."

"Tady mi je k ničemu, Matze Čeji."

Postarší kupec si povzdechl. "Tys nikdy nebyl spokojený jako boháč, Dakeyrasi. To, jistým zvláštním způsobem, jemuž se ještě musím dostat na kloub, je důvod, proč jsi bohatý. Na majetku ti nezáleží. Po čem tedy toužíš?"

"Na to bych rád znal odpověď," odtušil Tulák. "Můžu jenom říct, že tenhle život není pro mě. Nelíbí se mi to."

"Co tedy chceš, abych udělal?"

"Již teď řídíš šestinu mých obchodů a spravuješ dvě pětiny mého majetku. Dám ti dopisy pro všechny obchodníky, s nimiž mám obchodní jednání. V těch jim oznámím, že do doby, než dostanou další příkazy, mluvíš za mě ty. Taky jim sdělím, že jestli o mně neuslyší do pěti let, všechny mé podniky a kapitál se stávají tvým majetkem."

Matze Čeje představa zděsila. Snažil se vyrovnat s tím, co mu právě Tulák nabídl. Matze Čej již byl velmi zámožný, ale tím by se okamžitě stal nejbohatším mužem v zemích Kiatze. Oč by pak mohl ještě usilovat?

"To nemůžu přijmout," řekl. "Musíš si to rozmyslet."

"Vždycky se toho můžeš zbavit," podotkl Tulák. "Ale ať se rozhodneš jakkoliv, já odpluji z tohoto světa a už se nevrátím."

"To jsi skutečně tak nešťastný, starý příteli?" otázal se Matze Čej.

"Uděláš, co po tobě žádám?"

Matze Čej si ztěžka povzdechl. "Udělám," slíbil.

Tulák vstal a usmál se. "Povím tvým sloužícím, aby ti připravili další čaj," řekl. "Už ho sem vlastně měli přinést."

"Obsluhují mě kreténi," přiznal Matze Čej, "jenže kdybych je nezaměstnával, díky své hlouposti by skončili hladoví na ulici."

Poté, co Tulák odešel, Matze Čej seděl ztracený v myšlenkách. Už dávno ho náklonnost ke gaidžinskému klientovi přestala udivovat. Když k němu před všemi těmi lety přišel Tulák poprvé, Matze Čej na něj byl pouze zvědavý. Ta zvědavost ho dovedla k tomu, že si pozval starého jasnovidce. Matze seděl na hedvábném koberečku přímo uprostřed chrámové svatyně a díval se, jak postarší kněz rozhazuje kosti.

"Bude pro mě ten muž znamenat nebezpečí?"

"Ne, pokud ho nezradíš."

"Je zlý?"

"Všichni lidé v sobě nosí zlo, Matze Čeji. Otázka není přesná."

"Co mi o něm tedy můžeš říct?"

"Nikdy nebude spokojený, protože jeho nejhlubší touha je nedosažitelná. Zbohatne a udělá boháče i z tebe. Stačí ti to, kupče?"

"Co je ta nedosažitelná touha?"

"Hluboko ve svém srdci, hluboko pod vědomým myšlením zoufale touží, aby svou rodinu mohl uchránit před hrůzou a smrtí. Tahle neuvědomělá touha ho pohání, nutí ho vyhledávat nebezpečí a měřit síly s mocnými lidmi a násilníky."

"Proč je to nedosažitelné?"

"Jeho rodina je již mrtvá, vybili ji v bezduchých orgiích chtíče a zkaženosti."

"On však zcela určitě ví," podotkl Matze Čej, "že jsou mrtví."

"Ovšem. Jak jsem již povídal, je to neuvědomělá touha. Část jeho duše se nikdy nesmířila s tím, že přišel příliš pozdě, aby je zachránil."

"Ale ze mě udělá boháče?"

"Och, ano, Matze Čeji. Budeš díky němu mít větší majetek, než o jakém jsi kdy snil. Buď si však jistý, že bohatství poznáš, až ho budeš mít."

"Určitě ho poznám."

***

Shrbený sluha Omri čekal na chodbě před Matze Čejovými komnatami. Když Tulák vyšel ven, Omri se krátce uklonil. "Čeká na tebe lord Arik, pane, spolu s kouzelníkem Eldikarem Manúšanem," oznámil mu. "Nechal jsem jim podat občerstvení v Dubovém pokoji."

"Očekával jsem ho," pravil Tulák chladně.

"Musím poznamenat, že vypadá moc dobře. Myslím, že si barví vlasy."

Oba muži se vrátili chodbou a vyšli po schodech. "Těla byla odstraněna, pane. Emrin je nechal naložit na vůz a odvezl je do Carlis. Podá hlášení důstojníkovi hlídky, ale čekám, že dojde k oficiálnímu vyšetřování. O tom incidentu se, soudím, hovoří po celé Carlis. Jeden z těch mládenců se měl příští týden ženit. Dokonce jsi obdržel pozvánku na obřad."

"Já vím. Včera v noci jsme spolu mluvili, ale on neměl náladu poslouchat."

"Šokující incident," prohlásil Omri. "Proč to udělali? Čeho tím mohli dosáhnout?"

"Oni nemohli dosáhnout ničeho. Poslal je Vanis."

"To je hanebné," řekl Omri. "Musíme to sdělit důstojníkovi hlídky. Měl bys proti němu vznést obvinění."

"To nebude nutné," prohodil Tulák. "Jsem si jist, že lord Arik má plán, jak tuto situaci vyřešit."

"Aha, chápu. Plán, co se nepochybně týká peněz."

"Nepochybně."

Mlčky došli na širokou klenutou chodbu na horním poschodí.

Když došli ke dveřím z vyřezávaného dubu, Omri ustoupil. "Musím říct, pane," pronesl tichým hlasem, "že v přítomnosti toho kouzelníka se necítím dobře. Na tom muži je něco, co mě vyvádí z míry."

"Umíš dobře posoudit charakter, Omri. Budu to mít na paměti."

Tulák pak otevřel dveře a vstoupil do Dubového pokoje.

Místnost, obložená dubovým dřevem, byla postavena do tvaru oktagonu. Na stěnách visely vzácné zbraně mnoha zemí: bojová sekera a několik loveckých luků z Vagrie, oštěpy a šamšíry z Ventrie, angostinské široké meče, dýky a štíty se předstihovaly s tulvary, kopími, píkami a několika vykládanými kušemi. Po místnosti byly rozestaveny čtyři stojany se zdobenými přilbami, kyrysy a štíty. Nábytek tvořilo dvanáct hlubokých křesel a tři pohovky s poduškami, rozestavené na kiatzanských kobercích z ručně barveného hedvábí. Místnost ozařovaly sluneční paprsky proudící sem vysokými oblouky oken mířících na východ.

Lord Arik seděl na pohovce pod oknem a nohy v holínkách měl položené na nízkém stolku. Naproti němu seděl kouzelník Eldikar Manúšan a vedle něho stálo plavé páže. Ani jeden z mužů nevstal, když Tulák vstoupil, ale Arik mu zamával a široce se usmál. "Dobré ráno, příteli," zavolal. "Jsem moc rád, že sis našel čas za námi zajít."

"Vstal jsi brzy, lorde Ariku," podotkl Tulák. "Vždycky jsem si myslel, že vstávat před polednem šlechtic považuje za necivilizované, pokud není na pořadu hon."

"To je pravda," souhlasil Arik, "jenže my musíme probrat jisté naléhavé záležitosti."

Tulák se posadil a natáhl unavené nohy. Otevřely se dveře a vstoupil Omri s podnosem, na němž nesl velký stříbrný čajník a tři šálky. Muži seděli mlčky, dokud jim nerozlil čaj a neodešel. Tulák se napil. Čaj byl heřmánkový, oslazený mátou a trochou medu. Zavřel oči a vychutnával čaj na jazyku. Potom se podíval na Arika. Štíhlý šlechtic dělal, co mohl, aby vypadal klidně, jenže vespod bylo napětí. Tulák přenesl zrak na černovousého magika a u něj žádný neklid neviděl. Eldikar Manúšan mlčky popíjel čaj a vypadal ztracený v myšlenkách. Tulák zachytil pohled plavého hošíka, jenž se nervózně usmíval.

Ticho se protahovalo a Tulák se ho nesnažil přerušit.

"Včerejší noc byla velmi nešťastná," prohlásil nakonec Arik. "Ti dva mládenci byli oblíbení a ani jeden neměl nejmenší potíže."

Tulák čekal.

"Parellis - ten světlovlasý -je... byl... vévodův bratranec z druhého kolena. Vlastně jsem slyšel, že vévoda souhlasil, že ho bude doprovázet na svatbě. Je to jeden z důvodů, proč se vévoda rozhodl přivést zimní dvůr do Carlis. Jistě vidíš komplikace, které se začínají objevovat."

"Ne," řekl Tulák.

Arika to na chvíli zmátlo. Pak se nucené usmál. "Zabil jsi příbuzného vládce Kydoru."

"Zabil jsem dva úkladné vrahy. Je to snad v Carlis proti zákonu?"

"Ne, ovšemže ne, příteli. U toho prvního případu byly stovky svědků. S tím nejsou žádné problémy. Ale ten druhý... no," řekl a rozhodil rukama, "nikdo neviděl, jak k tomu došlo. Pochopil jsem, že tam byla jen jedna zbraň: obřadní meč patřící Parellisovi. To by naznačovalo, že jsi mu zbraň sebral a zabil ho s ní. Tak by bylo možné namítat, že jsi zabil neozbrojeného muže, což je, podle zákona, vražda."

"No," prohlásil Tulák klidně, "vyšetřování ozřejmí fakta a pak bude vynesen rozsudek. Zařídím se podle něj."

"Kéž by to bylo tak snadné," namítl Arik. "Vévoda snadno neodpouští. Kdyby byli oba chlapci zabiti v plesovém sále, myslím, že i on by musel přijmout výsledek. Ale obávám se, že Parellisovi příbuzní tě budou chtít zatknout."

Tulák se pousmál. "Pokud?"

"Á, no, v tomto ti mohu pomoci, milý příteli. Jako jeden z vůdčích urozenců rodu Kilraithů a hlavní soudce v Carlis mohu vyjednávat mezi frakcemi. Radil bych nějaké odškodnění zarmoucené rodině, jen jako gesto lítosti nad tím incidentem. No, řekněme... dvacet tisíc zlatých korun matce těch hochů a zrušení dluhů jejich strýce, truchlícího Vanise. Tak by bylo možné záležitost vyřídit ještě před příjezdem vévody."

"Jsem dojat, že jsi kvůli mně ochoten zajít tak daleko," řekl Tulák. "A jsem ti velice vděčný."

"A, zapomeň na to. Proto jsou přece přátelé."

"Pravda. No, takže řekněme třicet tisíc zlatých korun pro matku. Slyšel jsem, že má ještě dva mladší syny a rodina není tak bohatá jako kdysi."

"A Vanis?"

"Ten dluh je rozhodně zrušen," odpověděl Tulák. "Stejně to byla jen nepatrná suma." Vstal a uklonil se Arikovi. "A nyní mě, příteli, musíš omluvit. Jakkoliv mne tvá společnost velmi těší, musím vyřídit jiné naléhavé záležitosti."

"Ovšem, ovšem," řekl Arik vstávaje a napřáhl ruku. Tulák mu jí potřásl, kývl kouzelníkovi a odešel.

Když se dveře zavřely, Arikův úsměv zmizel. "No, to bylo docela snadné," pravil chladně.

"Byl bys raději, kdyby to bylo složité?" optal se tiše Eldikar Manúšan.

"Byl bych raději, kdybych ho viděl, jak se trochu kroutí. Z ničeho se mi nedělá tak špatně od žaludku jako z bohatého sedláka. Uráží mě, že s ním musím jednat. Za starých časů by ho urození odstranili a jeho majetek by používali ti, kdo znají podstatu moci a jejího využití."

"Chápu, jak tě musí trápit," poznamenal kouzelník, "že chodíš za tímhle mužem a jenom žebráš o zbytky od jeho stolu."

Arikovi se z hubené tváře vytratila všechna barva. "Jak se opovažuješ?"

Eldikar se zasmál nahlas. "Ale no tak, příteli, jak jinak bys to nazval? Minulých pět let tento bohatý sedlák vyrovnával tvé hráčské dluhy a hypotéky na tvé dva zámky, splatil dluhy u krejčího a umožnil ti tak žít způsobem a stylem šlechtice. Udělal to z vlastní vůle? Přiběhl snad do tvého domu a řekl: ‚Můj drahý Ariku, slyšel jsem, jak tě opustilo štěstí, tak mi prosím dovol zaplatit všechny tvé dluhy.'? Ne, tohle neudělal. Ty jsi přišel za ním."

"Pronajal jsem mu půdu!" vybuchl Arik. "Bylo to obchodní ujednání."

"Jistě, obchod. A všechny ty peníze, které jsi přijal od té doby? Včetně těch pěti tisíc korun, které jsi žádal včera večer?"

"Tohle nebudu snášet! Dávej si pozor, Eldikare. Nemám neomezenou trpělivost."

"Já také ne," pravil Eldikar a náhle syčel. "Mám požádat oplátku za dar, který jsem ti dal já?"

Arik zamrkal, otevřel ústa a pak se ztěžka posadil. "Ale no tak, Eldikare, my dva se přece nemusíme hádat. Nechtěl jsem tě urazit."

Kouzelník se předklonil. "Tak si pamatuj tohle, Ariku. Ty patříš mně. Já tě mohu využít, já tě mohu odměnit a já se tě mohu zbavit, když mi to bude připadat vhodné. Teď mi řekni, jestli tomu rozumíš."

"Ano. Rozumím. Mrzí mě to."

"To je dobře. Teď mi pověz, čeho sis během našeho setkání se Šerým vlkem všiml."

"Všiml? Čeho jsem si měl všimnout? Přišel sem, souhlasil se všemi mými požadavky a odešel."

"Nepodceňuj toho muže," varoval ho Eldikar.

"Tomu nerozumím. Právě jsem ho oškubal jako husu a on se vůbec nevzpíral."

"Ta hra ještě neskončila. Právě jsi viděl muže, který dokáže skvěle zakrývat hněv. Uklouzl jen ve chvíli, kdy ukázal svoje opovržení a zvýšil cenu vašeho vyděračského požadavku. Tento Šerý vlk je pozoruhodný a já ještě nejsem připravený mít ho za nepřítele. Takže při dalším tahu ty nic nepodnikneš."

"Dalším tahu?"

Eldikar Manúšan se pousmál. "Již velice brzy za mnou přijdeš s jistou zprávou a potom si o tom znovu promluvíme." Vstal. "Prozatím chci tento zámek lépe prozkoumat. Bude se mi moc líbit." Vstal z křesla, vzal své páže za ruku a odešel z místnosti.

***

Byli tací, kteří věřili, že tlustý kupec Vanis není schopen mít výčitky svědomí. Vždycky byl bodrý, častokrát hovořil o tom, jak hloupí jsou lidé, kteří trvají na prožívání minulých chyb, lámou si s nimi hlavu a zkoumají je ze všech úhlů. "Minulost se změnit nedá," tvrdil. "Poučte se ze svých chyb a jděte dál."

Přesto si musel Vanis maličkou výčitku - dokonce lítost - připustit kvůli smrti svých hloupých synovců. To samozřejmě zmírnila zpráva od Arika, že všechny jeho dluhy byly zrušeny a jeho sestra Parla navíc brzy dostane menší poklad ve zlatě. Peníze okamžitě předá Vanisovi, aby je investoval, poněvadž Parla byla ještě méně inteligentní než její zesnulí potomci.

Vanis měl hlavu plnou myšlenek na zlato a to, co s ním bude moci udělat, myšlenek, které pohřbily i náznak smutku pod vodopádem očekávaných radostí. Teď možná dokáže zaujmout kurtizánu Lalícii. Ta totiž z nějakého důvodu dosud odmítala všechny jeho návrhy.

Vanis zvedl své rozměrné tělo z pohovky a šel k zaskleným dveřím, odkud se díval na stráže obcházející kolem jeho zdí obehnaného domu. Otevřel dveře a vyšel na balkon. Hvězdy na obloze jasně svítily a měsíc ve třetí čtvrti visel těsně nad střechami domů. Noc byla teplá, ale ne dusná. Přes chodník k hlavním vratům přeběhli dva hlídací psi a zmizeli v podrostu. Byla to zuřivá zvířata, až se Vanis zachvěl, a doufal, že dole jsou všechny dveře zamčené. Nijak netoužil najít některého psa, jak se v noci prochází po chodbách.

Železná brána k domu byla zavřená na řetěz a Vanis se trochu uvolnil.

Přes svou filozofii se přistihl, jak přemýšlí o chybách, které v posledních měsících udělal. Bral Šerého vlka na lehkou váhu, věřil, že se neodváží hnát otázku dluhů až do konce. Koneckonců byl Vanis v důvěrném spojení s rodem Kilraithů a Šerý vlk, jako cizinec, potřeboval všechny přátele, které najde, aby mohl v Carlis provozovat obchody. Špatný odhad byl drahý. Vanis měl uhodnout, že věci nepůjdou vyřešit tak snadno, když byly dluhy uloženy u kupeckého cechu a sliby o splacení sepsány před svědky.

Vrátil se do místnosti a nalil si pohár Lentrijského ohně, jantarového alkoholu, který pokládal za silnější než nejlepší víno.

Nebyla to jeho chyba, že jsou kluci mrtví. Kdyby mu Šerý vlk nevyhrožoval, že ho zničí, nic z toho by se nestalo. Byla to jeho vina.

Vanis si nalil další pohár a vydal se k oknu vedoucímu na západ. Odsud v dálce za zálivem viděl zámek Šerého vlka, lesknoucí se bíle v měsíčním světle. Znovu se vrátil na balkon a zkontroloval stráže. Na spodní větvi jednoho dubu seděl plavovlasý kušištník a pozoroval zahradní zeď. Pod ním hlídkovali další dva muži a Vanis zahlédl jednoho z černých hafanů, jak běží přes otevřené prostranství. Kupec se vrátil dovnitř a sesul se do hlubokého koženého křesla vedle láhve Lentrijského ohně.

Arik se smál, když Vanis trval na tom, že najme osobní strážce. "Je to kupec jako ty, Vanisi. Myslíš, že by riskoval a najímal zabijáky, aby tě zabili? Kdyby některého chytili - a on ho označil - přišel by o všecko. Dostali bychom jeho zámek a všechny poklady, které má ve sklepeních. Nebesa, skoro stojí za to doufat, že pošle vrahy."

"To se ti lehko řekne, Ariku. Neslyšel jsi, jak pronásledoval nájezdníky, kteří napadli jeho zemi? Prýjich bylo třicet. A on je všechny zabil."

"Nesmysl." Arik ohrnul nos. "Byl jich tak tucet, a já nepochybuji, že Šerý vlk s sebou měl většinu svých stráží. Je to jenom lež, která má vylepšit jeho pověst."

"Tak lež, co? Tak to je asi taky lež, že Jornu zabil jednou ranou do krku a pak probodl Parellise jeho vlastním mečem. Jak jsem slyšel, tak se ani nezapotil."

"Dva pitomí kluci," odtušil Arik. "Bohové, člověče, totéž bych dokázal sám. Co tě to napadlo, použít takové prosťáčky?"

"Byla to chyba," přiznal Vanis. "Myslel jsem, že ho chtějí překvapit na pozemcích u zámku. Nečekal jsem, že se o to pokusí na plese před stovkou svědků!"

"Á, no, už se stalo," pospíšil si Arik. "Šerý vlk se vzdal bez boje. Nepadlo ani jediné rozzlobené slovo. Už jsi přemýšlel o tom, co budeš dělat s Parlinými patnácti tisíci?"

"Třiceti tisíci," opravil ho Vanis.

"Bez mé provize, samozřejmě," řekl Arik.

"Někteří lidé by si mohli myslet, že tvá provize je poněkud přehnaná," opáčil Vanis a snažil se ovládnout hněv.

Arik se zasmál. "Ale najdou se i tací, kteří si myslí, že jako vrchní soudce v Carlis bych měl vyšetřit, proč ti dva doposud vzorní chlapci spáchali něco takového. Jsi snad jedním z nich?"

"Je mi to jasné," zamumlal Vanis. "Tak patnáct tisíc."

Ještě teď, po několika hodinách, mu po tom hovoru zůstávala ošklivá pachuť na jazyku.

Vanis dopil třetí pohár Lentrijského ohně a znovu vstal. Na nejistých nohou přešel místnost, otevřel dveře a vevrávoral do ložnice.

Saténové povlečení měl rozestlané. Sundal si župan, zul trepky a ztěžka se posadil, jak se mu točila hlava. Padl na polštář a zívl.

K posteli přistoupila nejasná postava. "Tví synovci už na tebe čekají," pravil tichý hlas.

***

Tři hodiny po východu slunce přinesl sluha Vanisovi do ložnice podnos s čerstvě napečeným chlebem a měkkým sýrem. Na tiché zaťukání se mu nedostalo odpovědi, a tak zaklepal ještě jednou, hlasitěji. Sluha si pomyslel, že pán ještě spí, a tak se vrátil do kuchyně. O půl hodiny později to zkusil znova. Dveře byly stále zamčené a zevnitř se nic neozývalo.

Ohlásil to komorníkovi, který dveře otevřel druhým klíčem.

Kupec Vanis ležel v krví nasáklém povlečení s podříznutým hrdlem a v pravici držel malý zakřivený nůž.

Během hodiny byl v domě hlavní soudce lord Arik spolu s černovousem Eldikarem Manúšanem, dvěma důstojníky hlídky a jedním mladým ranhojičem. Kouzelník přikázal malému pážeti, nyní v tunice z černého sametu, aby počkalo venku. "Něco takového by dítě vidět nemělo," řekl mu Eldikar. Chlapec kývl a zůstal stát zády ke zdi.

"Je to docela jasné," prohlásil ranhojič, když couvl od těla. "Podřízl si krk a ve chvilce zemřel. Nůž, jak můžete vidět, je velmi ostrý. Je tu jenom jedna rána, hluboký řez, který otevřel krkavici."

"Zvláštní, že se nejdřív svlékl, nemyslíte?" poznamenal Eldikar Manúšan a ukázal na župan ležící u postele.

"Proč zvláštní?" zeptal se Arik. "Šel do postele."

"Umřít," řekl kouzelník. "Ne spát. To znamená, že věděl, že jeho tělo najdou. Podívejme se na to, pánové, Vanis nebyl právě pohledný. Plešatý, strašně tlustý a ošklivý by byl přesnější popis. Přesto se svlékne, posadí se na bílé saténové pokrývky a zajistí, že ho najdou v nejnechutnější poloze. Člověk by si myslel, že si župan nechá. A druhá věc se týká rány samotné. Nepořádná a bolestivá. Podříznout si hrdlo vyžaduje velkou odvahu. Stejně účinné by bylo podřezat si tepny na zápěstí."

"Ano, ano, ano," pravil ranhojič. "To je všechno hrozně zajímavé. Ale my tu máme mrtvého, zamčeného v ložnici, s nástrojem své smrti v ruce. Nikdy se nedozvíme, co mu ve chvíli smrti probíhalo hlavou. Slyšel jsem, že před pár dny zabili jeho milované synovce. Očividně byl popletený žalem."

Eldikar Manúšan se zasmál a vzhledem ke krvavému výjevu v místnosti to znělo hrozně. "Popletený? To tedy musel být, protože ho představa, že ho zabijí, děsila natolik, že obklopil dům strážnými a psy. Pak, jakmile byl v bezpečí, si podřízl krk. Souhlasím, že to zní popleteně."

"Takže ty, pane, myslíš, že to byla vražda?" zeptal se mladý ranhojič ledově.

Kouzelník došel ke skleněným dveřím a zadíval se na pozemek. Pak se otočil zpět do místnosti. "Jestli byl zavražděn, mladý muži, tak to musel udělat člověk, který dokázal zcela tiše projít mezi strážemi a zuřivými psy, vylézt po zdi, spáchat vraždu a odejít, aniž by ho zahlédli nebo zvětřili."

"Přesně," pravil ranhojič a obrátil se na Arika. "Nechám poslat pro káru, můj pane, a připravím hlášení."

S tím se mladý muž uklonil Arikovi, kývl na Eldikara Manúšana a odešel z místnosti. Arik se podíval na groteskní nafouknuté tělo na posteli a pak se obrátil k důstojníkům hlídky. "Jděte a vyslechněte sloužící a stráže. Zjistěte, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel, byť by to v té chvíli vypadalo jako sebemenší maličkost."

Muži zasalutovali a odešli. Eldikar Manúšan zavřel dveře od ložnice. "Chtěl bys vědět, co se stalo?" zeptal se tiše.

"Zabil se sám," zašeptal Arik. "Nikdo se k němu nemohl dostat."

"Zeptejme se ho."

Eldikar přistoupil k posteli a položil dlaň mrtvému kupci na čelo. "Slyš mne," zašeptal. "Vrať se z prázdnoty a vpluj znovu do této poničené schránky. Navrať se do světa bolesti. Navrať se do světa světla."

Nafouknuté tělo se náhle zkroutilo v křeči a z hrdla začaly vycházet dusivé, dávivé zvuky. Tělo se roztřáslo. Eldikar strčil muži prsty do úst a vytáhl stočený pergamen. Mrtvému muži vyletěl z plic vzduch a z rány na hrdle vybublaly zbytky krve.

"Mluv, Vanisi," rozkázal Eldikar Manúšan.

"Šerý... vlk..." zachrčela mrtvola. Pak se tělo sesulo zpátky a údy se třásly. Eldikar Manúšan dvakrát tleskl. "Vrať se do jámy," pronesl chladně. Veškerý pohyb ustal.

Kouzelník se podíval na sinalého lorda Arika a pak zvedl vlhkou pergamenovou kuličku, kterou vytáhl kupci z hrdla. Rozbalil ji a rozložil na stolek u postele.

"Co je to?" zašeptal Arik, vytáhl z kapsy navoněný kapesník a přidržel si ho u nosu.

"Vypadá to jako smlouva na dluh, který Šerý vlk zrušil. Jsou tady všechny sliby, které Vanis dal ohledně splácení." Eldikar se znovu zasmál, "Dalo by se říci, že Vanis byl před smrtí přinucen sežrat vlastní slova."

"Nechám ho zavřít!"

"Nebuď hloupý. Řekl jsem ti, že hra ještě neskončila. Jaké důkazy proti němu uvedeš? Řekneš, že k tobě promluvil mrtvý? Nechci, aby to tak dopadlo. Brzy dojde k velkým věcem, Ariku. Úsvitu nového věku. Tato otázka je uzavřena. Jak říkal ranhojič, Vanis si vzal život ve chvíli hrozného žalu."

"Jak to udělal? Stráže, psi..."

"Co o tom muži víme?"

"Velmi málo. Před pár lety sem přišel z jihu. Měl obchodní zájmy ve všech důležitých zemích: v Gothiru, Kiatze, Drenaji i Ventrii. Patří mu obrovská flota obchodních korábů."

"A nikdo neví, odkud přišel?"

"Ne, ne jistě. Lalícii sice projevuje náklonnost, jenomže když jsem s ní mluvil, tvrdila, že o své minulosti nikdy nemluví. Myslí si, že býval voják, třebaže neví ve kterém vojsku, a má rozsáhlé znalosti o všech zemích, s nimiž obchoduje."

"Manželka, děti?" vyptával se Eldikar.

"Ne. Lalície říkala, že jednou mluvil o ženě, jež zemřela. Ale spí s Lalícii už víc než rok a jí se stále nepodařilo vypáčit z něj nějaké užitečné informace."

"Tedy se obávám, že to zůstane záhadou," prohlásil kouzelník. "Neboť v několika dnech Šerý vlk opustí tento svět, jako mnoho dalších."

***

Těsně před úsvitem plavovlasý muž v rudé košili s vyšitým svinutým hadem, znakem kupce Vanise, dovesloval na kraj pláže pod Tulákovým zámkem. Vstoupil do mělké vody, vytáhl člun z příboje a po schodech prošel přes terasové zahrady. Když se přiblížil k obydlí Šerého vlka, stáhl si z hlavy černou čapku. S ní šly i plavé vlasy. Tulák otevřel dveře do svých komnat, vrátil čepičku do tajného šuplíku vzadu ve staré dřevěné skříni a pak se svlékl. Červenou košili stočil do koule a hodil ji do krbu na naskládaná suchá polena. Vzal krabičku s troudem, vykřesal jiskru a zapálil oheň.

Měl dost špatnou náladu a cítil se provinile, třebaže nevěděl proč. Vanis si zasloužil zemřít. Byl to lhář, podvodník a skorovrah, který způsobil smrt dvou nevinných jinochů. V každé civilizované společnosti by byl postaven před soud a popraven, říkal si Tulák.

Tak proč ten pocit viny? Ta otázka ho hryzala.

Bylo to snad proto, že zabít ho bylo tak snadné? Zašel do malé kuchyňky, nalil si vodu a zhluboka se napil. Ano, bylo to snadné. Vždycky lakomec, Vanis najal levné strážné a nechal za sebe jednat jednoho ze sluhů. Strážní neměli žádného velitele, sluha je najímal po jednom v tavernách a přístavu a řekl jim, ať hlídkují na pozemku. Tulák se potmě převlékl za strážného, přelezl zeď a došel k vysokému dubu asi dvacet stop od domu. Tam se posadil všem pěkně na očích, s kuší v ruce, a pozoroval zeď. Najatí strážní, jeden po druhém, procházeli pod ním, občas vzhlédli a zamávali mu. Psář byl také najat nezávisle, ale aby jeho psi nenapadli strážné, obešel s nimi pozemek a nechal je zjistit pach každého muže v červené košili. Tak, když byl muž na obhlídce, Tulák rychle slezl ze stromu, chvíli si s ním popovídal a poplácal psy, kteří mu očichali boty a už si ho nevšímali!

Dál to bylo snadné jako facka, prostě počkal do noci na stromě, potom vylezl po zdi a trpělivě čekal za sametovými závěsy vedle kupcova lože.

Nenechal Vanise trpět. Zabil ho rychle, jen jednou rychle máchl rukou a nožem prořízl kupci hrdlo. Vanis neměl čas ztropit hluk, jenom padl na postel a jeho krev stříkala do saténu. Jako poslední ozdobu Tulák vrazil mrtvému hluboko do hrdla zmačkanou smlouvu. Došel na balkon, počkal, až stráže přejdou, a slezl do zahrady.

Když byl za zdí, prošel téměř opuštěnými ulicemi Carlis, nastoupil do člunu, který zakotvil v přístavu, a převesloval zátoku.

A právě na člunu ho přepadly výčitky. Nejdřív ten pocit nepoznal, odsunul ho do pozadí jako neklid, kterým trpěl již celé měsíce, jak byl nespokojený se životem v bohatství a dostatku. Ale bylo to něco víc.

Ano, Vanis si zasloužil zemřít, ale tím, že ho zabil, se Tulák vrátil - byť nakrátko - ke způsobu života, který ho kdysi

plnil opovržením a hanbou: do temných dní, kdy býval Tulákem Zabíječem, vrahem k pronajmutí. V tu chvíli pochopil, proč se cítí provinile. Ten čin mu připomněl nevinného, neozbrojeného muže, jehož zabitím Tulák zapříčinil strašlivou válku a smrt tisíců.

Snažil se sám sebe přesvědčit, že nemůže srovnávat drenajského krále a tlustého, vraždychtivého kupce.

Tulák vyšel nahý do zlatavého jitřního světla a prošel po terase k malému vodopádu, bublajícímu přes kameny. Vodou se dostal do mělké nádržky pod vodopádem a stál pod padající vodou, zpola doufaje, že ze svých vzpomínek smyje hořkost. Věděl, že nikdo nedokáže změnit minulost. Kdyby to bylo možné, byl by se vrátil na onen malý statek a zachránil Tanju a děti před nájezdníky. V nočních můrách ji stále viděl přivázanou k posteli, se zející, krvavou ránou v břiše. Ve skutečnosti byla mrtvá, když ji našel, ale v jeho snech žila a volala o pomoc. Její krev tekla po podlaze, nahoru po stěnách a po stropě. V místnosti padaly karmínové kapky jako déšť. "Zachraň mě!" plakala. A on tahal za krví nasáklé provazy a nedokázal rozvázat uzly. Vždy se probudil s třesavkou a tělem zalitým potem.

Po těle mu stékala voda z vodopádu, chladná, osvěžující, smývala mu z rukou zaschlou krev.

Vyšel z vody, sedl si na bílý mramorový balvan a sušil se na slunci. Člověk vždycky může své činy omlouvat, říkal si, ve snaze nějak ospravedlnit svou hloupost či nízký charakter. Ale nakonec to jsou jeho činy a on se za ně bude muset zodpovídat při soudu své duše.

Co řekneš? přemítal. Jaké důvody uvedeš?

Byla pravda, že kdyby jeho rodinu nebyli pobili nájezdníci, z Dakeyrase by se nebyl nikdy stal Tulák. Kdyby se z něj nebyl stal Tulák, nebyl by vzal život poslednímu drenajskému králi. Pak by možná nebylo došlo ke strašlivé válce s Vagrií. Nebyly by vypáleny stovky vesnic a měst a desítky tisíc lidí by nebyly přišly o život.

Jak tak seděl na sluníčku, vina se v něm mísila se žalem. Tulákovi teď připadalo neuvěřitelné, že kdysi byl drenajský důstojník, zamilovaný do laskavé ženy, která nechtěla nic než vychovávat děti na statku, jejž by mohla nazývat svým. Nyní si Tulák pomalu nedokázal vzpomenout na myšlenky a sny onoho mladého muže. Jedna věc byla jistá: Mladý Dakeyras by se nikdy nepřevlékl, aby mohl podříznout bezbranného muže v jeho posteli.

Při tom pomyšlení se zachvěl.

Znovu se Tulák vydal na daleká místa, vybral si vzdálenou říši Kydor a pokusil se ponořit se do života v bohatství a dostatku.

Jenže teď se z něj stal znovu vrah. Ne z nezbytí, ale pro falešnou pýchu.

Nebyla to příjemná představa.

Třeba, říkal si, až za deset dní připluje loď a já se vydám za oceán, najdu život, jehož součástí nebude násilí a smrt. Svět bez lidí, rozlehlou krajinu s vysokými horami a zurčícími potůčky.

Tam bych mohl být spokojený, usoudil.

Hluboko v nitru téměř slyšel poťouchlý smích.

Ty budeš vždycky Tulák Zabíječ. To je tvá přirozenost.

***

Během let se snažil mnohokrát změnit svůj život. Dovolil si zamilovat se do jiné ženy, Danjal, a pomáhal jí vychovávat dvě osiřelé dívky, Miriel a Kryllu. Po vagrijské válce vystavěl vysoko v horách srub a začal žít životem mírumilovného Dakeyrase, otce rodiny. Byl téměř spokojený. Po Danjalině smrti se o děvčata staral zcela sám. Krylla si vzala jednoho mládence a odstěhovala se do vzdálené země, kde chtěli s manželem postavit dům a vychovávat děti.

Pak do hor přišli zabijáci. Dakeyras neměl tušení, proč za ním Karnak, vládce Drenaje, poslal najaté vrahy. Nedávalo mu to smysl až do dne, kdy zjistil, že Karnakův opilý syn nechtě zavinil Kryllinu smrt při honičce. Karnak, zděšený tím, jaké bude mít tento čin následky, až se začne Tulák mstít, zareagoval zbrkle a vyslal vrahy, aby ho zabili.

Neuspěli. Zemřeli. A dny smrti a krve se vrátily.

Tulák se přesunul do vzdáleného gothirského města Namibu, kde se pokusil znovu si zařídit život. Znovu si pro něj přišli vrahové. Zavedl je hluboko do lesa za městem, tři zabil a čtvrtého chytil. Místo aby ho popravil, uzavřel s ním dohodu. Karnak za Tulákovu hlavu nabídl bohatství ve zlatě. Důkazem o zabití měla být jeho slavná dvojitá kuše. Jeden z mrtvých vražedníků se mu vzdáleně podobal, takže Tulák mrtvole usekl hlavu a strčil ji do pytle. Pak dal kuši poslednímu vrahovi.

"S tímhle zbohatneš," řekl. "Tak dohodnuto?"

"Ano, dohodnuto," souhlasil muž, který se pak vrátil do Drenanu a vybral si odměnu. Lebku a kuši vystavili v Mramorovém muzeu.

***

Kněžka Ustarté stála u okna. Hluboko pod sebou viděla Šerého vlka, jak sedí u vodopádu. Odsud dokonce cítila jeho hanbu. Odvrátila se od okna. Její tři akolyté s vyholenou hlavou čekali mlčky u stolu. Byli ustaraní, zmítaly jimi silné emoce. Prial byl nejustrašenější, poněvadž měl největší představivost. Vzpomínal na klec a ohnivé biče. Srdce mu prudce bušilo.

Silný, zadumaný Menias se rovněž bál, avšak jeho strach byl okořeněn zoufalstvím a vztekem. Pány nenáviděl celou svou bytostí a snil o dni, kdy to bude moci změnit a rvát jim maso od kostí. On nechtěl uniknout průchodem. Naléhal, aby všichni zůstali a bojovali dál.

Corvidal z nich byl nejklidnější, ale on byl také nejspokojenější. Toužil jenom po tom, být ve společnosti Ustarté. Kněžka cítila jeho lásku, a třebaže ji nemohla opětovat způsobem, po němž toužil, měla z ní velkou radost, protože ho osvobozovala od nenávisti, která stále ještě poutala Meniase. Prostá skutečnost, že láska dokáže přemoci nenávist, dávala Ustarté naději.

"Půjdeme?" zeptal se zlatooký Prial.

"Ještě ne."

"Ale neuspěli jsme," namítl Menias, nejmenší a nejtěžší z nich tří. "Měli bychom jít domů, najít ostatní, kteří přežili, a bojovat dál."

Ustarté se vrátila ke stolu, a když se pohnula, těžké roucho z červeného hedvábí zašustilo. Tmavooký, štíhlý Corvidal vstal a odsunul její židli. Pohlédla do jeho laskavého obličeje a vděčně se usmála, když si sedala. Jak měla Meniasovi sdělit, že nikdo jiný nepřežil, že cítila jejich smrt dokonce i na druhé straně průchodu? "Nemůžu tyto lidi jen tak zanechat osudu, který je čeká."

Znovu seděli mlčky. Poté promluvil Prial. "Průchody se otevírají. Již byli spatřeni zabijáci v mlze. Brzy je budou následovat i Kriaz-nor. Ubohé zbraně tohoto světa je nezastaví, Ustarté. Nechci se dívat na hrůzy, které přijdou."

"A přesto je lidé tohoto světa před třemi tisíci lety porazili," podotkla kněžka.

"Tenkrát měli větší zbraně," řekl Menias hlubokým, tichým hlasem. Cítila jeho zoufalství a hněv.

"Kde asi získali vědomosti, aby mohli takové zbraně vyrobit?" opáčila. "A kde jsou ty zbraně teď?"

"Jak to máme vědět?" přisadil si Corvidal. "V pověstech se mluví o úžasných bozích, démonech a hrdinech. Z tohoto období na zdejším světě neexistují žádné záznamy. Jenom báje."

"A přesto tu zůstala vodítka," trvala na svém Ustarté. "Ve všech pověstech se hovoří o válce mezi bohy. To mi prozrazuje, že v Kuan Hador došlo k nešvarům a že se aspoň někteří z nich spojili s lidmi. Jak jinak by dokázali vytvořit světelné meče? Jak jinak by mohli vyhrát? Ano, nedokázali jsme zabránit otevření bran a zatím jsme nedokázali zjistit, co se stalo se zbraněmi, které lidstvo použilo, aby vyhrálo první válku. Přesto musíme pokračovat."

"Pro tento svět je příliš pozdě, Ustarté," tvrdil Prial. "Já říkám, že bychom měli použít zbytek energie a otevřít průchod."

Ustarté se nad jeho slovy zamyslela, ale nakonec zavrtěla hlavou. "Energii, co ve mně ještě zbývá, použiju, abych pomohla těm, kteří budou bojovat s nepřítelem. Rozhodně neuteču."

"A kdo bude bojovat?" zeptal se Menias. "Kdo se postaví proti Kriaz-nor? Vévoda a jeho vojáci? Ty rozsekají na kusy nebo něco horšího. Pochytají je a zkříží. Jiní šlechtici se nechají zlákat příslibem bohatství nebo prodlouženého života nebo moci v Novém řádu. Lidi je tak snadné zkazit."

"Myslím, že Šerý vlk bude bojovat," pravila Ustarté.

"Jeden člověk?" optal se užasle Menias. "My riskujeme život kvůli víře v jednoho člověka?"

"Bude jich víc než jeden," prohlásila kněžka. "Ty pověsti spojuje další náznak. Všechny příběhy hovoří o návratu hrdinů. Zemřeli, ale lidé přesto věří, že se vrátí, až to bude země nejvíc potřebovat. Podle mého ti, kdo pomohli lidstvu, trochu pozměnili hrdiny, které použili, takže až se zlo vrátí, jejich potomci budou mít moc s ním bojovat."

"Se vší úctou, Vznešená," řekl Corvidal, "to je naděje, ne jistota. Neexistuje ani ždibec skutečného důkazu, který by takovou teorii podložil."

"Je to víc než jen naděje, Corvidale. Také víme, že naši vládci zajistili, aby žádný zkříženec nemohl zplodit - nebo donosit - dítě. Neodvažují se riskovat, že stvoří bytosti, které budou moci rozhodovat o vlastním osudu. Já ale myslím, že tohle Stařešinové udělali, pozvedli své lidské spojence a dovolili, aby jejich nadání přecházelo z pokolení na pokolení. I teď to vidíme kolem sebe: nadirští šamani dokážou spojit člověka a vlka v děsivé tvory, mniši Pramene mají moc vyléčit strašlivé nemoci a jejich duch umí létat. Z našich studií víme, že před příchodem Stařešinů mělo lidstvo jenom málo takových darů. Stařešinové jimi napustili určité příslušníky lidské rasy. Svým spojencům řekli, že až přijde čas, pokud se zlo vrátí, tyto síly tu budou znovu vzkvétat. Proto ty pověsti o návratu králů a hrdinů. Cítím to ze Šerého vlka."

"Je to jenom vražedník," namítl přezíravě Prial.

"Je víc než to. Má ušlechtilého ducha a sílu, jakou u normálních lidí nenajdeš."

"Nejsem o tom přesvědčen," trval na svém Prial. "V této věci jsem při Corvidalovi. Riskuješ naše životy kvůli marné naději."

Ustarté, vidouc, že všichni souhlasí, sklonila hlavu. "Otevřu průchod, abyste mohli všichni odejít," slíbila smutně.

"Ale ty zůstaneš?" zeptal se tiše Corvidal.

"Zůstanu."

"Tak já zůstanu s tebou, Vznešená."

Menias a Prial se na sebe podivali. Potom se ozval Prial. "Zůstanu, dokud nedorazí Kriaz-nor. Ale nehodlám zahodit život zbytečně."

"A ty, Meniasi?" otázala se kněžka.

Akolyta pokrčil mohutnými rameny. "Kde jsi ty, Vznešená, tam budu i já."

***

Jiu Jiu Lieng si odkašlal a plivl do moře. Cítil se bídně. Měl pocit, že jeho cesta, jak se stát hrdinou, není vůbec taková, jak předpokládal. Jako kopáč kanálů dostal koncem týdne malou sumičku, již utratil za jídlo, alkohol, bydlení a potěšení se ženami. Jídla měl vždycky dost, žen neměl nikdy dost a příliš mnoho alkoholu. Ale když se tak ohlížel zpátky, nebyl to zase tak nepříjemný život, jak mu připadalo, když ho žil.

Sebral plochý kamínek a hodil ho do vln. Kamínek se odrazil od první vlny, přeletěl dvacet stop a zmizel pod povrchem.

Jiu Jiu si povzdechl. Teď měl ostrý meč, žádné peníze, žádné ženy a seděl na sluníčku v cizí zemi a uvažoval, proč vlastně cestoval tak daleko. Původně vůbec nehodlal opustit Kiatze. Jako první ho napadlo zamířit do hor na západě a připojit se k tlupě loupežníků. Pak narazil na bitevní pole a na mrtvého rádžního. Vzpomínal si na chvíli, kdy poprvé uviděl ten meč. Byl zabodnutý do hlíny těsně za keřem. Když Jiu Jiu obíral mrtvolu, odrazilo se od čepele sluneční světlo. Rádžní u sebe neměl žádné peníze a Jiu Jiu vstal a došel k meči. Byl velice krásný, čepel se leskla a dlouhý obouruční jílec byl nádherně vypracovaný a ovinutý kůží. Hlavice byla stříbrná s vyrytou horskou květinou. Jiu Jiu

natáhl ruku a vytrhl meč ze země.

Z nějakého důvodu pak zapomněl na svůj původní záměr a rozhodl se vydat na severovýchod, plný touhy spatřit cizí země. Bylo to velmi zvláštní, a když tak seděl na sluníčku u Carliského zálivu, za nic na světě si nemohl vzpomenout, proč si kdy myslel, že je to skvělý nápad.

O dva dny později se stalo něco ještě záhadnějšího. Narazil na kupce, který putoval na voze se dvěma hezkými dcerkami a zaostalým synem. Vozu upadlo kolo a skupina seděla u silnice. Ve svém novém životě loupežníka a zbojníka měl Jiu Jiu ukrást muži zlato, zprznit jeho dcery a opustit místo bohatší a uvolněnější. Pravda, měl to v plánu, a napochodoval k nim s výrazem, který považoval za výhružný. Pak, aby ukázal své záměry, popadl jílec meče, připraven ho vytasit a vyděsit své oběti.

Během další hodiny opravil vůz a doprovodil kupce do jeho domova ve vesnici asi šest mil na východ. Za to dostal dobré jídlo, polibek na tvář od obou dcer a pytlík se zásobami od kupcovy manželky.

Na loupežníka jsi příliš hloupý, říkal si, když znovu vyrazil na cestu.

A teď ho ta hloupost dovedla do Kydoru, do země, kde muž s kiatzanskými rysy vyčníval jako... jako... snažil se najít přirovnání, ale napadly ho jenom "bradavice na zadku děvky". Nebylo to zrovna příjemné pomyšlení, a tak raději přestal myslet na přirovnání. Nicméně to byl dobrý postřeh. Jak se mohl kiatzanský válečník stát loupežníkem v zemi, kde ho museli okamžitě poznat, kamkoliv zašel? Byl to nesmysl.

V té chvíli na malou pláž přišla mladá plavovláska. K Jiu Jiuovu překvapení si ho ani nevšímala a začala si svlékat šaty i prádlo. Nahá se rozběhla přes písek a skočila do vody. Když se vynořila, začala plavat dlouhými, klidnými tempy a zabočila směrem k místu, kde seděl Jiu Jiu. Šlapajíc vodu pohodila hlavou a prohrábla si mokré vlasy. "Proč neplaveš?" zavolala na něj. "Není ti tam v té vlčí kůži příliš horko?"

Jiu Jiu přiznal, že je. Žena se zasmála, otočila se a odplavala do hlubší vody.

Jiu Jiu se co nejrychleji dostal ze šatů a vrhl se do moře. Dopadl na břicho, což byla bolestná zkušenost, jenomže ne tak nepříjemná jako to, co následovalo. Klesal ke dnu jako kámen. Divoce plácal rukama a snažil se dostat na hladinu. Vynořil se a prudce se nadechl. Chviličku se pohupoval na hladině, ale pak vydechl a znovu zmizel ve studené vodě.

Zpanikařil. Cosi ho popadlo za vlasy a vytáhlo nahoru. Zuřivě se vzpíral a znovu se dostal nad vodu.

"Zhluboka naber dech a zadrž ho," nařídila mu žena. Jiu Jiu poslechl a pohupoval se vedle ní. "Právě vzduch v plicích ti umožní zůstat na hladině."

Jiu Jiua její přítomnost uklidnila a trochu se uvolnil. Mluvila pravdu. Dokud měl v plicích vzduch, zůstal nahoře.

"Teď si lehni," vyzvala ho. "Podepřu tě." Jak se vznášela vedle něj, ucítil pod zády její paže a vděčně se o ně opřel. Podíval se napravo a zjistil, že hledí na přímo dokonalá ňadra. Z plic mu vyletěl vzduch a on se potopil. Žena ho vystrčila zpátky na hladinu a on chvíli plival vodu. "Co za pitomu skočí do vody, když neumí plavat?" zeptala se ho.

"Já Jiu Jiu Lieng," podařilo se mu ze sebe vypravit mezi lapáním po dechu.

"No, tak tě budu učit, Jiu Jiu Liengu," řekla.

Příštích pár minut bylo radostí, když ho učila základním tempům, jež mu umožnila hrabat se vodou. Do zad ho hřálo slunce a voda ho chladila na těle. Nakonec ho vybídla, ať doplave do mělké vody u pláže. Pak se díval, jak se brodí k místu, kde nechala šaty. Jiu Jiu ji následoval.

Vyšplhala na skály, kde na pláž stékal vodopád, a spláchla si z těla sůl. Jiu Jiu téměř s posvátnou bázní vzhlížel na její krásu. Nakonec vylezl z vody a také se umyl. Vrátili se na pláž a žena se posadila na kámen a nechala se sušit sluncem.

"Tys přišel s lordem Matze Čejem," pravila.

"Já... osobní strážce," řekl Jiu Jiu. Ze vzrušení způsobeného její nahotou se mu točila hlava. Znalost jazyka kulatookých, i za běžných okolností přinejlepším chabá, ho téměř opouštěla.

"Doufám, že bojuješ líp než plaveš," prohodila.

"Já velký bojovník. Bojoval s démony. Nebojím se ničeho."

"Jmenuju se Norda," sdělila mu. "Pracuju v paláci. Všichni sloužící slyšeli příběhy o démonech v mlze. Je to pravda? Nebo to byli jenom loupežníci?"

"Démoni, ano," řekl Jiu Jiu. "Já usekl jednomu paži a ta hořela. Pak... pryč. Nic nezbylo. To já udělal."

"Vážně?" žasla.

Jiu Jiu si povzdechl. "Ne. Kisumu usekl paži. Ale já bych taky, kdyby blíž."

"Docela se mi líbíš, Jiu Jiu Liengu," pravila s úsměvem, potom vstala, oblékla se a vydala se nahoru po skalách na cestu.

"Ty mně taky líbíš," zavolal. Obrátila se, zamávala mu a byla pryč.

Jiu Jiu chvíli jen seděl, potom si uvědomil, že začíná mít hlad. Oblékl se, strčil si meč v pochvě za opasek a vydal se do kopce.

Možná, pomyslel si, nebude život v Kydoru tak nepříjemný.

Na balkoně jejich pokoje se uvelebil Kisumu. Črtal útesy a město za zálivem. Když Jiu Jiu vstoupil, vzhlédl.

"Skvěle jsem se bavil," vyhrkl Jiu Jiu. "Plaval jsem s dívkou. Byla překrásná, měla zlaté vlasy a prsa jako melouny. Krásná prsa. Jsem skvělý plavec."

"Viděl jsem," utrousil Kisumu. "Ale jestli se chceš stát rádžním, musíš odložit tělesné choutky a soustředit se na duchovno, na cestu duše k pravé pokoře."

Jiu Jiu se nad tím zamyslel a pak usoudil, že Kisumu žertuje. Nepochopil to, ale ze zdvořilosti se zasmál.

"Mám hlad," řekl.

***

Elfons, vévoda z Kydoru, zastavil svého bílého válečného oře na svahu nad travnatou Eidenskou rovinou. Za ním jeli jeho pobočníci a osobní stráž tvořená čtyřiceti kopiníky. V jedenapadesáti letech Elfonse dlouhá cesta z hlavního

města unavila. Vévoda sice oplýval velkou tělesnou silou, jenomže v poslední době ho mořila ostrá bolest v kloubech, zvlášť v loktech, kotnících a kolenou, jež měl nyní naběhlé a citlivé. Doufal, že cesta z vlhkého a studeného hlavního města do teplejšího klimatu kolem Carlis ho těchto problémů zbaví, ale zatím se nic moc nezměnilo. Také měl občas potíže s dýcháním.

Ohlédl se na konvoj pěti těžkých povozů. V prvním se vezla jeho manželka a tři její dvorní dámy. Jeho patnáctiletý syn Niallad jel vedle konvoje a slunce se mu odráželo od nové zbroje. Elfons si povzdechl a pobídl koně dál.

Počasí bylo během dopolední jízdy vlídné, ale jak sestupovali na planinu, teplota stoupala. Zprvu bylo teplo po studených horských větrech příjemné, ale teď začínalo být nesnesitelné. Vévodovi po širokém obličeji stékal pot. Zvedl železnou přilbu se zlatým vzorem, shrnul si kuklu ze stříbrných kroužků a obnažil husté, neposlušné prošedivělé vlasy.

K vévodovi dojel štíhlý, plešatějící pobočník Lares. "Je nezvyklé horko, Sire," poznamenal, vytáhl zátku z čutory a nalil vodu na lněný kapesník, který potom podal vévodovi. Elfons si otřel obličej a vousy s bílými pramínky. Horký vítr ho okamžitě zastudil na kůži. Odepjal si těžký červený plášť a podal ho Laresovi.

Hluboko pod nimi Elfons zahlédl, jak vozy kupeckého konvoje vjíždějí do lesů hraničících s protáhlým jezerem Cefaris. Byl mrzutý. Konvoj zahlédli brzy ráno jako oblak prachu na obzoru. Pomalu ho doháněli a nyní byli jen půl míle daleko. Elfons se těšil, jak dorazí k jezeru, zbaví se zbroje a zaplave si v chladné vodě, ale netěšilo ho pomyšlení, že se o to bude muset dělit se čtyřmi desítkami povozníků a jejich rodinami. Jako vždycky byl mladý Lares vyladěný na jeho myšlenky.

"Mohl bych zajet dolů a popohnat je, Sire," navrhl.

Byla to lákavá nabídka, ale Elfons odmítl. Povozníkům bude stejné horko jako jemu a jezero patřilo všem. Vévodovi a jeho družiníkům postačí, když dojedou k vodě a budou trpělivě čekat. Povozníci to třeba pochopí a odjedou rychleji. Nicméně to znamenalo, že než den skončí, budou polykat prach zvířený konvojem.

Elfons poplácal bělouše po štíhlé šíji. "Jsi unavený, Osíre," řekl koni, "a bojím se, že už nejsem tak lehký jako kdysi." Kůň zafrkal a pohodil hlavou.

Vévoda koně pobídl a opět začali sestupovat. Mezi slunce a zemi se dostal obláček a Elfons se pár vteřin těšil z úlevy od horka.

Za chvíli byl ale mráček pryč. S vyhlídkou na jezero Elfons dopil vodu z čutory a otočil se v sedle, aby se podíval, jak vozy pomalu, opatrně sjíždějí na rovinu. Na silnici byla suť, a pokud vozkové nedají pozor, vůz mohl sklouznout z cesty a rozbít se na třísky na skalnatém svahu.

Jeho žena, stříbrovlasá Aldanie, mu zamávala a on se na ni usmál. Když se usměje, vypadá zase mladá, napadlo ho, a neuvěřitelně žádoucí. Dvaadvacet let byli spolu a on stále žasl nad tím, jaké měl štěstí, že jí získal. Jako jediná dcera Oriena, předposledního drenajského krále, uprchlá ze země během války s Vagrií. Elfons byl tehdy pouhý rytíř a setkali se v Gulgothiru - gothirském hlavním městě. Za normálních okolností by láska mezi princeznou a rytířem neměla dlouhého trvání, ale když jejího bratra, krále Niallada, zabil najatý vrah a drenajská říše se rozpadla, zůstalo jí jen pár nápadníků. A po válce, když Drenajci vyhlásili republiku, byla ještě méně zajímavá. Nový vládce, tlustý obr Karnak, dal jasně najevo, že Aldanie nebude doma vítaná. A tak Elfons získal její srdce i její ruku, přivedl si ji do Kydoru a prožil dvacet dvě léta velké radosti.

Pomyšlení na štěstí mu dovolilo zapomenout na denní žár a bolest v kloubech, takže jel chvíli ztracen ve vzpomínkách na společně prožitá léta. Byla všechno, co si mohl přát: přítelkyně, milenka a v časech krize moudrá rádkyně. Byla jenom jediná věc, v níž by mohl něco kritizovat: výchova jejich syna. Kvůli tomu jedinému se kdy hádali. Aldanie totiž Niallada slepě milovala a nepřipouštěla nejmenší výtky.

Elfons chlapce miloval, ale dělal si kvůli němu starosti. Byl příliš ustrašený. Vévoda se otočil v sedle a ohlédl se. Niallad mu zamával. Elfons se usmál a taky mu zamával. Kdybych se tak mohl vrátit, říkal si v duchu, toho zatraceného vypravěče bych uškrtil. Nialladovi bylo asi šest, když zjistil celou pravdu o smrti svého strýce, drenajského krále. Celé měsíce trpěl nočními můrami a věřil, že teď zlý Tulák honí jej. Skoro celé léto se chlapec každou noc vplížil do ložnice rodičů a vlezl si do postele mezi ně.

Elfons nakonec povolal drenajského vyslance, velice příjemného muže s velkou vlastní rodinou. Ten si s Niallem sedl a vysvětlil mu, jak strašného Tuláka uštvali a uřízli mu hlavu. Hlavu přinesli do Drenanu, kde z ní stáhli kůži a vystavili ji v muzeu vedle vrahovy nechvalně známé kuše.

Noční můry na malou chvíli ustaly. Jenomže přišla zpráva, že kuši někdo ukradl a že zavraždili Karnaka, drenajského vládce.

Ještě teď, asi po devíti letech, by se Niall nikam nevydal bez osobní stráže. Nenáviděl davy, a kdykoliv mohl, vyhnul se větším shromážděním. Při státních záležitostech, když ho Elfons přinutil zúčastnit se jich, stál těsně u otce, s očima vytřeštěnýma strachem a tváří zalitou potem. Nikdo se o tom samozřejmě ani slůvkem nezmínil, ale všichni to viděli.

Elfons se znovu zadíval na stezku. Už byl téměř na úpatí svahu. Zastínil si oči a zadíval se na lesy obklopené jezero o čtvrt míle dál. Nikdo tam neplaval. To je zvláštní, pomyslel si. Museli jet dál. Tihle povozníci jsou ale tvrdí chlapi.

Ale měli s sebou ženy a děti. Člověk by si myslel, že zaplavání ve studené vodě ocení. Možná jim došlo, že je nablízku vévoda, a znervóznilo je to natolik, že nechtěli zastavovat. Doufal, že to není ten důvod.

Dojel k němu Lares a dopředu poslal oddíl dvaceti vojáků. Proklusali kolem vévody a jeli prozkoumat lesy.

Naneštěstí byla taková předběžná opatření zcela nezbytná. V posledních dvou letech se vévodu pokusili třikrát zavraždit. Tak to mezi Angostiny chodilo. Muž měl moc jen tak dlouho, dokud měl sílu a lstivost. A štěstí, pomyslel si Elfons. Čtyři hlavní kydorské rody dodržovaly nejisté příměří, ale často docházelo k rozmíškám a propukaly bitvy. Jen vloni lord Panagyn z rodu Rishellů vedl krátkou a krvavou válku proti lordu Ruallovi z rodu Lorasů a lordu Arikovi z rodu Kilraithů. Došlo ke třem bitvám, žádná nebyla rozhodující, ale Panagyn ve třetí přišel o oko a v druhé padli dva

Ruallovi bratři. Lord Shastar z menšího rodu Bakardů nyní zrušil smlouvu s Panagynem a spojil se s Arikem a Ruallem, což ukazovalo, že se chystá další válka. Elfons usoudil, že proto na něj Panagyn poslal vrahy. Angostinský zákon stanovil, že vévoda nesmí použít své oddíly při neshodách mezi rody. Ale kdyby byl vévoda mrtvý, tři tisíce jeho mužů by se nejspíš připojily k Panagynovi. Ten muž, ačkoliv kruťas, byl voják a jeho muži si ho velice vážili. S nimi by občanskou válku vyhrál a prohlásil se vévodou.

Dřív nebo později budu muset Panagyna zabít, pomyslel si. Protože jestli mě zabije, nechá tentýž den zavraždit i mého syna. Elfons zjistil, že ho velmi tíží strach z takového výsledku. Niallad nebyl připravený vládnout. Možná nebude připravený nikdy. Z toho pomyšlení se zachvěl. Podíval se na oblohu. "Jenom mi dej ještě pět let," pomodlil se nahlas k Prameni. Za ten čas by se Niallad mohl změnit.

Vévoda přitáhl otěže a jeho jezdci se rozjeli do stran a vjeli do lesa. Ve chvilce už cválali mezi stromy zpátky ke konvoji. Kapitán, mladý muž jménem Korsa, přitáhl svého koně těsně před vévodou.

"Došlo k masakru, můj pane," vyhrkl a zapomněl i zasalutovat.

Elfons se upřeně zahleděl mladému muži do popelavého obličeje. "Masakru? O čem to mluvíš?"

"Jsou všichni mrtví, Sire. Pobití!"

Elfons pobídl koně do trysku a čtyřicet kopiníků otočilo své koně a následovalo jej.

Povozy byly zataženy mezi stromy asi padesát stop od okraje vody, ale nikde nebylo vidět koně. Všude byla krev, nastříkaná na kmeny stromů, tvořící kaluže na zemi. Elfons tasil meč a rozhlížel se kolem sebe. Lares a Korsa sesedli, ostatní jezdci seděli nervózně na koních s připravenými zbraněmi a čekali na rozkazy.

Od jezera vál studený, zimní vítr. Elfons se zachvěl. Pak slezl z koně a došel k vodě. Na hladině byl kupodivu led. Rychle tál. Vévoda nabral pár kousků do ruky. Bláto pod nohama mu při chůzi křupalo. Vrátil meč do pochvy a došel k místu, kde Lares s Korsou zkoumali stopy u převráceného vozu. Na rozdrceném dřevě byly šmouhy od krve a od vozů hlouběji do lesa vedla krvavá stopa, jako karmínový sliz obřího červa. Několik keřů bylo vyvrácených.

Elfons se obrátil na jednoho z vojáků. "Zajeď zpět a vyřiď vozům, ať se drží zpátky," přikázal. Muž vděčně otočil koně a odjel.

Všude byl tající led. Vévoda si prohlížel půdu. Byla rozrytá, ale těsně za vozem našel celkem jasný otisk. Vypadalo to na medvědí stopu, jenže byla delší a užší, se čtyřmi prsty a drápy.

Ve chvilce se něco vrhlo na čtyřicet povozníků s rodinami, pobilo je i koně a odtáhlo je do lesů. Nemohlo se to stát bez hluku. Musel se tady ozývat křik ze strachu a bolesti. A přesto o pouhých pár set yardů dál Elfons vůbec nic neslyšel. A jak mohl v tak dusném horku vzniknout led?

Elfons krvavou stopu kousek sledoval. Na zemi leželi mrtví ptáci, byli zmrzlí na kost.

Zamířil k němu Lares. Mladý muž se třásl. "Jaké jsou rozkazy, Sire?"

"Když jezero objedeme ze severu, za jak dlouho se dostaneme do Carlis?"

"Do soumraku, Sire."

"Tak to uděláme takhle."

"Nechápu, že jsme nic neslyšeli. Celou dobu jsme měli les na dohled."

"Použili zde čáry a kouzla," pravil vévoda a udělal znamení ochranného rohu. "Jakmile bude má rodina v bezpečí v Carlis, vrátím se s Arikovými oddíly a knězem Pramene. Zlo, které tu je, zničíme. To přísahám."

***

Bylo ještě brzy, když Tulák vstoupil do knihovny v severní věži a vylezl po litinových točitých schůdcích k oddělení starých knih na druhém poschodí. U stolu uprostřed seděli tři akolyté kněžky Ustarté a prohlíželi svazky a svitky pergamenů. Když vstoupil, ani nevzhlédli.

Zvláštní muži, pomyslel si. Přes silné kamenné zdi věže již v místnosti stoupala teplota, přesto na sobě měli těžké hábity se šedými kápěmi, kolem krku hedvábné šátky a tenké šedé rukavice na rukou. Tulák jen prošel kolem, aniž by je bral na vědomí, nicméně v zádech cítil jejich oči. Jen se trpce usmál. Kněze neměl odjakživa v lásce.

Zastavil se a prohlížel si police. Bylo tu uskladněno přes tři tisíce dokumentů, starličké, v kůži vázané knihy, vybledlé pergameny, dokonce hliněné a kamenné tabulky. Některé se už ani nedaly rozluštit, přesto však stále přitahovaly učence z takové dálky, jako byla Ventrie nebo vzdálená angostinská domovina.

Pátrání by bylo mnohem snazší, kdyby jeho starý knihovník Cashpir nedostal horečku a nešel si lehnout. Cashpir měl o knihovně rozsáhlé znalosti a právě díky němu Tulák sesbíral mnoho drahocenných svazků. Nyní se snažil rozpomenout na den, kdy o zářících mečích četl. Právě zuřila bouře, obloha byla zatažená, plná těžkých černých mraků. Seděl tehdy tam, kde nyní seděli kněží, a četl ve světle lucerny. Tři dny se snažil z paměti vydolovat nějaký jasnější útržek vzpomínky.

Podíval se na otevřené okno a nové dřevěné okenice. Pak mu to došlo.

Staré okenice netěsnily a na police pod oknem natekla voda a poničila dokumenty, jež na nich byly uloženy. Tulák a Cashpir odnesli některé svitky na stůl. Právě jeden z nich si pak nedbale prohlédl. Police u okna byla stále prázdná. Tulák zašel do malé pracovny, kterou používal Cashpir. Byl tu hrozný svinčík, všude se povalovaly svitky, a stůl potažený kůží pod hromadou knih a pergamenů skoro nebyl vidět. Cashpir měl úžasný mozek, ale naprosto žádný organizační talent.

Tulák obešel stůl, posadil se, probíral se pergameny, které na něm ležely, a vzpomínal si, co v ten bouřný den původně vzbudilo jeho pozornost. V jednom ze svitků se psalo o obrovských tvorech vytvořených spojením lidí a zvířat. Před dvaceti lety honila Tuláka právě taková stvoření. Poslal je za ním jeden nadirský šaman, aby ho zabila.

Tulák si prohlížel svitky a každý prozkoumal, než ho položil na podlahu u svých nohou. Konečně zvedl zažloutlý pergamen a ihned ho poznal. Inkoust byl místy hodně vybledlý a jedna část pergamenu zplesnivěla. Cashpir zbytek napustil ochranným roztokem, jejž sám vynalezl. Tulák odnesl svitek do hlavní knihovny a došel k oknu. Ve slunečním

světle si přečetl úvodní řádky.
***
Ze slávy Kuan Hador zbyly jenom trosky, pusté a zubaté, svědectví neplodné pýchy člověka. Po božských králích nezůstalo ani stopy, drsné slunce nevrhá žádné stíny Mlžných válečníků. Dějiny města zmizely ze světa, stejně jako příběhy o jeho hrdinech a zloduších. Zůstalo jenom pár protiřečících si ústně předávaných pověstí, zkomolených bájí o tvorech z ohně a ledu a válečnících s meči ze zářivého světla, již se postavili démonům stvořeným z lidí a zvířat.
Při návštěvě trosek člověk snadno pochopí zrod takových pověstí. Jsou tu svržené sochy, které jako by měly hlavy vlčí a těla člověčí. Jsou tu zbytky velkých oblouků, zbudovaných, pokud lze zjistit, bez nějakého účelu. Jeden oblouk, který dějepravec Ventaculus pojmenoval Hadorská bláhovost, je vytesaný z celého žulového útesu. Je to nejpodivnější kus, neboť při bližším zkoumání je vidět, jak řezané obrázkové písmo na vnitřní straně pilířů oblouku mizí do skály, skoro jako by ho skála přerostla jako mech.
Různě jsem okopíroval mnoho piktogramů a několik mých kolegů strávilo desetiletí snahami rozluštit jejich složitý jazyk. Zatím nám ale úspěch uniká. Je zřejmé, že město Kuan Hador bylo ve starověkém světě jedinečné. Způsob stavby a zručnost umělců, nic z toho se už jinde neopakuje. Mnohé z kamenů, které ještě stojí, jsou zčernalé ohněm a je pravděpodobné, že město bylo zničeno velkým požárem, snad v důsledku války se sousedními civilizacemi. Z Kuan Hador bylo vyzvednuto jen pár artefaktů, ačkoliv král Symilie vlastní stříbrné zrcadlo, které se nikdy nezakalí. To bylo podle jeho tvrzení získáno na nalezišti.
***
Tulák se při čtení zarazil. Následovala řada popisů prohlídky místa a odhady nákresu města. Tulák, znuděný učeným psaním, přeletěl text, až narazil na závěrečné odstavce.
***
Jak tomu je vždycky, když padne civilizace, v příbězích se tvrdí, že byla špatná. Nomádi, obývající oblasti, které kdysi patřily říši Kuan Hador, hovoří o lidských obětech povolávajících démony. Není pochyb, že město se pyšnilo velkými kouzelníky. Ze soch a obrázkového písma, které jsme částečně rozluštili, soudím, že vládci Kuan Hador měli skutečně jisté znalosti o ohavném umění spojovací magie. Je docela dobře možné, že novější příklady těchto odpudivých praktik - mezi Nadiry a ostatními barbarskými národy - jsou dědictvím Kuan Hador.
Odděleně jsem zaznamenal některé ústní pověsti týkající se pádu Kuan Hador. Ta, jež se vypráví nejčastěji, se týká návratu zářících mečů. U varnijských nomádů - vzdálených příbuzných Kiatzanů - odříkávají šamani při každoročních slavnostech kostrbaté verše. První a poslední verš zní přesně takto:

Leč nehledej již více muže z hlíny,
ti pohřbeni leží v noci proradné,
zářící meče jsouť jim odebrány,
oči jejich před světlem zavřené.
Smrt musí čekat na muže z hlíny,
již stojí v řadách, děsy bělavé,
a stát budou až do dne hrůzy,
kdy se probudí do posledního boje.

Úplnější překlad lze nalézt v Dodatku 5. Dějepravec Ventaculus na tuto píseň vytvořil půvabný esej, v němž tvrdí, že jde o metaforu smrti a vzkříšení hrdinských ctností, morálního kodexu, který je obvyklý pro válečnické národy.
***
Tulák odložil svitek na příslušné místo na polici a odešel z knihovny. O chvíli později se vynořil na ústřední terase před plesovým sálem. Tam čekal Kisumu, stál u balustrády a díval se na záliv a otevřené moře za ním. Když se Tulák přiblížil, malý šermíř se otočil a hluboko se mu poklonil. Tulák poklonu opětoval.
"Moc jsem toho nenašel," pověděl rádžnímu. "Existují příběhy o jednom starodávném městě, které kdysi ovládalo tenhle kraj. Je pravděpodobné, že ho zničili válečníci se zářícími meči."
"Město démonů," prohodil Kisumu.
"Tak se to povídá."
"Vracejí se."
"To je hodně velký skok představivosti," podotkl Tulák. "Město padlo před asi třemi tisíci lety. Svitek, který jsem četl, byl napsaný před tisíci lety. Jeden útok na kupce a jeho osobní stráž nestačí, aby mě to přesvědčilo."
"Taky jsem objevil jeden svitek," pravil Kisumu. "Mluvilo se v něm o tom, že se nomádi troskám vyhýbají, protože jejich pověsti vyprávějí, že obyvatelé nebyli všichni zabiti, ale unikli průchodem do jiného světa a jednoho dne se vrátí."
"Přesto to nejsou dostatečné důkazy."
"Možná," připustil Kisumu. "Ale když vidím odlétat ptáky na jih, vím, že se blíží zima. Nemusejí to být velcí ptáci, Šerý vlku."
Tulák se jen usmál. "Řekněme, že máš pravdu a démoni z Kuan Hador se vracejí. Co máš v plánu?"
"Nemám žádný plán. Budu s nimi bojovat. Jsem rádžní."
"Matze Čej mi vykládal, že věříš, že tě sem přivedl tvůj meč."
"To není víra, Šerý vlku. To je holý fakt. A když jsem teď tady, vím, že je to správné. Jak daleko jsou ty trosky od zámku?"
"Necelý den jízdy."

"Půjčíš mi koně?"

"Udělám něco lepšího," prohlásil Tulák. "Vezmu tě tam sám."

***

Pokud byla pro Jiu Jiu Lienga jedna věc v životě nevyvratitelná, tak to bylo to, že za jednou zlatou uncí štěstí nevyhnutelně následovalo několik liber smůly - které na něj obvykle, podle jeho zkušeností, spadly z velké výšky. Nebo, jak by řekla jeho matka: "Když projde císařské procesí, sběrači koňského trusu nebudou daleko."

Plavovlasá Norda před chvílí odešla z jeho lože a Jiu Jiu byl šťastný jako už celé měsíce ne, i přes to, že ho žena původně zkritizovala. "Nejsi na závodech," pošeptala mu, když na ní visel. Zarazil se, srdce mu prudce bušilo.

"Závodech?" podařilo se mu ze sebe vypravit mezi prudkými nádechy.

"Zpomal. Máme spoustu času."

Kdyby se v té chvíli v jeho pokoji objevil Našda, chromý bůh všech dělníků, a nabídl mu nesmrtelnost, nemohl by se Jiu Jiu cítit lépe. Za prvé tu pod ním ležela tato překrásná žena a zlaté nohy měla obtočené kolem jeho boků. Za druhé tu za dveřmi nestála řada netrpělivých kopáčů a nepokřikovala na něj, ať si pospíší. A za třetí, pokud věděl, tak od něj toto úžasné stvoření nechtělo žádné peníze. To bylo nesmírné štěstí, jelikož on žádné peníze neměl. A teď mu ještě řekla, že má spoustu času... Mohlo to být v nebi lepší?

Uposlechl její radu. Na objevení čekalo mnoho radostí a bylo třeba překonat několik překážek. Líbat ženu, která ještě má všechny zuby, bylo překvapivě příjemné, skoro tak příjemné jako to, že na stole vedle postele nestály přesýpací hodiny, které by ukazovaly, jak mu rychle ubíhá čas.

Jestli mohl být život ještě lepší, Jiu Jiu Lieng nevěděl jak.

První náznak, že za takové potěšení bude přece jen muset zaplatit, přišel hned poté, co žena odešla, když si natáhl drsnou vlněnou košili. Horní část zad ho bolela, jak měl poškrábanou kůži. Taky ho kousla do ucha, což bylo v té chvíli neobyčejně příjemné, ale teď ho to trochu štípalo.

Přesto si Jiu Jiu pohvizdoval veselou melodii, když vycházel z pokoje - a zjistil, že stojí proti třem strážným Šerého vlka.

První z nich, pořízek s kudrnatými zlatými vlasy, si ho zle prohlížel. "Udělal jsi velkou chybu, ty šikmooký prase," řekl. "Myslíš, že si sem můžeš jen tak přijít a vnucovat se našim ženám?"

V Jiu Jiuově vesnici stál chrám Pramene a mnoho dětí tam chodilo do školy. Nijak se netoužily učit jazyku kulatookých, ale mniši dávali dvě jídla denně a za to stálo trochu se učit. Jiu Jiu se učil rychle, ale nedostatek praxe od té doby znamenal, že potřeboval chvíli, aby si přeložil složitější věty. Očividně udělal nějakou chybu a teď ho obviňují, že nějaké ženě ukradl jednooké prase. Podíval se muži do tváře a uviděl tam nenávist. Pohlédl na druhé dva muže. Oba si ho prohlíželi přimhouřenýma očima.

"No, teď dostaneš menší lekci," pokračoval první muž. "Naučíme tě, aby ses držel svých. Rozumíš, žluťochu?"

Přestože Jiu Jiu nevěděl nic o krádeži prasete, až příliš dobře chápal, jakou lekci mu chtějí udělit.

"Ptal jsem se: Rozumíš?"

Mužova nenávist se na okamžik změnila v šok a potom v prázdnotu, jak ho Jiu Jiu praštil pěstí do nosu. Při následném pravém háku již byl v bezvědomí. Zhroutil se na zem a z nosních dírek mu tekla krev. Přiskočil druhý strážný. Jiu Jiu ho udeřil čelem do obličeje a pak ho zasáhl kolenem do moudí. Strážný přiškrceně vykřikl bolestí a sesul se na Kiatzana. Jiu Jiu ho odstrčil a složil levým hákem do brady.

"Dáváš lekce taky?" zeptal se posledního z trojice.

Muž důrazně vrtěl hlavou. "Nechtěl jsem sem jít," vyhrkl. "Nebyl to můj nápad."

"Já nekradu prasata," prohlásil Jiu Jiu a odkráčel chodbou. Dobrá nálada se vytrácela. V zámku Šerého vlka byly desítky stráží, a až přijdou příště, bude jich mnohem víc. To znamenalo - přinejlepším - ošklivý výprask.

Jiu Jiu už dostal párkrát nakládačku, rány a kopance na něj jen pršely. Poslední takový útok, skoro před rokem, ho skoro zabil. Levou paži mu zlomili na třech místech, prasklo mu několik žeber a jedno mu probodlo plíci. Trvalo mu celé měsíce, než se vzpamatoval, měsíce strádání a hladovění. Jelikož nemohl pracovat, zprvu si dokázal jenom vyžebrat rýži v chudobinci. Nakonec se vrátil do chrámu Pramene. Někteří mniši se na něho upamatovali a přivítali ho docela mile. Ošetřili mu zlámané kosti a nakrmili ho. Když znovu nabral sílu, vrátil se na místo, kde ho zpráskali, a vyhledal zvlášť jednoho každého muže, který se napadení zúčastnil. A všem nařezal. S posledním to bylo nejobtížnější. Ši Ta měl šest a půl stopy, silné svaly a byl úžasně houževnatý. Právě jeho kopance měly za následek Jiu Jiuova zlomená žebra. Jiu Jiu si to hodně promýšlel, než Ši Taa vyzval. Výzva byla otázkou cti, avšak načasování muselo být přesné.

Jiu Jiu za ním přišel v Čengově krčmě a těžkou železnou tyčí ho praštil do týla. Když se muž sesul, Jiu Jiu ho udeřil ještě dvakrát. Ši Ta padl na kolena a ztrácel vědomí.

"Vyzývám tě k boji muže proti muži," pronesl Jiu Jiu starobylým a úctyhodným způsobem. "Přijímáš?"

Obr jen cosi nechápavě zachrčel.

"Beru to jako ano," řekl Jiu Jiu a kopl Ši Taa do brady. Ši Ta dopadl tvrdě, pak se pomalu vyškrábal na kolena. Obr se kupodivu dokázal zvednout z podlahy. Jiu Jiu zpanikařil, pustil železnou tyč, přiběhl a zasazoval Ši Taovi jednu ránu do obličeje za druhou. Ši Ta zasadil jeden neohrabaný úder, než přepadl na bok.

Jiu Jiuovi se velice ulevilo, cítil se povznesený, a tak muže v bezvědomí zasáhl jen párkrát. Byla to chyba. Měl ho umlátit k smrti. Když se Ši Ta vzpamatoval, rozeslal zprávu, že Jiu Jiu Liengovi vyřízne srdce z těla a dá ho sežrat psům.

Ten den se Jiu Jiu rozhodl pro zbojnický život v horách.

Tady, v cizí zemi, si nadělal další nepřátele, a pořád nevěděl proč. Když teď měl víc času zamyslet se nad překladem, uvědomil si, že ten muž nazval šikmookým prasetem jej a že problémem ve skutečnosti nebyla krádež, ale milování s tou plavovlasou ženou. Jiu Jiuovi připadalo zvláštní, že by ho tvar kiatzanských očí nebo nazlátlá barva pleti měly vylučovat z uzavírání přátelství s kydorskými ženami. A proč by se měl držet svých? Byla to záhada. Jiu Jiu kopal

kanály a jámy devět let a za tu dobu nepoznal jiného kopáče, který by mu připadal aspoň vzdáleně přitažlivý.

Kromě Pchan Ťien.

Byla jediná kopáčka, jakou kdy znal, obrovitá žena s mohutnými pažemi a kulatým, plochým obličejem s několika bradami, z nichž dvě se pyšnily velkými, ladícími bradavicemi. Jednou večer, když byl opilý a zlomený, jí udělal návrh.

"Udělej mi poklonu," odpověděla mu, "a já si to promyslím."

Jiu Jiu na ni civěl krhavýma očima a hledal nějaké stopy ženskosti. "Máš hezké uši," vypravil ze sebe nakonec.

Pchan Ťien se zasmála. "To bude stačit," řekla mu a pak to spolu dělali v kanále.

Dva dny nato ji propustili, poněvadž se pohádala s předákem. Hádka to byla jen krátká. On prohlásil, že viděl krávy s menšími a pohlednějšími zadky, než má ona, a ona mu přerazila čelist.

Cestou po schodech nahoru Jiu Jiu zjistil, že na ni vzpomíná rád. I když milovat se s ní bylo jako držet se na zádech mastné hrošice, ta jízda byla příjemná a on u Pchan Ťien objevil nečekanou jemnost. Potom se rozpovídala o svém životě, svých nadějích a svých snech. Byla to něžná noc s mírným, vlahým vánkem a jasným dorůstajícím měsícem. Pchan Ťien mluvila o tom, že si někde u Veliké řeky najde docela malé místečko a zařídí si řemeslo, bude sklízet rákosí a plést klobouky a košíky. Ruce měla velké jako lopaty a Jiu Jiuovi dělalo značné potíže představit si, jak ze sítí vytváří drobné zboží, ale neřekl nic.

"A ráda bych pejska," dodala. "Jednoho z těch malých psíků, co s sebou mívá soudce. Bílého."

"Ti jsou hodně drazí," podotkl Jiu Jiu.

"Ale jsou moc hezcí." Z hlasu se jí ozývala touha a v měsíčním světle mu její tvář náhle vůbec nepřipadala ošklivá.

"Měla jsi někdy pejska?" zeptal se jí.

"Ano. Byla kříženec. Moc hodná. Všude za mnou chodila. Byla to moc milá fenka. Měla velké hnědé oči."

"Už umřela?"

"Ano. Vzpomínáš na tu hroznou zimu před čtyřmi lety? Jak byl hlad?"

Jiu Jiu se zachvěl. Až moc dobře si vzpomínal. Tisíce lidí zemřely hlady.

"Musela jsem ji sníst," řekla Pchan Ťien.

Jiu Jiu soucitně kývl. "Jaká byla?"

"Docela dobrá," řekla, "ale trochu tuhá." Zvedla obrovskou nohu a ukázala na holínku podšitou kožešinou. "To byla ona," řekla a pohladila kožešinu. "Udělala jsem si je, abych na ni nezapomněla."

Jiu Jiu se usmál, když si na tu chvíli vzpomněl. Tak to se ženami chodí vždycky, pomyslel si. Byť vypadají sebetvrději, vždycky v sobě nesou prokletí přecitlivělosti.

Jiu Jiu se dostal do vstupní chodby a uviděl, jak si Šerý vlk a Kisumu povídají na sluníčku. Přispěchal k nim. "Jedeme někam?" zeptal se.

"Umíš jezdit?" optal se ho Šerý vlk.

"Jsem skvělý jezdec," tvrdil Jiu Jiu.

Kisumu se do toho vložil. "Už jsi někdy jel na koni?"

"Ne."

Šerý vlk se zasmál, ale nebyl v tom výsměch. "Mám jednu šimlu, která je proslavená svou mírnou a trpělivou povahou. Naučí tě jezdit."

"Kam jedeme?" chtěl vědět Jiu Jiu.

"Na lov démonů," odpověděl Kisumu.

"Tenhle den je dokonalý," prohlásil Jiu Jiu Lieng.

***

Jeli několik hodin. Původně se Jiu Jiu cítil v hlubokém sedle příjemně. Být tak vysoko nad zemí bylo vzrušující. Totiž dokud nedojeli k nějakému svahu či dolíku, kde koně zrychlili. Jiu Jiu pak nadskakoval v sedle, a to bolelo. Šerý vlk se zastavil, sesedl a upravil Jiu Jiuovi třmeny, které byly, jak řekl, moc krátké. "Není snadné najít v klusu rytmus," pravil. "Ale to přijde."

Pro Jiu Jiua to nemohlo přijít dost brzy. Po dvou hodinách jízdy měl zadek pěkně potlučený a rozbolavělý.

Místo aby jeli rovnou k troskám, vedl je Šerý vlk po hřebeni, odkud bylo vidět na Eidenskou rovinu. Odsud mohl pozorovatel rozeznat původní rozvržení Kuan Hador, propadliny v zemi ukazovaly, kde kdysi stávaly mocné hradby. Z výšky byly vidět i čáry ulic spojujících okraje zbořených budov. Dál na východ, kde kdysi město hraničilo s žulovými útesy, byly vidět zbytky dvou kulatých věží. Vypadalo to, že jedna praskla uprostřed, obrovské kameny ležely na zemi v okolí dvě stě stop.

Trosky zabíraly rozsáhlou oblast a v dálce mizely z dohledu. "Tohle kdysi bylo obrovské město," poznamenal Kisumu. "Nikdy jsem takové neviděl."

"Jmenovalo se Kuan Hador," řekl Šerý vlk. "Podle některých historiků tu žilo přes dvě stě tisíc lidí."

"Co se s nimi stalo?" optal se Jiu Jiu, když k nim dojel.

"To nikdo neví," sdělil mu Šerý vlk. "Na mnoha troskách je vidět stopy po ohni, takže bych hádal, že město padlo ve válce."

Kisumu povytáhl meč. Ocel se ve slunečním světle leskla, ale nebyla to ona třpytná modrá záře jako během útoku démonů.

"Teď to vypadá docela mírumilovně," poznamenal Jiu Jiu Lieng.

Šerý vlk pobídl šedáka dál a sjel ze svahu. Koně na suťové stráni opatrně našlapovali a dávali si dobrý pozor. Jiu Jiuovi vzadu začalo být horko, takže si rozepjal mosaznou sponu na plášti z vlčí kůže a chtěl ho přehodit přes sedlovou hrušku. Plášť zapleskal a poplašil bílou kobylku, která se vzepjala a odskočila ze stezky přímo na příkrý svah pod nimi. Okamžitě začala klouzat a přisedla na zadní.

"Drž jí hlavu nahoře!" křikl Šerý vlk.

Jiu Jiu dělal, co jen mohl, a sestup ozlomkrk pokračoval. Klisna se snažila na klouzajících kamínčích získat rovnováhu, srovnala se, a stále splašená, se rozběhla. Zoufalý Jiu Jiu se jí držel zuby nehty a oba klouzali v oblaku prachu. Dvakrát, když sebou klisna škubla, Jiu Jiu málem spadl. Pustil otěže a chytil se sedlové hrušky.

Šimla konečně zpomalila a zastavila se, třásly se jí nohy a z nozder jí stoupala pára. Jiu Jiu ji nesměle poplácal po krku a pak zvedl otěže. Když se prach usadil, viděl, že se dostali na planinu. Obrátil se v sedle a vysoko nad sebou uviděl Šerého vlka a Kisumua, ještě opatrně sjížděli dolů. Jiu Jiuovi prudce bušilo srdce a točila se mu hlava.

O chvíli později k němu dojel Šerý vlk. "Měl bys teď sesednout a nechat ji odpočinout," podotkl.

Jiu Jiu přikývl, pokusil se pohnout a zaúpěl. "Nemůžu," řekl. "Nohy mě neposlouchají. Jako bych je měl přilepené k sedlu."

"Namohl sis svaly na vnitřní straně stehen," vysvětlil mu Šerý vlk. "Začínajícím jezdcům se to stává často." Sesedl a přistoupil k Jiu Jiuovi. "Jen se nakloň a já tě chytím."

Jiu Jiu se s dalším zaúpěním vyklonil doleva. Šerý vlk ho vzal do náručí a postavil na zem. Na rovině se Jiu Jiu cítil poněkud lépe, ale chůze mu stále dělala potíže. Masíroval si zmučené svaly a zazubil se na Šerého vlka. "Poplašil ji můj plášť," podotkl.

"Nic se jí nestalo," uklidnil ho Šerý vlk. "Ale dneska musíš mít šťastný den. Kdyby spadla a převalila se, ta sedlová hruška by způsobila, že by ti praskla slezina."

Dojel k nim Kisumu s Jiu Jiuovým pláštěm.

"Viděl jsi, jak jedu?" vyhrkl Jiu Jiu.

Rádžní přikývl. "Bylo to velmi působivé," připustil šedě oděný rádžní, sesedl, zase povytáhl meč a prohlédl si čepel. Stále to byla stříbřitě lesklá ocel, ani náznak nadpozemské záře.

"Možná odešli," podotkl Jiu Jiu s nadějí.

"Uvidíme," odpověděl Kisumu.

Když Šerý vlk s Kisumuem spoutali koně, vydali se na obhlídku trosek. Jiu Jiu, jehož neustále bolela stehna, zašel k pozůstatkům kdysi velkého stavení a posadil se na pobořenou zeď. Bylo horko a události dne - milování, rvačka a divoká jízda z kopce - z něj vysály energii. Zívl a podíval se po ostatních. Šerý vlk byl někde na východě a přelézal hromadu rumu. Kisumua neviděl.

Odepjal si opasek s mečem, lehl si do stínu, plášť si stočil pod hlavu a zdříml si.

Probudil se s trhnutím, když nízkou zídku vedle přelezl Kisumu.

Jiu Jiu se cítil podivně zmatený. Vstal a rozhlížel se kolem. "Kde je?" zeptal se.

"Šerý vlk odjel dál na východ prozkoumat les."

"Ne on. Ten muž ve zlatém rouše." Jiu Jiu došel k zídce a zadíval se na pláň.

"Něco se ti zdálo," utrousil Kisumu.

"Asi ano," usoudil Jiu Jiu. "Dával mi otázky a já neznal odpovědi."

Kisumu vytáhl zátku z měchu s vodou a střídmě se napil. Pak podal měch Jiu Jiuovi.

"Takže žádní démoni?" zeptal se Jiu Jiu spokojeně.

"Ne, ale něco tu je. Cítím to."

"Něco... zlého?" optal se Jiu Jiu znepokojeně.

"To nevím. Je to jako šepot v mé hlavě."

Kisumu se mlčky posadil a zavřel oči. Jiu Jiu se napil vody a pak vzhlédl k hasnoucímu slunci. Brzy se setmí a on nijak netoužil být v troskách, až padne tma.

"Proč vůbec chcete najít ty démony?" zeptal se rádžního.

Kisumuovi zacukal nerv v obličeji. Otevřel oči. "Neruš mě, když medituji," řekl bez hněvu. "Je to bolestivé."

Jiu Jiu se mu omluvil, cítil se hloupě.

"Nemohl jsi to vědět," pravil Kisumu. "Ale abych zodpověděl tvou otázku, já nechci najít démony. Jsem rádžní. Složil jsem přísahu, že se zlu postavím, kdekoliv ho najdu. Takový je způsob rádžnijů. To, s čím jsme se setkali v Matze Čejově táboře, bylo zlé. O tom není pochyb. A proto mě sem můj meč přivedl." Pozorně pohlédl na Jiu Jiua. "A proto jsi tu i ty."

"Já nechci bojovat se zlem," namítl Jiu Jiu. "Já chci být bohatý a šťastný."

"Já myslel, že se chceš naparovat na tržištích, aby si na tebe lidé ukazovali a s pýchou říkali tvé jméno."

"To taky."

"Takovou úctu si musíš vysloužit, Jiu Jiu. Byl jsi dobrý kopáč kanálů?"

"Byl jsem skvělý -"

"Ano, ano," přerušil jej Kisumu. "Teď se nad tou otázkou zamysli a odpověz vážně."

"Byl jsem dobrý," odpověděl Jiu Jiu. "Pracoval jsem tvrdě. Můj předák mě chválil. Když přišly těžké časy, vždycky mě zaměstnal před ostatními muži. Nebyl jsem líný."

"Vážili si tě jako kopáče?"

"Ano. Ale platili mě za to, že kopu jámy. Kdo mi zaplatí, že budu jako hrdina bojovat s démony?"

"Odměna je větší než hora zlata, Jiu Jiu. A krásnější než nejdražší drahokamy. Přesto se jí nemůžeš dotknout, ani ji vlastnit. Nadchne srdce, je potravou pro duši."

"Jenomže tělo nenakrmí, co?" opáčil Jiu Jiu.

"Ne, to nenakrmí," souhlasil Kisumu. "Ale jen si pomysli, jak ses cítil, když jsme v Matze Čejově táboře bojovali s démony a pak vyšlo slunce a mlha se rozplynula. Vzpomínáš, jak ses nadýmal pýchou, protože jsi neutekl a přežil?"

"To bylo dobré," přiznal Jiu Jiu. "Skoro tak dobré jako milovat se s Nordou."

Kisumu potřásl hlavou a povzdechl si.
Jiu Jiu došel na kraj rozbité zdi. "Nevidím Šerého vlka. Proč odjel sám?"
"Je to samotář," řekl Kisumu. "Lépe pracuje sám."
Slunce sklouzlo za hřeben na západě. "No, doufám, že se brzy vrátí. Nechci tu strávit noc." Jiu Jiu zvedl svůj plášť, roztřepal ho a přehodil si ho přes ramena. "Co je to pria-šatch?" zeptal se.
Kisumu se zatvářil zděšeně. "Kde jsi to slovo slyšel?"
"Ten zlatý muž v mém snu. Zeptal se mne, jestli jsem pria-šatch."
"A ty jsi to ještě nikdy neslyšel?"
Jiu Jiu pokrčil rameny. "Myslím, že ne."
"Nač ještě se ptal?"
"Nevzpomínám si. Je to všechno hrozně rozmazané."
"Přemýšlej," naléhal Kisumu.
Jiu Jiu se posadil a škrábal se na bradě. "Dával mi spousty otázek a já neznal odpověď na žádnou z nich. Bylo v tom něco o hvězdách, ale nevzpomenu si přesně. Aha... a řekl mi svoje jméno... Čchin něco."
"Čchin Čung?"
"Ano. Jak to víš?"
"Později. Přemýšlej o těch snech."
"Řekl jsem mu, že kopu kanály a nevím, o čem to mluví. Pak řekl on: ‚Ty jsi pria-šatch.' A pak jsi mě probudil. Co je to pria-šatch!"
"Nosič lucerny," odpověděl Kisumu. "Hledal mě. Proto mě sem můj meč přivedl. Spojím se s tím duchem sám. Znamená to dostat se do transu. Musíš teď nade mnou stát na stráži."
"Na stráži? Co se stane, jestli přijdou démoni? Probudíš se, ano?"
"Záleží na tom, jak je trans hluboký. Už nemluv." S tím Kisumu sklonil hlavu a zavřel oči.
Zpoza hor zažhnuly poslední paprsky a pak se na Eidenskou rovinu snesl soumrak.
Jiu Jiu nešťastně seděl na rozbité zídce a toužil po návratu do Kiatze s dobrou lopatou v rukou a hlubokým kanálem, čekajícím na vykopání. V té chvíli si přál, aby nebyl nikdy našel rádžnijský meč a zůstal čelit hněvu obra Ši Taa.
"Přinesl jsi mi jenom samé potíže," řekl a podíval se na meč, který měl položený na klíně.
Načež zaklel.
Na čepeli se rozzářilo měkké modré světlo.

6.Kapitola

TULÁK NECHAL SVÉHO OCELOVĚ ŠEDÉHO valacha spoutaného u jezera a opatrně procházel mezi opuštěnými vozy a prohlížel stopy. Když povozy překonaly průsmyk, přitáhli je sem, aby nechali odpočinout koně. Některé stopy v blátě byly malé a několik jich vedlo až k vodě. Na kameni ležely střevíce a žlutá košile, naznačující, že přinejmenším jedno z dětí si chtělo jít zaplavat. Hlína byla příliš rozrytá, aby si mohl být Tulák jistý, co přesně se stalo, kromě toho, že dospělí se seběhli k sobě a stáhli se k jezeru. Stromy okolo byly postříkané krví a velké skvrny v uschlé trávě ukazovaly, co se stalo potom. Všechny pobili obrovští tvorové, jejichž nohy s drápy zanechávaly v půdě hluboké otisky.
Tráva sama by mohla znamenat záhadu, nebýt toho, že mu již Kisumu pověděl o strašném chladu, který příchod mlhy doprovázel. Trávu prostě zničil mráz.
Tulák opatrně prošel celé místo a prozkoumal i stopy kopyt, jež tu zanechali jezdci, kteří sem dorazili později. Do lesa přijelo dvacet, možná třicet jezdců a odjelo stejným směrem. Všude se povalovala těla desítek ptáků. V křoví na sever od vozů našel Tulák i mrtvou lišku. Ta neměla žádná zranění.
Zašel hlouběji do lesa, kde sledoval stopu mrtvých ptáků a mrazem spálené trávy, až nakonec dorazil na místo, které považoval za začátek. Byl to dokonalý kruh asi třicet stop v průměru. Tulák ho obešel kolem dokola a snažil se představit si, jak nejlépe uměl, co se tu muselo stát. Na místě se vytvořila ledová mlha a pak se začala valit k západu, jako by ji hnal prudký vichr. Všechno, co jí stálo v cestě, zemřelo, včetně povozníků a jejich rodin.
Ale kde tedy jsou zbytky těl, odhozené kosti, roztrhané šatstvo?
Tulák se vydal zpátky po stopách vozů a prozkoumal oblast, kde byly rozmačkané či z kořenů vyrvané keře. Krev se vsákla do hlíny. Sem byl odvlečen jeden z koní. Tulák našel opodál hlubší otisky nohou s drápy. Jeden tvor zabil koně, vyrval ho z postroje a odtáhl ho do lesa. Krvavá stopa náhle končila. Tulák si dřepl a prsty přejížděl rozrytou půdu. Démon dovlekl koně sem a potom se jeho váha ztratila. A přesto ho nesežral tady. Dokonce ani kdyby měl deset stop na výšku, nedokázal by démon sežrat celého koně. A nikde nebyly žádné stopy po tom, že by se k hostině seběhli další tvorové. Nebyly tu žádné rozlámané a odhozené kosti, vnitřnosti ani jiné zbytky.
Tulák vstal a opět prozkoumal okolí. Stopy drápatých nohou těsně za tímto místem směřovaly všechny jedním směrem, k jezeru. Když démoni pozabíjeli povozníky a jejich koně, vrátili se na místo, kde nyní stál, a zmizeli. Jakkoliv to vypadalo neuvěřitelně, žádné jiné vysvětlení nebylo. Démoni se vrátili tam, odkud přišli, a těla vzali s sebou.
Začalo se stmívat. Tulák se vrátil k šedákovi a nasedl.
Co vůbec způsobilo, že se tu démoni zhmotnili? Na konvoj určitě nemohli narazit pouhou náhodou. Pokud věděl, došlo ke dvěma útokům: na Matze Čeje a jeho muže a pak na tyto nešťastné povozníky. V obou oddílech bylo hodně lidí a koní.
Nebo, bráno z jiného úhlu pohledu, hodně potravy.

Tulák zamířil se šedákem z lesa a pustil se na poměrně dlouhou jízdu kolem jezera. Za celá ta léta, kdy přebýval v Kydoru, k žádným takovým útokům nedošlo. Tak proč teď?

Zatímco objížděl jezero, slunce zapadalo za hory. Když zamířil ke vzdáleným troskám, byl stále neklidnější. Zvedl kuši a nasadil dvě šipky.

***

Když začal jeho meč zářit, Jiu Jiu Lieng se vyděsil. Teď, o hodinu později, by dal cokoliv, aby byl jenom vyděšený. Měsíc a hvězdy zakryly mraky a jediné světlo vycházelo z čepele v jeho rukou. Zpoza pobořených zdí všude kolem sebe slyšel kradmé zvuky. Jak se snažil dohlédnout za zubaté stavby, do očí mu stékal pot. Dvakrát se pokusil vzbudit Kisumua a podruhé s nim dost tvrdě zatřásl. Bylo to jako snažit se probudit mrtvého.

V ústech měl sucho. Nalevo zaslechl škrábání o kamenitou půdu a prudce se otočil po zvuku, přičemž napřáhl meč. Ve světle vycházejícím z čepele viděl, jak za kameny mizí tmavý stín. Odněkud zblízka se ozvalo tiché zavrčení a ten zvuk se v nočním zvuku pěkně rozléhal. Jiu Jiu byl nyní jako zkamenělý. Začaly se mu třást ruce a jílec meče svíral tak pevně, že už skoro necítil prsty.

Jsou to jenom zdivočelí psi, přesvědčoval sám sebe. Hledají něco k žrádlu. Není čeho se bát.

Zdivočelí psi, kteří donutí rádžnijský meč zářit?

Roztřesenou rukou si vytřel pot z očí a ohlédl se ke koním. Byli spoutaní uvnitř pobořené budovy. Šimla se třásla hrůzou, koulela očima a uši měla přitisknuté k hlavě. Kisumuův rezavý valach nervózně hrabal kopyty. Odsud Jiu Jiu právě tak rozeznával obrys kopců a svah, po němž před pár hodinami sjel dolů. Kdyby doběhl ke klisně a vylezl do sedla, mohl by zase vyjet zpět a brzy by měl trosky za zády.

To pomyšlení bylo jako chladivá voda pro člověka umírajícího žízní.

Mrkl po sedícím Kisumuovi. Rádžní měl, jako obvykle, naprosto klidný výraz. Jiu Jiu hlasitě zaklel a cítil rostoucí hněv.

"Jen pitomec jde hledat démony," prohlásil a jeho hlas zněl pronikavě.

Vysoko nad ním se mraky na okamžik roztrhaly a strašidelné město Kuan Hador zalilo měsíční světlo. V náhlém světle Jiu Jiu viděl, jak se mezi kameny běží schovat několik tmavých postav. Když se je snažil rozeznat, měsíc znovu zašel za mraky. Jiu Jiu si olízl rty a couval přes trosky ke Kisumuovi.

"Vzbuď se!" zakřičel a šťouchl do muže nohou.

Opět vyšel měsíc. Tmavé postavy se znovu rozprchly. Jenomže byly blíž. Jiu Jiu si otřel zpocené dlaně do kamaší, zvedl meč a máchal jím sem a tam, aby si uvolnil ramenní svaly. "Jsem Jiu Jiu Lieng!" vykřikl. "Jsem skvělý šermíř a nebojím se ničeho!"

" Cítím tvůj strach, " ozval se syčivý hlas.

Jiu Jiu uskočil dozadu, nohou ale zavadil o nízkou zídku a přepadl přes ni. Rychle se vyškrábal na nohy.

A v té chvíli po něm skočil jakýsi obrovský černý tvor, otevřel tlamu a dlouhé tesáky cvakly Jiu Jiuovi před obličejem. Jiu Jiu švihl mečem. Zasáhl obludu do krku a přeťal svaly a kost, až krev vysoko stříkala. Mrtvý tvor do něj vrazil a shodil ho na zem. Dopadl tvrdě, převalil se a rychle vyskočil na nohy. Z mrtvoly začal stoupat kouř a vzduchem se nesl strašlivý zápach.

K domu se blížilo dalších pět oblud, přelezly hromady kamení a vytvořily kolem něj kruh. Jiu Jiu poznal, že to jsou psi, ale takové plemeno ještě v životě neviděl. Měli svalnaté plece a obrovské hlavy. Upírali na něj oči a on z jejich uhrančivých pohledů cítil divokou inteligenci.

Nalevo se šimla náhle vzepjala, uvolnila otěže z kamene a přeskočila zeď. Ryzák ji následoval a oba koně odcválali do kopců. Hafani si koní nevšímali.

Ten šeplavý hlas se ozval znovu a Jiu Jiu si uvědomil, že mu nějak mluví v hlavě. " Tvůj řád od Velké bitvy hodně upadl. Mí bratři s potěšením uslyší o vašem pádu. Mocní Riádžnor, kteří byli kdysi lvy, jsou nyní vyděšenými opicemi se zářícími meči."

"Ukaž se," vyjel Jiu Jiu, "a tahle opice ti uřízne tu tvou prašivou hlavu od tvého prašivého krku."

" Ty mě nevidíš? To je pořád lepší a lepší. "

"Ne, ale já tě vidím, tvore z temnoty," ozval se Kisumu. Malý rádžní se připojil k Jiu Jiuovi. "Jsi zahalený ve stínu a stojíš těsně mimo dosah."

Jiu Jiu se podíval na Kisumua a všiml si, že hledí na východní zeď. Jiu Jiu přimhouřil oči a snažil se rozeznat postavu, nic však neviděl.

Strašidelní psi se pohnuli, Kisumu doposud ani netasil meč.

" Vidím, že na tomto světě ještě nějací lvi zůstali. Ale lvi můžou taky zemřít."

Psiska se rozběhla. Kisumu ťal nalevo a napravo. Dvě šelmy padly a svíjely se na kamenech. Třetí skočil po Jiu Jiuovi a zahryzl se mu do ramene. S bolestným výkřikem Jiu Jiu vrazil meč tvorovi hluboko do břicha. Pes v bolestech otevřel tlamu a zuřivě za vyl. Jiu Jiu vyškubl čepel a silně sekl psa do hlavy. Meč projel kostí a zaklínil se. Jiu Jiu se ho zoufale snažil vytáhnout. Přibíhali poslední dva psi. Kisumu prvnímu proťal krk, ale druhý skočil Jiu Jiuovi po hrdle.

V té chvíli se tvorovi v lebce objevila černá šipka a druhá mu projela krkem. Pes se Jiu Jiuovi zhroutil k nohám. Jiu Jiu konečně uvolnil meč a otočil se. Uviděl Šerého vlka sedícího na ocelově šedém valachovi s malou kuší v ruce.

"Je čas jít," poznamenal Šerý vlk tiše a ukázal k východu.

Přes starověké město se valila hustá mlha, stěna mlhy pomalu postupovala k nim. Šerý vlk otočil valacha a odcválal.

Jiu Jiu a Kisumu jej následovali. Jiu Jiua teď pořádně rozbolelo rameno a cítil, jak mu po levé paži stéká krev. Přesto rychle utíkal.

Daleko vepředu viděl Šerého vlka, který ještě nezastavil. "Mor na tebe, všiváku!" zaječel.

Ohlédl se a viděl, že se stěna mlhy přiblížila, pohybovala se rychleji, než dokázal běžet. Kisumu se také ohlédl. Jiu Jiu

klopýtl a málem upadl. Kisumu přibrzdil a popadl ho za ruku. "Jenom ještě kousek," řekl Kisumu.

"Neutečem... před... tím."

Kisumu neříkal nic a oba běželi temnotou. Jiu Jiu uslyšel dusot kopyt a vzhlédl. Viděl, jak se k nim vrací Šerý vlk a vede bílou klisnu a ryzáka. Kisumu Jiu Jiuovi pomohl do sedla a pak se rozběhl ke svému koni.

Mlha už byla hodně blízko a Jiu Jiu z ní slyšel příšerné zvuky.

Šimla nepotřebovala pobízet, vyrazila zběsile pryč a Jiu Jiu se držel sedlové hrušky. Když se dostali ke svahu, už silně funěla, ale panika jí dodala sil, takže vyrazila do příkrého kopce.

Kousek před nimi Šerý vlk otočil šedáka a ohlédl se na planinu.

Mlha se převalovala pod kopcem, ale nahoru nepostupovala. Jiu Jiu se zakymácel v sedle. Ucítil na sobě Kisumuovu ruku, pak se propadl do temnoty.

***

Vysoký ranhojič Mendyr Syn v modrém šatu vrátil muži v bezvědomí teplý obklad na rameno a povzdechl si. "Ještě nikdy jsem neviděl ránu, jež by takhle reagovala," řekl Tulákovi. "Je to prosté kousnutí, jenomže svaly se odchlipují, místo aby se stáhly. Teď je to horší, než když jsi ho sem přinesl."

"To vidím," utrousil Tulák. "Můžeš něco udělat?"

Muž středního věku pokrčil rameny, došel k umyvadlu a začal si umývat ruce. "Omyl jsem to lorašem, což obvykle účinkuje proti každé infekci, ale krev se nesrazí. Vlastně, kdyby to nebylo možné, řekl bych, že to, co je v té ráně, rozežírá maso."

"Takže umírá?"

"Myslím, že ano. Namáhá mu to srdce. Chladne mu tělo. Nevydrží do rána. Podle všeho už měl být mrtvý, ale je houževnatý." Otřel si ruce do ručníku a podíval se na Jiu Jiu Lienga, v obličeji popelavého. "Říkáš, že ho pokousal pes?"

"Ano."

"Doufám, že ho zabili."

"Ano."

"Můžu jenom soudit, že v té ráně je nějaký jed. Možná že ten pes něco sežral a mezi zuby mu uvízlo shnilé maso." Prsty si sevřel kořen nosu a posadil se k umírajícímu. "Nemůžu pro něj nic udělat," řekl podrážděně.

"Posedím u něj," navrhl Tulák. "Měl by sis odpočinout. Vypadáš unaveně."

Mendyr Syn na to kývl a vzhlédl k Tulákovi. "Mrzí mě to," řekl. "Byl jsi ke mně a mému výzkumu velmi laskavý, a když konečně dostanu jedinou příležitost, jak ti to oplatit, nedokážu to."

"Nemusíš mi nic oplácet. Pomohl jsi mnoha lidem, kteří to potřebovali."

Když ranhojič vstával, otevřely se dveře a dovnitř vstoupila kněžka Ustarté s vyholenou hlavou. Za ní přicházel Kisumu. Ustarté se uklonila Tulákovi a pak Mendyru Synovi. "Prosím, omluvte můj vpád," pravila a podívala se ranhojiči do světle modrých očí. "Napadlo mě, že bych mohla být nápomocná. Přesto se nechci nikoho dotknout."

"Nejsem pyšný, paní," řekl Mendyr Syn. "Jestli pro tohoto muže můžeš něco udělat, budu ti vděčný."

"To je velmi laskavé," pravila a prošla kolem něj k lůžku. Rukou v rukavičce zvedla obklad a prozkoumala zhnisánou ránu. "Budu potřebovat kovovou misku," požádala, "a víc světla." Mendyr Syn odešel a vrátil se s měděnou nádobou a druhou lucernou, kterou postavil hned vedle postele. "Možná už je na jeho záchranu příliš pozdě," pokračovala. "Hodně bude záviset na tom, jak silné je ještě jeho tělo i jeho duch." Dala ruku do kapsy na červeném hedvábném rouše, vyndala kolečko z modrého křišťálu tři palce v průměru, zasazené do zlatého rámečku. "Přines si židli a přisedni si," vybídla Mendyra Syna. Ranhojič poslechl. Ustarté se přes něj naklonila a položila ruku na měděnou mísu. Z mísy vyšlehly plameny, hořely bez paliva. Potom podala modrý krystal Mendyru Synovi. "Podívej se na ránu přes tohle," vybídla ho.

Mendyr Syn si přidržel křišťál u oka, ale vzápětí ho odtrhl. "U Missaele!" zašeptal. "Co je to za kouzlo?"

"To nejhorší," opáčila. "Pokousal ho kraloth. Toto je výsledek."

Tulák přistoupil blíž. "Smím se podívat?" optal se. Mendyr Syn mu křišťál podal. Tulák se sklonil nad ránu a zvedl křišťál k oku. Svaly požíraly desítky zářících červů a jejich těla se při krmení nadouvala. Ustarté však vytáhla z rukávu dlouhý ostrý špendlík a podala ho Mendyru Synovi. "Použij tohle," řekla. "Napíchni každého červa doprostřed a pak ho hoď do ohně." S tím vstala ze židle a obrátila se na Tuláka. "Pouhé škrábnutí způsobené zuby či drápy kralotha je obvykle smrtelné. Do rány se dostanou drobná vajíčka a z nich se rychle vy líhnou červi, co jsi viděl."

"A když se červi odstraní, bude mít šanci?" chtěl vědět Tulák.

"To je začátek," vysvětlovala. "Až bude rána čistá, ukážu Mendyru Synovi, jak připravit nový obklad. Ten zničí všechna vajíčka, která by ještě v ráně zůstala. Nicméně bys měl vědět, že někteří červi se možná dostali hlouběji do těla a rozežírají ho zevnitř. Může se probudit, nebo nemusí. Pokud se probere, mohl by oslepnout nebo zešílet."

"Zřejmě toho hodně víš o nepřátelích, kterým jsme čelili," poznamenal tiše.

"Příliš mnoho a příliš málo," řekla mu. "Promluvíme si poté, co pomůžu Mendyru Synovi."

"Budu venku na terase," prohlásil Tulák. Uklonil se kněžce, otočil se na podpatku a odešel z místnosti. Kisumu jej následoval a oba muži prošli širokou chodbou vedoucí na terasovou květinovou zahradu nad zálivem. Noc byla jasná, oblohu zabarvil první náznak svítání. Tulák došel k mramorové balustrádě a zadíval se na třpytící se vodu. "Co jsi ve svém transu zjistil?" zeptal se Kisumua.

"Nic," přiznal rádžní.

"Přesto jsi přesvědčený, že za tvým přítelem přišel nějaký mrtvý rádžní?" "Ano."

"Nedává mi to smysl," pravil Tulák. "Proč by se mrtvý rádžní spojil s nějakým nádeníkem, a přesto se nezjevil jednomu ze svých?"

"O tomto problému jsem hodně přemýšlel," přiznal Kisumu.
Tulák se na malého šermíře podíval. "A nedělá ti to starosti?"
"Ovšemže dělá. Také se velmi stydím, že jsem Jiu Jiua dostal do takového nebezpečí."
"On se rozhodl zůstat," podotkl Tulák. "Mohl utéct."
"Věru. Divím se, že to neudělal."
"Byl bys ty utekl?" zeptal se Tulák tiše.
"Ne. Ale já jsem taky rádžní."
"Dnes večer jsem viděl, jak vyděšený muž se zářícím mečem bojuje s démony, aby ochránil přítele. Jak bys ho nazval ty?"
Kisumu se usmál a pak se hluboce poklonil. "Řekl bych, že má srdce rádžního," pravil prostě.
***
Oba muži seděli mlčky další hodinu, každý ztracen ve vlastních myšlenkách. Obloha pomalu bledla a vzduchem se nesl ptačí zpěv. Tulák se pohodlně usadil a cítil se velice unavený. Zavřel oči a začal podřimovat. Okamžitě se propadl do snů, vířící barvy ho stahovaly dolů.
Probudil se s trhnutím, když na terasu vyšla rudě oděná kněžka. "Je mrtvý?" zeptal se.
"Ne. Myslím, že se vzpamatuje."
"Takže jsi našla všechna ta... vajíčka?"
"Měla jsem pomoc," přiznala a přisedla si k němu. "Jeho duše měla strážce a vycházela z něj síla."
"Čchin Čung," poznamenal Kisumu tiše.
Ustarté se na něj podívala. "Neznám jméno toho ducha. Nedokázala jsem s ním hovořit."
"Byl to Čchin Čung," trval na svém Kisumu. "Podle pověsti to byl první rádžní. Tam v troskách se zjevil Jiu Jiuovi. Mně ale ne," dodal lítostivě.
"Mně taky ne," pravila Ustarté. "Co mi o něm můžeš povědět?"
"Moc ne. Jeho činy se ztrácejí v bájích, které se ústním podáním rozrostly nebo jsou úplně vymyšlené. Záleží na tom, který příběh čteš, ale údajně bojoval s draky, zlými bohy a obřími červy v podzemí. Měl ohnivý meč zvaný Pien'čchi a byl známý jako Hrnčíř."
"Stojí v pověstech, jak zemřel?"
"Ovšem, na tucet různých způsobů: ohněm, mečem, odvlekli ho do moře. V jednom příběhu sestoupil do podsvětí, aby zachránil svou lásku, a už se nevrátil. Podle jiného mu narostla křídla a on odletěl do nebe. Jinde se při jeho smrti objevili bohové a změnili ho v horu, aby dával pozor na svůj lid."
Ustarté chvíli mlčela. "Třeba ti Jiu Jiu řekne víc, až se vzbudí."
"Já bych rád slyšel víc o těch kralothech," ozval se Tulák. "Co jsou zač?"
"Jsou to zkřížení psi," řekla mu Ustarté. "Umělá stvoření zrozená z temné magie. Jsou velmi silní a obyčejné zbraně jim nijak neublíží..." Podívala se mu do očí a pousmála se. "...pokud neprorazí lebku nebo šíji. Jak víš, jejich kousnutí přináší bolestivou smrt. Vede je pešan - psář."
"Zahlédl jsem ho," poznamenal Kisumu, "ale jenom jeho oči."
"Určitě měl na sobě noční roucho," podotkla Ustarté. "Je dokonale černé a neodráží žádné světlo. Oči ho tudíž nevidí."
"Proč jsou tady?" chtěl vědět Tulák.
"Jsou předsunutou hlídkou dvou strašlivých nepřátel. Já a moji stoupenci jsme doufali, že zabráníme jejich příchodu. Zklamali jsme."
"Jakých nepřátel?"
"Anharatových démonů a čarodějů z Kuan Hador."
"Četl jsem pověsti o Anharatovi," řekl Kisumu. "Pánovi démonů. Jak si vzpomínám, tak ho po válce vyhnali ze světa. Myslím, že měl bratra, který pomáhal lidem."
"Ten bratr byl Emsharas," řekla Ustarté, "a je pravda, že se postavil na stranu lidí. Velicí byli hrdinové, kteří bojovali proti Anharatovi. Mocní lidé, zásadoví a udatní. Takoví byli lidé z Kuan Hador."
"Tomu nerozumím," ozval se Kisumu. "Jestli byli ti lidé hrdinové, tak proč se bojíme, že se vrátí?"
"Člověk se z minulosti nikdy nepoučí," pravila kněžka. "Je to jeho prokletí. S mými lidmi jsme se snažili objevit nějaké stopy po Velké válce. To, co jsme našli, ukazuje, že nedošlo k jedné válce, ale ke dvěma. První - říkejme tomu válka démonů - zasela velké hrůzy a zkázu. Teprve když se Emsharas spojil s lidmi, začal se příliv obracet. Ale ta pomoc s sebou nesla semena pádu Kuan Hador. Aby porazil nepřítele, poskytl vzbouřený pán démonů Emsharas pánům Kuan Hador vědění o nejskrytějších tajemstvích spojovací magie. Válečníci byli vylepšeni, spojeni se silou šelem: panterů, lvů, vlků a medvědů. A zvítězili. Legie Anharatových démonů vyhnali ze světa. Lidé z Kuan Hador zachránili lidstvo."
"Jak se z nich potom stali zlí lidé?" divil se Kisumu.
"Tím, že dělali jeden malý krůček k temnotě po druhém," odpověděla. "Svět na chvíli poznal klid a mír pod shovívavou vládou města. Lidé z Kuan Hador byli pyšní na to, čeho dosáhli. Ale cena byla veliká. Požádali ostatní státy, aby jim pomohly nést náklady, a ty potom do města poslaly obrovské množství zlata a stříbra. Další rok žádali víc. Několik zemí odmítlo. Pyšní vládci Kuan Hador se rozhodli, že odmítnutí je urážkou zachránců světa, a poslali svá vojska, aby tyto státy vyplenila. Kuan Hador přešel od shovívavé vlády k tyranii. Zachránili lidstvo. Tudíž - jak věřili - si vysloužili právo vládnout. Státy, které proti nim povstaly, považovali za zrádce a Kriaz-nor, legie zkřížených, je nemilosrdně rozdrtili. To byl začátek druhé války, která se nyní nazývá Velká. Nejdříve to byl člověk proti člověku. Kuan Hador bylo mocné město, byl to však jediný městský stát a měl omezené zdroje. Tou dobou už Emsharas opustil svět, ale jeho potomci pomáhali vzbouřencům. Začali pomalu zatlačovat kriaznorské legie. Vládci Kuan Hador se v

zoufalství spojili s Anharatem, otevřeli portály a dovolili jeho démonickým válečníkům vrátit se na svět." Ustala v hovoru a chvíli jen stála a dívala se na zátoku.

"Ale stejně je porazili," řekl Kisumu.

"Ovšem, to je pravda," souhlasila tiše. "Vzbouřenci si vytvořili vlastní legie - Riádž-nor, muže s ušlechtilým srdcem a velkou odvahou, ovládající mocné zbraně. Rádžníjové jsou posledními jiskřičkami toho skvělého řádu a zdá se, Kisumu, že z nich ze všech to sem přitáhlo jen tebe. Tam, kde kdysi byly legie, je nyní jediný válečník a zraněný nádeník." Povzdechla si a vyprávěla dál. "Velká válka skončila tady, ti, kdo přežili, ustoupili z Kuan Hador portálem na jiný svět. Město zničil oheň a kouzelník - nebo možná skupina kouzelníků - na portál seslal mocná kouzla a uzavřel ho, aby se nepřítel nemohl vrátit. Tato kouzla vydržela běh staletí. Teď slábnou. Průchod se brzy otevře docela a legie Kriaz-nor budou moci napadnout tuto zemi. V této chvili se brána pouze zachvívá a proběhnout může pouze několik nepřátel. Kouzelníci, kteří ji kdysi chránili, jsou dávno mrtví, stejně jako původní Riádž-nor. Na světě již není žádná síla, která by je mohla porazit, kdyby přišli ve větším počtu, pročež jsem doufala, že se mi podaří zopakovat původní kouzlo a znovu ho seslat. Ale nemůžu najít žádná vodítka. Jsou tu hádanky, veršíky a zkomolené pověsti, ale nic z toho mi moc nepomůže. Mou poslední nadějí je Jiu Jiu a duch Čchin Čunga." Obrátila se na Kisumua. "Zdá se, že rádžnijské meče si svá kouzla podržely. Tak proč tu není víc tvých druhů, aby se přidali k boji?"

"Jenom málokteří se dnes drží starých způsobů," pravil smutně Kisumu. "Většina rádžnijů dnes dělá pouhé osobní strážce a snaží se zbohatnout. Nebudou dbát volání meče a nevydají se do ciziny."

"A co ty, Šerý vlku?" zeptala se. "Budeš bojovat s pány démonů?"

"Proč bych měl?" opáčil hlasem prodchnutým hořkostí. "Je to jenom další válka, prostě pouze další skupina chamtivých lidí se snaží získat, co jim nepatří. A podrží si to jen tak dlouho, dokud budou dost silní, aby odolali nové skupině chamtivců, kteří jim to budou chtít sebrat."

"Tahle válka je jiná," namítla tiše. "Jestliže zvítězí, svět pozná skutečné hrůzy: děti vyrvané z náručí matek, aby je spojili se zvířaty, nebo jim vyjmou orgány, aby prodloužily životy vládců. Tisíce lidí povraždí ve jménu tajemné vědy. Kouzla toho nejhoršího druhu budou běžná."

Tulák potřásl hlavou, a když promluvil, měl chladný hlas. "Za vagrijských válek rvali děti z náručí matek, aby jim rozdrtili hlavičky o kámen. Děti vraždili a muže pobíjeli po tisících. Ženy znásilňovali a mrzačili. Truchlící matce je zcela jedno, jestli její dítě zničí kouzlo nebo hrabá síla. Ne, paní, já už mám válek po krk."

"Tak na to mysli jako na boj se zlem," pravila.

"Podívej se na mne," vyzval ji. "Mám snad zářící meč? Znáš můj život, paní. Připadá ti, že jsem byl válečníkem světla?"

"To ne," přiznala, "také jsi chodil po stezkách zla, což ti umožňuje lépe pochopit jeho podstatu. Ale ty jsi to překonal. Bojoval jsi s temnotou a dal jsi drenajskému lidu naději, když jsi vyzvedl Bronzovou zbroj. Teď hrozí větší zlo."

"Jak to, že toho tolik víš o zlu?" zeptal se jí.

"Protože mě zrodilo," odpověděla. Zvedla ruku v rukavičce ke krku a uvolnila háček držící límec. Náhle za hedvábné roucho škubla a nechala ho spadnout na terasu. Ranní sluníčko ozářilo její štíhlé tělo a zdůraznilo zlatočerně pruhovanou srst rostoucí po celém těle. Muži jenom nehybně stáli, když si stáhla rukavičku a zvedla ruku nad hlavu. Srst končila u zápěstí, ale prsty měla nepřirozeně, podivně zkrácené. Zaťala pěst a z pochev na konečcích prstů vyjely dlouhé stříbrné drápy. "Jsem zkříženec, Šerý vlku. Nepovedený pokus. Záměrem bylo vytvořit novou formu kralotha, velice silného a rychlého stroje na zabíjení. Ale místo toho kouzlo, které vytvořilo toto obludné tělo, také posílilo mou mysl. Díváš se na budoucnost lidstva. Líbí se ti to?" Tulák neříkal nic, ale ono také nebylo co říci. Tvář měla lidskou a nepopsatelně krásnou, avšak tělo kočičí, s nepřiměřenými klouby.

Kisumu se postavil za nahou kněžku a zvedl její roucho z podlahy. Ustarté se vděčně usmála a přitáhla si šat k tělu. "S mými stoupenci jsem přišla průchodem. Při tom pokusu jich šest zabili. Přišli jsme zachránit tento svět. Pomůžeš nám?"

"Nejsem generál, paní. Jsem jen nájemný vrah. Nemám žádná vojska. Chceš, abych sám vyjel proti hordě démonů? A k čemu? Pro čest a rychlou smrt?"

"Nebyl bys sám," podotkl tiše Kisumu.

"Já jsem vždycky sám," opáčil Tulák a odešel z terasy.

***

Upřeně hleděl na zbroj. Ve světle luceren přímo zářila, jako by byla vytvořená z měsíčního svitu. Okřídlená přilba byla dokonale vyleštěná a on na zavřeném hledí viděl odraz své tváře. Kroužky chrániče na šíji byly neuvěřitelně jemné a odrážely světlo jako stovka démantů. Kyrys byl krásně tepaný, s vyrytými runami, které neuměl přečíst.

"Na tobě by vypadala skvěle, pane, " řekl zbrojíř a jeho hlas se rozléhal pod vysokou kupolí sálu.

" Nechci ji, " řekl Tulák, otočil se a odešel dlouhou, zahnutou chodbou. Zabočil doleva, pak doprava, otevřel dveře a ocitl se v dalším sále.

" Vyzkoušej si ji, " vyzval ho zbrojíř, sundal lesklou přilbu ze stojanu a podával mu ji. Tulák neodpověděl. Nyní již rozzlobený se otočil na patě, vrátil se dveřmi a zůstal stát v šeru na chodbě. Po chvíli se vydal pryč. Všude byly křižovatky a on brzy ztratil pojem o tom, kde je. Narazil na schodiště a vydal se nahoru. Šel pořád dál a nahoře se, vyčerpaný, posadil. Před sebou měl dveře, jenže se mu nechtělo vstoupit. Instinktivně věděl, co za dveřmi najde, ale neměl kam jinak jít. S hlubokým povzdechem dveře nakonec otevřel a zadíval se na stojan se zbrojí. "Proč ji nechceš? " tázal se zbrojíř.

"Protože nejsem hoden ji nosit, " sdělil muži.

" To není nikdo, " podotkl zbrojíř.

Scéna se vytratila a Tulák zjistil, že sedí na břehu bystřiny. Obloha byla blankytně modrá, voda čistá a chladná.

Nabral si vodu do dlaní a napil se. Pak se posadil a zády se opřel o kmen smuteční vrby, jejíž větve splývaly kolem něj. Byl tu klid a on zatoužil, aby tu mohl zůstat navěky.

"Zlo má jistou cenu, "pravil čísi hlas.

Otočil se napravo. Těsně za větvičkami stál muž s chladnýma očima. Na obličeji a rukou měl krev. Klekl si k potoku, aby si ji smyl. Jenže místo aby se krev spláchla, celý potok zrudl a začal bublat, stoupala z něj pára. Vrbově větve ztmavly, listí opadalo. Strom zaúpěl. Tulák od něj ustoupil. Kůra praskla a z pukliny se vyhrnuly hordy hmyzu, který začal lézt po uschlém dřevě.

"Proč to děláš? " zeptal se Tulák druhého muže.

"Mám to v povaze, " odpověděl muž.

" Zlo má jistou cenu, "pravil Tulák a přistoupil. V ruce se mu objevil nůž a jedním rychlým pohybem muži podřízl hrdlo. Z rány vytryskla krev a muž spadl na záda. Tělo zmizelo. Tulák stál nehybně. Ruce měl zmáčené krví. Došel k potoku, aby si je umyl, a potok zrudl a začal bublat a syčet.

"Proč to děláš? " zeptal se kdosi.

Tulák se překvapeně otočil a vedle usychajícího stromu uviděl muže. "Mám to v povaze, " řekl mu - a nově příchozímu se v ruce objevil nůž...

Prudce se probudil. Vstal z křesla a vyšel do slunce. Nespal ani dvě hodiny a cítil se velice zmatený. Sešel na pláž, kde na něj čekal Orari, opodál byly složené čisté bílé osušky a na malém stolku připravený džbán studené vody a sklenice.

"Vypadáš hrozně, pane," poznamenal bělovlasý sluha. "Možná bys měl vynechat plavání a dát si něco ke snídani."

Tulák zavrtěl hlavou a svlékl se. Vstoupil do studené vody, skočil do vln a začal plavat. Hlava se mu pročistila, ale nedokázal ze sebe setřást pochmurnou náladu, již po sobě zanechaly sny. Obrátil se a dlouhými tempy zamířil k pláži. Došel k vodopádu a spláchl ze sebe sůl a písek.

Omri mu podal osušku. "Zatímco jsi plaval, pane, přinesl jsem ti čisté šaty."

Tulák se utřel dosucha a oblékl si měkkou košili z bílého hedvábí a tenké kožené kamaše. "Děkuji, příteli," pravil.

Omri se usmál a nalil mu sklenici vody, kterou Tulák vypil. Po schodech seběhla Norda a udělala před Šerým vlkem pukrle.

"Do kopce jede velká skupina jezdců, pane," řekla. "Jsou to rytíři, kopiníci a lučištníci. V čele je lord Arik. Emrin si myslí, že s nimi přijíždí vévoda."

"Děkuji, Nordo," řekl Omri. "Hned tam přijdeme."

Dívka znovu udělala pukrle a vyběhla zpátky do schodů. Omri se podíval na svého zaměstnavatele. "Máme snad nějaké potíže, pane?" optal se.

"Zjistíme to," řekl Tulák a obul si holínky.

"Smím navrhnout, aby ses nejdřív oholil, pane?" zeptal se Omri.

Tulák si přejel dlaní černostříbrné strniště na bradě. "Nevyplácí se nechat čekat vévodu," prohodil s úsměvem.

Společně vyšli na terasu. "Mendyr Syn říkal, abych ti vyřídil, že kiatzanský válečník už spí klidněji. Srdce mu tepe pomaleji a rána se hojí."

"Dobře. Je to udatný muž."

"Smím se zeptat, jak k tomu zranění přišel?" otázal se Omri.

Tulák se na něj podíval a v jeho očích uviděl strach. "Pokousal ho velký pes."

"Chápu. Všichni sloužící vykládají o masakru v lese u jezera. Zřejmě se tam dostal vévoda a nyní vede oddíl vojáků, kteří to mají prozkoumat."

"To je vše, co sluhové povídají?" zeptal se Tulák cestou do schodů.

"Ne, pane. Říkají, že po zemi volně běhají démoni. Je to pravda?"

"Ano," přiznal Tulák. "Je to pravda."

Omri si přidržel ruku na prsou, udělal znamení ochranného rohu a už se dál na nic neptal.

"Už ses někdy setkal s vévodou?" zeptal se ho Tulák.

"Ano, pane. Třikrát."

"Pověz mi o něm."

"Je to mocný muž, na těle i na duchu. Je dobrý vládce, spravedlivý, není vrtošivý. Původně patřil k rodu Kilraithů, ale jak se stal vévodou, zřekl se - jak je zvykem - všech nároků na vedení rodu a titul přešel na Arika. Oženil se s nějakou drenajskou princeznou a má několik dcer, ale jenom jednoho syna. Manželství je prý šťastné."

"Už je to dávno, co jsem slyšel slova ‚drenajská princezna'," poznamenal Tulák. "V Drenaji už žádní králové nejsou."

"Ne, pane, teď už ne," souhlasil Omri. "Vévodova manželka Aldanie je sestra krále Niallada. Toho zavraždil nějaký ohavný nájemný vrah těsně před vagrijskou válkou. Po válce, jak se povídá, jí despota Karnak nedovolil vrátit se domů. Zabavil jí veškerá panství a peníze a vydal výnos o vyhnanství. Tak si vzala Elfonse a přišla do Kydoru."

Oba muži dorazili ke vstupní dvoraně. Za dvoukřídlými dveřmi Tulák viděl koně a muže čekající na sluníčku. Nařídil Omrimu, aby pro jezdce zařídil občerstvení, a vstoupil do přijímacího sálu. Čekal tam lord Arik v kyrysu a přílbě. U protější zdi stál kouzelník Eldikar Manúšan s plavovlasým pážetem po boku. Poblíž pak postával jakýsi mládenec v tmavých jezdeckých šatech s kroužkovým chráničem ramenou. Jeho tvář byla Tulákovi povědomá. Když si uvědomil proč, stáhl se mu žaludek. Byl to vnuk Oriena a synovec drenajského krále Niallada. Na okamžik Tulák znovu spatřil zmučené rysy umírajícího vladaře. Zahnal tu vzpomínku a soustředil se jenom na podsaditého muže, jenž se rozvaloval v širokém koženém křesle. Vévoda byl mohutně stavěný, měl velmi široká ramena a svalnatá předloktí. Vzhlédl a upřel chladné oči do tmavých očí Šerého vlka.

Tulák se sedícímu muži uklonil. "Dobré ráno, můj pane, a vítej do mého domu."

Vévoda krátce kývl a ukázal Tulákovi, aby se posadil do křesla naproti němu. "Předevčírem," začal, "bylo asi čtyřicet povozníků s rodinami povražděno necelé dvě hodiny cesty odsud."

"Já vím," řekl Tulák. "Včera večer jsem tamtudy jel."

"Tak tedy jistě víš i to, že vrazi nebyli... řekněme... z tohoto světa."

Tulák kývl. "Byli to démoni. Bylo jich asi třicet. Chodili vzpřímeně a vzdálenost mezi otisky ukazuje, že nejmenší má asi osm stop."

"Hodlám najít jejich doupě a zničit je," prohlásil vévoda.

"Nenajdeš ho, můj pane."

"A proč ne?"

"Sledoval jsem jejich stopy. Ti démoni se objevili v kruhu asi sto kroků od vozů. Zmizeli v dalším kruhu a těla vzali s sebou."

"Aha," řekl Eldikar Manúšan a přistoupil blíž, "tedy zjevení třetí úrovně. V té oblasti muselo být sesláno nějaké mocné kouzlo."

"Už jsi na taková... kouzla někdy narazil?" zeptal se vévoda.

"Naneštěstí ano, Sire. Jsou známá jako portálová kouzla."

"Proč třetí úrovně?" chtěl vědět Tulák.

Eldikar Manúšan se k němu obrátil. "Podle starobylých textů existují tři úrovně magie průchodů. Třetí úroveň se otevírá do světa Anharata a jeho démonů, ale vyvolává jen bezduché pijáky krve, jako jsou bestie, jež popsal náš hostitel. Druhá úroveň umožňuje - prý - vyvolat mocné jednotlivé démony, které lze poslat na konkrétní nepřátele."

"A první úroveň?" zeptal se vévoda.

"Kouzlo první úrovně vyvolá jednoho z démonů doprovázejících Anharata - nebo dokonce Anharata samotného."

"Já toho o čarování a jeho použití moc nevím," štěkl vévoda. "Vždycky mi to připadalo jako plácání. Ale tyto démony sem tedy přivedlo kouzlo třetí úrovně, ano?"

"Ano, Sire."

"A jak se to dělá?"

Eldikar Manúšan rozhodil rukama. "Opět, Sire, nemáme než slova Stařešinů, jak jsou zapsána v posvátných textech. Před mnoha tisíci lety žili člověk i démon na tomto světě pospolu. Démoni byli stoupenci velikého boha-kouzelníka jménem Anharat. Došlo k válce, kterou Anharat prohrál. Jej a jeho stoupence vyhnali ze země, vyštvali je do jiné dimenze. Právě tato země, která nyní vzkvétá pod tvou vládou, byla nástrojem Anharatovy porážky. Tehdy se jmenovala Kuan Hador a její lid byl zběhlý v mocných čárech. Když lidé z Kuan Hador vyhnali Anharata a jeho legie, nastal věk velkého osvícení. Nicméně Anharat měl stále stoupence mezi divočejšími kmeny a ty se spojily, aby zničily Kuan Hador, povraždily jeho lid a uvrhly svět do nové doby temna a zkázy."

"Ano, ano," řekl vévoda. "Vždycky jsem měl rád pohádky, ale ocenil bych, kdybys přeskočil pár století a pověděl mi o těch démonech, co napadli povozníky."

"Ovšem, Sire. Omlouvám se," odvětil Eldikar Manúšan. "Podle mého názoru jedno z kouzel, jež použili v původní bitvě proti Kuan Hador, se nějak znovu spustilo a otevřelo portál třetí úrovně. Je možné, že ho znovu seslal nějaký kouzelník nebo se znovu nabilo nějakým přírodním úkazem - například mohl blesk udeřit do oltáře, u něhož kouzlo poprvé pronesli."

"Dokážeš to kouzlo zvrátit?" chtěl vědět vévoda.

"Pokud najdeme jeho zdroj, můj pane, tak myslím, že ano."

Vévoda se zase podíval na Tuláka. "Prý tito démoni nedávno napadli oddíl tvých přátel, ale dva z toho oddílu měli kouzelné meče, které obludy zadržely. Je to pravda?"

"Tak jsem to pochopil," pravil Tulák.

"Rád bych ty muže viděl."

"Jeden je vážně zraněn, můj pane," sdělil mu Tulák. "Pro toho druhého pošlu."

Vyslal sluhu a o chvíli později vstoupil do místnosti Kisumu. Uklonil se vévodovi i Tulákovi, pak jen mlčky stál s nehybnou tváří.

"Hodně by mi pomohlo, můj pane," řekl Eldikar Manúšan, "kdybych mohl prohlédnout ten meč. Pak bych možná mohl určit, které kouzlo v čepeli působí."

"Dej mu svůj meč," nařídil vévoda.

"Rádžnijské čepele se nikdo nesmí dotknout," namítl tiše Kisumu, "kromě muže, pro něhož byla vykována."

"Ano, ano," přitakal vévoda. "Já taky hodně dám na tradice. Ale toto jsou výjimečné okolnosti. Odevzdej ho."

"Nesmím," odmítl Kisumu.

"Tohle nemá smysl," pravil vévoda, aniž by zvedl hlas. "Můžu sem zavolat padesát mužů. Oni ti pak ten meč vezmou."

"Mnoho jich zemře," odtušil klidně Kisumu.

"Vyhrožuješ mi?" zeptal se vévoda a předklonil se.

Tulák vstal a postavil se vedle Kisumua. "Pokaždé jsem se přesvědčil," poznamenal, "že za takových okolností existuje jen nepatrný rozdíl mezi hrozbou a slibem. Já o těch rádžnijských čepelích četl. Jsou spojené s válečníky, kteří je nosí. Když válečník zemře, čepel se rozpadne a zčerná. Totéž by se mohlo stát, kdyby dovolil, aby mu Eldikar Manúšan meč vzal. Pokud je to ten případ, ztratíme jednu ze dvou zbraní, které jediné proti démonům něco zmůžou."

Vévoda vstal a přistoupil k malému šermíři. "Myslíš si, že by tvá čepel byla k nepotřebě, kdyby si ji vzal někdo jiný?"

"Nejenom že si to myslím," odvětil Kisumu. "Já to vím. Viděl jsem to. Před třemi lety se jeden rádžní vzdal a nabídl soupeři meč. Čepel se rozpadla, jakmile se druhý chopil jílce."

"Je-li tomu tak," ozval se náhle lord Arik, "jak to, že takovou čepel nosí i tvůj společník? On není žádný rádžní a čepel ani nevykovali pro něj."

"Ta čepel si ho vyvolila," odpověděl Kisumu prostě.

Arik se zasmál. "Tak to musí být nestálejší čepel. Pošleme pro ni a Eldikar Manúšan ji může prozkoumat."

"Ne," odmítl Kisumu. "Ten meč nyní patří Jiu Jiu Liengovi. Je to můj žák, a jelikož je v bezvědomí, hovořím za něj já. Čepel nebude nikdo zkoumat, nikdo se jí ani nedotkne."

"Takhle se nikam nedostaneme," zabručel vévoda. "Netoužím tady používat sílu." Podíval se na Kisumua. "A rozhodně netoužím způsobit smrt nějakého odvážného muže ani zničit tak mocnou zbraň. Pojedeme hledat zdroj kouzel démonů. Pojedeš s námi a budeš nám se svým mečem nápomocen?"

"Ovšem."

Vévoda se obrátil na Tuláka. "Byl bych ti zavázán, kdybys poskytl pohostinství mému synu Nialladovi a jeho strážím." To jméno Tuláka zasáhlo jako rána dýkou, nicméně se dál tvářil klidně a uklonil se.

"Bude mi potěšením, můj pane."

"Ale otče, já chci jet s tebou," ozval se mladík.

"Bylo by hloupé riskovat sebe i svého dědice," poznamenal vévoda mírně. "Ještě neznáme povahu nepřítele. Ne, můj synu, ty zůstaneš tady. Gaspir a Naren zůstanou s tebou. Budeš v bezpečí." Mladík se uklonil, ale tvářil se sklíčeně.

Přistoupil k němu Eldikar Manúšan. "Snad budeš tak laskav a postaráš se o mé páže Berika," požádal. "Je to hodný hoch, ale když nejsme spolu, bývá nervózní."

Niallad se podíval na zlatovlasé páže a žalostně se usmál. "Umíš plavat, Beriku?" zeptal se.

"Ne, pane," odvětil hošík. "Ale rád sedávám u vody."

"Tak si zajdeme na pláž, zatímco starší a zkušenější budou plnit své mužné úkoly." Jízlivost zůstala viset ve vzduchu a Tulák viděl, jak vévoda rudne rozpaky.

"Je čas vyrazit na cestu," prohlásil vévoda.

Když muži odcházeli z místnosti, Eldikar Manúšan se zastavil před Tulákem. "Rádžní byl pokousán, jak jsem slyšel. Co dělá rána?"

"Hojí se."

"Zvláštní. Takové rány jsou obvykle smrtelné. Musíš mít velmi dobrého ranhojiče."

"To tedy mám. Našel v ráně průsvitné červy. Velmi neobvyklé."

"Chytrý muž. Je také mystik?"

"Nemyslím si, že je. Použil nějaký starý artefakt, modrý křišťál. S ním zamoření uviděl."

"Aha! Slyšel jsem o takových... artefaktech. Jsou velice vzácné."

"Tak jsem to slyšel."

Eldikar Manúšan stál chvíli mlčky. "Lord Arik mi sdělil, že ve tvém paláci nyní sídlí jistá kněžka. Prý má dar jasného vidění. Velmi rád bych se s ní setkal."

"Žel, včera odjela," řekl Tulák. "Myslím, že se vrací do Kiatze."

"To je škoda."

"Jsou tady žraloci, strýčku?" zeptalo se plavovlasé páže a zatahalo Eldikara Manúšana za šaty. Tulák se mu podíval do obličejíku a viděl tam lásku a důvěru, jíž dítě chovalo k magikovi.

Eldikar Manúšan si k němu klekl. "Žraloci, Beriku?"

"V zálivu. Niall chce jít plavat."

"Ne, žádní žraloci tu nejsou."

Hošík se spokojeně usmál a Eldikar ho krátce objal.

"Už jsem mu to říkal," ozval se Niallad a zamířil k nim. "Dávají přednost studenější, hlubší vodě."

Do místnosti vstoupili dva vojáci, tvrdí muži, tvářili se zasmušile. Niallad se při pohledu na ně zazubil. "Tohle jsou mí osobní strážci, Gaspir a Naren," vysvětloval. "V celém Kydoru nenajdeš lepší válečníky."

"Ty jsi snad v nebezpečí?" podivil se Tulák.

"Pořád," odpověděl Niallad. "Je to naše rodinné prokletí, že nás pronásledují vrahové. Můj strýc byl králem Drenaje. Věděl jsi to?" Tulák kývl. "Zabil ho nějaký zbabělý zrádce," pokračoval jinoch. "Střelil ho do zad, když se modlil."

"Modlení může být nebezpečné," pravil Eldikar Manúšan.

Mládenec se na něj tázavě podíval. "Vražda by neměla být námětem k žertům, pane," pravil.

"Já nežertoval, mladý muži," odpověděl Eldikar Manúšan. S úklonou se otočil a odešel z místnosti.

Niallad se za ním díval. "Mě nikdo nezavraždí," řekl Tulákovi. "Gaspir a Naren na to dohlédnou."

"To uděláme, mladý pane," sliboval Gaspir, vyšší z mužů. Obrátil se na Tuláka. "Která pláž je nejbezpečnější?" zeptal se.

"Pošlu svého komorníka Omriho, aby vám to ukázal," slíbil Tulák. "A nechám vám tam poslat čisté osušky a studené nápoje."

"To je od tebe laskavé," poděkoval Gaspir.

"Kdy se strýček Eldikar vrátí?" zeptalo se ho plavovlasé páže.

"To já nevím, chlapče," řekl mu Tulák. "Ale mohlo by to být až po setmění."

"Kam půjdu? Nemám rád tmu."

"Nechám ti připravit pokoj, kde bude plno světla, a někdo u tebe zůstane, dokud se nevrátí."

"Mohla by to být Keeva?" požádal hoch. "Mám ji rád."

"Tedy to bude Keeva," slíbil Tulák.

7.Kapitola

TULÁK SE DÍVAL, JAK VÉVODA S VOJÁKY odjíždí ze zámku, a pak vyšel na terasu. Slunce jasně svítilo, příliš jasně pro jeho unavené oči, ale vánek na obličeji byl příjemný. Připojil se k němu Omri a Tulák mu vydal různé příkazy. Bělovlasý komorník se uklonil a odešel.

Tulák sešel po schůdcích, potom prošel kolem vodopádu a přes skalku do svého strohého obydlí. Dveře byly pootevřené. Tulák se zastavil na prahu a zavřel oči. Cítil jen klid, žádné nebezpečí. Otevřel dveře dokořán a vstoupil. U krbu seděla kněžka Ustarté, ruce v rukavičkách složené v klíně, roucho z rudého hedvábí s vysokým límcem zapnuté až po bradu. Když vstoupil, zvedla se.

"Omlouvám se za tu nezdvořilost, že jsem vstoupila do tvého domova," pravila s úklonou.

"Jsi tu vítána, paní."

"Proč jsi Eldikaru Manúšanovi řekl, že jsem odjela?"

"Ty víš proč."

"Ano," přiznala. "Ale jak jsi poznal, že je to nepřítel?"

Prošel pomalu kolem ní a nalil si do poháru víno. "Pověz mi o něm něco," vyzval ji a otázku přešel.

"Neznám ho, ale znám jeho pány. On je ipsissimus - čarodějník s velikou mocí. Už nějakou dobu cítím emanace jeho moci. Prošel průchodem ze dvou důvodů. Za prvé, aby na tomto světě získal spojence, a za druhé, aby konečně zlomil velké kouzlo, které jejich vojskům brání projít."

"Je snad nějaký král?"

"Ne, pouze služebník Rady sedmi. Věř mi, díky tomu je mocnější než mnohý král tvého světa. Uvědomuješ si, že poznal, že lžeš?"

"Ovšem."

"Tak proč jsi to udělal?"

Tulák otázku opět přešel. "Jsi dost silná, abys odolala jeho moci?"

"Ne. Ne přímo."

"Tedy bys se svými společníky měla opustit zámek. Najděte si nějakou skrýš nebo se vraťte, odkud jste přišli."

"Teď nemohu odejít."

Tulák zvedl džbán s vodou, vyšel z domu, vylil odstátou tekutinu na záhon a z vodopádu nabral čerstvou. Vrátil se do místnosti a nabídl kněžce pití. Ustarté zavrtěla hlavou, nalil tedy jen sobě. "Co tady může Eldikar Manúšan nabídnout případným spojencům?" otázal se.

"Prohlédl sis pořádně Arika?"

"Vypadá zdravější a hubenější."

"Mladší?"

"Aha, chápu," řekl Tulák. "Je to skutečné, nebo iluze?"

"Je to skutečné, Šerý vlku. Někteří Arikovi sluhové možná zemřeli, aby to obstarali, ale je to skutečné. Sedmička již dávno zvládla umění obohacení a regenerace, stejně jako zvládla ohavnost zkřížení."

"Kdybych toho magika zabil, pomohla bys mi udržet průchod zavřený?"

"Možná. Ty ho ale zabít nedokážeš."

"Není nikdo, koho bych nedokázal zabít, paní. To je mé prokletí."

"Znám tvé nadání, Šerý vlku. Ale já mám na mysli, že Eldikara Manúšana nelze zabít. Můžeš ho střelit do srdce nebo mu useknout hlavu a on nezemře. Uřízni mu paži a vyroste mu nová. Sedmička a její sluhové jsou nesmrtelní - a v podstatě nezranitelní."

"V podstatě?"

"Používání kouzel je nebezpečné. Přivolání démonů třetí úrovně má jenom několik málo úskalí. Jakmile získají tělo, existují pouze proto, aby se krmili. Ale na vyšších úrovních je vyvolávání konkrétních démonů prvního a druhého řádu velmi nebezpečné. Takový démon potřebuje smrt. Když neuspěje se zamýšlenou obětí, obrátí se proti kouzelníkovi, který jej vyvolal. Kdyby Eldikar Manúšan vyvolal démona prvního řádu, a démonovi by někdo zmařil záměry, odvlekl by Eldikara zpátky do Anharatovy říše a roztrhal by ho na kusy."

"To mi připadá jako slabost, jíž by bylo dobré využít," poznamenal Tulák.

"To by bylo. Ale proto s sebou má Eldikar Manúšan toho chlapce. Je to loa-čej, jeho příbuzný. Eldikar Manúšan sesílá kouzla přes to dítě. Kdyby se něco zvrtlo, zemře chlapec."

Tulák tiše zaklel. Přešel ke koženému křeslu u krbu a posadil se. Cítil se unavený. Ustarté si sedla naproti němu.

"Umí číst myšlenky stejně dobře jako ty?" zeptal se jí.

"Myslím, že ne."

"A přesto věděl, že o tvém odjezdu lžu?"

Kývla. "To by byl vycítil. Jak jsem říkala, je ipsissimus a má velikou moc. Ale omezenou. Může vyvolávat démony, vytvářet iluze, posílit tvé mládí a sílu. Pokud je sám zraněn, může se regenerovat." Pozorně se na Tuláka podívala. "Cítím tvůj zmatek," dodala tiše. "Co se děje?"

"Ten chlapec," poznamenal Tulák. "Očividně svého strýce velmi miluje. Na oplátku to vypadá, že ho má Eldikar Manúšan rád. Je těžké uvěřit, že je jen nástroj."

"A kvůli tomu pochybuješ, jestli je ipsissimus skutečně zlý? To chápu, Šerý vlku. Vy lidé jste úžasní tvorové. Dokážete dávat najevo soucit a lásku vzbuzující až bázeň a nenávist tak silnou a ohavnou, že by mohla zatemnit slunce. Těžko ale chápete, že takové extrémy jsou v jednom každém z vás. Díváte se na činy zlých lidí a říkáte si, že to musejí

být zrůdy, nelidské, jiné než vy, protože přijmout, že jsou stejní jako vy, by ohrozilo samotné základy vašeho bytí. Copak nevidíš, že ty sám jsi toho příkladem, Šerý vlku? Ve své nenávisti a touze po pomstě se z tebe stal stejný člověk, jako byli ti, které jsi lovil: divoký a bezohledný, otrlý a lhostejný k utrpení. Jak daleko bys ještě mohl zajít, kdybys nebyl potkal mnicha Dardaliona a neovlivnila tě čistota jeho ducha? Eldikar Manúšan není zrůda. Je to člověk. Dokáže se smát a mít radost. Dokáže obejmout dítě a cítit teplo lidské lásky. A dokáže nelítostně nařídit smrt tisíců lidí. Dokáže mučit, zabíjet, znásilňovat a mrzačit. Nedotkne se ho to.

Ano, toho hocha možná miluje, jenomže moc miluje víc. Kouzla Eldikara Manúšana jsou velká, ale když je sešle skrze loa-čeje, jsou obohacená. Ten chlapec je nádoba, zdroj neposkvrněné duchovní energie."

"Jsi si tím jistá?"

"Cítím obě jejich energie: ipsissimovu i loa-čeje. Když se spojí, jsou děsivě silné." Vstala z křesla. "A nyní musíš jet s vévodou, Šerý vlku," pravila.

"Myslím, že zůstanu tady a prospím se," řekl jí. "Vévoda mě nepotřebuje. Musí s sebou mít aspoň stovku chlapů."

"Ne, jenže Kisumu tě bude potřebovat. Eldikar Manúšan se bude zářícího meče bát. Jestli to půjde, zařídí, aby rádžní zemřel. Kisumu tě potřebuje, Tuláku."

"Tohle není můj boj," řekl, ačkoliv věděl, právě když to říkal, že nedokáže ponechat Kisumua jeho osudu.

"Ano, je, Tuláku. Vždycky byl," prohlásila a zamířila ke dveřím.

"Co to znamená?" zeptal se jí.

"Přišel čas na hrdiny," sdělila mu potichu. "Dokonce i pro stínové válečníky, jichž se kdysi dotklo zlo."

Díval se, jak odchází a zavírá za sebou dveře. S tichou kletbou vstal a zašel do své zbrojírny. Z truhly vzadu vyndal těžký lněný vak. Položil ho na pracovní stůl, otevřel ho a vytáhl černý kožený chránič ramenou zpevněný černými kroužky. Vrátil se k truhle, vyndal další dva zabalené předměty a za nimi opasek, na němž visely dvě prázdné pochvy. Opatrně vybalil oba krátké meče. Měly kulaté koše z černého železa a tmavé příčky ve tvaru spárů. Čepele se leskly olejem.

Tulák vzal klůcek, zbraně otřel a dával pozor na nabroušené ostří. Připjal si opasek kolem štíhlého pasu a zastrčil meče do pochev.

Přes opěradlo židle visel jeho bandalír s vrhacími noži. Vzal ho, vyndal všech šest kosočtverečných čepelí, a než je vrátil do pochev, nabrousil je. Nasadil si kroužkový chránič ramenou a přetáhl si bandalír přes hlavu. Nakonec vzal malou dvojitou kuši a toulec s dvaceti šipkami.

Vyšel z místnosti, nahoru po schodech a ke stájím.

"Copak se nikdy nepoučíš?" ptal se sám sebe.

***

Jiu Jiu Liang se probudil a viděl, jak vysokými oblouky oken dovnitř proudí jasné sluneční světlo, jež dopadalo i na bílou pokrývku na posteli. Povzdechl si a pocítil hlubokou lítost. Rameno ho bolelo, třebaže si nevzpomínal proč, ale podle toho, jak byla bolest ostrá, musel být zpět ve smrtelném světě. Jak sluneční paprsky a šepotání mořského vánku vysály dokonalý soulad, jehož si začal tolik cenit, pocítil smutek. Kdosi se nad něj naklonil, měl hubenou, asketickou tvář a dlouhý zahnutý nos. "Jak se cítíš?" zeptal se ten muž. Hlas byl další dotěrností a Jiu Jiu cítil, jak se vytrácí radost z let prožitých s Čchin Čungem. Znovu uslyšel otázku.

"Jsem zase v těle," odvětil Jiu Jiu. "A jsem z toho smutný."

"V těle? Já mluvil o tvém zranění, mladý muži."

"Mém zranění?"

"Na rameni. To kousnutí. Zeman a tvůj kiatzanský společník tě přinesli. Byl jsi zraněný, mladý muži. Skoro čtrnáct hodin jsi byl v bezvědomí."

"Hodin?" Jiu Jiu zavřel oči. Nedokázal si to teď srovnat v hlavě. Na svých cestách viděl zrod planet a pád hvězd, viděl, jak se z mlh divošství zvedají velké říše, než je pohltily oceány. Uvědomil si tupou bolest v levém rameni. "Proč jsem zpátky?" zeptal se.

Muž se zatvářil ustaraně. "Včera v noci tě pokousalo démonické zvíře," vysvětloval pomalu. "Ale rána už je čistá. Hojí se dobře. Já jsem Mendyr Syn, ranhojič. A ty jsi teď v zámku zemana Dakeyrase."

Včera v noci ho cosi pokousalo.

Jiu Jiu zaúpěl, jak se snažil posadit. Mendyr Syn mu okamžitě položil ruce na zdravé rameno. "Lež klidně. Potrháš si stehy."

"Ne. Musím se posadit," zamumlal Jiu Jiu.

Mendyr Syn ho uchopil za pravý biceps a pomohl mu. "Tohle není moudré, mladý muži. Jsi velmi slabý." Ranhojič upravil polštáře a Jiu Jiu se do nich zase opřel.

"Kde je Kisumu?"

"Odjel s vévodou a jeho muži. Jistě se brzy vrátí. Co dělá rameno?"

"Bolí."

Mendyr Syn nalil do sklenice studenou vodu a podržel ji Jiu Jiuovi u úst. Na Kiatzanovo vyprahlé hrdlo to byl přímo božský nápoj. Jiu Jiu si lehl, znovu zavřel oči a upadl do bezesného spánku. Když se probudil, slunce již nesvítilo na postel, nýbrž jasně ozařovalo protější zeď.

Místnost byla prázdná a Jiu Jiu měl zase žízeň. Odhrnul pokrývky a pokusil se dostat nohy z postele.

"Zůstaň, kde jsi, žluťochu," ozval se čísi hlas. "Nejsi ve stavu, kdy bys mohl vstát." Naklonil se nad něj druhý muž.

Jiu Jiu se na něj podíval a všiml si naběhlého nosu a modřin kolem očí. Byl to ten zlatovlasý seržant stráže, který ho před tolika lety obtěžoval. Všechno ho tuze mátlo. "Co potřebuješ?" zeptal se muž.

"Vodu," zachraptěl Jiu Jiu. Seržant naplnil sklenici, sedl si na postel a podal ji Jiu Jiuovi, který ji vzal pravou rukou a

zhluboka se napil. "Děkuji." Snažil se přemýšlet. Hlavou mu vířila spousta výjevů, jako sáček perel bez šňůrky. Zavřel oči a začal se pomalu, pečlivě probírat svými myšlenkami. Opustil Kiatze poté, co zpráskal Ši Taa. Potom se setkal s loupežníky a o něco později s Kisumuem. Společně přišli... Na okamžik se ztratil. Potom si vzpomněl na zámek a záhadného Šerého vlka. Prudce otevřel oči. "Kde je můj meč?"

"Meč nebudeš chvíli potřebovat," poznamenal seržant. "Ale je támhle u zdi."

"Podej mi ho, prosím."

"Ovšem."

"Sáhni jen na pochvu," varoval ho Jiu Jiu. Strážný zbraň přinesl a položil vedle Jiu Jiua. Pak se zase posadil do křesla u dveří. "Proč jsi tady?" zeptal se Jiu Jiu.

"Zeman mi nařídil, abych tě hlídal." Usmál se. "Očividně si myslí, že máš nepřátele."

"Nejsi jeden z nich?"

Muž si povzdechl. "Ano, jsem. Budu upřímný. Nemám tě rád, žluťochu. Ale beru od zemana žold. On se mnou zachází slušně a já na oplátku plním jeho rozkazy. Všechny. Je mi vcelku jedno, jestli budeš žít, nebo zemřeš, ale dokud jsem naživu, nedostane se k tobě žádný z tvých - ostatních - nepřátel."

Jiu Jiu se usmál. "Kéž žiješ dlouho," pravil.

"Je pravda, že tě napadli démoničtí psi?"

Vrátily se mu neuspořádané vzpomínky, na trosky, měsíční světlo a černé psí běžící stíny. "Ano, pravda."

"Jak vypadali?"

"Představ si vlka, co vypadá jako podsvinče," odpověděl Jiu Jiu a mimoděk se zachvěl.

"Bál ses?"

"Moc. Co tvůj nos?"

"Bolí." Muž pokrčil rameny. "Měl jsem si pamatovat tátovu radu: Když chceš bojovat, tak bojuj. Nemluv. Máš tvrdou ránu, žluťochu."

"Jmenuji se Jiu Jiu."

"Já jsem Emrin."

"Rád jsem tě poznal," řekl Jiu Jiu.

"Nebuď moc rád. Hodlám ti to oplatit, jakmile budeš zase v pořádku a nabereš síly."

Jiu Jiu se usmál a znovu usnul. Když se probudil, slunce již zapadlo. Emrin zapálil lucernu a pověsil ji na protější zeď. Voják nyní podřimoval v křesle. Jiu Jiu měl hlad a rozhlížel se po místnosti po něčem k jídlu. Nic tu nebylo. Opatrně přehodil nohy z postele a s pomocí meče v pochvě, jejž použil jako oporu, se zvedl. Kolena se mu trochu podlamovala.

Emrin se vzbudil. "Co si myslíš, že děláš?" zeptal se ho.

"Jdu najít něco k jídlu," odpověděl Jiu Jiu.

"Kuchyně je o dvě poschodí níž. To nezvládneš. Počkej chvilku, za hodinku nám jedno z děvčat přinese večeři."

"Nelíbí se mi tady jen tak ležet," namítl Jiu Jiu. "Nelíbí se mi být... slabý." Náhle se mu podlomily nohy a on upadl zpátky na postel. Kiatzansky zaklel.

"Dobrá," řekl Emrin. "Pomůžu ti. Ale nemůžeš se potulovat po zámku nahatý." Došel Jiu Jiuovi pro šaty a hodil je na postel. Jiu Jiuovi se podařilo obléci si kamaše a Emrin mu pomohl s botami z vlčí kůže. Jiu Jiu však nemohl zvednout zraněnou levici, aby si mohl obléknout košili, a tak, do půl těla nahý, s Emrinovou pomocí, došel ke dveřím.

"Jsi těžší, než vypadáš, žluťochu," podotkl Emrin.

"A ty ne tak silný, jak vypadáš, Zlomený nose," opáčil Jiu Jiu.

Emrin se zasmál a otevřel dveře. Jen pomalu procházeli chodbou ke schodišti.

Chvíli poté, co odešli, objevila se za dveřmi do Jiu Jiuova pokoje malá koule jasného světla. Šel z ní dost studený vzduch. Koberec pokryla vrstva jinovatky. Koule se zvětšovala a vytvářela bílou, ledovou mlhu, která vířila a rostla, až sahala od podlahy ke stropu. Z mlhy se ozývalo šustění a pak z ní vystoupili dva obrovští tvorové. Byli bílí jako kost a bez chlupů. Jeden sklonil hlavu a vstoupil do místnosti. Prackami sekl po posteli. Rám se rozbil, jak postel narazila na protější zeď. Druhý rudýma očkama zle prohlížel chodbu. Z mlhy vyklouzla třetí bestie, šupinatý bílý had s protáhlou plochou hlavou. Had otáčel hlavou sem a tam těsně nad kobercem a čtyřmi štěrbinovitými nozdrami větřil ve vzduchu. Pak se začal plazit chodbou ke schodišti.

Druhé dvě šelmy znovu zahalila mlha.

A plula chodbou za hadem.

***

Kuchyně byla asi padesát stop dlouhá a dvacet stop široká, s několika velkými železnými pecemi obloženými kamenem. Na severní stěně byly police, na nichž byly uložené stohy talířů, džbány a hrnky. Bylo zde pět obrovských, překrásně vypracovaných zasklených kredencí, v nichž byly vyskládány sklenice a mísy z broušeného skla. Pod policemi stály příborníky s nádobím na vaření a příbory. Byly tu dvoje hlavní dveře, jedny zasazené do východní zdi, vedoucí ke schodišti a do jižní věže, druhé se otevíraly na široké točité schodiště, které končilo v hlavním plesovém sále.

Nebyla tu žádná okna a přes skryté komíny, které odváděly většinu tepla z pecí, bylo v kuchyni stále nesnesitelné horko, když se tu připravovalo větší množství pokrmů a sloužící běhali sem a tam.

I teď, když byli sluhové v posteli a hořely tu jenom dvě lucerny, horko vytvořené při přípravě večeře přetrvávalo. Keeva došla k příborníku, vzala si nůž, otevřela dveře do spíže a vyndala kulatý, křupavý bochník, kus šunky pečené v medu a máslenku. Vše položila na dlouhý stůl s mramorovou deskou.

"To je nůž na maso," zasmála se Norda. "Copak nic neznáš, selko?"

Keeva na ni jenom vyplázla jazyk a začala neohrabaně krájet krajíce. "Nůž je nůž," prohlásila. "Je ostrý a chleba

nakrájí."

Norda v hrané hrůze vyvrátila oči. "Jsou nože na ryby, na chleba, na maso, porcovací nože, nože na mušle, na ovoce a na sýr. Musíš se je všechny naučit, jestli máš někdy posluhovat u stolů při zemanových hostinách."

Keeva si jí nevšímala, sundala víčko z máslenky a namazala si krajíc.

"Aha ano," řekla Norda, "a jsou taky nože na máslo."

"Takové plýtvání kovem," pošklebovala se Keeva.

Norda se znovu zasmála. "Nože jsou jako muži: Každý slouží k jinému účelu. Někteří jsou skvělí lovci, jiní skvělí milenci."

"Pššt! Ne před chlapcem."

Norda se znovu zasmála. "Ten spí. Takové jsou děti. Nejdřív si chtějí hrát, pak dostanou hlad, a než je přivedeš do kuchyně a připravíš jim něco na zub, už spí a tobě zůstane hromada chleba." Obě ženy chvíli jen stály a dívaly se na světlovlasého hošíka, jenž usnul na lavici s hlavou položenou na ruce. "Je tak miloučký," zašeptala Norda. "Jednou z něj bude velký svůdník. To se pozná. Pod pohledem těch dětsky modrých očí roztaje i to nejtvrdší srdce. Budou se mu svlíkat ze šatů rychleji, než bys řekla ‚nůž'."

"Třeba se mu to nebude líbit," podotkla Keeva. "Třeba se zamiluje do jedné ženy, ožení se a bude mít skvělou rodinu."

"Pravda," souhlasila s ní Norda. "Mohl by být nudný."

"Á, ty jsi nenapravitelná!" Keeva si ukrojila plátek šunky, vložila ho mezi dva krajíce máslem namazaného chleba a pořádně si ukousla.

"To je nechutné!" vykřikla Norda. "A teď máš máslo na bradě."

Keeva si bradu rukou utřela a olízla z ní máslo. "Je moc dobré, aby se vyhodilo," prohlásila a zasmála se tomu, jak Norda předstírá znechucení. "Teď mi ukaž ty úžasné nože."

Plavovlasá žena došla k borovému příborníku, vyndala dvě hrsti nožů s kostěnými střenkami a rozložila je na stůl před Keevou. Byly tu nejrůznější nože, od osmipalcových a nebezpečně ostrých po dvoupalcové s kulatou špičkou. Jeden byl zahnutý jako tulvar a končil dvěma hroty.

"Co je to?" zeptala se Keeva.

"To je na sýr. Nejdřív kus ukrojíš, pak ho otočíš a napíchneš těmi hroty."

"Jsou moc krásné," řekla Keeva prohlížejíc si zdobně vyřezávané kostěné střenky.

Dveře na druhém konci kuchyně se otevřely a Keeva uviděla vstupovat Emrina. Podpíral Jiu Jiu Lienga. Kiatzan byl popelavý vyčerpáním, když však uviděl Nordu, široce se usmál. Emrin tolik potěšený nebyl a hezké rty stiskl do zasmušilé čárky.

"Á, můj den se vylepšuje!" vyhrkl Jiu Jiu. "Dvě krásné ženy - a jídlo!"

Emrin ho pustil a Jiu Jiu se okamžik potácel, rovnováhu udržel jenom díky tomu, že se opřel o meč v pochvě. Emrin zamířil ke stolu, vytáhl svůj tesák a nařezal si několik plátků masa. Norda přiběhla k Jiu Jiuovi a pomohla mu ke stolu.

"Mí dva nejoblíbenější muži," pravila.

"Máš příliš mnoho oblíbenců," štěkl Emrin.

Norda se obrátila na Keevu a mrkla na ni. "Bojoval za mě, víš. Není to rytířské?"

"Já nebojoval za tebe," vyjel Emrin. "Já bojoval kvůli tobě. To je rozdíl."

"A nevypadá snad hezky s těmi válečnými zraněními?" pokračovala Norda. "Ty tmavé, zadumané oči, ten velký, oteklý nos."

"Už toho nech, Nordo!" nakázala jí Keeva. Obešla stůl a vzala Emrina za ruku. "Například já jsem na tebe pyšná."

"A proč?" optala se Norda. "Že praštil nosem Jiu Jiua do pěsti?"

"Ale, drž zobák!" vyštěkla Keeva. "Dneska celý den Jiu Jiua hlídal a dokonce mu pomohl dolů do kuchyně. Chce to pravého muže, aby dokázal odložit hněv kvůli povinnosti."

"Ano, je dobrý muž," řekl Jiu Jiu. "Mám ho rád. Každý ho má rád. Můžeme jíst?"

"Ty se třeseš!" vyhrkla Norda a postavila se za Jiu Jiua. "Neměl jsi vstávat, hlupáčku!"

Druhými dveřmi sem zavál velice studený vzduch. Keeva se k nim rozběhla, zavřela je a zasunula petlici, zatímco Norda došla pro pokrývku, kterou Jiu Jiuovi přehodila přes ramena.

"Neuvědomil jsem si, že se tu tolik ochladí," řekl Emrin. Ale ženy si ho nevšímaly a dál pobíhaly kolem zraněného, připravovaly mu jídlo a sklenici hruškového moštu.

Emrin odešel od stolu. Ze schodiště za druhými dveřmi slyšel nějaké zvuky. Zamířil k nim. Otevřely se ve chvíli, kdy k nim došel. Vstoupil starý Omri a následovali ho dva válečníci a jakýsi mládenec. Omri Emrinovi kývl a pak zavolal na Keevu, aby přinesla něco k jídlu Nialladovi a jeho tělesným strážcům.

Vévodův syn se zastavil u spícího chlapce a usmál se na něj. "Myslím, že jsme ho na pláži pěkně utahali," poznamenal.

Keeva nakrájela tucet silných plátků ze studené šunky, rozdělila je na tři talíře a nabídla nově příchozím, kteří se posadili ke stolu a pustili se do jídla. Mladý šlechtic jí poděkoval a vousáč se zapadlýma hnědýma očima se podíval na Jiu Jiuův meč ležící na stole. Jílec byl černý a nezdobený, stejně jako lakovaná dřevěná pochva.

"Mně teda nepřipadá moc zvláštní," poznamenal a natáhl k němu ruku.

"Nesahej na to," zarazil ho Jiu Jiu.

"Nebo co?" štěkl muž agresivně a dál natahoval ruku.

"Dělej, co říká, Gaspire," nařídil mu mladý šlechtic. "Nakonec je to jeho zbraň."

"Ano, pane," pravil Gaspir a vrhl na Jiu Jiua zlobný pohled. "Stejně jsou to všechno jenom třesky plesky. Prý kouzelný meče!"

Probudil se malý Berik a posadil se. Zamrkal, protáhl se a pak najednou zaječel. Keeva se ohlédla, kam se dívá. Pod dveřmi pronikala bílá mlha. Jiu Jiu ji uviděl a zaklel. Když sáhl po meči a vytáhl ho z pochvy, zaúpěl. Čepel zářila mihotavým modrým světlem. Jiu Jiu se pokusil vstát, upadl však na stůl.

"Co se děje?" křikl Omri s tváří popelavou strachem.

"Démoni... jsou tady," vydechl Jiu Jiu a narovnal se. Obvazem na rameni mu začala prosakovat krev.

Omri couval před mlhou směrem ke dveřím, jimiž před chvílí přišel. Emrin si všiml, že se starý pán neovladatelně třese. "Jen klid, příteli," zašeptal.

"Musím ven," vydechl Omri.

Mlha stoupala a teplota klesala. Gaspir a Naren také vstali od stolu a v rukou drželi meče. Keeva sebrala dlouhý porcovací nůž a potěžkala jej.

"Musíme utéct!" křičel Omri chvějícím se hlasem. Emrin se k němu obrátil. Stařec se otočil a zamířil k druhým dveřím. Emrin ho už chtěl následovat, když si všiml řídké, vířící mlhy pronikající pod prahem. Omri už byl téměř u dveří. Seržant stráže na něj zakřičel: "Ne, Omri! Ta mlha -"

Příliš pozdě. Omri škubl za petlici. Když se dveře otevřely dovnitř, mlha starého muže úplně obklopila. Objevila se mohutná pracka a jednou ranou přerazila kost, až krev vystříkla na jídelní stůl. Druhá rána Omrimu rozbila lebku napadrť.

Emrin se vrhl na dveře, zabouchl je a zavřel petlici ve chvili, kdy Omriho mrtvé tělo dopadlo na podlahu. Ozval se prudký náraz a dveřní panel praskl. Emrin vytáhl meč a couval doprostřed místnosti.

Další náraz se ozval od druhých dveří. Jiu Jiu se zapotácel a upadl. Emrin ho popadl za ruku a zvedl na nohy. Páže Berik přestalo vřískat a krčilo se pod lavicí. Keeva se k němu rozběhla. Natáhla se pro něj, ale on vylezl a rozběhl se k místu, kde čekali ostatní. Mladý Niallad vytáhl dýku a položil ruku chlapci na rameno. "Buď odvážný, Beriku. My tě ochráníme," řekl, ale mluvil ustrašeně a ruce se mu třásly. Páže si dřeplo a zalezlo pod stůl. Norda stála vedle a zakrývala si rukama obličej.

Na kamenné podlaze zavířila ledová mlha. Pravé dveře povolily a mlha se rozlézala po místnosti. Jiu Jiu zvedl meč. Do mlhy udeřil modrý blesk a zapraskalo to. Z ledového oparu se ozvalo zaječení z bolesti.

"Zvedni meč!" nakázal Jiu Jiu Emrinovi. Seržant stráže poslechl a Jiu Jiu se ho dotkl svou čepelí. Z jedné zbraně na druhou okamžitě přeskočil modrý oheň. "Vy taky!" nařídil Jiu Jiu Gaspirovi a Narenovi. Jejich čepele také začaly poblikávat. "Nevydrží to dlouho," řekl jim Jiu Jiu. "Zaútočte hned!"

Váhali jen chvíli, pak Emrin přiskočil k mlze a sekl do ní mečem. Udeřil blesk a mlha ustoupila. Gaspir a Naren se k němu připojili. Z mlhy vyskočil obrovský bílý tvor a vrazil do černovousého Gaspira, kterého srazil na zem. Naren zpanikařil a snažil se uprchnout. Když se tělesný strážce otočil, bestie se rozmáchla. Keeva viděla, jak se Naren prohýbá dozadu. Drápy mu prorazily záda a vyjely z prsou. Umírajícímu vystříkla z úst krev. Přiběhl Emrin a vrazil meč obludě do břicha a nahoru do hrudníku. Zvíře zavylo bolestí a odhodilo Narenovo tělo stranou. Poté se obrátilo na Emrina. Keeva zvedla ruku a hodila porcovací nůž přes místnost. Když se bestie vztyčila nad Emrinem, čepel ji zasáhla do oka a prorazila do mozku. V té chvíli přivrávoral Jiu Jiu Lieng a ťal rádžnijským mečem. Zasekl se hluboko do bílé šíje bez chlupů a prosekl svaly a kost. Obrovský tvor přepadl na bok na stůl a převrátil ho.

Mlha se stáhla, klouzala po podlaze a mizela pod protějšími dveřmi.

Teplota v místnosti začala stoupat. Gaspir se vyškrábal na nohy a zvedl meč. Už nezářil. Jiu Jiuova čepel ještě vydávala slábnoucí modré světlo. Jiu Jiu padl na kolena a jen ztěžka dýchal. Rána na rameni se mu otevřela a krev prosákla obvazem a stékala mu po nahé hrudi.

Došel k němu Emrin. "Vydrž, žluťochu," řekl tiše. "Pomůžu ti na židli."

Jiu Jiuovi nezbývaly síly, a tak se opřel o Emrina. Keeva a Norda pomohly seržantovi zvednout ho a posadit ke stolu.

"Už jsou pryč?" zeptal se Niallad a zadíval se na tmavé schodiště.

"Meč už nezáří," řekla Keeva. "Myslím, že odešli. Ale můžou se vrátit."

Mladý šlechtic se na ni podíval a nucené se usmál. "To byl úžasný hod," podotkl. "Neviděl jsem moc lepších využití pro porcovací nůž."

Keeva neříkala nic. Dívala se na tělo starého Omriho. Byl to laskavý a jemný muž, zasloužil si lepší smrt.

"Co uděláme teď?" zeptal se Gaspir. "Odejdeme, či zůstaneme?"

"Zůstaneme... ještě chvíli," vydechl Jiu Jiu. "Tady se můžeme bránit. Jenom... dva vchody."

"Souhlasím," odvětil Gaspir. "Vlastně mě nenapadá nic, kvůli čemu bych se pustil po některém schodišti."

Ještě nedomluvil, když se sem z dálky donesl strašný výkřik. A další.

"Lidé tam nahoře umírají," vyhrkl Emrin. "Měli bychom jim pomoct!"

"Má práce je hlídat vévodova syna," namítl Gaspir. "Ale jestli chceš jít nahoru po těch schodech, klidně si poslužte." Černobradý tělesný strážce se podíval na téměř bezvládného Jiu Jiua. "I když bez kouzla od jeho meče podle mě nevydržíš ani deset vteřin."

"Musím jít," trval na svém Emrin a zamířil ke dveřím.

"Nechoď!" zavolala na něj Keeva.

"Za tohle mě platí! Jsem seržant stráže."

Keeva obešla stůl. "Poslouchej mě, Emrine. Jsi chrabrý. Všichni jsme to viděli. Ale když je Jiu Jiu tak vážně zraněný, neexistuje způsob, jak bychom je bez tebe dokázali zadržet. Musíš zůstat tady. Šerý vlk ti řekl, abys Jiu Jiua chránil. To shora nedokážeš."

Nahoře se ozval další jekot. Emrin stál a díval se na dveře. "Věř mi," zašeptala Keeva a vzala ho za ruku. Jak se ze zámku ozýval křik, tvářil se Emrin stále zoufaleji. "Nemůžeme jim pomoct," naléhala mladá žena a obrátila se na Gaspira. "Musíme zabarikádovat dveře. Převrhněte ty zadní kredence a přistrčte je ke dveřím. Já s Emrinem zablokujeme tyhle."

"Od služebných holek rozkazy nepřijímám," štěkl Gaspir.
"To nebyl rozkaz," odvětila mu Keeva a zakryla hněv, "a omlouvám se, jestli to tak znělo. Ale ty dveře se musí zavřít a takovou kredencí pohne jen silný muž."
"Udělej, co říká," vložil se do toho Niallad. "Pomůžu ti."
"Měli byste si trochu pospíšit," upozorňovala je Keeva. "Jiu Jiuův meč už zase začíná svítit."

8.Kapitola

CHARDYN, MNICH PRAMENE, BYL VYHLÁŠENÝ svými až sžíravými kázáními. Jeho charismatická osobnost a silný dunivý hlas dokázaly naplnit každý sál a přivést tak k Prameni houf konvertitů. Jako řečník neměl sobě rovna a v každém jiném světě by byl již před mnoha lety povýšen na opata. Nicméně přes jeho ohromné schopnosti mu kariéru pokazila jedna drobná závada, drobná bezvýznamná věc, kterou proti němu používali ti s malými mozky.
Nevěřil v Pramen.
Kdysi, před dvaceti lety, plný mládí a ohně, si vyvolil cestu k mnišství. A - tehdy věřil. Jeho víra, silná víra, vydržela válku a nemoc, chudobu a hlad. A když ochořela jeho matka, vrátil se domů věda, že skrze jeho modlitby ji Pramen uzdraví. Dorazil na rodinné panství, přiběhl k jejímu loži a volal Pramen, aby požehnal Svému sluhovi a dotkl se jeho matky léčivou rukou. Potom nařídil, aby na večer připravili hostinu, na níž všichni vzdají díky za nadcházející zázrak.
Jeho matka zemřela těsně před západem slunce ve strašlivých mukách, kdy vykašlávala krev. Chardyn u ní seděl a díval se do její mrtvé tváře. Pak sešel dolů, kde sloužící prostírali na stoly stříbrné nádobí. V záchvatu vzteku Chardyn stoly převrhl a rozházel talíře a mísy. Sloužící se před jeho hněvem rozprchli.
Chardyn vyběhl do noci a vyřval svůj vztek ke hvězdám.
Zůstal na pohřeb a dokonce v modlitbě vykonal duchovní cestu k hrobu, když tělo jeho matky ukládali vedle těla manžela a dvou dětí, které zemřely mladé. Poté odešel do Nikolanského kláštera, kde byl opatem jeho starý učitel Parali. Starý pán ho na přivítanou objal a políbil na tvář.
"Soucítím s tvou ztrátou, chlapče," řekl.
"Volal jsem Pramen, ale On mne nevyslyšel."
"Občas to neudělá. Nebo, pokud ano, udělá to způsobem, jaký se nám nelíbí. Ale my jsme také Jeho služebníky, ne On našimi."
"Už v Něj nevěřím," přiznal Chardyn.
"Už jsi viděl lidi umírat," připomněl mu Parali. "Viděl jsi umírat nemluvňata. Pomáhal jsi pochovat děti a jejich rodiče. Jak to, že za těch strašných časů byla tvá víra silná?"
"Byla to má matka. Měl ji zachránit."
"Rodíme se, prožijeme krátký čas a pak umíráme," řekl Parali. "Tak to v životě chodí. Tvou matku jsem dobře znal. Byla to skvělá žena, a já věřím, že nyní sídlí v ráji. Buď vděčný za její život a lásku."
"Vděčný?" vybuchl Chardyn. "Já jsem zařídil slavnostní hostinu, abych vzdal díky Prameni za její uzdravení. Vypadal jsem jako pitomec. No, už ze sebe pitomce dělat nenechám. Jestli Pramen existuje, tak ho proklínám a už s ním nechci mít nic společného."
"Opustíš řád?"
"Ano."
"Tak se budu modlit, abys našel mír a radost."
Chardyn strávil rok prací na statku. Byla to únavná dřina za malou odměnu a on zjistil, že mu chybí malý přepych, jejž jako mnich bral za dané: pohodlný život v chrámu, dostatek jídla, čas na tichou meditaci.
Jedné noci, po dni stráveném sekáním a vázáním slámy na krmení v zimě, seděl Chardyn s ostatními nádeníky kolem ohně a poslouchal je, jak rozprávějí. Byli to prostí lidé, a než snědli pečeni, poděkovali Prameni za bohatou úrodu. Rok předtím byla neúroda a oni děkovali Prameni, že přežili. V té chvíli si Chardyn uvědomil, že náboženství je to, čemu falešní hráči říkají "sázka, již nelze prohrát". V časech hojnosti děkuj Prameni, v časech hladu děkuj Prameni. Když někdo přežije mor, je to díky božskému zásahu. Když někdo na mor zemře, odebral se do věčné blaženosti. Chvála Prameni! Víra zřejmě - bez ohledu na její očividnou kosmickou hloupost - přináší štěstí a spokojenost. Proč by se tedy měl Chardyn lopotit na statku, když by mohl přispívat ke štěstí a spokojenosti světa tím, že bude kázat víru? Žít znovu v pěkném domě a nechat se obskakovat zkušenými sluhy by rozhodně velice přispělo k jeho štěstí a spokojenosti.
A tak znovu oblékl modré roucho, vydal se přes Kydor a usadil se v malém chrámu uprostřed Carlis, kde začal kázat. Během několika týdnů se počet jeho věřících ztrojnásobil. O dva roky později přetékaly truhly dary a byl zbudován nový chrám, dvakrát větší než ten starý. Tři roky poté dokonce ani tato působivá budova téměř nestačila pojmout davy, které si přicházely Chardyna poslechnout.
Nekritický obdiv věřících byl v přímém protikladu k názoru, který na něho měly církevní autority. Parali na to dohlédl.
Přesto to Chardyna nijak zvlášť nežralo. Nyní bydlel ve velkém domě s mnoha služebníky. Také se mu podařilo odložit si slušnou sumičku, aby se mohl oddávat své vášni pro dobré jídlo, drahé víno a poddajné ženy.
Věru, byl tak spokojen, jak jen člověk být mohl. Nebo spíš byl až do dnešního rána, když dorazili vévodovi jezdci a vyžádali si jeho přítomnost na výpravě za vymítáním démonů ze starověkých trosek v údolí.
Chardyn neměl s démony žádné zkušenosti a netoužil ani žádné získat. Nicméně by nebylo moudré odmítnout vévodovu žádost, a tak rychle posbíral pár svitků týkajících se vymítání a připojil se k jezdcům.
Když oddíl sjížděl do údolí, bylo zrovna přímo nesnesitelné horko. Vepředu Chardyn viděl vévodu a jeho pobočníky, jedoucí s lordem Arikem a kouzelníkem Eldikarem Manúšanem. Za nimi bylo padesát lučištníků, dvacet těžko-oděných

kopiníků a padesát lehkých jezdců s dlouhými šavlemi.

Když se dostali na rovinu, Chardyn vytáhl ze sedlové brašny první svitek a začal ho pročítat. Snažil se zapamatovat si zaříkávadla. Bylo to příliš složité, a tak svitek odložil. V druhém svitku se vyžadovalo použití svěcené vody a on žádnou neměl, takže i ten strčil zpátky do brašny. Ve třetím se psalo o vkládání rukou, aby se z posedlého člověka trpícího záchvaty odstranil démon. Chardyn odolal touze klít, svitek smotal a hodil ho na zem.

Jel dál a poslouchal, co si povídají muži okolo. Byli nervózní a vyděšení, což začal být taky, když se mezi sebou bavili o povražděných povoznících a útoku na Šerého vlka a jeho kiatzanské společníky.

Dojel k němu jeden z kopiníků. "Jsem rád, že jsi s námi, pane," pravil. "Slyšel jsem tě mluvit. Tobě požehnal Pramen, jsi opravdový svatý muž."

"Děkuji, můj synu," řekl Chardyn.

Kopiník si sňal stříbrnou přilbu a sklonil hlavu. Chardyn se natáhl a položil muži ruku na temeno. "Kéž ti Pramen požehná a uchrání tě od všeho zlého." I ostatní vojáci kolem kazatele si začali sundávat přilby, ale on je zarazil. "No tak, přátelé, počkejte, až dorazíme na místo." Usmál se na ně a snažil se, aby z něj vyzařovaly dobrosrdečnost a sebedůvěra, jež necítil.

Chardyn byl v troskách Kuan Hador poprvé a překvapilo ho, jak velkou plochu zabírají. Vévoda zavedl jezdce hluboko do trosek a sesedl. Vojáci se řídili jeho příkladem. Zabodli kolíky, natáhli provazy a přivázali k nim koně. Pak dostali lučištníci rozkaz zaujmout postavení na kraji tábora. Chardyn došel k místu, kde vévoda hovořil s Arikem, Eldikarem Manúšanem a malým štíhlým kiatzanským válečníkem v dlouhém šedém hábitu.

"Zde došlo k poslednímu útoku," sdělil mu vévoda, sundal si přilbu a prohrábl si husté černé, místy prošedivělé vlasy. "Cítíš tu nějaké zlo?" zeptal se Chardyna.

Kazatel Pramene zavrtěl hlavou. "Připadá mi to jen jako teplý den, můj pane."

"A co ty, kouzelníku? Cítíš něco?"

"Vycítit zlo není moje silná stránka, můj pane," odvětil Eldikar Manúšan a koukl na Chardyna. Kazatel se mu podíval do očí a uviděl v nich pobavení. Skoro výsměch, říkal si. Eldikar Manúšan se otočil na malého kiatzanského válečníka. "Svítí tvá čepel?" zeptal se.

Muž povytáhl meč a pak ho zasunul zpátky do černé pochvy. "Ne. Ještě ne."

"Mohl bys třeba obejít trosky," navrhl kouzelník. "Zjistit, jestli tu někde není něco zlého."

"Ať zatím zůstane někde poblíž," řekl vévoda. "Nevím, jak rychle se ta mlha může objevit, ale vím, že ti tvorové, co z ní vylezli, zabili povozníky během chviličky."

Eldikar Manúšan se uklonil. "Jak si přeješ, Sire."

Ozval se dusot kopyt cválajícího koně. Chardyn se otočil a viděl, jak přes údolí přijíždí Šerý vlk. Zaslechl, jak lord Arik potichu kleje, a všiml si, že Eldikar Manúšan se přestal tvářit pobaveně. Chardynovi se zvedla nálada. Jednou za Šerým vlkem zašel kvůli donaci pro nový chrám a dostal tisíc zlatých dokonce bez podmínky, že má být jeho jméno přidáno za čestný svitek nebo že po něm mají pojmenovat oltář.

"Pramen ti požehná, pane," řekl mu tehdy Chardyn.

"Doufejme, že ne," opáčil Šerý vlk. "Všichni mí přátelé, kterým zatím požehnal, jsou mrtví."

"Ty nejsi věřící, pane?"

"Slunce stejně vyjde, ať už věřím nebo ne."

"Tak proč nám dáváš tisíc zlaťáků?"

"Líbí se mi tvá kázání, kazateli. Jsou živá, nutí k zamyšlení a povzbuzují lidi, aby se navzájem milovali, byli k sobě laskaví a soucitní. Ať už Pramen existuje nebo ne, toto jsou hodnoty, které je třeba pěstovat."

"To je pravda, pane. Tak proč nedat dva tisíce?"

Šerý vlk se usmál. "Proč ne pět set?"

Na to se Chardyn zasmál. "Tisíc postačí, pane. Jen jsem žertoval."

Šerý vlk sesedl, spoutal koně a pak zamířil ke skupince. Chardyn si všiml, že se pohybuje s klidným půvabem, prozrazujícím sebedůvěru a moc. Na sobě měl tmavý kroužkový chránič ramenou přes černou koženou košili, kamaše a vysoké boty. U pasu mu visely dva krátké meče a přes rameno měl pověšenou malou dvojitou kuši. Neměl na sobě jediný kousek leskléhо kovu, dokonce i kroužková zbroj byla začerněná. Ačkoliv si Chardyn vyvolil mnišský život, vyrostl v rodině vojáka. Žádný voják, kterého kdy poznal, by nezaplatil příplatek, aby mu zbroj zmatnili. Většina chtěla být vidět, zářit v bitvě. Oděv Šerého vlka měl zcela opačný účinek. Chardyn mrkl na ocelově šedého valacha. Třmeny a udidlo, dokonce i přezky na sedlových brašnách, byly matné. Zajímavé, pomyslel si.

Šerý vlk kývl Chardynovi a zdvořile se uklonil vévodovi.

"Tvou společnost jsem si nevyžádal," řekl vévoda, "ale děkuji ti, že ses obtěžoval k nám připojit."

Pokud si Šerý vlk všiml mírné výtky, nedal to nijak najevo. Podíval se na řadu lučištníků. "Jestli se mlha objeví, spolkne je," poznamenal. "Budou muset být blíž u sebe. Taky by měli vědět, že jakmile zahlédnou černé psy, musí střílet rychle. V jejich kousnutí je strašný jed."

"Mí muži jsou moc dobře vycvičení," prohlásil lord Arik. "Dokážou se o sebe postarat."

Šerý vlk pokrčil rameny. "Jak myslíš." Poklepal kiatzanskému válečníkovi na ruku a odvedl ho dál do trosek, kde se posadili k důvěrnému rozhovoru.

"Je to nafoukanec," štěkl Arik.

"Má být na co nafoukaný," podotkl Chardyn.

"Co má tohle znamenat?" chtěl vědět Arik.

"Přesně to, co jsem řekl, můj pane. Je to mocný muž, a nejen kvůli svému majetku. Můžeš to vidět v každém jeho pohybu a gestu. On je - jak by řekl můj otec - muž nebezpečného popela."

Vévoda se zasmál. "Už je to dávno, co jsem slyšel toto rčení. Ale jsem ochoten souhlasit."

"Já je nikdy neslyšel, Sire," vrčel Arik. "Připadá mi nesmyslné."

"Pochází z jednoho starého příběhu," vysvětloval vévoda. "Žil byl jeden zbojník, Karinal Bezan se jmenoval, nebezpečný muž, který zabil spoustu lidí, většinou v boji muže proti muži. Zatkli ho a odsoudili k upálení u kůlu. Když popravčí přistoupil, aby zapálil klestí, Karinalovi se podařilo uvolnit si jednu ruku. Popadl kata a vtáhl ho do plamenů. Zemřeli společně a nad hukot plamenů se nesl křik popravčího a Karinalův smích. Nějakou dobu se pak rčení ‚Můžeš ho spálit, ale jeho popel obcházej širokým obloukem,' používalo k označení jistého druhu lidí. Náš přítel je právě takový. Když na to tak myslím, radím ti, abys muže povolal blíž k táboru a sdělil jim jeho varování ohledně černých psů."

"Ano, Sire," procedil Arik mezi zuby a snažil se ovládnout hněv.

Vévoda vstal a protáhl se. "A ty, pane," řekl Chardynovi, "bys měl zajít za muži a poskytnout jim požehnání Pramene. Jsou docela nervózní, a to posílí jejich odhodlání."

A kdo posílí moje? pomyslel si Chardyn.

***

Kisumu tiše poslouchal, když mu Tulák vyprávěl o svém rozhovoru s kněžkou. Nakonec poklepal na černý jílec svého meče. "To není důkaz, že je nepřítel. Kdyby byl, zabil bych ho."

"Ustarté tvrdila, že ho nelze zabít."

"Ty tomu věříš?"

Tulák pokrčil rameny. "Přijde mi zatěžko uvěřit, že by dokázal přežít šipku do srdce, ale on je kouzelník, a kouzlům já nerozumím."

Kisumu se podíval na lučištníky, kteří se přeskupovali na jiné pozice. "Jestli ta mlha přijde, spousta jich tady zemře," poznamenal tiše. Tulák kývl a díval se, jak kazatel Chardyn prochází mezi muži a rozdává požehnání. "Myslíš, že nás chce Eldikar Manúšan všechny zabít?"

"Nevím, co má v plánu," připustil Tulák. "Ale Ustarté říkala, že hledá spojence, tak snad ne."

Kisumu chvíli jen seděl mlčky, pak se podíval do Tulákových tmavých očí. "Proč jsi tady, Šerý vlku?" zeptal se.

"Někde být musím."

"To je pravda."

"A co ty, rádžní! Proč chceš ty bojovat s démony?"

"Já již nechci bojovat s nikým," odvětil Kisumu. "Když jsem byl mladý, chtěl jsem být velkým šermířem. Toužil jsem po slávě a bohatství." Pousmál se. "Byl jsem jako Jiu Jiu. Chtěl jsem, aby se mi lidi klaněli, když mě potkají."

"Teď už ale ne?"

"Takové jsou nápady mládí. Pýcha je všechno. Je třeba bojovat o postavení. Celé je to prázdné a bezvýznamné. Pomíjivé. Jako list na dubu. ‚Podívej se na mě, jsem ten nejzelenější list, největší list, nejhezčí list. Žádný z ostatních listů není tak velkolepý.' Ale přiblíží se podzim a zima se vysměje všem listům, velkým a zeleným i malým a zakrnělým."

"To chápu," řekl Tulák, "ale je to také námitka proti čekání na boj s démony tady. Jaký rozdíl bude znamenat, jestli budeme bojovat nebo jestli utečeme, jestli zvítězíme, či prohrajeme?"

"Sláva je prchavá," pravil Kisumu, "ale láska a nenávist jsou věčné. Jsem možná jenom malý lísteček ve větru dějin, ale zlu se postavím všude tam, kde ho najdu, bez ohledu na cenu. Démon, kterého zabiju, se nevrhne na domov nějakého sedláka a nepovraždí jeho rodinu. Bandita, který padne mým mečem, už nikdy nikoho neznásilní, nezabije ani neoloupí. Pokud má smrt uchrání jedinou duši před bolestí a trýzní, je to cena, kterou stojí za to zaplatit."

Chardyn přelezl kameny a došel k nim. "Chcete požehnat?" zeptal se. Tulák odmítavě zavrtěl hlavou, ale Kisumu vstal a uklonil se. Chardyn mu položil ruku na hlavu. "Kéž tě Pramen zachová a uchrání tě od všeho zlého," zašeptal. Kisumu mu poděkoval a znovu se posadil. "Smím se připojit?" otázal se Chardyn. Tulák mu pokynul, ať se posadí. "Myslíte, že ti démoni přijdou?" vyzvídal kazatel.

"Pokud ano, máš připravená kouzla?" zeptal se ho Tulák.

Chardyn se předklonil. "Ne," přiznal s trpkým úsměvem. "Mé znalosti o démonech a vymítání jsou, řekněme, silně omezené."

"Obdivuji tvou upřímnost," podotkl Tulák. "Nicméně, pokud s nimi nemůžeš bojovat, měl bys odjet. Pokud přijdou, tohle nebude vhodné místo pro neozbrojeného muže."

"Nemůžu odejít," odvětil Chardyn, "i když bych se velice rád řídil tvou radou. Má přítomnost pomáhá mužům." Usmál se, ale Tulák v jeho očích viděl strach. "A možná - jestli ti démoni přijdou - mohl bych po nich hodit svým kázáním."

"Jestli mlha přijde, drž se blízko nás, kazateli," poradil mu Tulák.

"Tak touhle radou se rozhodně řídit budu."

Chvíli seděli mlčky, pak k nim zamířil Eldikar Manúšan a zastavil se před Tulákem. "Neprojdeme se?" zeptal se.

"Inu, proč ne?" opáčil Tulák a plavně vstal. Kouzelník procházel mezi pobořenými zdmi, dokud nebyli kousek od ostatních.

"Myslím, že jsi mě špatně pochopil," začal Eldikar Manúšan. "Nejsem zlý, ani ti nechci ublížit."

"Jsem rád, že mi to říkáš," odtušil Tulák. "Aspoň jsi mě ušetřil bezesných nocí plných starostí."

Eldikar Manúšan se od srdce zasmál. "Líbíš se mi, Šerý vlku. Opravdu. A není nutné, abychom byli nepřátelé. Můžu ti splnit tvá nejtajnější přání. Je to v mé moci."

"Myslím, že ne," odmítl ho Tulák. "Já nechci být znovu mladý."

Kouzelníka to na okamžik zmátlo. "Normálně bych tomu těžko uvěřil," prohlásil nakonec. "I když ne v tomto případě. To jsi v životě tak nešťastný, že toužíš uvidět jeho konec?"

"Proč chceš být mým přítelem?" opáčil Tulák.

"Podívej se kolem sebe," vybídl jej Eldikar a ukázal na vojáky. "Vyděšení muži, malí a poddajní. Svět tvoří právě takoví lidé. Žijí, aby byli podrobeni a ovládáni. Podívej se, jak se krčí za starověkými kameny a modlí se, aby jejich bezvýznamné životy mohly pokračovat i zítra. Kdyby byli zvířaty, byli by ovcemi. Na druhou stranu ty jsi šelma, vyšší bytost."

"Jako ty?" zeptal se ho Tulák.

"Odjakživa jsem nesnášel falešnou skromnost, takže ano, jako já. Jsi bohatý, a tudíž v tomto světě mocný. Mohl bys být pro Kuan Hador užitečný."

Tulák se tiše zasmál a rozhlédl se po rozlámaných kamenech. " Tohle, " pravil,, je Kuan Hador."

"Tady byla zničená," namítl Eldikar Manúšan. "Tohle je jen jedna skutečnost. Kuan Hador je věčná. A bude žít dál. Tento svět kdysi patřil nám. A zase bude. Až se to stane, bylo by pro tebe lepší, kdybys byl naším přítelem, Dakeyrasi."

"Jestli se to stane," podotkl Tulák.

"Stane se to. Bude to krvavé a mnoho lidí zemře. Ale stane se to."

"Myslím, že teď přišla chvíle, kdy mi řekneš, co se stane, když se rozhodnu nebýt vaším přítelem," poznamenal Tulák.

Eldikar Manúšan zavrtěl hlavou. "Ty ode mě nepotřebuješ slyšet hrozby, Šerý vlku. Jak jsem říkal, jsi šelma. Jsi taky vysoce inteligentní. Jenom po tobě chci, abys zvážil mou nabídku na přátelství."

Nato sepjal ruce za zády a odkráčel k vévodovi a jeho důstojníkům.

***

Odpoledne bylo horko a dusno, slunce zakrývaly těžké bouřkové mraky. Elfons, vévoda kydorský, se snažil vypadat uvolněně. O kousek dál na západ ležel na zemi Šerý vlk a zřejmě spal. Malý kiatzanský šermíř seděl opodál se zkříženýma nohama a zavřenýma očima. Kazatel Chardyn neúnavně přecházel sem a tam a občas se zastavil a vyhlédl přes zeď.

Muži vypadali trochu klidnější, ačkoliv Elfons věděl, že jsou přinejlepším rozrušení. Stejně jako on, ani oni doposud nikdy nebojovali s démony.

"Zmůžou naše meče něco proti démonům?" zeptal se Eldikara Manúšana.

Kouzelník rozhodil rukama. "Kůže démona je prý jako vydělaná tvrzená kůže, můj pane. Ale taky existuje mnoho druhů démonů."

"Myslíš, že přijdou?"

"Pokud ano, tak až po setmění," odpověděl Eldikar Manúšan.

Vévoda se zvedl a přiblížil se ke kazateli Chardynovi, který přecházel sem a tam. Pomyslel si, že kazatel vypadá vyděšeně, což nebylo zrovna povzbudivé. Duchovní by měli být vždycky vyrovnaní. "Slyšel jsem, že jsi naplnil nový chrám věřícími," poznamenal vévoda. "Budu muset přijít na tvé kázání."

"Jsi velmi laskav, můj pane. Ale ano, víra v Carlis stále sílí."

"Náboženství je dobrá věc," poznamenal vévoda. "Udržuje chudinu spokojenou."

Chardyn se usmál. "Podle tebe je to jeho jediný účel?"

Vévoda jen pokrčil rameny. "Kdo ví? Já sám nikdy žádný zázrak neviděl a Pramen ke mně taky nepromluvil. Ale já jsem hlavně voják. Věřím spíš tomu, co vidím a čeho se můžu dotknout. Na víru nemám moc času."

"Copak ty ses nikdy nemodlil?"

Vévoda se uchechtl. "Jednou mě obklopili žarnští kočovníci a zlomil se mi meč. Tenkrát jsem modlitbu odříkal, to ti povím."

"Očividně se ti splnila, když tu stojíš."

"Skočil jsem po nich a prvnímu vrazil zlomenou čepel do hrdla. Než se přiblížili ostatní, mí muži se znovu seskupili a rozprášili je. Tak mi pověz o své víře. Odkud pramení?"

Chardyn odvrátil zrak. "Pravdu o Prameni jsem si uvědomil před mnoha lety," vykládal tiše. "Nic, co jsem od té doby zjistil, nezměnilo můj názor."

"Musí být příjemné mít v takovýchto časech víru," poznamenal vévoda. Podíval se dolů a viděl, že Šerý vlk se už probudil. "Jen starý voják by dokázal před bitvou usnout," prohodil s úsměvem.

Šerý vlk se zvedl. "Jestli přijdou, nebude to dlouhá bitva."

Vévoda kývl. "Myslíš led? Viděl jsem v lese mrtvé ptáky. Zmrzli. Doufám, že naši lučištníci jich hodně složí, než se dostanou k nám. Pak, bude-li při nás stát Pramen," dodal a koukl po Chardynovi,, je můžeme vyřídit meči."

"Mít plán je vždycky dobré," utrousil Šerý vlk.

"Ty nesouhlasíš?"

Šerý vlk pokrčil rameny. "Stopy, které jsem viděl, patřily tvorům mnohem větším než medvěd. Zapomeň na démony, můj pane. Kdyby do tábora vtrhlo dvacet medvědů, kolik by jich dostali tví lučištníci? A kolik by jich zabili tví šermíři?"

"Chápu, kam tím míříš, pane, musíš však pochopit i mě: Jsem pánem této země. Je mou povinností chránit občany. Nemám jinou možnost než se tomuto zlu postavit a doufat, že síla a odvaha zvítězí."

Šerý vlk se obrátil ke štítům na západě. "To brzy zjistíme," podotkl, neboť slunce začalo klesat za vrcholky hor.

***

Když se na údolí snesla tma, zableskla se za zpola rozbitým kamenným sloupem malá jiskřička. Kolem ní za vířil prach a světýlko vysávalo ze vzduchu vlhkost. Pomalu získávalo tvar, jak se s vykřísnutým ohněm spojovaly molekuly hlíny, vzduchu a vody. Začala se zhmotňovat postava, vysoká a hubená, nahá pod novým měsícem. Na zprvu skvrnité kůži se objevily šedivé šupiny. Z trupu vyrostly paže a celou postavu zahalilo rozevláté roucho s kapucí. Ústa beze rtů se otevřela a vpustila vzduch do nových plic.

Niarhazz si uvědomil teplý vzduch kolem sebe, měkkou prsť pod nohama a hedvábnou látku na nahé šedé kůži na

ramenou. Mžurka na očích se otevřela a Niarhazz zamrkal. Chvíli se nemohl hýbat, jen cítil úžasnou radost hmotné existence, až se mu z toho roztřásly údy.

Když si konečně věřil natolik, aby se pohnul, natáhl nohy, došel ke kamennému sloupu a vyhlédl za něj. Asi o třicet kroků dál na východ uviděl lidi. Zvedl hlavu a zavětřil. Z pachu těl se mu stáhl žaludek, avšak opojná vůně strachu těch bledých, růžových tvorů v něm vzbudila touhu. Pudově otevřel ústa a odhalil špičaté tesáky. Zaplavily jej vzpomínky na slavnou minulost, třesoucí se samice vylučující voňavku hrůzy, z níž se mu až točila hlava, a měkké kosti mláďat, poskytující slaďoučký morek.

Niarhazz potlačil hlad a zase se opřel o kámen.

Kdysi býval bohem, kráčel po zemi a krmil se, kde se mu zlíbilo. Nyní byl sluhou, jenž se dostal k potravě, jen když mu to jeho pánové dovolili. A dokud ovládali průchody, zůstane otrokem jejich ctižádosti.

Přesto, jídlo bylo jídlo...

Niarhazz si natáhl na hlavu kapuci tmy a jako závoj si ji přetáhl přes obličej. Potom došel na druhou stranu sloupu a vyhledal válečníka s jasným mečem smrti. Seděl na kameni s tou ohavnou zbraní v rukou. Vedle něj stál další člověk, vysoký a celý v černém. Niarhazz si ho prohlédl. Tenhle byl taky nebezpečný. Cítil to, třebaže necítil, že by z něj vyzařovalo nějaké kouzlo.

Nic neriskuj, říkal si. V duchovní formě byl Niarhazz nesmrtelný, ale v těle mohl zemřít jako kterýkoliv z těchto primitivních tvorů.

Drž se dál od toho meče, opakoval si. Nedovol jim, aby tě zahlédli.

Přikrčil se a natáhl ruku. Z prstů mu vyletělo sedm jisker a začaly ve stínu pod sloupem tančit a vířit, až vytvořily obrovské kralotí psy, jimž z tlam odkapával jed.

Niarhazz si pohrával s nápadem poslat je na šermíře, ale již viděl, jak ten člověk včera v noci zničil několik jeho krasavců. Ne, jeho můžou roztrhat ledovi obři. Jeho kralothové obětují život, aby zabili lidi nesoucí zbraně smrti na dálku. Pokynul psům a ti se hned vytratili. Drželi se ve stínech a potichu se přikrádali k lučištníkům.

***

Meč začal Kisumuovi v klíně zářit. Rádžní vylezl na zídku a zvedl meč nad hlavu. "Nepřítel je nablízku!" křikl.

Muži začali vyskakovat na nohy, vojáci tasili meče a zvedali štíty, lučištníci nasazovali šípy na tětivy. Chardyn se rozhlížel po zešeřelých troskách. "Tam!" zařval a ukázal na západ.

První z obřích černých hafanů zaútočil na lučištníky. Ti po něm stříleli, ale většina minula. Jeden ho trefil vysoko na hřbetě a šíp se neškodně odrazil, aniž by ho aspoň škrábl.

"Na krk nebo hlavu!" zavolal Tulák. V dohledu se objevilo dalších šest psů a rychle se blížili. První se dostal k pobořené zdi, za níž se lučištníci krčili. Skočil. Jedním skokem překážku překonal a zahryzl se do hlavy jednoho ze střelců. Z křupání kostí se Chardynovi udělalo zle.

Jakmile se kralothové dostali mezi lučištníky, zavládla vřava.

"Zabij ty psy," nařídil Kisumuovi Tulák. "Já najdu psáře."

Kisumu se rozběhl k troskám a meč mu v ruce žhnul. Šerý vlk zmizel ve stínech.

Chardyn zůstal sám.

A v dálce viděl stěnu mlhy postupující údolím.

***

Z pachu krve ve vzduchu se Niarhazz roztřásl hlady. Teď není čas se krmit, říkal si. Později, až ledoví obři dokončí zabíjení, ačkoliv doufal, že z mlhy dokáže vytáhnout aspoň jednu oběť živou, než tělo zmrzne. Maso by mělo do krku klouzat, mělo by být šťavnaté a chutné, ne se při kousnutí rozlámat na ledové kousky.

Niarhazz tiše obešel rozbitý sloup a odvážil se vyhlédnout. Malý válečník se zářícím mečem byl v té chvíli mezi lučištníky, ale v pohybu mu bránili muži, kteří zpanikařili a snažili se utéci. Přesto zabil dva psy, mor na něj! To vyrovnávalo, že na zemi leželo přes tucet lučištníků, většinou mrtvých, ačkoliv dva ještě ječeli. Ten zvuk byl dokonalý!

Byl skoro tak dobrý jako krmení. Niarhazz odrušil čiré emoce, různé stupně hrůzy od strachu, při němž se stahuje žaludek, po paniku, při které povolují svěrače. Náhle šokované zamrkal. Uprostřed všeho toho strachu byl jeden pocit trochu jiný. Silný, ano, ale ne sladký pro smysly... Věděl, že už ho cítil dříve, před tisíci lety, když naposledy kráčel po této ztemnělé krajině. Niarhazz se na ten pocit soustředil a oddělil jej od ostatních, proudících z místa zabíjení.

Pak mu to došlo.

Byl to vztek. Ale ne ten vroucí, marnotratný vztek bojujících lidí. Ne, tenhle byl chladný, ovládaný - a blízko!

Niarhazz se nehýbal.

Někde blízko byl člověk. A to velmi blízko! Usoudil, že to bude ten vysoký muž, jehož viděl stát se šermířem. Niarhazze se zmocnil strach. Nebyl to úplně nepříjemný pocit, neboť si díky němu lépe uvědomoval radosti tělesné reality. Velmi, převelmi pomalu otočil hlavu.

Ten muž byl asi dvacet kroků napravo. Prohlížel stíny a díval se pryč od Niarhazze.

Bylo tomu tak dávno, co Niarhazz v puse cítil živé maso a do hrdla mu stékala teplá krev.

Noční plášť si držel u těla, natáhl ze své síly a pak zvedl nohy ze země a tiše se vznášel ve stínech. Muž udělal několik kroků k zubaté zdi, pak se znovu obrátil. Teď stál zády k Niarhazzovi.

Pe-šan se vydal k němu, pazoury natažené, drápy vytasené.

"Je čas zemřít," poznamenal muž tiše.

Niarhazz měl jen stěží čas si ta slova uvědomit, když se muž otočil na patě s nataženou pravou rukou. Z malé zbraně v jeho dlani vyletělo cosi tmavého.

Nebyl čas uprchnout z vězení těla, nebyl čas vykřiknout, postěžovat si na krutou nespravedlnost takového osudu.

Šipka mu pronikla lebkou přímo do mozku...

***

Tělo okamžitě zmizelo a černý plášť se chvíli vznášel ve větru, zdánlivě lehounký jako pírko. Tulák natáhl ruku a sebral ho.

V troskách se zbývající kralothové náhle vzňali plamenem, jejich těla se zmenšovala, až z nich zbyly jen jiskry tančící nad kameny. Chvilku blikaly a vzápětí zmizely docela.

Tulák měl pocit, že plášť v jeho ruce nic neváží. Pod prsty se mu vlnil jako voda. Ještě podivnější byl zvláštní pocit, když si ho chtěl prohlédnout. Zrak mu klouzal pryč, zaostřoval se na kameny či na zápěstí, ale na samotnou látku nikdy.

"Mlha přichází!" vykřikl Chardyn.

Tulák se ohlédl k západu a viděl, jak se k nim valí bílá stěna. Rychle smotal plášť a strčil si ho za opasek, než odklusal zpátky, kde se shlukli vyděšení vojáci.

"Lučištníci, zůstat stát!" zařval vévoda, tasil obouruční meč a připojil se ke svým mužům.

Od skupiny se odpoutal Eldikar Manúšan a vylezl na vyčnívající skálu. Zvedl pravici a držel ji dlaní k mlze. Pak začal zvučným hlasem prozpěvovat. Mlha zpomalila. Kisumu se postavil vedle Tuláka a napřáhl zářící meč. Tulák se na něj podíval. Malý šermíř byl naprosto klidný. K oběma mužům se připojil kazatel Chardyn.

"Neměl by ses modlit?" zeptal se ho Tulák.

Chardyn se nuceně usmál. "Dnešek mi nějak nepřipadá jako den pro přetvářku," utrousil.

Jakmile se mlha přiblížila, teplota začala klesat. Eldikar Manúšan dál prozpěvoval a z hlasu mu zněla sebedůvěra a veliká síla. Lord Arik také tasil meč a nyní stál vedle vévody a jeho šermířů. Přeživší lučištníci nasadili šípy na tětivy a napjatě čekali.

Mlha se těsně před kouzelníkem zastavila, ale po stranách proplouvala dál. Magik dál prozpěvoval. Potom sebou najednou škubl a málem na kameni ztratil rovnováhu. Zpěv ustal. Mlha se okamžitě převalila i přes něho. V té chvíli si Tulák všiml, jak se na něj vrhá mohutná postava, napřahuje se a drápy vráží Eldikaru Manúšanovi do prsou. Těsně předtím, než se mlha kolem obou uzavřela, Tulák viděl, jak tvor kouzelníkovi utrhl paži od těla.

"Tolik pro magii," prohodil.

K mlze přiskočil Kisumu. Dotkl se jí zářícím mečem a vyšlehl modrý blesk. Nad rádžním se náhle vztyčila obrovská bílá postava. Tulák jí poslal šipku do oka. Mohutná hlava se zvrátila dozadu. Kisumu bestii sekl do prsou, otočil se na patě a rubovým sekem ji ťal do krku, když padala.

Na kamenech se tvořil led a mlha se hnala neustále dál. Tulák s Chardynem se přesunuli za Kisumua. Všude kolem nich se ozýval lidský křik a praskání kostí, jak kydorské vojáky obalil led.

Ze země u Tulákových nohou se zvedl bílý had. Tulák po něm sekl mečem, ale téměř ani neprorazil kůži na ploché hlavě. Kisumu mu proťal krk. Při tom se jeho čepel odrazila od Tulákovy zbraně. Po druhé čepeli se okamžitě rozběhl modrý oheň a mlha ustoupila. Tulák na zářící zbraň jenom chvíli ohromeně zíral. "To kouzlo je možné přenést," řekl. "Teď máme naději!" Podíval se na Kisumua. "Musíme k vévodovi!"

Kisumu okamžitě pochopil a oba muži, s kazatelem v závěsu, zaútočili na mlhu směrem ke zvukům bitvy. Kisumu zabil dalšího obrovského tvora a potom přelezl nízkou kamennou zídku. Vévoda a několik těžce obrněných šermířů udatně bojovali. Kisumu přiskočil a dotkl se čepele vévodova meče. Ten okamžitě jasně zazářil. Mlha trochu couvla a kiatzanský válečník přecházel od jednoho muže k druhému a nabíjel jejich zbraně modrým kouzlem.

Z mlhy se opět slabě ozval hlas Eldikara Manúšana, znovu prozpěvoval. Jeho hlas zněl stále hlasitěji. Mlha začala ustupovat, couvala od přeživších, a bylo jí stále méně, až byla velká jen jako větší oblázek.

Z trosek přišel Eldikar Manúšan a pořád zpíval. Natáhl pravou ruku a mlžná kulička se mu na ni snesla. Vyhodil ji do vzduchu. Zahřmělo a ostře se zablesklo.

A mlha byla pryč.

Tulák vrátil meč do pochvy a pozorně se na kouzelníka podíval. Žádné těžké zranění na něm nebylo vidět, i když pravý rukáv měl utržený a tuniku rozervanou. Na poničených šatech nebyla ani kapka krve.

Vévoda si sundal z hlavy ledem pokrytou přílbu a pustil ji na zem. "Dobrá práce, magiku," pravil. "I když jsem myslel, že tě zabili."

"Jenom srazili na zem, můj pane."

"Jsou zničeni?"

"Sem se už nevrátí. Zavřel jsem portál."

"Jsem ti zavázán, Eldikare," řekl vévoda a poplácal ho po rameni. Pak se podíval na těla na zemi. Bylo zabito třicet mužů a dalších dvanáct jich bylo zraněno. "Hrome, to ale bylo těsné," prohlásil. Jeho zářící meč začal blednout, až se v měsíčním světle leskla jenom obyčejná ocel. "Děkuji ti, Kiatzane," obrátil se na Kisumua, "i když by bylo lepší dozvědět se o tom triku trochu dřív."

"Já to sám nevěděl," pověděl mu Kisumu.

Vévoda se otočil, prošel mezi raněnými a organizoval pomoc.

Tulák přistoupil k Eldikaru Manúšanovi. "Chvíli jsem si myslel, že tě zabili," podotkl.

"Ano, vypadalo to tak."

"Myslel jsem, že ti ten tvor utrhl paži, ale vidím, že to byl jenom rukáv."

"Měl jsem štěstí," řekl Eldikar. "Stejně jako ty. Zabil jsi pe-šana. To není nic jednoduchého, Šerý vlku. Jak se ti to podařilo?"

Tulák se chladně usmál. "Jednou ti to možná ukážu," přislíbil.

Eldikar Manúšan se uchechtl. "Doufejme, že ne," pravil. Úsměv zmizel. "Snad bychom si mohli promluvit později." Se zdvořilou úklonou odešel a začal Chardynovi pomáhat se zraněnými.

Tulák chvíli jen stál. Teplota již opět stoupala, ale na zemi ještě ležel led. Tulák se zachvěl a zamířil k místu, kde stál

Kisumu. Malý Kiatzan vrátil meč do pochvy. "Věříš, že odešli nadobro?" zeptal se.

Tulák pokrčil rameny. "Buď odešli, nebo neodešli."

"Viděl jsi kouzelníka spadnout?"

"Ano."

"Skoro ho roztrhli vejpůl."

"Já vím."

"Takže kněžka měla pravdu. Nelze ho zabít."

"Vypadá to tak," souhlasil Tulák. Náhle ho zmohla únava, takže se posadil na zídku. Připojil se k nim lord Arik, nyní beze zbroje. Podal Tulákovi čutoru s vodou. Ten přijal, zhluboka se napil a podal ji Kisumuovi, jenž odmítl.

"Jaktěživo jsem nic podobného neviděl," prohlásil Arik. "Myslel jsem, že jsme úplně vyřízení. Bez toho tvého meče bychom byli. Děkuji ti, rádžní." Kisumu se uklonil. Opodál vykřikl kterýsi z mužů bolestí, ale zvuk náhle jako by uťal. Arik se ohlédl. "Cena za vítězství však byla vysoká," poznamenal.

"To obvykle bývá," souhlasil Tulák a vstal. "Jedu domů. Pošlu pro raněné vozy. Ti, které poranili psi, budou potřebovat rychlou pomoc. Každý, kdo je schopný jízdy, by měl odjet taky. Zařídím, aby na ně byl Mendyr Syn připravený." S tím prošel k místu, kde byli uvázaní koně. Kisumu jej následoval a oba odjeli z trosek.

***

Měsíc zastřely mraky, když se dva jezdci přiblížili ke svahu a opatrně, mlčky začali stoupat. Než se dostali nahoru, měsíc opět vyšel, oni však dál jeli beze slova. Tulák byl ztracen v myšlenkách. Jestli ty démony povolal Eldikar Manúšan, proč je tedy porazil? Něco tu nesedělo, a Tuláka žralo, že na to nedokáže ukázat prstem. Znovu si přehrával, co se stalo: Eldikar stojí na skále, jeho hlas duní, plný sebedůvěry, mlha zpomaluje a dokonce začíná ustupovat. Pak se Eldikar zadrhl, jeho sebedůvěra zmizela, kouzla se vytrácela. Do těla se mu zaryly drápy. Vévodu zachránilo jen to, jak náhodou objevili skutečnou sílu Kisumuovy čepele.

O dvě hodiny později, když už vyjeli z lesa na dlouhou stezku vedoucí nahoru do paláce, Tulák stále ještě nedošel k žádnému závěru. Brzy mělo svítat, a on viděl, jak se před dvoukřídlými vraty hemží asi stovka lidí. Hořelo mnoho pochodní a luceren a jeho stráže, pod vedením Emrina, stály mezi zámkem a davem. Mnozí z vojáků měli tasené meče.

Když se jezdci přiblížili, Emrin odběhl od skupiny. "Co se děje?" chtěl vědět Tulák.

"Zámek napadli démoni, pane," hlásil Emrin. "Dva muži jsou mrtví, ale devatenáct dalších schází, včetně ranhojiče, té cizí kněžky a jejích stoupenců a tvého přítele Matze Čeje. Démoni se na nás vrhli v kuchyni, zabili Omriho a jednoho z vévodových tělesných strážců - myslím, že se jmenoval Naren."

"A vévodův syn?" vyptával se Tulák.

"Nic mu není, pane. Jednoho démona jsme zabili - já a Jiu Jiu. Pak se mlha stáhla do paláce. Ještě chvíli jsme zůstali v kuchyni. Slyšeli jsme křik." Emrin se zhluboka nadechl a odvrátil zrak. "Nešel jsem se podívat." Znovu se podíval na Tuláka a čekal na výtku.

"Kdy jste opustili kuchyni?"

"Asi před hodinou. Jiu Jiuův meč přestal zářit, tak jsme vyšli po schodech do plesového sálu. Nic jsme neviděli, akorát na stěnách na chodbě byl led. Pak jsme vyšli ven. Většina sloužících a hostí uprchla. Další jsou dole na pláži - asi čtyřicet."

"Ty jsi tam šel přes zámek?" zeptal se Tulák.

"Ano, pane."

"To chtělo odvahu, Emrine. Viděl jsi cestou nějaké stopy po mlze?"

"Ne, pane. Ale nezastavoval jsem se, abych to prozkoumal. Proběhl jsem plesovým sálem na terasu. A nezastavil jsem se, dokud jsem nebyl na pláži."

"Kolik Matze Čejových sluhů je pryč?"

"Deset, pane, podle kapitána jeho stráže."

"Sežeň ho."

Emrin se uklonil a odešel zpět. Tulák viděl, že pod stromy sedí Keeva. Malé páže spalo a světlou hlavu jí opíralo o rameno.

Vzápětí již Emrin přiváděl kiatzanského kapitána. Muž se hluboko poklonil Tulákovi i Kisumuovi.

"Pověz mi o tom útoku," vyzval jej Tulák.

Muž se podíval na Kisumua a začal ze sebe chrlit kiatzanštinu. Rádžní se obrátil k Tulákovi. "Kapitán lituje, že jazyk Kydoru neovládá natolik, aby mohl dostatečně popsat, co se událo. Ptá se, zda mi dovolíš překládat."

"Může mi to povědět vaším jazykem," odpověděl Tulák výbornou kiatzanštinou. Nyní se kapitán poklonil ještě hlouběji.

"Jsem Liou, vznešený pane. Je mi ctí být kapitánem Matze Čejových oddílů. Je také mou velkou hanbou, že jsem se k pánovi nedostal ve chvíli nebezpečí. Spal jsem, vznešený pane, když mě probudil křik. Vstal jsem, oblékl se a otevřel dveře, abych vyhledal zdroj toho poprasku. Zprvu jsem nic neviděl, ale okamžitě jsem pocítil zimu. Věděl jsem, co to je, pane, protože to napadlo náš tábor. Připjal jsem si kyrys, vzal meč a pokusil se dostat do komnaty mého pána. Jenže tam už byla mlha, vyplňovala chodbu. Šla po mně a já utekl, vznešený pane. Slyšel jsem, jak se za mnou otevírají dveře, a slyšel jsem... slyšel jsem..." Na chvíli se odmlčel. "Slyšel jsem, jak to zabíjí lidi," dodal. "Neohlížel jsem se. Nemohl jsem je zachránit."

Tulák mu poděkoval, odepjal si od pasu kuši a nasadil dvě šipky. Beze slova zamířil k vratům. Emrin tiše zaklel a pak ho, s mečem v ruce, následoval. Tulák se ve vratech zastavil a ohlédl se na Emrina. "Nechoď za mnou. Tady tě nepotřebuju," řekl. "Pošli deset vozů do starých trosek a zařiď, aby naložili dost obvazů a hodně čerstvé vody. Vévodovi muži měli také ztráty v boji s démony."

Tulák otevřel křídlo vrat a vstoupil do tmy. Kisumu ho následoval.

***

Skoro hodinu procházel Šerý vlk opuštěnými chodbami, otevíral dveře, sbíhal po schodech a prohlížel sály a komory. Nesnažil se plížit, a Kisumu měl dojem, že jeho společníka zklamalo, když nenašli žádné obludy. Z každého jeho pohybu čišel hněv, byť ovládaný.

Nakonec dorazili do kuchyně. V kaluži sražené krve leželo Omriho tělo vedle tělesného strážce Narena. Šerý vlk přiklekl ke svému starému družiníkovi. "Zasloužil sis něco víc," pronesl. Omri měl tvář ztuhlou v masce hrůzy a oči měl vytřeštěné. Šerý vlk chvíli klečel u těla, pak vstal. "Byl to vystrašený muž," řekl Kisumuovi. "Ošklivil si násilí. Děsilo jej. Byl však hlubokou studánkou, když došlo na laskavost a soucit. Musel bys jet hodně daleko, abys našel někoho, kdo by o něm mluvil špatně."

"Takoví lidé jsou vzácní," poznamenal Kisumu. "Vážil sis ho. To je dobré."

"Ovšemže jsem si ho vážil. Bez lidí jako Omri by nebyla žádná civilizace. Jim na ostatních lidech záleží, a právě jejich zájem vytváří všechno, co je dobré. To Omri mě přiměl, abych Mendyru Synovi dovolil zřídit tu špitál. Předtím sháněl peníze na dvě školy v Carlis. Celý svůj život pracoval pro dobro ostatních. A tohle je jeho odměna: na kusy ho roztrhala nějaká bezduchá stvůra."

Šerý vlk tiše zaklel a potom obešel místnost. Na dřevěné podlaze opodál byla velká skvrna, jako by do dřeva vsákl olej. Byla asi osm stop dlouhá, všechno, co zůstalo z tvora, jenž byl Omriho zabil. Vedle skvrny ležel velký porcovací nůž. Čepel byla pokrytá rzí a kostěná střenka ožehlá jako od ohně.

Oba muži vyšli z kuchyně a zamířili do jižní věže. Dole byly místnosti Mendyr Synova špitálu. Několik z dvaceti lůžek v prvním pokoji bylo převrácených a na podlaze byla krev. V místnosti byla ještě zima a nebyla tu žádná těla. Na prvním poschodí našli ještě větší nepořádek. Skvrny od krve byly na stěnách a na stropě. Většina lůžek byla rozbitá.

Kisumu ukázal na postel u okna. Na ní leželo tělo, nedotčené. Šerý vlk tam zamířil a zastavil se u lůžka. Postarší žena, která tu ležela, již byla mrtvá, ruce měla zkřížené na prsou. Tulák ji prohlédl. Posmrtná ztuhlost již hodně pokročila.

"Je již mrtvá déle než pár hodin," poznamenal Kisumu. "Nejspíš zemřela včera vpodvečer."

"Ano," souhlasil Šerý vlk a zadíval se na rozbité postele a krví postříkané stěny.

"Jednou jsem se byl podívat v domě, který zbořilo zemětřesení," prohodil Kisumu. "Všechno bylo rozbité. Ale na střepu talíře leželo nepoškozené vejce."

"Tihle démoni se očividně nezajímají o mrtvé," opáčil Šerý vlk, "pokud je nezabijí sami. Bylo tu přes třicet lidí," pokračoval, "nepočítaje Mendyra Syna a jeho tři pomocníky. Třicet duší teď křičí v prázdnotě."

O poschodí výš byla lékařská knihovna zcela nedotčená. Dveře do pracovny Mendyra Syna byly otevřené a na dvou stolech byly poházené papíry. Šerý vlk místnost prohledal a našel pod hromadou papírů Ustartin modrý křišťál zasazený do zlata. Strčil si ho do kapsy, vyšel z místnosti a pokračoval nahoru do hostinských pokojů. Koberce na chodbě byly mokré a stěny studené.

Otevřel dveře do pokoje Matze Čeje s hedvábnými kiatzanskými koberci na podlaze a pak zamířil do ložnice. Přes světlé záclony sem pronikaly první ranní paprsky. Poprvé od chvíle, kdy začali prohlížet zámek, Kisumu viděl, jak se Šerý vlk uvolnil. A tiše se zasmál.

Matze Čej otevřel oči a zívl. Podíval se na noční stolek. "Kde mám čaj?" zeptal se.

"Dneska ho přinesou trochu později," řekl mu Šerý vlk.

"Dakeyrasi? Co se to děje?" Matze Čej se posadil a světle modrá noční čapka mu spadla z hlavy a odhalila pečlivě uvázanou síťku, jež mu přidržovala nalakované vlasy.

"Mrzí mě, že tě ruším při odpočinku, milý příteli," pravil Šerý vlk tiše, "ale báli jsme se, že jsi mrtvý. V noci přišli do zámku démoni. Zabili mnoho lidí. Teď tě tu nechám a pošlu k tobě sluhy."

"To je od tebe laskavé," řekl Matze Čej.

Šerý vlk odešel.

Kisumu se poklonil kupci a následoval ho. "Jeho život je očarovaný," poznamenal.

"Mně se velice ulevilo," opáčil Šerý vlk. "Matze Čej je dobrý přítel, možná můj jediný přítel. Je nepodplatitelný a věrný. Velmi by se mě dotklo, kdyby ho zabili taky."

"Proč přežil, co myslíš?" zeptal se Kisumu.

Šerý vlk pokrčil rameny. "Kdo ví? Matze si vždycky bere odvar na spaní. Možná to zpomalilo srdeční rytmus a oni si ho nevšimli. Nebo možná, jelikož se ti tvorové krmí masem, hledají mladší kousky. Matze je možná skvělý muž, ale na kostech nemá moc tuku."

"Jsem rád, že ti to trochu zvedlo náladu," řekl Kisumu.

"Ne moc," přiznal Šerý vlk. "Vrať se dolů. Vyřiď Emrinovi, ať sem pošle Matzeho sloužící."

"Kam půjdeš ty?"

"Do severní věže."

"Tu jsme ještě neprohledali. Myslíš, že je to bezpečné?"

"Démoni už odešli. Cítím to."

Šerý vlk vyndal šipky z kuše a vrátil je do toulce u pasu. Bez dalšího slova odešel.

9.Kapitola

TULÁK ŠEL DÁL, DOKUD RÁDŽNÍMU NEZMIZEL z dohledu, pak se na chodbě posadil na sametem potaženou lavici. Přemáhala ho úleva, že Matze Čej přežil, a cítil, jak se mu třesou ruce. Opřel se o zeď a několikrát se zhluboka

nadechl, aby se uklidnil. Smrt Mendyra Syna a Omriho ho hodně rozesmutnila, ale znal je jenom krátce. Matze Čej byl součástí jeho života tři desítky let, pevná kotva, na niž se mohl vždycky spolehnout. Jenže si dodnes neuvědomil, jak moc mu na starém pánovi záleží.

S úlevou však přišel i hlubší hněv, chladný a strašlivý dopal na nadutou krutost těch, kdo byli ochotní vypustit na nevinné oběti takovou hrůzu. Dobře věděl, že války nakonec nevznikají jenom kvůli prostým záležitostem, jako je dobro a zlo. Způsobují je lidé dychtící po moci. Těm nezáleží na obětech jako Mendyr Syn a Omri. Ti žijí pro slávu a všechnu tu prázdnou, neplodnou radost, kterou s sebou přináší. Jeden člověk jako Omri stojí za deset tisíc takových zabijáků, říkal si.

Když se poněkud vzpamatoval, rozběhl se a schody na severní věž bral po dvou. Zpomalil, když se dostal na poschodí. Police byly vyrvané ze zdí a rukopisy, svitky a v kůži vázané svazky byly rozházené po podlaze. Tulák si klekl a sáhl rukou na koberec. Byl mokrý a studený. Nalevo byly na podlaze dvě osm stop dlouhé skvrny. Kolem nich byly stříkance krve. Ustartini stoupenci zřejmě bojovali dobře.

Tulák pomalu prošel mezi tou změtí, došel ke schodišti a vydal se nahoru. Když zahnul za roh, uviděl tělo obrovského zlatého vlka s rozervaným břichem a lesklýma zlatýma očima. Když se přiblížil, vlk se zachvěl a pokoušel se zvednout hlavu, ale pak se zhroutil a zcepeněl.

Tulák prošel kolem mrtvé šelmy a narazil na další dvě těla, která patřila Ustartiným mrtvým akolytům. Tulák se snažil vzpomenout na jejich jména. Jeden byl Prial. Ležel na zádech s vylámanými žebry. Druhý byl opodál. Na hřbetě měl stopy po obrovských drápech a spodní část páteře trčela z těla.

Tulák je překročil. Dveře do Ustartiných komnat byly vytržené ze závěsů. Došel ke dveřím a prohlédl místnost. Nábytek byl naházený ke zdi, zdobený koberec místy roztrhaný a na podlaze a stěnách byla krev. Po Ustarté nebylo nikde ani stopy. Tulák došel k oknu. Na parapetu objevil krvavou šmouhu. Vyhlédl dolů. O dvě poschodí níž byl balkon. Na balustrádě byla skvrna od krve.

Tulák se vrátil na schodiště. Tělo zlatého vlka zmizelo a místo něj tu ležel třetí akolyta.

Tulák vyšel před zámek, kde čekal nervózní Emrin.

"Zámek je čistý," řekl mu Tulák. "Pověz sluhům, že se můžou vrátit do pokojů."

"Ano, pane. Dost jich opustilo službu. Odešli do Carlis. I ti, kteří zůstali, jsou vyplašení."

"Ani se jim nedivím. Pošli několik mužů, ať z kuchyně a knihovny v severní věži vyzvednou těla. A rozdej sloužícím úkoly, ať zapomenou na svůj strach. Pověz jim, že dostanou měsíční plat navíc jako náhradu za hrůzu, kterou vytrpěli."

"Ano, pane. Budou velmi vděční. Našel jsi kněžku?"

"Ona i její muži jsou mrtví." Tulák se podíval mladému muži do očí. "Když je Omri pryč, potřebuju někoho, kdo se postará o domácnost. To je odteď tvoje práce. Máš dvojnásobný plat."

"Děkuji, pane."

"Nemusíš mi děkovat. Je to náročná práce a ty peníze si zasloužíš. Vozy už vyjely?"

"Ano, pane. Taky jsem poslal jezdce do špitálu v Carlis, kde pracují dva pomocníci Mendyra Syna. Brzy by sem měli dorazit, aby pomohli s raněnými."

Tulák došel k místu, kde seděl Jiu Jiu. Keeva byla vedle něj, ruku měla položenou kolem ramen plavovlasého pážete. Hošík k Tulákovi vzhlédl a stísněně se usmál.

"Bál ses?" zeptal se ho Tulák.

"Ano, pane. Je strýček v pořádku?"

"Byl, když jsem ho viděl naposledy." Obrátil se k Jiu Jiuovi. "Jak se cítíš?" zeptal se.

"Jako že chci zase kopat kanály," odvětil Jiu Jiu. "Jako že chci zahodit tenhle všivý meč do moře a vrátit se domů."

"To můžeš," řekl mu Tulák. "Jsi svobodný člověk."

"Později," prohlásil Jiu Jiu, "nejdřív musíme najít muže z hlíny."

***

Mnoho sluhů se zdráhalo vrátit do zámku, ale když nejudatnější z nich prošli vraty, většina ostatních je následovala. Dalších patnáct se připojilo ke třiceti, kteří již službu u Šerého vlka opustili, a odešli do Carlis.

Tulák prošel plesovým sálem a našel Kisumua, jak sedí se zkříženýma nohama na terase. Ruce měl rádžní natažené a hlavu skloněnou. Tulák mlčky prošel kolem něj a nechal válečníka v klidu meditovat.

Slunce již stálo vysoko na čisté blankytné obloze a zářilo na myriádu barev na květech v terasové zahradě. Vzduchem se šířila omamná vůně růží. Díky tomu noční události vypadaly jako sen. Tulák zamířil do svého obydlí. Dveře byly otevřené a na veřejích karmínová šmouha.

V rohu pak ležela nahá kněžka Ustarté. Pruhovanou srstí ze zranění na bocích, pažích a nohou prosakovala krev. Tulák k ní poklekl. Byla v bezvědomí. Položil ji na záda a prohlédl rány. Byly hluboké. Tulák vyndal z kapsy modrý křišťál a pomalu ho posouval nad ranami v těle. Masožravé červy nenašel. Našel mošnu s léky, vyndal zakřivenou jehlu a začal sešívat největší ze zubatých trhlin na boku. Otevřela zlaté oči a upřela je do jeho. Potom je zase zavřela. Tulák pokračoval v práci. Srst neměla měkkou jako kočka. Byla drsná a hustá a svaly pod ní pružné a neobyčejně silné. Věru, byla mnohem silnější, než nač její štíhlé tělo vypadalo. Další důkaz získal, když se jí pokusil zvednout, aby ji zanesl do postele. Vážila nejméně tolik co dva vysocí muži. Tulák s ní nedokázal pohnout, a tak jenom přinesl polštář a pokrývky a položil je na křeslo vedle. Potom starými hadry utřel krev okolo, očistil si ruce, zvedl jí hlavu a podstrčil jí pod ni polštář. Pak ji přikryl pokrývkami.

Když udělal vše, co mohl, odešel Tulák z budovy, zavřel dveře a zamířil k vodopádu. Svlékl se a sedl si do proudu studené vody.

Osvěžen si vzal šaty a vrátil se do svých pokojů. Našel čistou košili a kamaše, oblékl se a vrátil se ke kněžce. Dýchala mělce, tvář měla popelavou. Otevřela oči a snažila se promluvit, avšak z té námahy zamrkala. "Nemluv," zarazil ji tiše.

"Odpočívej. Donesu ti vodu." Nalil vodu do sklenice, zvedl jí hlavu a přidržel sklenici u úst. Trochu se napila a zase si lehla. "Spi," řekl jí. "Nikdo ti neublíží." Už když to říkal, uvědomoval si, že žádné záruky jí ve skutečnosti dát nemůže, ale vyslovil to dřív, než se stačil zarazit.

Došel ke dveřím a sedl si na práh. Rybáři vypluli do zálivu, bílé plachty jejich člunů v jasném světle přímo zářily.

Tulák se opřel o veřeje.

Eldikara Manúšana v troskách roztrhali démoni na kusy. Určitě zároveň nemohl povolat další stvůry, aby napadly zámek. Tulák se zamyslel nad útokem. Byly zde tři cíle:

Mendyr Syn, Jiu Jiu Lieng a Ustarté. Jelikož Jiu Jiu a rádžnijský meč byli v budově špitálu, smrt ranhojiče mohla být jen tragickou shodou náhod. Znovu pocítil hněv. Život byl plný takových bezduchých tragédií.

Jeho první žena Tanja a jejich tři děti zemřely, protože se skupina nájezdníků rozhodla, že zamíří na jihovýchod, místo na jihozápad. On se toho dne čistě náhodou rozhodl vydat na lov, místo aby zůstal doma a opravoval plot u jižní pastviny.

"Na sebelítost není čas," napomenul se nahlas a zahnal ten hrozný výjev z mysli.

Ve skutečnosti mu nijak nezáleželo na tom, jestli se Kydor udrží nebo padne. Válka byla příšernou součástí života a tací, jako on, neměli moc, aby to změnili. Nepřítel však zanesl smrt do jeho domu, a na tom mu záleželo. Do jeho zámku vypustili démony. Omri byl mírný, laskavý muž. Drápy mu rozervaly hruď. Mendyr Syn zasvětil život péči o ostatní. V posledních okamžicích viděl, jak jeho pacienty trhají na kusy.

Doteď to nebyla Tulákova válka.

Odteď už byla.

Znovu se opřel o veřeje a zavřel oči. V obličeji ho hřálo slunce. Na kůži ho lechtal jemný vánek. Téměř usínal, když na schodech zaslechl tiché kroky. Otevřel tmavé oči a vytáhl z pochev dva vrhací nože.

Přicházela Keeva s podnosem jídla. Tulák vstal a postavil se do dveří. "Emrin mě požádal, abych ti přinesla snídani," pravila.

Malou chvíli mlčel. "To ty jsi po té obludě hodila porcovací nůž?"

"Ano. Jak to víš?"

"Viděl jsem ho na podlaze. Kam jsi mířila?"

"Na oko."

"Trefila ses?"

"Ano. Zarazil se až po rukojeť."

"Výborně." Pozorně se na ni podíval. "Chci, abys pro mě něco udělala," řekl.

"Jistě."

"Chci to udělat potichu. Nikdo se to nesmí dozvědět. Vůbec nikdo."

"Mně můžeš věřit, Šerý vlku. Dlužím ti svůj život."

"Běž do severní věže do pokojů kněžky Ustarté. Ať tě nikdo nevidí. Vezmi nějaké její šaty a rukavice. Nezapomeň na rukavice. Svaž je do rance a přines mi je."

"Ona ještě žije?"

Tulák ustoupil do místnosti a pokynul jí, ať ho následuje. Keeva se zastavila ve dveřích a podívala se na spící kněžku. Ta měla jednu ruku položenou na pokrývce. Keeva přistoupila blíž a prohlédla si srstí porostlou končetinu a ostré drápy, vyčnívající z krátkých prstů. Vzápětí couvla.

"Dobré nebe! Co je zač?" špitla Keeva.

"Někdo, kdo je vážně zraněný," odvětil tiše. "Nikdo se nesmí dozvědět, že útok přežila. Rozumíš?"

"Ona je démon?"

"Nevím, co je, Keevo, ale věř mi, že ona zlá není. Budeš mi v tom věřit?"

"Věřím ti, Šerý vlku. Přežije?"

"To netuším. Rány jsou hluboké a došlo k těžkému vnitřnímu krvácení. Ale udělám, co bude v mé moci."

***

Ustarté otevřela oči. Zatočila se jí hlava, ale pak se jí podařilo zaostřit zrak na hrubý strop nad sebou. V ústech měla sucho a uvědomila si bolest. Z tupého pulsování bolest přešla v ohnivé jehličky v boku a zádech. Kněžka zaúpěla.

Vedle ní se okamžitě kdosi objevil. Zvedl jí hlavu a přidržel jí u úst sklenici vody. Nejdřív jen trochu upila a nechala si svlažit vyprahlé hrdlo. Stáhl se jí žaludek, ale rychle to potlačila. Nyní se nesmím změnit, říkala si v duchu a začínala se jí zmocňovat panika. Podívala se Šerému vlku do tváře a instinktivně si přečetla jeho myšlenky. Dělal si o ni starosti.

"Budu žít," zašeptala. "Jestli se ne... stanu zvířetem." Zachytila v jeho mysli obraz zlatého vlka umírajícího na schodech do knihovny. Zaplavil ji žal a do očí jí vhrkly slzy. "Zemřeli pro mne," šeptla.

"Ano, zemřeli," řekl. Po lících jí stékaly slzy, jak se rozplakala. Na ramenou ucítila jeho ruce. "Uklidni se, Ustarté! Potrháš si stehy. Na truchlení bude čas později."

"Oni mi věřili," skytala. "A já je zradila."

"Nikoho jsi přece nezradila. Tys démony nevyvolala."

"Mohla jsem otevřít portál a odvést je do bezpečí."

"Teď jsi mě rozzlobila," zabručel, avšak ruka, kterou ji hladil, byla stále jemná. "Neexistuje nikdo, kdo by nechtěl změnit něco ve své minulosti, kdyby mohl, aby se vyhnul zranění nebo tragédii. Děláme chyby. Je to jenom krutá hra života. Tví lidé za tebou šli, protože tě milovali a věřili v tebe. Snažili jste se zabránit velkému zlu. Ano, zemřeli, když tě chránili. A udělali to dobrovolně. A ty musíš zajistit, aby ta oběť stála za to, tím, že přežiješ, jako oni chtěli, abys přežila. Slyšíš?"

"Slyším tě, Šerý vlku. Ale prohráli jsme. Průchod se otevře a zlo z Kuan Hador se vrátí."

"Možná ano, možná ne. Ale ještě jsme naživu. Měl jsem mnoho nepřátel, Ustarté, mocných nepřátel. Někteří vládli zemím, jiní vojskům, další démonům. Všichni jsou mrtví a já jsem ještě naživu. A dokud žiju, nepřijmu porážku."

Ustarté zavřela oči a snažila se plout s bolestí. Cítila, jak z ní Šerý muž zvedá přikrývku a prohlíží zranění.

"Hojí se to dobře," poznamenal. "Proč je pro tebe ta proměna nebezpečná?"

"Jsem pak větší. Stehy by se vytrhaly. Jestli to začne, musíš mě... zabít. Už nebudu Ustarté. A to, čím se stanu, tě... v bolestech zabije. Rozumíš?"

"Ano. Odpočívej."

Pro člověka by to byla rozumná rada, ale Ustarté věděla, že jestli nezůstane při vědomí, žaludek se jí zase stáhne a dojde k metamorfóze. Ležela úplně nehybně. Myšlenky se jí zatoulaly. Několikrát se málem přestala soustředit. Znovu viděla chovné kotce, znovu cítila příšerný strach jako tenkrát. Zchromlá dívka vyvlečená z domova a přivedená do podzemí, do neutuchající hrůzy kotců. Řezali jí tělo ostrými noži, do hrdla jí lili odporné tekutiny. Pokaždé, když je vyzvracela, vnutili jí další. Sesílali na ni kouzla, ostřejší než nože, žhavější než oheň, mrazivější než led.

Pak přišel ten hrozný den, kdy její křehké tělo spojili se zvířecím. Jak se molekuly zvířete smísily s lidskou schránkou, cítila jeho hrůzu a zuřivý vztek. Když se jí zvětšovaly a křečovitě stahovaly svaly, cítila nepopsatelnou bolest. Dítě smetlo moře černě. Ale ona se zuby nehty držela své individuality i přes zvířecí řev ve své hlavě. Když zvíře vycítilo její přítomnost, uklidnilo se.

Následovaly velice zvláštní sny. Cítila, jak sama běhá po čtyřech, silné končetiny ji děsivou rychlostí nesly přes pláň. Potom skočila na záda jelenovi a zakousla se mu do krku. Strhla ho k zemi a v ústech pocítila teplou krev. Málem se v té krvavé vzpomínce ztratila, ale držela se oné maličké jiskřičky, jež byla Ustarté.

Vzpomínala na den, kdy si uvědomila hlasy. "Tenhle nový kraloth nezapadá, pane. Prospí dvacet hodin, a když se probudí, vypadá zmatený. Všimli jsme si třesu svalů na zadních nohou a občasných křečí."

"Zabijte ho," řekl druhý hlas, drsný a chladný.

"Rozkaz, pane."

Pomyšlení na smrt dodalo Ustarté novou energii a její duch vyletěl z temných koutů zvířecího těla. Znovu ucítila tělo, sílu svalů čtyř končetin. Otevřela oči. Postavila se na zadní a zkoušela promluvit. Z hrdla jí vyšlo tiché vrčení. Udeřila tlapami do železných tyčí klece. Muž v zelené tunice prostrčil mříží dlouhou hůl. Na jejím konci bylo něco ostrého a jasného a to ji bodlo. Ve slabinách ucítila oheň.

Instinktivně poznala, že je to jed. Jak to dokázala přežít, pro ni zůstalo dodneška záhadou. Mohla jenom usoudit, že spojení v ní vytvořilo nečekané nadání a posílilo její lymfatický systém, takže dokázal vytáhnout jed z těla, rozložit ho na molekuly a mírně je pozměnit.

Sedla si a tiše čekala, až se jed neškodně rozptýlí. Pak si uvědomila myšlenky tří mužů v místnosti. Jeden čekal, až bude moci odejít domů k rodině. Další myslel na jídlo, které nestihl. Třetí uvažoval o vraždě.

Ve chvíli, kdy se spojila s jeho myšlenkami, cítila, jak před ní uzavřel svou mysl. Do klece proniklo zlaté kouzlo a zasypalo její tělo ohnivými šlehy. Svíjela se pod novým náporem bolesti.

Byla tak zoufalá, že, aby tomu unikla, uprchlá hluboko do zvířecího těla a nechala šelmu převzít kontrolu. Zuřivě pobíhala po kleci sem a tam, hrabala prackami po mřížích a zprohýbala je. Bolest však jen zesílila. Ustarté se pokusila uprchnout, proletěla tělem, jako by se snažila vydrat se z mučeného těla.

A v té chvíli našla klíč, který jí měl zachránit život.

Zvíře se stáhlo. A duch Ustarté nabyl na objemu. Tělo upadlo na podlahu klece, svíjelo se a proměňovalo.

Když se probudila, ležela v posteli. Její tělo již nepatřilo zvířeti, nebylo však ani lidské. Ramena a trup měla porostlé hustou, pruhovanou srstí a na konečcích prstů měla zatažitelné drápy.

"Jsi pro mne záhadou, děvče," pronesl kdosi. Otočila hlavu a uviděla u postele sedět toho třetího muže. Byl úžasně krásný, se zlatými vlasy a očima modrýma jako letní obloha. Očima laskavého strýčka, pomyslela si. Ale žádná laskavost v něm nebyla. "Ale přijdeme na to, jak ji vyřešit."

O dva dny později ji odvedli vysoko do hor do zámecké věznice obehnané palisádou. Tady byli další mutanti, lidé-zvířata a dlačí stvoření, výsledky neúspěšných pokusů. Byl tu had s dětskou hlavou. Drželi ho v klenuté kleci potažené drátěnou sítí a krmili živými potkany. Nemluvil, ale za nocí zpíval, měl vysoký, naříkavý hlas. Ten zvuk rval Ustarté duši každou noc po celých pět let, co byla uvězněna na tom strašném místě.

Jejímu tělu dělali nevyslovitelné věci a na oplátku ji cvičili zabíjet. Dva roky odmítala zabít člověka. Dva roky jí Dereš Karány, zlatovlasý čaroděj, způsoboval strašné utrpení. Nakonec mučení její odpor zlomilo a ona se naučila poslouchat. Jako prvního člověka zabila mladou ženu, pak jednorukého siláka. Poté se naučila zapomínat tváře a formy svých obětí. Dereš Karány ji zas a znovu nutil proměňovat se, a když měla tělo zvířete, štval ji proti bezmocným lidem. Dlouhými špičáky a strašnými drápy drásala křehká těla, rvala končetiny od trupu, chlemtala jejich krev a překusovala kosti.

Byl z ní velice dobrý kraloth, poslušný a spolehlivý. Ani jednou, v žádném těle, se neobrátila proti svým žalářníkům. Ani jednou na ně nezavrčela. Poslouchala okamžitě. A den po dni byli vedle ní samolibější. Mysleli si už, že ji zlomili. Přečetla si to v jejich myšlenkách. Od toho prvního dne ve městě jim nedala poznat svou moc. Dávala si pozor, aby své nadání nevyzradila. Věděla, že to Dereš Karány vycítil. Jednou přišel k její kleci s dýkou v ruce. Jeho myšlenky byly jasné: "Vrazím ti tu čepel do hrdla. "

"Dobré ráno, můj pane," pozdravila.

"Dobré ráno, Ustarté." Posadil se vedle ní. "Mám z tebe velkou radost."

"Zabiju tě!"

"Děkuji ti, můj pane. Čeho si ode mne žádáš?"

Usmál se a vrátil dýku do pochvy. "Jsou tady jedinečná tvorové. Proměna je ale vzácná. Jaké to je, když se měníš z

jednoho těla do druhého?"
"Bolí to, pane."
"Které tělo ti poskytuje větší potěšení?"
"Žádné mi neposkytuje potěšení, pane. V tomto, téměř lidském těle, čerpám uspokojení ze studia, z krásy oblohy. V těle kralotha se těším z moci, síly a chuti masa."
"Ano," řekl a kývl, "zvíře abstraktní věci nechápe. Jak ho tedy ovládáš?"
"Neovládám ho úplně, pane. Je divoké a kruté. Poslouchá mě, protože ví, že mu můžu upřít existenci, ale neustále se mě snaží přemoct."
"Duch tygra zůstává naživu?"
"Myslím, že ano."
"Zajímavé." Odmlčel se a vypadal zamyšleně. Potom se jí podíval do očí. "Tam ve městě jsem vycítil, jak se snažíš dotknout mé mysli. Vzpomínáš si na to?"
Na tuto chvíli čekala a věděla, že úplně zalhat by bylo nebezpečné. "Ano, pane. Byla to veliká záhada. Bylo to jako probírat se z hlubokého spánku. Náhle jsem v dálce uslyšela hlasy, i když jsem věděla, že to nejsou opravdové zvuky."
"A stalo se to ještě někdy?"
"Ne, pane."
"Dej mi vědět, kdyby ano."
"Dám, pane."
"Vedeš si dobře, Ustarté. Jsme na tebe všichni hrdí."
"Děkuji, pane. To mne velice těší."
Jednoho dne, když se procházela ve svém pololidském těle, si povšimla, že malá boční branka není zamčená. Stála ve dveřích a dívala se na horskou pěšinu vedoucí do lesa.
V duchu se natáhla, vycítila hlídače opodál a přečetla si jejich myšlenky. Ty dveře otevřeli pro ni. Soustředila se a natáhla se dál. Dalších pět strážných se schovávalo za skalami asi padesát kroků od branky. Měli oštěpy a dva drželi pevnou síť.
Ustarté se otočila a vrátila se na cvičiště. Jak ubíhaly měsíce, věřili jí pořád víc a víc. Byla zvyklá pomáhat při výcviku ostatních, jako byla sama. Priala do vězení přivedli v řetězech. Byl ve svém vlčím těle a cvakal zuby, snažil se strážné kousnout. Ustarté použila své nadání a cítila jeho vztek a strach. "Uklidni se, " zašeptala mu v mysli. "Buď trpělivý, poněvadž náš čas se blíží. "
***
Tulák chvíli poseděl u spící kněžky. Dýchala pravidelně, avšak lesk potu na tváři ukazoval, že se jí zvedá teplota. Tulák zašel do kuchyně, do mísy nalil studenou vodu a vrátil se k ní. Vzal plátno, namočil je do vody, vyždímal přebytečnou vodu a položil jí mokrou látku na čelo. Zavrtěla se a otevřela zlaté oči. "To je příjemné," zašeptala. Jemně jí otřel líce. Znovu usnula.
Tulák vstal a protáhl se. Pak chvíli nehybně stál a poslouchal, načež došel rychle k oknu, zavřel okenice, vyšel ven do sluníčka a pečlivě za sebou zavřel dveře. Zahradní terasou procházeli Eldikar Manúšan s pážetem Berikem a mířili po pěšině k jeho obydlí. Kouzelník měl světle modrou tuniku z měňavého hedvábí. Byl bosý, neměl boty ani střevíce. Jeho páže mělo jen bederní roušku a přes rameno neslo osušky.
"Dobrý den přeji, Dakeyrasi," pozdravil kouzelník se širokým úsměvem.
"Tobě taky. Kam máte namířeno?"
"Na pláž. Berikovi se tam nějak zalíbilo." Plavovlasé páže vzhlédlo ke strýci a usmálo se.
"Voda je hodně studená," poznamenalo.
"Špatně jste zahnuli," upozornil je Tulák. "Vraťte se nazpět k tomu vysokému keři žlutých růží a zahněte doprava. Po schodech se dostanete až k moři."
Eldikar Manúšan se podíval na hrubě přitesané zdi Tulákova obydlí. "Slyšel jsem, že žiješ tady," pravil. "Jsi velmi zvláštní člověk. Postavíš si velkolepý a překrásný zámek, přesto žiješ v podstatě jen v jeskyni v útesu. Pročpak to?"
"Občas se sám sebe ptám na totéž," odvětil Tulák.
"Můžeme už jít k moři, strýčku?" ozval se hošík. "Začíná být hrozné horko."
"Jen běž, Beriku. Hned přijdu za tebou."
"Pospěš si," řeklo dítě a odběhlo po chodníčku.
"Mladí mají tolik energie," poznamenal Eldikar Manúšan, přešel do stínu pod rozkvetlým stromem a posadil se na kámen.
"A nevinnosti," dodal Tulák.
"Ano, jistě. Když pomine, je to vždycky velice smutné. Nezabočil jsem špatně, Dakeyrasi. Chtěl jsem s tebou mluvit."
"Jsem tu. Mluv."
"Smrt tvých lidí mě mrzí. To nebyla moje práce."
"Jenom nešťastná shoda okolností," utrousil Tulák.
Eldikar si povzdechl. "Nebudu ti lhát. Mí lidé se spojili s, řekněme, další mocenskou skupinou. Tak to ve válce chodí. Chci říct, že já ty bestie do zámku nepřivedl."
"Co tady hledáš?" zeptal se ho Tulák. "Tohle není právě bohatá země."
"Možná ne. Ale je naše. Kdysi tu vládli mí lidé. Dočasně jsme byli poraženi silou zbraní. Stáhli jsme se. Teď se vracíme. Není na tom nic vyloženě zlého. Je to jenom lidské. Chceme, co nám právem patří, a jsme ochotni za to bojovat. Otázka pro tebe zní: Je to tvůj boj? V Kydoru ses nenarodil. Máš hezký zámek, sloužící a svobodu, jakou jen majetek může opatřit. To se nezmění. Jsi silný a nebezpečný, ale ať už budeš proti nám nebo s námi, na konečném výsledku to

nic moc nezmění."

"Tak proč se namáháš, aby ses se mnou spřátelil?"

"Poněvadž se mi líbíš." Kouzelník se usmál. "A částečně proto, že jsi zabil pe-šana. To by dokázal málokterý člověk. Naše věc není nespravedlivá, Dakeyrasi. Tohle bývala naše země, a je v lidské povaze bojovat za to, co považuje za správné. Souhlasíš?"

Tulák pokrčil rameny. "Tato zem prý kdysi bývala pod hladinou moře. Patří snad moři? Lidé si drží to, co mají sílu udržet. Jestli tuhle zemi dokážete zabrat, vezměte si ji. Ale promyslím si to, co jsi říkal."

"Ať ti to netrvá moc dlouho," poradil mu Eldikar Manúšan. Obrátil se, aby se vydal na pláž za svým pážetem, ale ještě se otočil. "Našel jsi tělo té kněžky?"

"Našel jsem tělo tvora, který nebyl člověkem," odtušil Tulák.

Eldikar Manúšan chvíli mlčky stál. "Byla zkříženec. Nepovedený pokus, plná hořkosti a nenávisti. Můj pán, Dereš Karány, jejímu výcviku věnoval hodně času a citů. Ona ho zradila."

"A on poslal démony?"

Eldikar rozhodil rukama. "Já jsem jenom služebník. Neznám všechny plány svého pána." A odešel.

Tulák chvíli seděl před svým bytem. Byl lovec, cvičený sledovat kořist a zabít ji. Současná situace byla mnohem složitější a zatraceně nebezpečnější.

Navíc byl ve hře další hráč, který se ještě neukázal.

A kdo je Dereš Karány?

***

V příštích třech dnech se do života na zámku začalo vracet zdání normálnosti. Sloužící byli stále nervózní a mnozí si u šarlatánů v Carlis kupovali amulety a věšeli je na dveře do pokojů či je nosili kolem krku. Chrám denně plnili noví věřící a všichni dychtili po požehnání od Chardyna a dalších tří duchovních.

I Chardyn sám strávil denně několik hodin pátráním ve svitcích a učil se, co to jen šlo, prastarým kouzlům, která prý byla užitečná proti posednutí a zjevování démonů. Také vyndal zdobenou kazetu, kterou měl schovanou za oltářem. Z ní vzal dva předměty: zlatý prsten se zasazeným vyřezávaným karneolem a ochranný náhrdelník, jimž oběma podle pověsti požehnal sám velký Dardalion, první opat Třicítky. Jsi pokrytec, říkal si, když si přetahoval úzký náhrdelník přes hlavu.

V zámeckém špitále zemřelo poměrně mnoho zraněných vojáků v bolestech i přes to, že dva ranhojiči dostali od Tuláka modrý křišťál. Ani jeden nebyl tak dobrý lékař jako Mendyr Syn. Ale další přežili. Denně je navštěvoval vévoda a povzbuzoval je. Zmrzačené muže ujistil, že dostanou slušnou penzi a pozemky v okolí hlavního města.

Tuláka v ten čas nebylo moc vidět a žadatele v zámku přijímal Emrin, jenž všem sdělil, že zeman není přítomen.

V Zimním paláci na druhé straně zálivu začal vévoda s přípravami na slavnostní hostinu. Pánové Kydoru, Panagyn z rodu Rishellů, Ruall z rodu Lorasů a Shastar z rodu Bakardů - ti všichni již dorazili do Carlis a byly jim přiděleny komnaty ve třech věžích. Čtvrtou věž obýval lord Arik z rodu Kilraithů.

Všechny hlavy menších rodů a hrstka bohatých kupců, včetně Šerého vlka, dostaly pozvánky.

Mezi pozvanými vzbudily převeliké vzrušení, protože ti, kteří již viděli ukázky úžasného nadání Eldikara Manúšana, nešetřili chválou. A kouzelník slíbil noc, na jakou žádný z hostů nezapomene.

***

Kousek na západ od obydlí Šerého vlka byla nad převisem skrytá římsa, která nebyla ze zámku vidět. Kolem pařezu velkého stromu tu bylo rozestavěno několik sedátek z rozštípnutých polen. Na jednom ležel Šerý vlk. Napravo seděla kněžka Ustarté, nyní oblečená v rouše ze zeleného hedvábí. V obličeji byla stále popelavá a v očích sejí zračila únava a bolest. Na lavici naproti seděli Jiu Jiu Lieng a Kisumu.

Jiu Jiuovi se rameno hojilo docela rychle, ale raději by byl zpátky v posteli. Ustarté se ho vyptávala na zkušenosti s duchy původních Riádž-nor. Jiu Jiu měl nyní potíže vzpomenout si na všechno, co mu pověděli. Většinu stejně nechápal a nerozuměl tomu, ani když mu to vykládal duch Čchin Čunga. Ve vzduchu bylo cítit téměř hmatatelné napětí. Šerý vlk ležel na boku a opíral se o loket, ale tvářil se vážně a oči upíral na Jiu Jiua. Bylo to velmi znepokojující. Kněžka byla zklamaná a jen Kisumu vypadal klidně a uvolněně. Jiu Jiu hádal, že se tak jenom tváří navenek.

"Mrzí mě to," pravil kiatzansky. "Vzpomínám si, jak za mnou přišel ten vysoký muž, že mě nazval pria-šatch, a Kisumu tvrdí, že to znamená ‚nosič lucerny'. Pak mě vzal za ruku a letěli jsme. Vysoko v mracích a pod hvězdami. Viděl jsem bitvy na zemi i na moři. Viděl jsem výstavbu a zkázu velkých měst. A on celou dobu mluvil. Myslel jsem, že si to pamatuju, ale když jsem se probudil, začal jsem to zapomínat. Občas se mi něco vrátí - jako když jsem si vzpomněl, jak se dá předat kouzlo mečů. Většina je ale pryč."

Šerý vlk položil nohy na zem a posadil se. "Když jsem s tebou mluvil na zahradě," řekl, "povídal jsi, že musíme najít muže z hlíny. Vzpomínáš si?"

"Ano, muže z hlíny. Na to si vzpomínám."

"Kdo je to?"

"Čekají v dómu. To mi řekl. Čekají na nosiče lucerny."

"A kde je ten dóm?"

"To já nevím. Už mi to nemyslí." Jiu Jiu začínal být podrážděný.

Kisumu mu položil ruku na paži. "Jen klid, Jiu Jiu. Všechno bude v pořádku."

"Nevím, jak by mohlo," zamumlal Jiu Jiu. "Jsem veliký hlupák."

"Jsi vyvolený, pria-šatch. Proto jsi sem byl přiveden," řekl Kisumu. "Tak klidně seď a nech nás dál hledat pravdu. Platí?"

Jiu Jiu si lehl a zavřel oči. "Ano, platí. Ale v hlavě se mi vyprazdňuje. Cítím, jak se to vytrácí."

"Ono se to vrátí. Čchin Čung ti řekl, že musíš najít muže z hlíny, kteří žijí na místě zvaném dóm. Řekl, že tito muži z hlíny čekají na nosiče lucerny. Viděl jsi ty muže z hlíny, když jsi byl na cestách s Čchin Čungem?"

"Ano! Ano, viděl. Bylo to po jedné velké bitvě. Byly tam tisíce válečníků - mužů jako ty, Kisumu, měli roucha, někteří šedá, jiní bílá nebo červená. Klečeli na bitevním poli a modlili se a pak losovali. Jistí válečníci potom odešli od ostatních. Šli do hor. Čchin Čung byl s nimi. Byl s nimi a se mnou, jestli víte, co myslím. A řekl mi: ‚Tohle jsou muži z hlíny.'"

"To je dobré," pochválil ho Kisumu. "Co ještě ti Čchin Čung říkal?"

"Prý je musím najít. V dómu. Potom jsme letěli dál, přes kopce a údolí a přes záliv. Nakonec jsme se posadili v nějakém lesíku a on mi vyprávěl o svém životě a vyptával se mě na můj. Vyprávěl jsem mu o kopání kanálů a základů a on říkal, že je to poctivá práce. Což samozřejmě je, protože bez základů byste nemohli -"

"Ano, ano," přerušil ho Kisumu a dovolil, aby bylo znát, jak je podrážděný. "Ale vraťme se k těm mužům z hlíny. Zmínil se o nich ještě?"

"Ne, myslím, že ne."

Šerý vlk se předklonil. "Když losovali, kolik mužů odešlo do kopců s Čchin Čungem?"

"Několik set, myslím," odpověděl Jiu Jiu.

"A ten černoch," dodala Ustarté.

Jiu Jiu překvapeně zamrkal a pohédl na churavou kněžku. "Ano. Jak to víš? Já sám na to skoro zapomněl."

"To zranění mi vysálo sílu - ale ne úplně," řekla. "Pověz nám o něm."

"Byl to, myslím, čaroděj. Měl úplně černou kůži. Byl vysoký a dobře stavěný. Měl na sobě modrý hábit a dlouhou bílou hůl, na konci zahnutou. Aspoň myslím, že to byl čaroděj. Byl příbuzný někoho slavného. Vnuk nebo pravnuk. Něco takového."

"Emsharase," zkusila to Ustarté.

"To je ono!" vyhrkl Jiu Jiu. "Vnuk Emsharase, který byl taky čaroděj."

"Mnohem víc než čaroděj," opravila ho Ustarté. "Byl to pán démonů. Podle pověsti se vzbouřil proti svému bratru Anharatovi a pomáhal lidem z Kuan Hador v první válce démonů. Díky jeho čarám válečníci z Kuan Hador porazili démony a vyhnali je z této dimenze. To bylo za časů, kdy Kuan Hador byla vzorem čistoty a odvahy. Když Kuan Hador propadla zlu a vypukla druhá válka, pár Emsharasových potomků se chopilo zbraní proti říši. Došlo k mnoha bitvám. O osudu Emsharasových potomků není nic známo."

"K odpovědi zřejmě nejsme o nic blíž," řekl Kisumu.

"Myslím, že jsme," poznamenal Šerý vlk a obrátil se na Jiu Jiua. "Ta poslední bitva, co jsi viděl, byla u města Kuan Hador?"

"Ano."

"Kterým směrem ti muži z hlíny šli?"

"Na jih... možná na jihozápad. Určitě někam na jih."

"Ta oblast je teď téměř celá zalesněná," pravil Šerý vlk. "Les pokrývá skoro celý kraj odsud až ke Qumtaru. Nevzpomeneš si na nějaký významný bod v krajině?"

Jiu Jiu zavrtěl hlavou. "Byla tam jenom spousta kopců."

"Musíme se tam vypravit," řekl Šerý vlk. Ustarté tiše zaúpěla. Hlava jí klesla na opěradlo lavice. Šerý vlk k ní rychle přistoupil. "Pomoz mi s ní," požádal Kisumua. Společně a s velkou námahou kněžku zvedli, odnesli ji zpět do obydlí Šerého vlka a uložili ji na postel.

Tady otevřela zlaté oči. "Musím... si trošičku... odpočinout," zašeptala.

Muži ji nechali spát a vrátili se k Jiu Jiuovi. "Co dělá rameno?" zeptal se ho Šerý vlk.

"Už je to lepší."

"Můžeš jet?"

"Jistě. Jsem skvělý jezdec."

"S Kisumuem byste se měli vrátit do trosek a pak zamířit na jih."

"A co budeme hledat?" zeptal se Jiu Jiu.

"Cokoliv, co ti bude připadat povědomé. Muži z hlíny odešli z bojiště. Šli daleko? Například déle než den? Utábořili se někde?"

"Ne, to nemyslím. Mám dojem, že ty kopce byly od hořícího města jen kousek."

"Tak musíš najít ty kopce. Za den za dva se k vám připojím."

Kisumu přistoupil k Šerému vlku. "Co jestli se démoni vrátí? Nebudeš mít naše meče, aby tě ochránily."

"Jedna věc po druhé, příteli," pravil Šerý vlk. "Emrin dohlédne na to, abyste dostali dva dobré koně a zásoby na týden. Nikomu neříkejte, kam jedete."

***

Lord Arik z rodu Kilraithů prošel kolem dvou strážných u dveří a zavedl Eldikara Manúšana do zadní komnaty, kde třetí strážný Arikovi zdvořile odebral dýku s rubínem na jílci. Lord Panagyn z rodu Rishellů se rozvaloval v čalouněném křesle a nohy v holínkách měl položené na skleněné stolní desce. Byl to poměrně velký, ošklivý muž se šedými vlasy a velkým odulým nosem, nicméně jeho obličeji dodávala nádech kouzla stříbrná páska přes levé oko.

"Zdravím, bratranče," řekl Arik mile. "Doufám, že tady máš pohodlí."

"Takové, jako každý, kdo sedí v pevnosti nepřítele."

"Pořád tak neskonale podezíravý, bratranče. Ty tady nezemřeš. Dovol, představím ti svého přítele Eldikara Manúšana."

Ramenatý kouzelník se uklonil. "Je mi potěšením, pane."

"Zatím je jenom tobě," zabručel Panagyn a dal nohy na podlahu. "Jestli hledáš spojence v rodě Rishellů, Ariku, tak na to zapomeň. Stál jsi za tím proradným přeběhlíkem Shastarem. Kdyby nebyl přešel na druhou stranu, byl bych zabil Rualla, jako jsem zabil jeho bratry."

"Jistě," řekl Arik. "A máš docela pravdu. To já přesvědčil Shastara, aby změnil strany."

"Ty to přiznáváš, ty pse?"

"No ovšem." Arik usedl naproti ohromenému Panagynovi. "Ale to všechno je minulost. Teď máme na dosah mnohem větší kořist. Bojovali jsme proti sobě, abychom ovládli větší oblast Kydoru. Větší oblast maličké zemičky. Ale na chvíli předpokládejme, že bychom mohli dobýt země Kiatze a Gothir. A další. Drenan, Vagrii, Lentrii. Dejme tomu, že by se z nás mohli stát králové velkých říší."

Panagyn se zasmál, škodolibě. "No ovšem, bratranče," řekl. "A mohli bychom nad nimi létat na okřídlených vepřích. Mám dojem, že jsem cestou sem viděl, jak za oknem letí opeřené prase."

"Nedávám ti za vinu, že jsi cynický, Panagyne," pravil Arik. "Dám ti dokonce další příležitost k žertům. Nejenže můžeme těm říším vládnout, ale nikdy neumřeme. Budeme nesmrtelní jako bohové." Na chvíli se odmlčel, pak se usmál. "Chceš říct další vtip?"

"Ne, ale ocenil bych, kdybys mi nabídl to narkotikum, které sis očividně vzal."

Arik se zasmál. "Co dělá oko?"

"Bolí, Ariku. Co by podle tebe mělo dělat? Střelili mě do něj šípem a musel jsem vytáhnout šíp i bulvu."

"Tak našemu jednání možná napomůže menší ukázka," navrhl Arik a obrátil se na Eldikara Manúšana.

Kouzelník zvedl ruku. Z konečku jeho ukazováku vyletěl do vzduchu modrý plamen, zbortil se do sebe a zavířil jako maličká žhavá koule.

"Co je to?" zeptal se Panagyn. Modrá koule náhle prolétla místností a pronikla stříbrnou páskou. Panagyn zasténal a couvl. Hlasitě zaklel a hmatal po dýce.

"To nepotřebuješ," uklidňoval ho Eldikar Manúšan. "Jen zachovej klid a počkej, až bolest přejde. Výsledkem budeš vskutku překvapen, můj pane. Bolest už by měla ustupovat. Co cítíš?"

"Svědění v důlku," zamumlal Panagyn. "Mám pocit, jako by mi tam něco uvízlo."

"Taky je to pravda," řekl Eldikar. "Sundej si pásku." Panagyn poslechl. Měl sešitá víčka. Eldikar Manúšan se jizvy dotkl. Kůže se odchlípla a do svalů kolem oka začal proudit nový život. "Otevři oko," nařídil kouzelník.

Panagyn ho poslechl. "Dobré nebe!" zašeptal. "Zase vidím. To je zázrak."

"Ne, jenom kouzlo," odtušil Eldikar a pozorně se na Panagyna zadíval. "A nezachytil jsem správně modrou. Duhovku v pravém oku máš tmavší."

"Bohové, člověče, na barvě mi nezáleží," vyhrkl Panagyn. "Zbavil jsem se bolesti - a mám dvě zdravé oči." Vstal z křesla, došel na balkon a zadíval se na záliv. Po chvíli se zasmál a vrátil se do pokoje. "Jak jsi to udělal?"

"Vysvětlování by trvalo celé věky, můj pane. Ale v podstatě se zregenerovalo tvé tělo. Oči jsou vážně docela jednoduché. Kosti chtějí trochu víc zkušeností. Kdybys například ztratil paži, než by ti znovu narostla, trvalo by to pár týdnů a vyžadovalo by to přes dva tucty kouzel. Nyní se, prosím, podívej lépe na svého bratrance, můj pane."

"Jsem rád, že se můžu lépe podívat na cokoliv," řekl Panagyn. "Co mám hledat?"

"Připadá ti zdráv?"

"Myslíš kromě toho, že si barví vlasy a vousy?"

"Nejsou nabarvené," podotkl Eldikar Manúšan. "Vrátil jsem mu tak deset roků. Nyní mu je něco málo přes třicet a mohl by tak zůstat několik století. Možná víc."

"U všech bohů, vypadá mladší," zašeptal Panagyn. "A tohle bys pro mě mohl udělat taky?"

"Zajisté."

"A co vyžaduješ na oplátku? Duši mého prvorozeného?" Panagyn se nucené zasmál, v očích však žádné veselí neměl.

"Nejsem žádný démon, lorde Panagyne. Jsem pouhý člověk jako ty. Žádám jen tvé přátelství a věrnost."

"A díky tomu se stanu králem?"

"Časem. Mám vojsko, které čeká, aby mohlo vtrhnout do této země. Nechci, aby muselo bojovat, jakmile sem dorazí. Mnohem lepší je vstoupit do spřátelené země, která bude základnou pro další dobývání. Máš něco přes tři tisíce bojeschopných mužů. Arik může povolat skoro čtyři tisíce. Netoužím tak brzy po bitvě."

"Odkud přijde to vojsko?" pokračoval Panagyn. "Z Kiatze?"

"Ne. Třicet mil odsud se otevře průchod. Projde jím tisíc mých mužů. Dostat skrz celé vojsko nějakou chvíli potrvá. Možná rok, možná trochu víc. Ale jakmile tu budu mít zřízenou základnu, dobydeme země Kiatze a další. Stará říše bude obnovena. A ty budeš odměněn tak, jak se ti ani nesní."

"A co ostatní: vévoda, Shastar a Ruall?" chtěl vědět Panagyn. "Oni se toho podniku taky zúčastní?"

"Naneštěstí nikoliv," řekl Eldikar Manúšan. "Vévoda je člověk, který nechápe lakotu a netouží po dobývání. Shastar a Ruall mu jsou věrní a budou se řídit jeho příkladem. Ne, Kydor si pro začátek rozdělíte s bratrancem."

"Oni tedy zemřou?" zeptal se Panagyn.

"Ano. Vadí ti to, můj pane?"

"Každý jednou zemře," opáčil Panagyn s úsměvem.

"Každý ne," poznamenal Arik.

***

Tu noc po útoku na zámek spousta sloužících nemohla usnout. Když se setmělo a oni ve svých pokojích osaměli, zažíhali lucerny a modlili se. Pokud vůbec, tak spali lehkým spánkem a při sebemenším zvuku, třeba když vítr zalomcoval okenicemi, se probouzeli zalití studeným potem. Ne tak Keeva, která usnula hlubším spánkem než za celá

léta. Byl to hluboký, bezesný spánek, z něhož se probudila osvěžená a posílená.

A věděla proč. Když přišli démoni, nekrčila se v rohu, nýbrž vzala zbraň a použila ji. Ano, bála se, ale strach ji nepřemohl. Vzpomínala na svého strýce a představovala si, jak spolu sedí na břehu řeky. "Uslyšíš lidi říkat, že pýcha je hřích. Nevšímej si jich. Pýcha je životně důležitá. Ale ne přehnaná pýcha, nezapomeň. To je jenom domýšlivá pýcha. Ne, být na sebe pyšný, to se počítá. Neudělej nic, co by bylo ničemné, záludné, mrzké a kruté. A nikdy se nepoddávej zlu, ať to stojí co to stojí. Buď pyšná, děvečko. Choď s hlavou vztyčenou."

"Takhle jsi žil, strýčku?"

"Ne. Proto taky vím, jak je to důležité."

Keeva, sedící u lůžka nemocné kněžky, se při té vzpomínce usmála. Ustarté klidně spala. Když Keeva zaslechla, jak do místnosti vstupuje Šerý vlk, vzhlédla. Byl oblečený v černých, ale kvalitních šatech. Kývl jí a ona za ním zašla do zbrojírny.

"Ustarté je v nebezpečí," řekl.

"Zdá se, že se uzdravuje."

"Ne kvůli zranění. Má nepřátele. Ti si pro ni už brzy přijdou." Odmlčel se a tmavé oči upřel do jejích.

"Co chceš, abych udělala?" zeptala se.

"Co chceš ty udělat?" opáčil.

"Nerozumím ti."

"Můžeš si zvolit jednu ze dvou cest, Keevo. Jedna tě zavede zpátky po schodech do zámku a do tvého pokoje. Ta druhá tě může zavést na místa, kam bys jít nechtěla." Ukázal na lavici u stěny. Na ní ležely měkké kožené kamaše a lovecká kazajka s vycpanými rameny. Vedle šatů byl opasek s nožem s kostěnou rukojetí.

"To je pro mě?"

"Jenom jestli to chceš."

"O čem vlastně mluvíš, Šerý vlku? Vyslov se jasně."

"Potřebuju, aby někdo odsud odvedl Ustarté do poměrného bezpečí. Musí to být někdo důvtipný a odvážný, někdo, kdo nezpanikaří, až začne štvanice. Nežádám tě, abys to udělala, Keevo. Na to nemám právo. Jestli se rozhodneš vrátit do svého pokoje, nebudu si o tobě myslet nic špatného."

"Kde je to bezpečné místo?"

"Asi jeden den jízdy odsud." Přikročil blíž. "Rozmysli si to. Budu s Ustarté."

Keeva ve zbrojírně osaměla. Přistoupila k lavici a položila ruku na loveckou kazajku. Kůže byla měkoučká a trochu namazaná. Keeva vytáhla tesák z pochvy a potěžkala jej. Byl dvoubřitý a dokonale vyvážený. Hlavou jí vířily protichůdné myšlenky. Šerému vlku dlužila život a ten dluh ji velmi tížil. Stejně pak milovala život na zámku. Jakkoliv byla hrdá na svou účast v boji proti démonům, netoužila čelit dalšímu nebezpečí. Při nájezdu na vesnici měla štěstí. Camran ji mohl zabít rovnou. To štěstí se s příchodem Šerého vlka zdvojnásobilo. Ale osobní štěstí mělo určitě nějaké hranice. Keeva cítila, že kdyby souhlasila a kněžku doprovodila, tu hranici by překročila.

"Co bych měla udělat, strýčku?" zašeptala.

Mrtvý neodpověděl, ale Keeva si vzpomněla na jeho často opakovanou radu.

"Když nevíš, kudy kam, udělej, co je správné, děvečko. "

10.Kapitola

TULÁK PŘISTOUPIL K LŮŽKU. USTARTÉ MĚLA zlaté oči otevřené. Přisedl si k ní.

"To, co jsi udělal, nebylo správné," pravila a téměř šeptala.

"Dal jsem jí na vybranou."

"Ne, to jsi nedal. Dluží ti život. Bude se cítit povinována udělat, oč žádáš."

"Já vím, ale já taky nemám moc možností," přiznal.

"Mohl by ses stát přítelem Kuan Hador," upozornila ho.

Zavrtěl hlavou. "Nebyl bych se do toho pletl, ale oni do mého domu zatáhli smrt. To jim neodpustím."

"Je toho víc," podotkla.

Od srdce se zasmál. "Na chvíli jsem zapomněl, že umíš číst myšlenky."

"A mluvit s duchy," připomněla mu. Přestal se usmívat. První noc, kdy ji ošetřoval, se Ustarté probudila a pověděla mu, že se jí zjevil duch Oriena, drenajského krále-válečníka. To Tulákem otřáslo, poněvadž stejný duch se před lety zjevil i jemu a nabídl mu šanci na vykoupení, pokud najde Bronzovou zbroj.

"Zase za tebou přišel?"

"Ne. Nic ti nezazlívá. Chtěl, abys to věděl."

"Měl by. Zabil jsem jeho syna."

"Já vím," pronesla smutně. "Tenkrát jsi byl jiný a téměř nenapravitelný. Ale dobro v tobě bojovalo. Orien ti odpustil."

"Zvláštní, to se snáší hůř než nenávist," poznamenal.

"To proto, že ty sobě odpustit nedokážeš."

"Umíš číst i myšlenky duchů?" zeptal se jí.

"Ne, ale líbil se mi."

"Byl to král," pravil Tulák, "velký král. Zachránil Drenaj a vytvořil stát. Když zestárl a začal špatně vidět, vzdal se trůnu ve prospěch svého syna Niallada."

"Tohle vím z tvých vzpomínek," pravila. "Schoval Bronzovou zbroj. A tys ji našel."

"Požádal mě o to. Jak jsem mohl odmítnout?"
"Někteří lidé by byli odmítli. A teď tě žádá o druhou laskavost."
"To mi nedává smysl. Najít Bronzovou zbroj pomohlo Drenaji přemoci nebezpečného nepřítele. Ale jít na hostinu? Proč nějakému mrtvému králi záleží na hostině?"
"To neříkal. Ale myslím, že pokud půjdeš, dostaneš se do velkého nebezpečí. Víš to?"
"Ano."
Ze zbrojnice přišla Keeva. Tulák se otočil a uviděl ji stát ve dveřích. Měla na sobě tmavou košili a kamaše a vysoké jezdecké boty s třásněmi. U pasu jí visel tesák. Dlouhé vlasy měla sčesané z čela a svázané do culíku.
Tulák vstal. "Ty šaty ti padnou," poznamenal. Prošel kolem ní ke skříni na druhé straně zbrojnice. Otevřel ji a vyndal malou dvojitou kuši. Zavolal na Keevu a donesl zbraň k lavici. Ve světle lucerny si ji prohlédl a trochu namazal drážky pro šipky. Když se k němu Keeva připojila, podal kuši jí. "Nechal jsem ji vyrobit pro svou dceru Miriel," řekl, "ale ona měla raději běžnější lovecký luk. Je o dost lehčí než ta moje a zabije jen asi na patnáct kroků."
Keeva zbraň potěžkala. Při pohledu shora i z boku měla tvar T, zprostředka dolů vyčnívala pažba. Konec pažby byl vybraný a tvarovaný tak, že jí krásně seděl přes zápěstí. Nebyly tu žádné bronzové spouště, do pažby byly zasazeny dva černé knoflíky.
Tulák dívce podal dvě černé šipky. "Nejdřív nabij spodní šipku," poradil jí. Keeva zápolila s napínáním. Prostředek spodní tětivy byl schovaný uvnitř mechanismu. "Ukaž," vybídl ji.
Na spodku lučiště byla západka. Tulák ji odklopil a stáhl dolů. Díky tomu se spodní tětiva napnula a objevila se. Tulák ji zachytil prsty a natáhl, pak nasadil šipku. Zacvakl západku zpátky na místo a podal zbraň Keevě. Ta natáhla ruku a vyslala šipku do nejbližšího terče. Tulák se díval, jak zbraň znovu nabíjí. Spodní část jí stále dělala potíže.
"Nenechávej ji nataženou moc dlouho," varoval ji, "jinak to oslabí lučiště. Až budeš mít čas cvičit nabíjení a vybíjení, bude to snazší."
"Nechci, aby to bylo snazší" prskla. "Vezmu Ustarté na to místo, co jsi o něm mluvil, ale pak si tu zbraň můžeš klidně vzít zpátky. Už jednou jsem ti řekla, že nechci, aby se ze mě stal zabiják. A to platí pořád."
"Chápu a jsem ti za to opravdu vděčný," pravil. "Připojím se k vám zítra odpoledne. Pak už mi nebudeš dlužit vůbec nic."
Našel kousek dřevěného uhlí a pergamen a namaloval dva kosočtverce. Do prvního namaloval čáru šikmo zleva doprava, do druhého zprava doleva. "Objedete trosky Kuan Hador na jihozápad a zamíříte do hor. Asi míli pojedete po hlavní silnici. Dorazíte na místo, kde se silnice větví. Zahnete doleva a budete pokračovat, dokud neuvidíte bleskem rozštípnutý strom. Jeďte dál a cestou sledujte stromy kolem. Pokaždé, když uvidíš tyto značky, zahnete podle toho, jak čára protíná kosočtverec, zleva doprava, nebo zprava doleva. Nakonec dorazíte k útesu. Pokud budeš značky sledovat správně, budete poblíž hluboké skalní rozsedliny. Sesedněte a zaveďte koně do rozsedliny. Uvnitř najdete hlubokou jeskyni s tůní sladké vody. Jsou tam zásoby a oves pro koně."
Keeva vyndala šipky z kuše a uvolnila tětivy. "Slyšela jsem, jak kněžka říká, že na té slavnosti budeš ve velkém nebezpečí. Proč tam jdeš?"
"Proč asi?" opáčil.
"Měl by sis dávat pozor."
"Já si vždycky dávám pozor."
***
Niallad, syn mocného vévody Elfonse a přímý dědic zmizelého drenajského trůnu, stál nahý před vysokým stojacím zrcadlem a nelíbilo se mu, co vidí. Úzká tvář s velkýma modrýma očima a plnými rty patřila spíš dívce. Po vousech zatím nebylo nikde ani památky. Ramena a ruce měl kostnaté i přes dlouhé týdny tělesného cvičení, do něhož se nutil. Na hrudníku, rovněž bez ochlupení, neměl žádné maso, žebra se mu jasně rýsovala. Docela nic se nepodobal svému otci-silákovi.
A nemohl se zbavit strachu, který v sobě nosil. Když se ocitl mezi lidmi, začal se potit, zvlhly mu dlaně a srdce se mu rozbušilo. Vždycky se mu zdálo o temnotě, o bludišti neznámých chodeb a kradmých krocích najatého vraha, jehož nikdy ani okem nezahlédl.
Niall se otočil, zašel až k truhle pod oknem a otevřel ji. Z truhly vyndal šedou tuniku a tmavé kamaše. Když se oblékl, natáhl si jezdecké boty do půli lýtek a opásal se dýkou. Ozvalo se tiché zaklepání na dveře.
"Dále," zavolal.
Vstoupil jeho tělesný strážce Gaspir. Tu ukázal na dýku u pasu. "Žádné zbraně, mladý pane," pravil. "Rozkaz tvého otce."
"Ano, ovšem. Sál je plný nepřátel, ale my budeme beze zbraní."
"Jsou pozvaní jenom přátelé pana vévody," namítl Gaspir.
"Panagyn není jeho přítel a Arikovi nevěřím."
Širokoplecí tělesný strážce pokrčil rameny. "I kdyby byl Panagyn nepřítel, bylo by hloupé pokusit se o vraždu v sále plném vévodových stoupenců. Uklidni se. Dnes v noci se slaví."
"Je tam hodně lidí?" vyzvídal Niall a snažil se skrýt svůj strach.
"Zatím jen asi stovka, ale ještě přijíždějí."
"Hned jsem dole," přislíbil Niall. "Už se podává jídlo?"
"Ano, a vypadá moc chutně."
"Tak běž dolů a najez se, Gaspire. Za chvíli se uvidíme."
Strážce zavrtěl hlavou. "Mám tě na starosti, mladý pane. Počkám venku."
"Neříkal jsi náhodou, že žádné nebezpečí nehrozí?"

Muž malou chvíli stál na svém, ale pak kývl. "Jak si přeješ," řekl nakonec, "ale budu na tebe čekat. Přijď brzy, pane."

Niall osaměl v útočišti svých komnat a cítil, jak se ho zmocňuje panika. Ani nečekal, že by ho někdo napadl. Věděl, že je to naprosto nemožné. A přesto nedokázal potlačit strach. Jeho strýc byl ve vlastní zahradě, když ho najatý vrah Tulák střelil do zad. Ve své vlastní zahradě! Když byl král mrtev a země na pokraji anarchie, přes hranice vytáhlo vagrijské vojsko, vypalovalo města a vesnice a vraždilo lidi po tisících.

Niall se posadil na postel, zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Vstanu, říkal si, a pomalu vyjdu na ochoz nad sálem. Dolů na dav lidí se ani nepodívám, zahnu doleva a sejdu po schodech...

...do hemžícího se davu.

Srdeční tep se mu opět zrychlil. Tentokrát to bylo doprovázeno strachem. Nenechám se tím strachem zastrašit, sliboval si. Vstal, zamířil ke dveřím a otevřel je. Zdola okamžitě zaslechl hluk, hovor, smích, cinkot příborů, vše promísené, takže to tvořilo nesourodý a nejasně hrozivý šum. Niall došel k zábradlí na ochoze a pohlédl dolů. Již tu bylo nejméně sto padesát hostí. Otec a matka seděli téměř přímo pod ním, jejich křesla byla postavena na kulatém stupínku. Opodál stál lord Arik spolu s magikem Eldikarem Manúšanem a malým Berikem. Chlapec vzhlédl, a když si ho všiml, usmál se a zamával mu. Muži kolem vévody také zvedli oči. Niall jim pokynul a ustoupil od kraje. Naproti v rohu uviděl rozložitého kazatele Chardyna, jenž rozmlouval se skupinkou žen. A tam, u východu na terasu, stál sám Šerý vlk. Měl na sobě vestu bez rukávů z česaného šedého hedvábí přes černou košili a kamaše. Dlouhé černé, bíle prokvetlé vlasy mu z čela přidržovala tenká černá čelenka. Neměl žádné ozdoby ani šperky. Ani jediný prsten. Jako by vycítil, že ho někdo pozoruje, Šerý vlk vzhlédl, uviděl Nialla a zvedl mu na pozdrav číši. Niall sešel po schodech a hodlal se k němu připojit. Neznal ho dobře, ale kolem něj nebyli žádní lidé a z terasy za ním kynulo bezpečí.

Spodek schodiště byl teprve nedávno přehrazen obloukem a dvoukřídlými dveřmi. Před nimi stál strážný. Když se Niall přiblížil, strážný se uklonil. Dveře tlumily většinu zvuků ze sálu a Niall si chvíli pohrával s myšlenkou, že si se strážným popovídá a oddálí tak děsuplný okamžik, kdy bude muset vstoupit do sálu a čelit davu. Jenže muž hned zvedl závoru a dveře otevřel. Niall jimi prošel a hned zamířil k místu, kde stál Šerý vlk.

"Dobrý večer, pane," pozdravil zdvořile. "Doufám, že se na otcově oslavě dobře bavíš."

"Bylo od něho zdvořilé, že mě pozval," opáčil Šerý vlk a napřáhl ruku.

Niall mu jí potřásl. Zblízka si všiml, že šaty Šerého vlka nejsou úplně bez ozdob. Na opasku měl krásnou a neobvyklou sponu z leštěné oceli ve tvaru hlavice oštěpu. Stejný vzor se opakoval na okraji vysokých bot do půli lýtek.

Niallovi za zády se ozval drsný zvuk kovu a mládenec se prudce otočil. U stolu kuchař brousil porcovací nůž. Niall se téměř zalykal strachy.

Šerý vlk promluvil. "Nemám rád davy," pronesl docela tiše. "Jsem z nich celý nesvůj."

Niall se snažil ovládnout. Dělá si z něj snad druhý muž legraci? "Proč?" vypravil ze sebe.

"Nejspíš proto, že jsem strávil příliš mnoho času ve vlastní společnosti na cestách vysočinou. Líbí se mi, jaký je tam klid. Bezvýznamné klábosení na těchto událostech mi jde na nervy. Nechtěl by ses se mnou nadýchat čerstvého vzduchu na terase?"

"Jistě, ovšemže," pravil Niall vděčně. Prošli obloukem a vydali se po dlážděném chodníčku. Noc byla svěží, obloha bez jediného mráčku. Niall cítil vůni moře. Začínal se uklidňovat, "Soudím," pronesl, "že problémy s davy se vytratí, když si na ně člověk trochu zvykne."

"Tak to s problémy této povahy většinou chodí," přitakal Šerý vlk. "Trik je v tom, že se člověk musí přimět, aby si zvykl."

"Nerozumím ti."

"Kdybys stál proti vrčícímu psovi, co bys udělal?"

"Stál klidně," odpověděl Niall.

"A kdyby zaútočil?"

"Kdybych měl zbraň, pokusil bych se ho zabít. Kdyby ne, hlasitě bych křičel a snažil se ho kopnout."

"Co by se stalo, kdybys před ním utekl?"

"Honil by mě a pokousal. Tak to se psy chodí."

"Stejné je to se strachem," vysvětloval Šerý vlk. "Neutečeš mu. Bude tě sledovat a štěkat ti za patami. Strach většinou ustoupí, když se mu postavíš."

Na terasu přišel sluha s podnosem, na němž byly křišťálové číše s ředěným vínem. Niall si jednu vzal a poděkoval muži, jenž se uklonil a odešel.

"Zřídkakdy vidíš, jak pán děkuje sluhovi," prohodil Šerý vlk.

"To je kritika?"

"Nikoliv. Poklona. Zůstaneš v Carlis dlouho?"

"Jenom pár týdnů. Otec se chce sejít s hlavami čtyř rodů. Snaží se odvrátit další válku."

"Doufejme, že uspěje."

V té chvíli na terasu dorazil Gaspir a uklonil se. "Tvůj otec se po tobě ptá, mladý pane," řekl.

Niall podal Šerému vlku ruku a ten ji přijal. "Děkuji ti za společnost, pane," pravil Niall. Šerý vlk se uklonil.

Niall odešel. Ten rozhovor se Šerým vlkem ho poněkud uklidnil, ale když se vmísil mezi lidi, srdce se mu opět rozbušilo.

Postav se tomu, říkal si. Je to jen vrčící pes a ty jsi muž. Musíš tu být jenom chvilku, pak se můžeš vrátit do útočiště svého pokoje.

Šel dál a tvářil se zachmuřeně a odhodlaně.

***

Tulák se díval, jak mladík prochází sálem. Tělesný strážce Gaspir jej těsně následoval. Eldikar Manúšan procházel

mezi lidmi a Tulák si všiml, jak se mu roucho při chůzi mihotá a mění barvu. Na první pohled bylo stříbřitě šedé, ale v záhybech se občas mihly jemné odstíny růžové a červené, citrónově žluté a zlaté. Tulák přelétl pohledem celý sál. Od té doby, co tu byl naposledy, došlo k jistým změnám. Schodiště byla nyní uzavřena a oblouky vedoucí ke knihovně přehrazovaly těžké dubové dveře. Původní styl se mu zamlouval mnohem víc. Byl otevřenější a příjemnější.

Sluha mu nabídl pití, ale on odmítl a vstoupil do sálu. Viděl, jak mladý Niallad hovoří s otcem a vysokým štíhlým lordem Ruallem. Mládenec byl opět celý nesvůj a Tulák si všiml, že se mu tvář leskne potem.

Tulák došel k novým dveřím do knihovny a chtěl je otevřít, ale bylo zamčeno zevnitř.

Připojil se k němu Eldikar Manúšan. "Máš na sobě velmi elegantní oděv, pane," poznamenal. "Díky tomu, že nenosíš ozdoby, vypadá tu většina mužů jako pávi. Včetně mne," dodal s úsměvem.

"Neobvyklé šaty," prohodil Tulák.

"Mé oblíbené," řekl Eldikar. "Jsou setkané z hedvábí jednoho vzácného červa. V teple a světle mění barvy. V jasném slunečním světle jsou úplně zlaté. Je to překrásný kousek." Kouzelník přistoupil blíž a ztišil hlas. "Uvažoval jsi o tom, o čem jsme mluvili?"

"Přemýšlel jsem o tom."

"Staneš se přítelem Kuan Hador?"

"Myslím, že ne."

"Á, to je škoda. Ale s tím si budeme dělat starosti jindy. Dnes večer se dobře bav." Kouzelník Tuláka zlehka poplácal po zádech. V tu chvíli Tuláka zamrazilo. Zbystřily se mu smysly a zrychlil se mu tep. Eldikar odešel.

Tuláka napadlo, že by měl odejít.

Vrátil se ke dveřím na terasu. Viděl, jak Niallad odchází nahoru po schodech. Šel pomalu, jako kdyby byl klidný, ale Tulák z něj cítil napětí. Niallad se dostal na ochoz, zahnul doprava a zašel do svého pokoje. Tulák pocítil smutek.

"Tak zachmuřený výraz v tak veselý večer," prohodil kazatel Chardyn.

"Přemýšlel jsem o minulosti," sdělil mu Tulák.

"Zřejmě nebyla moc příjemná."

Tulák jen pokrčil rameny. "Když člověk žije dost dlouho, mezi dobrými nashromáždí i špatné vzpomínky."

"To je pravda, příteli. I když některé jsou horší než ostatní. Stojí za to si pamatovat, že Pramen je všeodpouštějící." Tulák se zasmál. "Jsme tu sami, kazateli. Nikdo nás neposlouchá. Ty v Pramen nevěříš."

"Proč si to myslíš?" otázal se Chardyn ztišeným hlasem.

"Postavil ses démonům a z toho je zřejmé, že jsi udatný, ale neměl jsi po ruce žádná kouzla, žádnou víru, že tvůj bůh je silnější než zlo, jež mělo přijít. Kdysi jsem poznal jednoho mnicha Pramene. Ten víru měl. Poznám ji, když ji uvidím."

"A ty, pane?" chtěl vědět Chardyn. "Ty věříš?"

"Ach, já věřím, kazateli. Nechci, ale věřím."

"Tak proč Pramen nesrazil démony, když jsem se modlil, aby to udělal?"

Tulák potřásl hlavou. "A kdo říká, že to neudělal?"

"Zničil je Eldikar Manúšan, a i když já sám nejsem žádný svatoušek, poznám svatost, když ji vidím."

"Myslíš, že Pramen pro své záměry využívá jen dobré lidi? Já viděl něco jiného. Jednou jsem poznal muže, vraha a lupiče. Měl morálku jako krysa z kanálu. Ten muž za mě obětoval život a předtím mi pomohl zachránit národ."

Chardyn se usmál. "Kdo může s jistotou říci, že ho k tomu přiměl Pramen? Kde byly zázraky, světla na obloze, zářící andělé?"

Tulák pokrčil rameny. "Táta mi jednou vyprávěl příběh o muži, který žil v údolí. Přišla silná bouřka a řeka se vylila z břehů a zaplavila údolí. Kolem domku toho muže projížděl jakýsi jezdec a řekl mu: ‚Pojď, pojeď se mnou, protože tvůj dům bude brzy pod vodou.' Ten muž mu řekl, že žádnou pomoc nepotřebuje, protože Pramen ho ochrání. Jak voda stoupala, muž se uchýlil na střechu. Kolem plavali dva plavci a volali na něj: ‚Skoč do vody. Pomůžeme ti na suchou zemi.' On je znovu zahnal řka, že ho Pramen ochrání. A když seděl na komíně, hřmělo a kolem plul člun. ‚Naskoč,' volal lodník. Muž opět odmítl. Chvíli nato voda ještě stoupla, smetla ho a on se utopil."

"A jaképak z tohoto příběhu plyne poučení?" zeptal se Chardyn.

"Duch toho člověka se objevil před Pramenem. Byl rozzlobený. ‚Věřil jsem v Tebe,' křičel. ‚A Ty jsi mě zklamal.' Bůh se na něj podíval a pravil: ‚Ale, můj synu, poslal jsem jezdce, dva plavce a člun. Co víc jsi ještě chtěl?'"

Chardyn se usmál. "To se mi líbí. Použiju to v některém kázání." Pak se odmlčel.

V sále Eldikar Manúšan, lord Arik a lord Panagyn zamířili ke dveřím na schody. Strážný jim otevřel a oni odešli. Tulák si všiml, že i další hosté opouštějí v tichosti sál. Většinou to byli Panagynovi stoupenci. Tulákův výraz ztvrdl. Zamířil na terasu a viděl, jak zahradami pochoduje oddíl vojáků.

Bylo jich pět a vyšli na terasu. Tulák vzal kazatele za ruku a vytáhl překvapeného muže do noci. Strážní si jich nevšímali. Zavřeli těžké dveře a zasunuli závoru, než odpochodovali.

"Co to děláš?" chtěl vědět Chardyn. "Jak se teď dostaneme zpátky?"

"Věř mi, kazateli, ty se nechceš vracet." Naklonil se blíž. "Nedávám rady často," dodal, "ale být tebou, odešel bych odsud, a to hned."

"Nerozumím ti."

"Zahradili všechny východy ze sálu. Schodiště jsou uzavřená. Tohle už není plesový sál, kazateli. To je vražedné pole."

Bez dalšího slova Tulák odešel do noci.

Když se dostal k západní brance, zastavil se a ohlédl se na zámek, jenž se rýsoval proti noční obloze. Zlobil se, ale hněv potlačil. Všichni v sále byli odsouzeni k smrti. Pobijí je jako dobytek.

Tak proto jsi mě tu chtěl mít, Oriene? pomyslel si. Abych tu zemřel za to, že jsem ti zabil syna?

Okamžitě tu myšlenku zavrhl. Starý král nebyl zlý. Tulák mu zavraždil syna, přesto mu starý pán poskytl příležitost najít Bronzovou zbroj a tím i, alespoň částečné, vykoupení za minulé hříchy. Tak proč přišel za Ustarté? Na nalezení nečekala žádná bájná zbroj, nebylo třeba podniknout žádnou velkolepou a nebezpečnou výpravu. Tulák měl přijít na ples, nic víc král nežádal.

Tak proč mě tu chtěl mít?

V duchu uviděl obličej vyděšeného mládence, chlapce, jenž se bál davů a žil ve strachu z toho, že ho někdo zavraždí. Obličej Orienova vnuka.

S tichou kletbou se Tulák otočil a rychle se rozběhl zpátky k zámku.

***

V sále se ozvala trubka a veškerý hovor ustal. Na severním ochoze nad davem se objevil lord Arik a Eldikar Manúšan.

"Drazí přátelé," začal Arik. "Přichází chvíle, na niž jste se všichni tolik těšili, stejně jako já. Náš přítel Eldikar Manúšan vás pobaví nepopsatelnými kouzly."

Následoval hromový potlesk a kouzelník zvedl ruce.

Když byly všechny dveře zavřené, teplota v místnosti začala stoupat. Stejně jako v Tulákově zámku, i tady kouzelník vytvořil vířící koule bílé mlhy, které poletovaly a tančily nad diváky, ochlazovaly vzduch a vyvolaly potlesk.

Uprostřed sálu se objevil obrovský černý lev a rozběhl se k hostům. Několik jich zaječelo, následoval smích, když se lev proměnil v hejno modrých ptáčků zpěváčků, kteří se vznesli ke stropu. Diváci nadšeně tleskali. Ptáci zakroužili nad sálem, pak se slétli k sobě a spojili se v malého létajícího dráčka se zlatými šupinami a dlouhým čenichem s rozšířeným chřípím. Dráček slétl nad diváky a vyslal hřmící plameny, jež obalily hosty u západní stěny. Po křiku znovu následoval smích a potlesk, když oběti zjistily, že krásu saténových šatů a hedvábných vest nehyzdí jediná spálenina.

Vévoda Elfons na pódiu zdvořile zatleskal a pak vzal za ruku svou ženu Aldanii, jež seděla vedle něj. Vysoký štíhlý muž po jeho levici se naklonil a něco svému pánovi pošeptal. Elfons se usmál a kývl.

V té chvíli zaduněl hlas Eldikara Manúšana. "Drazí přátelé, děkuji vám za váš laskavý potlesk, a nyní přijde vyvrcholení večerní zábavy. Jsem si jistý, že to, co jste doposud viděli, vám vedle toho bude připadat úplně obyčejné."

Uprostřed sálu se začaly tvořit chocholy tmavého kouře, kroutily se a svíjely a proplétaly jako pářící se hadi. Spletenec se na několika místech přerušil a ven vyskočili velcí tmaví psi, kteří zuřivě vrčeli a z dlouhých špičáků jim kapal jed. Poslední zbytky dýmu se přesunuly před sedadla vévody a jeho paní, zvedly se a vytvořily tmavý průchod, jímž vstoupil šermíř. Měl zdobenou přilbu z pásků černého kovu a suknici z černého hedvábí, která mu sahala po kotníky, s rozparky do pasu. Držel dva meče, dlouhé a zakřivené, a čepele byly tak tmavé, až se zdálo, že jsou vykovány z noční oblohy. Třetí meč, v pochvě, měl zastrčený za černou hedvábnou šerpu kolem pasu.

Přistoupil k vévodovi a uklonil se mu. Pak vyhodil jeden meč do vzduchu. Druhý následoval. Rychle tasil třetí a ten také vyhodil do vzduchu ve chvíli, kdy mu první vklouzl zpátky do dlaně. Při žonglování s meči skákal a kroutil se. Dvanáct černých hafanů se mezitím přikradlo k divákům.

Šermíř čepele vyhazoval stále rychleji a rychleji.

To, co se stalo vzápětí, se událo tak rychle, že si toho povšiml jen málokdo. Šermíř švihl rukou a jeden meč zamířil přímo do prsou lorda Rualla. Druhý vzápětí probodl hrdlo Elfonsovi, vévodovi kydorskému. A třetí se zabodl do srdce lady Aldanie.

V sále se na okamžik rozhostilo ticho.

Pak skočil první pes a rozerval hrdlo jednomu z hostí.

"Okuste chuť pravé magie!" zařval lord Arik.

Zavířil další kouř a z něj vyskočila dvacítka kralothů. Lidé zpanikařili a chtěli se dostat zavřenými dveřmi ven. Opět se objevil kouř. Teď tu bylo asi padesát démonických psů.

Hnali se na zpanikařený dav a dlouhými zuby trhali a rvali šlechtice v hedvábí a saténu. Arik to pozoroval z ochozu a oči mu přímo zářily. Bylo to neuvěřitelné. Viděl, jak jeden z mladých mužů utíká sálem a snaží se vyskočit na zábradlí schodiště. Vrhl se na něj kraloth a zahryzl se mu do nohy. Šlechtic zoufale visel na zábradlí. Kraloth spadl na podlahu, avšak v zubech držel kus mužovy nohy. Arik poplácal lorda Panagyna po rameni a ukázal mu to. Šlechtici z ukousnuté nohy crčela krev, nicméně se mu téměř podařilo vytáhnout se na schodiště. Arik rychle pokynul tělesné mu strážci Gaspirovi, jenž stál opodál. Ten doběhl ke schodišti a seběhl dolů. Ve chvíli, kdy již mladý pán věřil, že je zcela v bezpečí, dostal se k němu Gaspir. Mladý muž k němu natáhl ruku hledaje pomoc. Černovousý tělesný strážce ho chytil a shodil ho dolů do sálu. Když dopadl na podlahu, skočil na něj kraloth a ukousl mu hlavu.

V celém sále se odehrávaly podobné scény. Arik jásal. Otočil se, aby něco řekl Eldikaru Manúšanovi, a viděl, že kouzelník odstoupil od zábradlí a sedí se svým pážetem na lavici. Tvářil se zamyšleně.

Arik se zadíval na mrtvého vévodu. Vadila mu jen jediná věc, totiž že vévoda zemřel příliš rychle. Ten nafoukaný parchant! Měli ho nechat, aby se díval, jak všichni jeho stoupenci s křikem umírají.

V té chvíli si Arik všiml pohybu na východním ochoze. Ze svého pokoje právě vyšel Niallad, zastavil se u zábradlí a s hrůzou se zadíval na krveprolití dole.

Arik vyhledal pohledem Gaspira. Tělesný strážce stál vedle jednoho z Panagynových mužů. Také si chlapce všimli. Gaspir se podíval na Arika a ten kývl. Gaspir vytáhl dýku.

***

Nialla to, co viděl, zděsilo. V uších mu zněl výskot. Sál byl plný krve a mrtvol. Na jednom hodovním stole ležela ukousnutá ruka a na talíře, jako kost bílé, kapala krev. Na vyděšené lidi, co ještě přežili, se vrhali obrovští černí psi.

Niall viděl, jak jeden muž buší na dveře a křičí, ať ho pustí ven. Na záda mu skočil pes a rozlouskl mu lebku.

Niall se rozhlédl a uviděl své rodiče, leželi zabití v křeslech. K tělu vévody přistoupil černě oděný šermíř, natáhl ruku a vyškubl meč z těla. Mrtvola se překotila na bok.

"Vrahu!" zaječel Niall. Válečník vzhlédl a potom přenesl pohled na Eldikara Manúšana, jenž se nyní opět opíral o zábradlí na severním ochozu a sledoval jatka pod sebou. Vedle něj stáli lord Arik a lord Panagyn.

Niall v té chvíli prostě nedokázal pochopit, proč všichni ti muži jen nečinně postávají stranou. Točila se mu hlava, dělalo se mu zle a začínal ztrácet smysl pro realitu. Pak si všiml, že se k němu blíží Gaspir s dalším mužem.

"Zabili mého otce, Gaspire," řekl.

"Tebe zabili taky," opáčil jeho tělesný strážce.

Niall si všiml nožů v jejich rukou. Couvl do svého pokoje. Podlamovala se mu kolena. Celý svůj mladý život se téhle chvíle bál, a ona nyní přišla. Zvláštní, hrůza pominula a nahradil ji chladný vztek. Přestal se třást a doběhl k posteli, kam odložil opasek s dýkou. Uchopil vyřezávaný ebenový jílec a zbraň vytáhl. Poté se otočil čelem k útočníkům.

"Myslel jsem, že jsi můj přítel, Gaspire," řekl a cítil příval pýchy nad tím, že se mu v hlase neozývá strach.

"Byl jsem tvůj přítel," odtušil Gaspir, "ale sloužím lordu Arikovi. Zabiju tě rychle, chlapče. Nepředhodím tě těm bestiím."

Přistoupil blíž. Druhý muž se kradl napravo.

"Proč to děláte?" zeptal se jich Niall.

"Taková otázka nemá ani smysl," poznamenal Šerý vlk a vstoupil dveřmi z balkonu. "Stejně dobře by ses mohl ptát krysy, proč šíří choroby. Žádný jiný způsob prostě nezná."

Vrahové zaváhali. Gaspir se podíval na Šerého vlka, jenž tu stál neozbrojen s palci za opaskem. "Zabij kluka," nařídil druhému muži a sám vyrazil na Šerého vlka. Jeho zamýšlená oběť neustoupila. Šerý vlk sáhl pravou rukou na ozdobnou přezku u pasu. Gaspir na okamžik zahlédl, jak se spona ve tvaru hlavice šípu uvolňuje. Pak Šerý vlk švihl rukou a Gaspirovi v pravém očním důlku vybuchlo bílé světlo a oheň mu proletěl do mozku. Couvl.

Niall viděl, jak se Šerý vlk rychle pohnul, popadl Gaspira za ruku s nožem a surově jí zakroutil. Dlouhý nůž vypadl tělesnému strážci z prstů. Šerý vlk zachytil jílec padající zbraně a otočil ji v prstech. Zvedl ruku a hodil. Vedle Nialla se ozvalo zachrčení. Druhý vrah se zapotácel, protože mu Gaspirova čepel trčela z krku. Přesto ještě zvedl nůž a vrhl se na Nialla. Mládenec ustoupil a bez přemýšlení mu vrazil dýku do hrudi až po jílec a probodl srdce. Muž se bez hlesu zhroutil.

Gaspir byl na kolenou a úpěl, jednu ruku si držel na krvácející ráně v oku. Šerý vlk mu srazil ruku stranou a vytáhl vrhací nůž. Gaspir vykřikl bolestí a přepadl na záda. Šerý vlk mu chladnokrevně podřízl hrdlo. Umírajícího, jenž se dál svíjel na podlaze, si dál nevšímal a zamířil k Niallovi.

"Mí rodiče jsou mrtví," řekl mu Niall.

"Já vím," odtušil Šerý vlk a prošel kolem Nialla ke dveřím, které potichu zavřel. Pak se otočil k Niallovi.

"Dýchej pomalu," vybídl jej, "a podívej se mi do očí."

Niall poslechl.

"Teď mě poslouchej. Jestli chceš přežít, musíš pochopit, v jakém postavení se nacházíš. Už nejsi synem nejmocnějšího muže v říši. Od této chvíle je z tebe psanec. Budou tě štvát a budou tě chtít zabít. Jsi sám. Musíš se naučit podle toho uvažovat. Teď si připni ten opasek s dýkou a pojď za mnou.

***

Lord Shastar z rodu Bakardů, s rozervanou košilí a krvácejícími šrámy po drápech na zádech, se choulil u západní zdi a díval se, jak černá psiska trhají maso z těl obětí, i když některé ještě žily.

Shastar seděl naprosto nehybně, věděl, že sebemenší pohyb by mohl tvory upozornit na jeho přítomnost. Před sebou viděl těla vévody a jeho ženy, mrtvý Ruall ležel vedle nich.

Černě oděný válečník, jenž je zabil, stál s rukama zkříženýma na prsou.

K místu, kde Shastar seděl, došel jeden z hafanů. Shastar se nehýbal. Šelma větřila a obrovskou hlavu měla tak blízko u Shastara, až cítil její páchnoucí dech. Zavřel oči a čekal, až se mu do těla zaryjí tesáky. V té chvíli jakási umírající žena vedle zasténala. Pes po ní skočil, bylo slyšet jen křupání kostí.

Blízko zazněly hlasy. Shastar otevřel oči a viděl, jak mezi těly prochází Eldikar Manúšan. Když se dostal k psům, každého se zlehka dotkl. Při každém doteku tvor zmizel, až se nakonec v sále rozhostilo strašidelné ticho.

"Bohové, taková spoušť," řekl někdo. Shastar mrkl napravo a viděl, jak po mramorové podlaze opatrně prochází lord Arik a pečlivě se vyhýbá kalužím krve a utrhaným končetinám. Shastar to sledoval jako ve snách. Nevěřil vlastním očím. Jak mohl být kultivovaný muž jako Arik zodpovědný za takový masakr? Znal Arika celá léta. Jezdili spolu na lovy a bavili se o umění a poezii. Po zrůdě, jež se v něm skrývala, nebylo vidět ani stopy.

Shastar se díval, jak kouzelník obchází po sále a prohlíží těla. Viděl ho, když došel ke schodům na východní ochoz. Arik přistoupil k tělu vévody Elfonse a stáhl je ze zdobeného křesla. Pán rodu Kilraithů pak vévodovi serval z ramen pláštěnku a otřel krev z křesla, než se posadil, a rozhlédl se po sále.

Eldikar Manúšan se k němu připojil. "Po Šerém vlku není ani vidu, ani slechu," poznamenal.

"Cože? Musí tu být."

V té chvíli na Shastara padl stín. Šlechtic vzhlédl a uviděl před sebou černě oděného válečníka, který zabil vévodu. Měl kiatzanské rysy, avšak oči zlaté. Naklonil se blíž. Shastar si všiml, že má protažené zorničky jako kočka.

"Tenhle žije," řekl válečník, sklonil se, popadl Shastara za paži a zvedl ho ze země. Síla jeho sevření Shastara překvapila. Válečník byl štíhlý, nijak vysoký, ale rozložitého pána z rodu Bakardů zvedl jakoby nic.

"Hleďme, hleďme," prohodil Eldikar Manúšan a přistoupil k nim, "nikdy nepřestanu žasnout nad válečnými rozmary." Podíval se Shastarovi do tváře. "Máš vůbec ponětí, jaká je šance přežít útok tolika kralothů? Milion ku jedné." Popošel ještě blíž a prohlédl rány na Shastarových zádech. "Jen malé škrábnutí, i když rány budou stejně smrtelné, pokud se neošetří."

"Tohle jsi udělal ty?" zeptal se Shastar.

"Můžu tě ujistit, že to nebylo pro radost," pravil Eldikar Manúšan. "Takovéto podniky mi žádné potěšení nečiní. Ale pochop, existují jenom dva způsoby, jak jednat s možnými nepřáteli: udělat z nich spojence, nebo je zabít. Prostě jsem neměl dost času, abych dojednal tolik spojenectví. Nicméně, poněvadž jsi šťastně unikl smrti, cítím se povinován nabídnout ti příležitost sloužit mé věci. Můžu ti vyléčit rány, vrátit ti mládí a slíbit ti stovky let života."

"Jeho nepotřebujeme!" zaječel Arik.

"Já řeknu, koho potřebujeme, smrtelníče," zasyčel Eldikar Manúšan. "Co říkáš, lorde Shastare?"

Shastar chvíli mlčel. "Jestli spojenectví s tebou znamená spojit síly s červem jako Arik, tak musím odmítnout."

"Raději bys to měl znovu uvážit," radil mu Eldikar mírně. "Smrt je strašlivě konečná."

Shastar se usmál a poté po kouzelníkovi skočil. Pravou rukou popadl jeho dýku, vyrval ji z pochvy a vrazil mu ji do prsou. Eldikar Manúšan se zapotácel, pak se narovnal, uchopil jílec a pomalu dýku vytáhl. Z čepele kapala krev. Podržel dýku před Shastarem a pustil ji. Místo aby spadla na zem, zůstala viset ve vzduchu. "To skutečně bolí," podotkl zarmouceně. "Ale chápu tvůj hněv. Odpočívej v pokoji."

Čepel se otočila, zabodla se Shastarovi mezi žebra a pronikla do srdce.

Shastar zachroptěl a padl na kolena. Také se pokusil dýku vytáhnout, ale místo toho padl na břicho na podlahu.

"Taková škoda," poznamenal kouzelník. "Moc se mi líbil. Byl čestný a odvážný. Tak kde jsme to byli? Aha, ano, Šerý vlk." Vzhlédl na východní ochoz. "Tví muži si s tak prostým úkolem dávají docela načas, Ariku."

Lord Arik vstal z vévodova křesla a nařídil dvěma strážným, aby došli pro Gaspira. Vzápětí jeden z nich zavolal z ochozu. "Můj pane, Gaspir a Valik jsou mrtví. Po klukovi není ani památky. Museli uniknout do zahrady a na pláž."

"Najděte je!" zařval Arik.

"Dobrá rada," zamumlal Eldikar Manúšan. "Bylo by radno ho najít dřív, než on najde tebe."

***

Eldikar Manúšan si dřepl k mrtvému Shastarovi, vytáhl dýku a otřel čepel do kamaší mrtvého. Vrátil dýku do pochvy a všiml si, že má krví potřísněný lem měňavého šatu. S povzdechem prošel mrtvolami posetý sál a otevřel dveře na schodiště. Vystoupil na ochoz a našel Berika, jak stále ještě sedí na lavici. Vzal chlapce za ruku a odvedl ho do jejich komnat.

"Je čas na spojení," poznamenal Berik.

"Já vím."

Eldikar se usadil na širokou pohovku a chlapec se k němu připojil. Kouzelník držel hocha za ruku, zavřel oči a snažil se uvolnit. Spojení nepřišlo snadno, protože nejdřív musel zamaskovat, co cítí. Tento masakr nechtěl, věřil, že je zbytečný. Většina přítomných by plány Kuan Hador nijak neohrozila. Byl by to mohl zařídit tak, že by byli zabiti jen vévoda a jeho nejbližší spojenci. Ale nechtěl mít tyto myšlenky v hlavě, až bude spojení navázáno. Dereš Karány kritiku nepřipouštěl.

Eldikar se v duchu soustředil na své dětství a malou plachetnici, kterou mu otec postavil na jezeře. Byly to dobré časy, když své nadání ještě nezvládal úplně dokonale a neměl příliš mnoho zkušeností a snil o tom, že z něj jednou bude léčitel.

V mysli ucítil první ostré škubnutí. Bolelo nejvíc, jako kdyby ho do mozku zasáhl dráp.

"Není to moc velký úspěch, Eldikare Manúšane, " ozval se hlas Deréše Karányho.

"Ale ani to není neúspěch, pane. Vévoda a jeho spojenci jsou mrtví."

"Šerý vlk žije, stejně jako oba nosiči meče. "

"Za nosiči meče jsem poslal osm Kriaz-nor. Dvě čety, jednu vede Tři meče, druhou Pruhovaný spár."

"Spoj se s oběma četami. Řekni jim, že mají tři dny. "

"Ano, pane."

"A co ta zrádkyně Ustarté?"

"Jsem přesvědčen, že je naživu a ukrývá se v zámku Šerého vlka. Oddíl vojáků lorda Arika už je na cestě."

"Ocenil bych, kdyby ji chytili živou. "

"Takový mají rozkaz. Byl bych spokojenější, kdyby bylo možné poslat víc Kriaz-nor."

"Další přijdou, až se průchod konečně otevře. Do té doby musíš používat Anharatovy tvory. Pověz, proč jsi tomu muži Shastarovi nabídl život? "

"Byl odvážný."

"Byl to možný nepřítel. Máš měkké srdce, Eldikare. Nedovol, aby se ti pletlo do plnění rozkazů, jež jsi dostal. Jsme mocní, protože posloucháme. Neklademe otázky. "

"Rozumím, pane."

"Doufám, že ano. Riskoval jsem svou pověst, když jsem se za tebe přimlouval po té katastrofě v Párša-núr. Velmi by se mě dotklo, kdyby se ukázalo, že mé důvěry nejsi hoden. Až najdeš kněžku, znovu se spojíme. "

"Ano, pane."

Když bylo spojení přerušeno, Eldikar zasténal.

"Teče ti z nosu krev," poukázal Berik. Eldikar vyndal kapesník a oťukával si nos. V hlavě mu bušilo.

"Měl by sis lehnout," radil Berik.

Lehl si na saténový přehoz na posteli, hlavu opřel o měkký polštář a přemýšlel o porážce v Párša-núr.

Eldikar dal nepřátelům den navíc, aby zvážili kapitulaci. Den navíc!

Odmítli a na bojiště dorazil Deréš Karány. Jednoho démona první třídy poslal, aby nepřátelskému králi vyrval srdce z hrudi, a houf kralothů, který měl zastrašit obyvatele města. Potom se vzdali docela rychle, vzpomínal Eldikar. Když konečně otevřeli brány dobyvatelům, Deréš Karány nařídil, aby dvacet šest tisíc měšťanů - asi třetinu obyvatel města - usmrtili. Dalších deset tisíc odeslali do Kuan Hador ke zkřížení.

Díky tomu dni navíc vyslovila Sedmička Eldikarovi nedůvěru. Jenom přímluva Deréše Karányho kvůli polehčujícím

okolnostem ho zachránila před naražením na kůl.

Krvácení přestalo.

Eldikar zavřel oči a snil o plachetnicích.

***

"Vcelku slušná práce na jednu noc," poznamenal lord Panagyn, sundal si stříbrnou pásku přes oko a rozhlížel se po zakrváceném sále. "Ruall, Shastar a Elfons jsou mrtví s většinou svých kapitánů a stoupenců." Zadíval se na mrtvou Aldanii. "Ta žena taky. Vždycky jsem ji obdivoval."

Arik si k sobě zavolal dva strážné a nařídil jim, aby zřídili pracovní čety a začali hned s odklízením mrtvých. Nebyl zrovna spokojený. Panagyn ho poplácal po rameni. "Co tak zachmuřený, bratranče? No tak kluk unikl. Daleko se nedostane."

"Kluk mi starosti nedělá," procedil Arik. "Ale Šerý vlk ano."

"Slyšel jsem o něm. Bohatý kupec a tvůj největší věřitel." Panagyn se zachechtal. "Vždycky sis rád žil nad poměry, bratranče."

"On je nebezpečný. Zabil Vanise. Přišel do jeho domu, který byl obklopený hlídači, a podřízl ho."

"Já slyšel, že to byla sebevražda."

"To jsi slyšel špatně."

"No, padesát tvých chlapů kvůli němu prohledává město. Tak se uklidni. Raduj se z vítězství."

Arik prošel sálem kolem mlčenlivého válečníka v černém, jenž zabil vévodu. Muž seděl na schodech, ruce měl složené, oči zavřené. Když Arik procházel kolem, ani nevzhlédl. Arik vyšel nahoru do Nialladova pokoje. Panagyn tam přišel za ním. Arik klečel vedle mrtvého Gaspira.

"Bodl ho do oka a pak ho podřízl," poznamenal Panagyn.

Arikovi to nemohlo být lhostejnější. Šel na balkon a zadíval se přes měsíčním světlem zalitou zahradu k mřížové bráně vedoucí na soukromou pláž. Odsud viděl hořící louče pátračů. Na pláži nebyly čluny, což znamenalo, že uprchlíci museli záliv přeplavat. Jinudy uniknout nemohli. Před zámkem se to hemžilo strážemi.

Šerého vlka nikdo neviděl.

"Podívej se na tohle," promluvil Panagyn. Když se Arik otočil, viděl, že pán z rodu Rishellů klečí u druhého těla. Ukázal na nůž, jenž muži trčel k hrdla. Měl ozdobnou střenku vyřezanou ze slonoviny. "Nebyl to náhodou Gaspirův nůž?"

"Ano," řekl Arik zmateně.

Panagyn chvíli mlčel a díval se na druhé tělo. "Takže Šerý vlk zabil Gaspira, sebral mu nůž a bodl mého synovce do krku dřív, než ten stačil zabít kluka. Ne, to by trvalo příliš dlouho. On ten nůž vzal a hodil." Panagyn se usmál. "Už chápu, proč jsi říkal, že je nebezpečný. Ale takovou obratnost musím obdivovat."

"Snášíš smrt příbuzného dobře," vyštěkl Arik. "Chválím způsob, jakým zakrýváš žal."

Panagyn se zasmál a rozhrábl mrtvému vlasy. "Byl to docela hodný mládenec. Ale ne moc bystrý." Vstal, došel ke stolu a nalil si víno. "A je těžké být smutný v noci, kdy byli zabiti téměř všichni tví nepřátelé."

"No, všichni moji nepřátelé ještě nejsou mrtví," odsekl Arik.

"Všichni nebudou mrtví nikdy, bratranče. To je trest za vládu." Panagyn vypil víno. "Myslím, že si půjdu lehnout. Zítra nás čeká plno práce."

"Já si odpočinu, až najdou Šerého vlka," odpověděl na to Arik.

V sále již odklízeli těla. Arik sešel dolů a ven do noci. Od pláže přicházela řada mužů s loučemi. Arik čekal. Přišel za ním jeho kapitán, hubeňour jménem Shad, a krátce se poklonil.

"Na pláži po nich není ani stopy, můj pane. Poslal jsem na vodu čluny a jezdci hledají na protějším břehu. Rovněž jsme zařídili, že celé město bude prohledané dům od domu."

"Do Bílého zámku to nemohli stihnout," řekl Arik. "Jsi si jistý, že žádný z neschválených hostů neopustil sál?"

"Jeden zde byl, pane. Kazatel Chardyn. Strážní usoudili, že jeho jméno na seznamu scházelo omylem."

"Na kazateli mi nezáleží."

"Nikdo jiný neodešel, pane. Druhá četa hlásila, že když se blížila k západnímu vstupu, byl s kazatelem ještě jeden muž. Podle popisu to byl Šerý vlk. Musel obejít zámek zadem a po zdi vylézt do toho pokoje."

"To už víme," zavrčel Arik. "Musíme zjistit, co se stalo pak."

"Museli odejít na pláž, pane. Byl příliv, takže po útesech odejít nemohli. Najdeme je. Brzy se rozední. Jestli plavou přes záliv, v člunech je chytí. Chceš, aby je dostali živé?"

"Ne, prostě je zabijte. Ale přineste mi hlavy."

"Ano, pane."

Arik se vrátil do zámku. V sále to začínalo zapáchat, ale na ochoze nebylo nic cítit. Zadíval se dolů a vzpomínal na křik a pláč umírajících. Překvapilo ho, jaké při tom cítil potěšení. Když se nad tím zamyslel teď, zjistil, že ho ta radost znepokojuje. Nikdy se nepovažoval za krutého člověka. Jako dítě dokonce nesnášel hony. Byla to záhada.

Panagyn se zmínil o Aldaniině smrti. Arik se zarazil. Vévodovu manželku měl odjakživa rád. Byla k němu velmi laskavá. Proč tedy po její smrti nic necítil? Sebemenší vinu či lítost? Jsi jenom unavený, říkal si. Jinak jsi úplně v pořádku.

Otevřel dveře do svých komnat. Uvnitř byla tma. Sloužící nezapálili lucerny. Podrážděně ho to, pak si však vzpomněl, že všichni sloužící dostali rozkaz opustit sál kvůli Eldikarově představení. Poté, ve zmatku po vraždění, nebylo nic překvapivého na tom, že pozapomněli na svoje povinnosti.

Zašel do obývacího pokoje a vyšel na balkon, odkud se zadíval na zahrady a na pláž v dálce. Na písek byla vytažena spousta lodic a velitelské čluny již mířily ke kotvištím. Šerý vlk a chlapec se zřejmě nevydali přes záliv. Kde tedy vězí?

V té chvíli za sebou cosi zaslechl. Když se obracel, ze stínu se vynořila tmavá postava a před očima se mu mihlo něco třpytivého. Arik se vrhl dozadu, narazil na balustrádu kolem zábradlí, přepadl a hlavou se udeřil o kámen.

Pohltila ho temnota.

Po nějaké době ucítil v ústech krev. Chtěl se pohnout, ale něco ho tahalo za paži. Otevřel oči. Hlavu měl položenou na holé zemi a levou ruku vklíněnou do větví rozkvetlého keře. Zatahal a zaúpěl, jak mu bokem projela bolest. Chvíli ležel nehybně a sbíral myšlenky.

Někdo byl v jeho pokoji. Zaútočil na něj a on spadl dvacet stop z balkonu. Keř jeho pád ztlumil, ale měl pocit, že má zlomené žebro. Zvedl se na kolena a uviděl pod sebou krev. Vyděsil se a začal hledat zraněni. Z ruky mu skápla kapka krve. Tekla mu z obličeje. Nesměle zvedl prsty k bradě. Byla vlhká a rozbolavělá. Vzpomněl si na blýskavou čepel. Škrábanec se mu táhl po čelisti pod uchem až po bradu.

S chrčením se zvedl a klopýtal po stezce před zámek. Opodál stáli dva strážní, a když ho uviděli, rozběhli se k němu a pomohli mu zpátky do zámku.

Ve chvilce byl znovu ve svých pokojích. Tam za ním přišel Eldikar Manúšan a prohlédl mu rány.

"Máš dvě zlomená žebra a vykloubené levé zápěstí," sdělil mu.

"A co můj obličej? Budu mít jizvu?"

"To hned ošetřím. Co se stalo?"

"Byl jsem napaden. Tady, přímo v tomto pokoji."

Eldikar zašel na balkon, pak se vrátil. "Z tvého balkonu vede úzká římsa do pokoje vévodova syna," řekl. "Šerý vlk ze zámku vůbec neuprchl. Prostě přelezl do tvých komnat a čekal, až štvanice skončí."

"Mohl mě zabít," zašeptal Arik.

"Skoro to udělal. Kdyby ten nůž letěl o vlásek níž, byl by ti otevřel krční žílu. Pozoruhodný protivník. Schová se tam, kde nikoho nenapadne hledat, přímo v srdci nepřátelské pevnosti." Eldikar si povzdechl. "Taková škoda, že se k nám nepřipojil."

Arik ležel v posteli a bylo mu špatně. Eldikar znovu promluvil. "Měl jsi ohromné štěstí, Ariku. Vylepšení, jež jsem tvému tělu poskytl, ti umožnilo zareagovat mnohem rychleji, než by dokázal průměrný člověk. Díky tomu jsi - těsně - unikl ráně do hrdla. Také tvému tělu pomohlo vstřebat náraz při pádu."

"Co ještě to... vylepšení dělá, Eldikare?"

"Co máš na mysli?"

"Mám dojem, že jsem se... změnil i jinak. Že jsem... něco ztratil."

"Neztratil jsi nic, co budeš jako služebník Kuan Hador potřebovat. Teď ti vyléčím tu ránu."

***

Keeva byla cestou stále více nesvá. Od začátku věděla, že to nebude snadný úkol. Většina koní před Ustarté couvala s rozšířenými nozdrami a ušima přitisknutýma k hlavě. V jejím pachu bylo něco, co je děsilo. Nakonec Emrin přivedl jednu starou kobylku s prohnutým hřbetem. Byla už skoro slepá a dovolila, aby se k ní Ustarté přiblížila. Emrin sundal sedlo z břevna.

"Nemůžu jet obvyklým způsobem," zarazila ho Ustarté. Emrin se zmateně zastavil. "Mám... znetvořené nohy," sdělila mu.

Jeho výraz se změnil, teď byl na rozpacích. "Třeba bude čabraka vhodnější," navrhl. "Máme jich několik, i když na delší jízdu nejsou zrovna pohodlné. Avšak na staré Bětulce můžeš sedět bokem. Bude to tak lepší, paní?"

"Jsi laskavý. Mrzí mě, že máš kvůli mně takové potíže."

"To nic není, vážně." Emrin se vrátil do sedlovny a přinesl čabraku z levhartí kůže, kterou koníkovi upevnil kolem krku a břicha. Otočil se ke Keevě, která již seděla na vysokém kaštanovém valachovi. "Zabalil jsem vám zásoby na tři dny a dva pytlíky ovsa pro koně."

"Musíme si pospíšit," vyhrkla náhle Ustarté. "Od města přijíždějí jezdci."

Emrin se pokusil vyhodit Ustarté na kobylku. Nezvládl to. "Musíš mít velice těžké... šaty," zafuněl. Po chvíli hledání se vrátil s trojnožkou. Ustarté na ni vylezla a pak se opatrně usadila kobylce na hřbet.

"Drž se hřívy, paní. Keeva vezme otěže. A tu stoličku byste si asi měly vzít s sebou, kdybys chtěla znovu nasednout."

Keeva pobídla svého kaštanového hnědáka, naklonila se a vzala otěže i druhého koně. Ten zůstal stát. Emrin ho zlehka plácl po zadku a oba koně vyšli na měsíčním světlem zalitý dvůr. V dálce na hřebeni půl míle vzdáleném Keeva zahlédla oddíl jezdců.

Teď, asi po hodině jízdy, se ženy nedostaly nijak daleko. Kobylka se pořád zastavovala, umíněně stála na místě a ztěžka dýchala. Tmavé boky již měla zvlhlé lepkavým potem.

Ustarté to zřejmě nedělalo starosti. "Zatím nás nesledují," tvrdila. "Prohledávají zámek."

"I kdyby nás pronásledoval mrzák o berlích, už by nás byl dohonil," utrousila Keeva.

"Koník je starý a unavený. Myslím, že chvíli půjdu pěšky." Ustarté sklouzla na zem. Keeva také sesedla a obě ženy pokračovaly pěšky lesní temnotou.

Téměř hodinu šly mlčky, pak se Ustarté náhle zastavila. Keeva zaslechla její vzdech a všimla si, jak se kněžce po tvářích koulejí slzy. "Co se stalo?" optala se.

"Zabíjení začalo."

"V zámku?"

"Ne, na vévodově slavnosti. Ipsissimus povolal do sálu démony a ti pobíjejí lidi. Je to ohavné!"

"A Šerý vlk?" zeptala se Keeva a zmocnil se jí strach.

"Není tam. Ale je blízko." Ustarté postavila na zem stoličku, kterou nesla, a posadila se. "Leze po zadní zdi do

jednoho pokoje. Teď čeká."

"A co ti jezdci, kteří tě přijeli hledat?"

"Ti shánějí svoje koně a chystají se nás sledovat. Jeden sluha jim pověděl, že nás viděl u stájí."

"Tak si musíme pospíšit. Na rychlejších koních nás do hodiny doženou."

Ustarté ze stoličky vylezla na koníka a znovu se vydaly na cestu. Stará kobylka zřejmě nabrala síly, poněvadž chvíli jely docela rychle. Když se ale dostaly k suťovému svahu nad troskami Kuan Hador, zvíře klopýtlo.

Ustarté slezla a položila ucho koni na bok. "Je to pro ni až příliš velká námaha. Se mnou už prostě rychleji jít nemůže."

"Pěšky neunikneme," poznamenala Keeva. "Čeká nás ještě daleká cesta."

"Já vím," odpověděla Ustarté tiše.

Kněžka odhodila stoličku a sundala si šedé rukavice. Pomalu se svlékla a v měsíčním světle se jí zaleskla pruhovaná srst na bocích a zádech. Podala šaty, rukavice a boty z měkké kůže Keevě a řekla: "Jeď dál. Sejdeme se na místě, kde se horská cesta větví."

"Nemůžu tě tady nechat," namítla Keeva. "Slíbila jsem to Šerému vlku."

"Musíš," prohlásila Ustarté tiše. "Vyřídím ty muže, kteří nás sledují, a sejdeme se na té cestě. Teď si pospěš, protože já se musím připravit. Jeď!"

Keeva se natáhla pro otěže druhého koně. "Nechej ji," zarazila ji Ustarté. "Musí mí prokázat ještě jednu službu." Keeva už se chtěla hádat, když Ustarté najednou přiskočila ke kaštanovému valachovi. Velký kůň, poplašený jejím pachem, se vzepjal a vyrazil pryč.

Ustarté přistoupila ke staré kobylce. "Moc mě to mrzí, má milá," pravila. "Zasloužila sis určitě něco lepšího." Drápy hrábla koni po krku. Vystříkla krev. Kobyla se pokusila postavit na zadní, jenomže Ustarté držela pevně otěže. Jak z přeťaté žíly stříkala krev, koni se podlomily přední nohy. Ustarté si k němu lehla, naklonila se k ráně a rychle chlemtala krev.

Její tělo se začalo svíjet a kroutit, svaly se zvětšovaly.

***

Ačkoliv Keeva nebyla zrovna zkušený jezdec, když kůň vyrazil ze svahu, nepolekala se. Jednou rukou svírala otěže, druhou se zachytila sedlové hrušky a odhodlaně se držela. Valach, jehož pach Ustartiny srsti polekal jen na chvíli, se brzy uklidnil, a když se dostali do první zatáčky, již klusal. Keeva jemně zatahala za otěže a koně zastavila. Chvíli ho hladila po dlouhém štíhlém krku a šeptala mu, pak se otočila v sedle a ohlédla se nahoru na kopec.

Zlobila se. Šerý vlk ji požádal, aby Ustarté doprovodila do bezpečí, a teď se kněžka vracela, aby nepříteli čelila sama. Keeva otočila koně a pustila se zpátky k místu, kde naposledy viděla Ustarté.

Chvíli to trvalo, poněvadž svah byl prudký. Když se konečně dostala na místo, po ženě-zvířeti nebylo ani vidu, ani slechu. Na cestě ležel jen mrtvý koník, měl rozervané hrdlo a krev se srážela na kamenech. Z dálky Keeva zaslechla děsivý řev. Valach se napjal. Keeva ho poplácala po krku. Řev se ozval znovu a spolu s ním i ržání zděšených koní.

Keeva seděla nehybně, cítila strach. Jedna její část chtěla jet na pomoc kněžce, ale větší část si nepřála nic jiného než uprchnout co nejdál od těch strašných zvuků. V té chvíli věděla, že na její problém neexistuje správná odpověď. Když pojede podle svého názoru zachránit Ustarté a chytnou ji, nedokáže splnit slib daný Šerému vlku. Když se bude řídit Ustartiným příkazem, pojede dál a zanechá kněžku jejímu osudu, také zradí důvěru Šerého vlka. Keeva se snažila uklidnit a vzpomínala na poslední slova, která Ustarté použila: "Vyřídím muže, kteří nás sledují, a sejdeme se na té cestě. Teď si pospěš, protože já se musím dobře připravit. Jeď!"

Neřekla, že se pokusí vyřídit ty muže, ale že je vyřídí. Keeva se podívala na mrtvého koníka. Ustarté říkala, že se musí připravit, a součástí jejích příprav bylo zabít zvíře. Keeva sesedla a přiklekla k tělu. Krev se rozlila na cestu a vedle Keeva na kameni uviděla krvavý otisk. Byl to otisk obrovské tlapy. Když k němu došla, poznala stopu velké kočky.

Mezitím se rozhostilo ticho. Z dálky se neozýval žádný křik, ani ozvěna hrůzy.

Keeva se vrátila ke koni a nasedla, pak zamířila dolů na pláň a objela měsícem ozářené trosky Kuan Hador a třpytící se jezero za nimi.

O dvě hodiny později, když se blížilo svítání, zastavila na horském rozcestí, sesedla a odvedla koně mezi stromy, kde ho přivázala. Sama se vrátila na svah a sedla si na skálu. Odsud viděla na pláň dole. Po obloze pluly mraky a na krajinu vrhaly rychle běžící stíny. Keeva si dole všimla nějakého pohybu a snažila se na něj zaostřit zrak. Rychle tam běželo nějaké zvíře. Snad vlk.

Zahlédla ho jen na okamžik, ale poznala, že to žádný vlk není. Měsíc zašel za mraky a Keeva mlčky čekala, až zase vyjde. Ze stezky dole zaslechla nějaké zvuky a na okamžik zahlédla, jak z cesty uhýbá jakési obrovské pruhované zvíře a mizí v lese. Když vítr donesl zvířecí pach až k valachovi, kůň zařičel strachy. Keeva k němu přiběhla, od sedla sundala malou kuši a natáhla ji.

Z podrostu se ozvalo tiché vrčení, dunivý, hluboký zvuk, který prozrazoval velké plíce. Keeva namířila kuši po zvuku. Pak nastalo ticho.

Mezi větvemi pronikly první paprsky slunce. Houští se rozhrnulo.

Vystoupila z něj Ustarté. Na obličeji a pažích měla krev. Keeva namířila kuši na zem a vyndala obě šipky, potom se rozběhla k Ustarté. "Jsi zraněná?" zeptala se.

"Jenom na duši," řekla Ustarté smutně. "Neboj se, Keevo. Ta krev není moje."

Ustarté se od vyděšeného koně držela po větru a zamířila k zurčící bystřině. Keeva šla s ní a všimla si, že Ustarté tečou po tváři slzy. Kněžka dorazila k vodě, přikrčila se a ponořila se do vody. Když ze sebe smyla krev, vylezla na břeh. Zahleděla se na na své znetvořené ruce a rozplakala se. Keeva si k ní přisedla a mlčela.

"Chtěla jsem," ozvala se nakonec Ustarté, "tenhle svět uchránit před zlem Kuan Hador. A nyní jsem k němu přispěla. Mí lidé jsou mrtví a já jsem zabíjela."

"Šli po nás," řekla Keeva.

"Poslouchali rozkazy svého pána. Jak by bylo dobré věřit, že ti, co zemřeli pod mými drápy, byli zlí lidé. Ale když jsem po nich skočila, cítila jsem jejich myšlenky. Byli mezi nimi manželé, vzpomínali na ženy a děti, které již nikdy neuvidí. Taková je podstata zla, Keevo. Kazí nás všechny. Nemůžeme s ním bojovat a sami zůstat čistí."

Keeva odběhla ke koni, donesla kněžce červené roucho a pomohla jí s oblékáním. "Musíme se dostat do jeskyně," řekla Keeva. Vzala valacha a s Ustarté, jež šla o deset kroků pozadu, se vydala mezi stromy, hledajíc značky, které tu vyřezal Šerý vlk.

Šplhaly asi hodinku, než se dostaly na útes a našly rozsedlinu, právě jak to Šerý vlk popsal. Uvnitř byla velká prostora. Na hromadě u skály ležely krabice a na nich stály dvě lucerny. Zatím je nepotřebovaly, protože štěrbinou ve stropě sem pronikalo sluneční světlo.

Keeva odsedlala valacha a pečlivě ho vyhřebelcovala. Potom mu dala trochu ovsa ze zásob, které jim opatřil Emrin. Vzadu v jeskyni tekl pramínek vody a vytvářela tu malou nádržku, než odtekla puklinou v podlaze. Když se valach nažral, spoutala ho u vody, aby se mohl napít, až bude chtít.

Ustarté se natáhla na podlahu a usnula.

Tu Keeva vyšla ven. Stezka venku byla pokrytá kamínky a ona nenašla žádné stopy, že tudy prošly. Posadila se k útesu, opřela se zády o skálu a dívala se, jak se ve větru pohupují haluze nedalekých dubů. Kolem za hlasitého pleskání křídel proletěli dva holubi doupňáci. Vzhlédla a usmála se, cítila, jak ji opouští napětí.

Z oblohy se snesl červený luňák a zaťal spáry do jednoho z holubů. Holub sklopil křídla a spadl na skálu. Luňák přistál vedle ještě se zmítajícího ptáka. Dravec ho popadl a zahnutým zobanem začal rvát ještě živé tělo.

Keeva náhle pocítila únavu, opřela si hlavu a zavřela oči. Zdřímla si na sluníčku a zdálo se jí o strýci. Znovu jí bylo devět a měšťané přivlekli starou čarodějnici ke kůlu na tržišti. Keeva byla koupit jablka, která strýc chtěl na štrúdl. Dívala se, jak dav na čarodějku štěká, lidé na ni plivali a píchali do ní klacky. Ženě tekla krev po obličeji.

Přitáhli ji ke kůlu, pevně přivázali a potom kolem ní naskládali otepi chrastí. Když ji polili olejem, chrastí zapálili. Její křik byl strašlivý.

Keeva pustila jablka a utíkala celou cestu domů. Strýc ji objal a hladil ji po hlavě. "Byla to zlá žena," řekl jí. "Otrávila celou svou rodinu, aby získala dědictví."

"Ale oni se smáli, když hořela."

"Ano, to určitě udělali. Taková je podstata zla, Keevo. Množí se. Rodí se v každé nenávistné myšlence, v každém nevraživém slově, v každém hamižném činu. Lidé ji nenáviděli a tím do sebe sami natáhli trochu zla. U některých se vytratí. U jiných najde místečko, kde zakoření."

Malá Keeva tomu nerozuměla. Ale uložila si to do paměti.

Keeva otevřela oči. Slunce stálo skoro v nadhlavníku, ona vstala a protáhla se.

Ustarté byla také vzhůru a seděla ve stínu.

"Ještě nás sledují?" zeptala se Keeva.

"Ne, někteří se vrátili do Carlis s mrtvými a zraněnými. Další čekají v Bílém zámku, aby zatkli Šerého vlka. Ale přijdou zas."

"Ví Šerý vlk, že jsou v zámku?"

"Ano."

Keeva si povzdechla. "Dobrá. Tak to se jim zcela určitě vyhne."

"Ne, to neudělá," pravila Ustarté. "Už je tam. Hodně se zlobí, ale přemýšlí s chladnou hlavou." Ustarté zavřela zlaté oči. "Lovci se blíží k nosičům meče," dodala.

"Myslíš Jiu Jiua a jeho přítele?"

"Ano. Pronásledují je dvě čety Kriaz-nor, jedna z jihu a druhá ze severu."

"Kdo jsou Kriaz-nor?" chtěla vědět Keeva.

"Jsou to zkříženci jako já. Rychlejší, silnější a nebezpečnější než většina lidí."

"Většina?"

Ustarté se pousmála. "Žádný živý, dýchající tvor není nebezpečnější než Šerý vlk."

Keeva viděla, že kněžka se znovu dala do pláče. "A z toho jsi smutná?"

"Ovšem. V temnotě duše Šerého vlka bliká malé světélko, všechno, co zbývá z dobrého a laskavého člověka. Požádala jsem ho, aby za nás bojoval, a on taky bojovat bude. Jestli ta jiskřička zhasne, bude to má vina."

"Ona nezhasne," odtušila Keeva a položila Ustarté ruku na rameno. "Šerý vlk je hrdina. Strýček mně vyprávěl, že hrdinové mají zvláštní duše, kterým požehnal Pramen. Byl to moudrý člověk, ten můj strýc."

Ustarté se usmála. "Modlím se, aby měl tvůj strýc pravdu."

11.Kapitola

NIALLAD SEDĚL MLČKY NA ŘÍMSE, ZÁDY SE opíral o skálu a do útesu několik set stop pod ním narážel bílý příboj. Vedle něj seděl Šerý vlk, tvářil se klidně, nepůsobil ani trochu nervózně. Seděli tam tak téměř dvě hodiny. Slunce vyšlo před chvílí a Niallovi už skoro uschly šaty.

V hlavě si neustále přehrával události předešlé noci: smrt rodičů, Gaspirovu zradu, to, jak ho Šerý vlk zachránil. Všechno mu to připadalo jaksi neskutečné. Jak by mohl být jeho otec mrtvý? Byl to ten nejsilnější a nejživější muž v celém vévodství. Niall znovu spatřil svou matku na podlaze. Zaútočila na něj děsivá prázdnota a do očí mu vhrkly slzy. Jeho ruky se dotkl Šerý vlk. Niall zamrkal a otočil hlavu. Šerý vlk zvedl prst ke rtům a zavrtěl hlavou. Ticho. Niall kývl a

vzhlédl. Asi deset stop nad nimi byl skalní převis. Shora slyšeli, jak se před obydlím Šerého vlka baví strážní.

"To je hloupost," zavrčel jeden z nich. "On se sem přece nevrátí, ne? Totiž, prohledali jsme to tu. Pár zbraní, nějaké staré šaty. Nic, kvůli čemu bys riskoval život."

Niall nemohl než souhlasit. Vůbec nechápal, proč přišli sem. Poté co Šerý vlk zabil Arika, odvedl Nialla na pláž. Tam bylo několik člunů, co tu nechali vojáci, kteří předtím prohledávali záliv. Niall Šerému vlku pomohl dotlačit jeden malý člun do vody, nasedli a převezli se přes zátoku. Když se dostali na místo asi dvě stě yardů od pláže pod Bílým zámkem, Šerý vlk vklouzl do vody a začal plavat. Niall ho následoval.

Dostali se na pláž a Šerý vlk dal Niallovi znamení, ať je zticha, načež začal šplhat k římse. Všechno na něm až doteď prozrazovalo cílevědomost. Jakmile se ale dostali sem, prostě se posadil a teď už minulo několik hodin. Niall neměl tušení, nač Šerý vlk čeká.

Čas plynul. Niall dostával křeč do levé nohy, a tak si ji natáhl.

"Už bylo načase," ozvalo se shora. "Pomalu jsem si myslel, že jsi na nás zapomněl."

"Gren se dal do řeči s jednou plavovlasou služebnou. Velice hezká. K nakousnutí."

"Když už mluvíme o kousání, doufám, že bude snídaně."

"Něco nového o uprchlících?" zeptal se někdo.

"To bych řekl, že ano. Když trčíte tu dole, přijdete o veškerou zábavu, mládenci. Na jeden pátrací oddíl zaútočila divoká šelma. Tři jsou mrtví, pět zraněných."

"Naši hoši?"

"Jen jeden: starý Pikka. Skončil bez hlavy. Ostatní byli z rodu Rishellů. Z města se sem donesla zpráva, že vévoda a většina jeho lidí jsou mrtví. Čáry a kouzla," dodal ztišeným hlasem.

"Co se stalo vévodovi?"

"Prý ho dostali démoni. Objevili se v sále. Zabili každého. Zřejmě je zavolal Šerý vlk. Shad říkal, že o tom nemáme mluvit. Jakmile najdou tělo vévodova syna, bude novým vévodou lord Arik."

"Šerý vlk? Takto to dopadne, když dovolíš cizákům, aby sem přišli a chovali se jako páni."

"Byl to vždy divný ptáček," poznamenal další. "A včera v noci skoro zabil lorda Arika. Řízl ho na čelisti. Krk minul jenom o fous. Shad teď vyslýchá komorníka. Je tvrdý, ale řekl bych, že ho už brzo uslyšíte ječet. Měli byste se rychle nasnídat. Povím vám, chuť vám nic nepokazí tak, jako když slyšíte chlapa křičet."

Niall slyšel, jak první dva strážní odcházejí. Ostatní se na chvíli odmlčeli. Pak jeden řekl: "Hádám, že ta Norda bude v posteli skvělá."

"Pravda, Grene. Dokud to nezjistí Marja a neuřízne ti ptáka."

"O tom ani nežertuj!" vyhrkl druhý procítěně. "Víš, že by to udělala."

Niall se otočil k Šerému vlku, ale ten byl pryč.

Mládenec se vylekal a rozhlížel se kolem. Neslyšel nic, ani šustnutí látky o kámen. Chvíli jen seděl a uvažoval, co dělat. Pak shora zaslechl zachrčení následované žuchnutím. Vzhlédl a viděl, jak se přes převis naklání Šerý vlk.

"Přelez nalevo a vyšplhej nahoru," vybídl jej.

Niall poslechl a vytáhl se nahoru. Oba strážní byli mrtví. Šerý vlk odtáhl jedno tělo do dveří hrubé budovy. Niall jen stál. Teprve před chvílí se tito muži bavili o nějaké hezké ženě. Ale už nikdy nepromluví. V té chvíli si Niall uvědomil, že Šerý vlk čekal na výměnu stráží, aby si zajistil, že až je zabije, nějakou dobu je nikdo neobjeví. Z toho člověka mu běhal po zádech mráz! Niall si vždycky myslel, že Gaspir patří mezi nejtvrdší lidi, které zná, ale on byl jen lístek urvaný ze stromu zuřivou bouří Šerého vlka. Nyní padaly další listy. Niall znovu slyšel hlasy strážných, byli to obyčejní lidé s obyčejnými sny.

Šerý vlk odtáhl dovnitř i druhou mrtvolu, vrátil se s vědrem vody a spláchl krev na zemi. "Tak pojď dovnitř," řekl chladným hlasem.

Niall ho toporně následoval přes práh. Těla ležela napravo ode dveří. Šerý vlk zavřel dveře a odvedl Nialla do dlouhé tmavé místnosti bez oken. Zapálil dvě lucerny, pověsil je na zeď a Niall viděl, že místnost je ověšená zbraněmi a jsou tu rozestavené terče, některé kulaté jako pro lukostřelbu, jiné vytvořené jako lidské postavy.

"Myslí si, že jsi za ten masakr zodpovědný ty," upozornil Šerého vlka Niall.

"To mě nepřekvapuje. Vražda a lež obvykle chodí ruku v ruce."

"Myslel jsem, že jsi Arika zabil."

"To já taky, chlapče, ale když jsem po něm skočil, podjel mi pod nohama koberec. Asi už jsem na takový život moc starý."

Svlékl si hedvábnou kazajku, kamaše a vysoké boty a hodil je na lavici. Z truhly u zdi pak vyndal koženou loveckou košili, jelenicové kamaše a boty z měkké kůže po kolena. Rychle se oblékl, opásal se mečem a přes rameno si přehodil bandalír se sedmi vrhacími noži. Ohlédl se na Nialla. "Honem z těch šatů," nakázal mu, znovu zalovil v truhle, vyndal drahou košili z tmavé kůže a hodil ji Niallovi.

"Proč jsi mě zachránil?" zeptal se ho Niall.

Šerý vlk chvíli mlčky stál. "Abych splatil dluh, chlapče," řekl nakonec.

"Jmenuji se Niall. Buď, prosím, tak laskav a používej mé jméno."

"Nuže dobrá, Nialle. Převlékni se a najdi si zbraň, která se ti bude hodit. Radil bych krátký meč, ale je tu i několik šavlí. Taky si vezmi tesák."

"Dluh komu?"

Šerý vlk se odmlčel. "Teď není čas na otázky."

"Jsem syn vévody..." Niall zaváhal a znovu uviděl otcovu mrtvolu. "Jsem vévoda kydorský," pokračoval roztřeseným hlasem. "Dnes v noci jsem viděl, jak jsi zabil čtyři muže. Chci vědět, proč jsem tady a jaké máš záměry."

Šerý vlk došel k lavici a posadil se. Přejel si rukou pomalu přes obličej a Niall viděl, jak je strašně unavený. Nebyl nejmladší a pod očima měl tmavé kruhy. "Mým záměrem bylo," řekl po chvíli, "nasednout na loď, opustit tuto zemi a najít místo, kde nejsou žádné války, žádné vraždy, žádní pletichařící politikové, žádná chamtivost. To byl můj záměr. Místo toho mě budou zase honit. Proč jsem tě zachránil? Protože za jednou mou přítelkyní přišel duch. Protože jsi mladý a já věděl, že se bojíš, že tě zavraždí. Protože jsem pitomec a někde hluboko v sobě mám pořád zbytek cti. Vyber si. A s tebou žádné záměry nemám. Teď si vyber zbraň a další otázky si necháme, až se odsud dostaneme."

"Kdo byl ten duch?" naléhal Niall.

"Tvůj děd, Orien, král-válečník."

"Proč by za tebou chodil?"

"Nepřišel za mnou. Jak jsem říkal, přišel za mou přítelkyní." Šerý vlk položil Niallovi ruku na rameno. "Vím, že dnešní noc pro tebe byla hrozná, ale věř mi, mohlo to být horší. Teď však nemáme čas to probírat. Později, až budeme venku, ti odpovím na všechny otázky. Platí?"

Šerý vlk odešel. Niall si svlékl tuniku a natáhl si košili. Byla mu velká, ale pohodlná. Prošel se po místnosti a prohlížel si vystavené zbraně. Vybral si šavli s namodralou čepelí a košem ze začerněné mosazi. Byla krásně vyvážená. Našel si pochvu a opasek a chtěl si ho připnout, jenomže mu byl příliš velký. "Na," řekl Šerý vlk a hodil mu bandalír s kroužkem na pochvu. Niall si ho připjal a protáhl šavli zpevněnou koženou smyčkou.

"Co uděláme teď?" zeptal se.

"Buď přežijeme, nebo zemřeme," opáčil Šerý vlk.

***

Emrinovi klesla hlava. Z úst mu kapala krev. Celé tělo ho bolelo. "Už neslyším žádné chytré poznámky," prohodil Shad a uhodil Emrina pěstí do hlavy. Židle, k níž byl Emrin připoutaný, se zhoupla a spadla na podlahu. "Zvedněte ho!" nařídil Shad. Emrina se chopily drsné ruce. Když ho narovnávaly, bylo mu špatně.

Shad ho popadl za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. "Nechceš říct teď něco vtipného, Emrine?" zeptal se. Emrin měl levé oko zavřené, nicméně upřeně hleděl Shadovi do hubené tváře. Chtěl sebrat odvahu k další urážce, ale už mu žádná nezbývala. "Vidíte, hoši, není tak tvrdý."

"Já nic nevím," zašeptal Emrin. Shad ho praštil pěstí, až mu hlava odlétla.

Emrin vyplivl zlomený zub a znovu se sesul. Shad mu škubl hlavou. "Už je mi jedno, jestli něco víš, Emrine. Odjakživa jsem tě nesnášel. Věděl jsi to? Nafukoval ses jako páv s penězma Šerého vlka v kapsách. Kupoval sis hezký holky a na nás, obyčejný vojáky, ses koukal skrz prsty. Takže víš, co udělám? Umlátím tě k smrti. Budu se dívat, jak se dusíš vlastní krví. Co si o tom myslíš?"

"Hele, tak dost, Shade," ozval se jiný voják. "Tohle není nutné."

"Zavři laskavě zobák! Jestli na to nemáš žaludek, tak počkej venku."

Když Emrin uslyšel, jak se zvedá závora na dveřích, pokleslo mu srdce.

"Tak čím tě pobavíme nejdřív, Emrine?" zeptal se Shad. "Třeba bychom ti mohli uřezat prsty. Nebo možná..." Emrin ucítil hrot dýky na moudí. Poprvé zaječel a ten zvuk se rozlehl po Dubové komnatě.

Emrin se vrhl proti opěradlu židle, překotil ji a spadl na podlahu. Zuřivě se zmítal v poutech.

"Zvedněte ho," rozkazoval Shad. Druzí dva strážci došli k židli.

Ze svého místa na podlaze Emrin viděl, jak se otevírají dveře. Vstoupil Šerý vlk s malou dvojitou kuší v ruce.

"Odřízněte ho," vyzval vojáky Šerý vlk, "a já vás nechám žít." Mluvil klidně, konverzačním tónem.

Tři vojáci v místnosti couvli a vytáhli zbraně. První promluvil Shad. "Odvážné," procedil. "Ale v té zbrani jsou jenom dvě šipky. A my jsme tři."

Šerý vlk natáhl paži. Jedna šipka skončila v Shadově hrdle. Voják se zapotácel, padl na kolena a dusil se svou krví.

"Tak, teď vy dva," řekl Šerý vlk. "Odřízněte ho."

Strážní vrhali nervózní pohledy na umírajícího Shada. Jeden z nich vytáhl nůž a přeřízl provazy, které Emrina poutaly k židli. Potom pustil zbraň a couvl k protější zdi. Druhý následoval jeho příkladu. Šerý vlk prošel kolem Emrina ke smrtelně zraněnému Shadovi. Ten se chabě snažil vytáhnout šipku z krku. Šerý vlk ji vytrhl a z rány vytryskla krev. Shad se s dávením a kašláním zhroutil na podlahu. Chvíli kopal nohama, pak zemřel.

Emrin se zvedl na kolena a snažil se vstát. Nohy se mu podlamovaly. Šerý vlk ho zachytil. "Jen klid. Zhluboka se nadechni. Potřebuju, abys dokázal jet na koni."

"Ano, pane," zamumlal Emrin.

Po Emrinově boku se objevil jakýsi mladík. Poznal vévodova syna Niallada. "Ukaž, pomůžu ti," nabídl se mladík. Emrin se o něj opřel.

"Běž do stájí," nakázal Šerý vlk. "Osedlej dva koně a šedáka. Hned tam přijdu."

Emrin, s Nialladovou pomocí, došel ke dveřím - a ven. Čerstvý vzduch mu pomohl se vzpamatovat, a než dorazili ke stájím, už šel sám.

Čekala tam Norda s několika pytlíky se zásobami. Rozběhla se k Emrinovi. "Ach, ty můj chudáčku," pravila a pohladila ho po potlučeném, nateklém obličeji.

"Už nejsem takový krasavec, co?"

"Mně připadáš hezký," prohlásila. "A teď se běž postarat o koně. Zeman chce osedlat šedáka. To mi řekl." Vzala ho za ruku. "Poslouchej, Emrine. Zeman je skvělý muž, ale má spoustu nepřátel. Tak na něj dej pozor."

Emrin se náhle a přes všechnu bolest rozesmál. "Já? Dávat pozor na něj? A, Nordo, to je tedy nápad!"

Šerý vlk odešel z paláce a vydal se po štěrkem vysypaném chodníčku. Když ho Norda uviděla, udělala pukrle. Emrin si všiml, že se tváří zachmuřeně. "Můžeš jet?" zeptal se ho Šerý vlk.

"Můžu, pane."

Ze stájí vyšel Niall a vedl tři osedlané koně - dva prokvetlé bělouše a ocelově šedého valacha. Šerý vlk se hned vyhoupl do sedla a zavolal na Nordu. "Děkuji ti, holka." Norda udělala pukrle. "A vyřiď Matze Čejovi, ať se vrátí domů."

"Vyřídím, pane."

Emrin zamířil k jednomu bělouši a s námahou se vyškrábal do sedla. Poté pomalu vyjel za Šerým vlkem a mládencem k lesu.

Jeli mlčky téměř hodinu, když Emrin zaslechl mládence, jak říká: "Strážní udělají poplach. Za jak dlouho nás začnou sledovat?"

"Máme trochu času," odpověděl Šerý vlk.

Mládenec chvíli mlčel. "Zabil jsi je, viď?" zeptal se nakonec.

"Ano, zabil jsem je."

"Řekl jsi jim, že je necháš naživu, když ho odříznou. Co jsi to za člověka?" Emrin sebou při té otázce trhl.

Šerý vlk neodpověděl. Otočil koně a zajel k Emrinovi. "Jeďte na západ k lesu, trosky objeďte ze severu. Jestli uvidíte mlhu, držte se od ní dál. Dohoním vás před setměním."

"Ano, pane." Když Šerý vlk otáčel koně zpátky na cestu, Emrin za ním zavolal: "A děkuju ti!" Pobídl koně a zařadil se vedle mladíka.

Niallad byl zarudlý a rozzlobený. "Na lidském životě mu vůbec nezáleží," vyhrkl.

"Záleží mu na tvém a na mém," opáčil Emrin. "To mi stačí."

"Ty schvaluješ, co udělal?"

Emrin přitáhl otěže a otočil se v sedle čelem k mladému šlechtici. "Podívej se na mě!" vyjel zuřivě a snažil se ovládnout hněv. "Ti muži mě chtěli ubít k smrti. Myslíš, že mi záleží na tom, jestli jsou mrtví? Když jsem byl mladý, pár nás napadlo, jaká by to byla skvělá zábava uspořádat hon na jelena. Měli jsme nové oštěpy a několik z nás i lovecké luky. Sedm nás bylo. Vydali jsme se do hor a brzy jsme narazili na stopy. Když jsme se přiblížili ke kořisti, dostali jsme se do hustého mlází. Najednou se z houští zvedl obrovský grizzly. Jeden můj kamarád, pěkný pitomec, jmenoval se Steff, po něm střelil. Domů z hor jsme se vrátili jenom dva."

"Co to má společného se Šerým vlkem?" divil se Niallad.

"Když rozzlobíš medvěda, nediv se, jestli ti rozpáře břicho!" vyštěkl Emrin.

***

Tři meče bylo horko, do nalakovaných černých vlasů mu pražilo slunce a po kolena dlouhou suknici z černého hedvábí nerozvlnil sebemenší vánek. Tři meče mlčky stál s rukama položenýma na jílcích dvou zahnutých mečů v pochvách u boků. Třetí meč mu visel na zádech, zdobenou přílbu měl přivázanou k jílci. Kriaz-nor si prohlédl mýtinu, pak ji rychle přeběhl a zmizel v lese. Jeho tři černě odění společníci jej těsně následovali.

Když byl znovu ve stínu, Tři meče se zastavil a radoval se z úlevy před prudkým sluncem. Zlatýma očima obhlížel stezku. Byl podrážděný. Měli jim dát loveckého ohaře, protože i přes to, jak dobře uměl stopovat, stopu již třikrát ztratil. Velice ho to žralo. Deréš Karány jim dal tři dny na to, aby zabili nosiče meče, a druhý den již téměř uplynul. Pokud se jim nepodaří v určeném čase úkol splnit, jeden ze čtveřice bude pravděpodobně popraven. Tři meče věděl, že on to nejspíš nebude, ale u Deréše Karányho nebylo jisté nikdy nic.

Ohlédl se na svou četu. Nejspíš to bude Kamenná čtyřka, usoudil. Nedávno vylezl z cvičného kotce a ještě si nevysloužil bojové jméno. Ale byl nadaný, jak ukazovalo jeho učednické jméno. Ten rok skončil čtvrtý z padesáti podle hodnocení kotce. Tři meče svým společníkům nařídil zůstat, kde byli, a poté opatrně prozkoumal jelení stezku vedoucí na jih mezi stromy. Půda byla tvrdá. Tři meče šel dál. Zaslechl šumění vody na kamenech a vydal se podrostem k potoku. Tady byla půda měkčí a mezi dvěma keři zahlédl otisky kopýtek a u vody hlubší otisk boty.

Zavolal si svoje vojáky a počkal, než dojdou. "Snad půl dne, možná i méně," řekl jim se zlatýma očima upřenýma na stopě boty. "Okraje již usychají a drolí se." Dopředu se přišoural nemotorný, shrbený válečník Železná paže. Zpoza černé šerpy kolem silného pasu vytáhl pochvu, klekl si ke stopě a zavětřil. Zavřel oči a vytěsnil pach svých tří společníků. Keře opodál pomočil lišák a jeho pižmový pach téměř zamaskoval jemný odér, jenž tu zbyl po lidech. Železná paže otevřel oči a podíval se na zachmuřeného kapitána Tři meče. "Jeden z nich je velmi unavený," řekl. "Ten, který na sobě má zasychající krev. Ten druhý - Riádž-nor - je silný."

"On není Riádž-nor," zabručel Tři meče. "Jejich řád vymřel. Slyšel jsem, že teď mají ubohé nápodoby, které si říkají rádžníjové. V tomto světě změkli. To se stává."

"Nám ne," namítl Kamenná čtyřka.

Tři meče pohlédl na svalnatého mladého válečníka a jenom zavrtěl hlavou. "Dokud si to hlupáci nezačnou myslet," prskl.

Kamenná čtyřka tiše zavrčel. Svaly na ramenou se mu napjaly. Tři meče k rozzlobenému Kriaz-nor přistoupil blíž. "Myslíš, že jsi připravený mě vyzvat? Myslíš, že jsi dost schopný? Tak učiň výzvu, ovčí lejno! Učiň ji a já si vezmu tvou hlavu a sním tvé srdce."

Chvíli to vypadalo, že Kamenná čtyřka tasí meč. Ruku držel nad černým jílcem. Pak se uvolnil.

"Moudré," procedil Tři meče. "Teď možná budeš žít dost dlouho, aby sis vysloužil jméno."

"Do soumraku bychom je měli mít," ozval se Železná paže. "Když si pospíšíme."

"Lepší bude dostat se k nim až s půlnocí," namítl Dlouhý krok, nejvyšší ze čtveřice. Měl protáhlý, vousatý obličej, zapadlé oči a štěrbinové zornice. "Budou spát hlubokým spánkem."

"Raději bych je zabil v boji," prohlásil Kamenná čtyřka.

"To proto, že jsi mladý," poznamenal Dlouhý krok přívětivě. "Chutnají lépe, když jsou uvolnění. Není-liž pravda, Tři meče?"

"Ano, je tomu tak. Vztekem nebo strachem svaly tuhnou. Nevím proč. Bude to o půlnoci. Tady si hodinku odpočineme."

Tři meče se šel posadit k vodě. Silák Železná paže se k němu připojil. "Po četě Pruhovaného spáru není ani stopy. Musejí být skoro tak blízko jako my."

"Možná i blíž," pravil Tři meče, namočil ruku do potoka a nabral vodu do dlaně.

Železná paže ztišil hlas. "Tak proč jsi souhlasil, že počkáme až do půlnoci? Chceš, aby tam byl Pruhovaný spár první?"

Tři meče se usmál. "Nemám Pruhovaný spár vůbec rád. Je v něm moc z kočky. Brzy sním jeho srdce. Vsadím se, že nebude mít dobrou chuť."

"Tak proč mu přenecháváš slávu z kořisti?"

"Všechny příběhy vyprávějí o velkém umění Riádž-nor a smrtelném jedu jejich čepelí. Jestli Pruhovaný spár přemůže takovou čepel a vezme srdce válečníka, který ji nosí, budu hodně zklamaný. Avšak pokrčím rameny a budu žít dál."

"Ty myslíš, že to nedokáže?"

Tři meče se nad tou otázkou zamyslel. "Pruhovaný spár, i když je dobrý, hrůzu nahánějící šermíř, je rovněž zbrklý a ztřeštěný. Nepřekvapilo by mě a ani by mi nezlomilo srdce, kdybych slyšel, že ho nějaký Riádž-nor zabil."

"Říkal jsi, že tito válečníci jsou jenom ubohou nápodobou," podotkl Železná paže.

"Říkal jsem, že jsem to slyšel. Názor si udělám, až to uvidím na vlastní oči."

Tři meče vytáhl dvě pochvy s meči a položil je na zem, natáhl se na bok a zavřel oči.

Ano, Pruhovaný spár dorazí první. Vrhne se na lidi a pustí se s nimi do boje bez pomyšlení na jejich nadání, spoléhaje se na svou bleskovou rychlost a obratnost. S trochou štěstí si to ošklivě odskáče. Pak jeho muži lidi vyřídí a Tři meče a jeho četa se k nim připojí při obřadní hostině. To byla dobrá představa.

Ležel a snažil se uvolnit.

Toulat se zdejší krajinou bylo překrásné. Devět roků putoval Tři meče s vojskem, obklopen stovkami druhů Kriaz-nor, spal s devíti dalšími v malém stanu, pochodoval v útvaru a dobýval města. V této zemi vypadala obloha větší a Tři meče zjistil, že svoboda, kterou mu poskytuje tato výprava, se mu velmi zamlouvá.

Zdřímlsi a pak si uvědomil, že sní. Viděl sám sebe stát u srubu, opodál tekl potok a u lesa si hrály jeho děti. Posadil se a v duchu zaklel. Odkud se ten nesmysl vzal? divil se.

"Špatný sen?" zeptal se Železná paže.

"Ne." Tři meče si vyhrnul rukáv černé hedvábné tuniky a prohlížel si jemnou vlčí srst na předloktí. "Bude dobře, až dorazí vojsko," řekl. "Ten život mi schází. Co tobě?"

Železná paže pokrčil rameny. "Nechybí mi, jak Nebeská dýka chrápe, ani to, jak Stromové devítce smrdí nohy."

Tři meče vstal a zasunul si pochvy s meči za šerpu. "Tohle místo už mě unavuje," prohlásil. "Nebudeme čekat až do půlnoci."

***

Kisumu spoutal koně a dal jim zbytek ovsa. Slunce již zapadalo, když se vrátil do tábora a připravil malý oheň. Jiu Jiu mezitím usnul, hlavu měl položenou na plášti a kolena přitažená k bradě jako dítě. Kisumu si prohlížel stromy, jejichž kmeny ve světle zapadajícího slunce zářily, a zatoužil, aby si byl přinesl uhel a pergamen. Místo toho zavřel oči a pokoušel se o meditaci. Jiu Jiu se převalil na záda a začal tiše pochrupovat.

Kisumu si povzdechl.

Poprvé po mnoha letech se cítil jaksi ztracený, vyvedený z rovnováhy. Nedokázal se ponořit do meditace. Před obličejem mu zabzučel nějaký hmyz a on se po něm ohnal. Věděl, co se děje, a věděl, kdy přesně byla semínka neklidu zaseta. Ale i když to věděl, nebylo o nic snazší to přijmout. Kisumu přemýšlel o letech výcviku, ale hlavně se v myšlenkách vracel k Hvězdné lilii a Hořkosladké noci.

Noc byla záhadou. Všichni studenti o ní slyšeli, ale žádný netušil, co to znamená. Rádžníjové, kteří jí prošli, museli odpříséhnout, že zachovají tajemství.

Kisumu do chrámu přišel, když mu bylo třináct let, a byl odhodlán stát se největším rádžním ze všech. Neúnavně se dřel, studoval dnem i nocí, neustále vstřebával učení, překonával útrapy. Ani jednou si nepostěžoval na kousavou zimu v kobce během zimy, ani na dusné horko v létě. V šestnácti ho poslali pracovat na rok na statek, aby zjistil, jak žijí nejchudší nádeníci. Kisumu se dřel celý rok, pracoval patnáct hodin denně na vyprahlé půdě a odměnou mu byla jen miska řídké polévky a skýva chleba. Spával v přístřešku na slamníku. Trpěl nežity a úplavicí. Uvolnily se mu zuby. Ale vytrval.

Jeho učitel z něj měl velkou radost. Byl mezi rádžníji legendou, jmenoval se Mu Čcheng a znám byl jako Oko uragánu. Opustil službu u císaře, aby mohl odsloužit deset let jako chrámový učitel. Pokaždé, když měl Kisumu pocit, že už nemůže dál, představil si, jak se Mu Čcheng tváří opovržlivě, a v té představě našel odvahu vytrvat. Právě Mu Čcheng ho začal učit Cestě čepele. To byla nejtěžší lekce, neboť Kisumu strávil roky tím, že se učil sebeovládání, zoceloval tělo, aby vydrželo útrapy, a často se hnal i za hranice sil. A právě kvůli tomuto sebeovládání se nestal šermířem, jímž toužil být. Mu Čcheng mu pověděl, že v boji znamená Cesta čepele vzdát se. Ne vzdát se nepříteli, ale vzdát se sebeovládání, aby cvičené tělo mohlo reagovat okamžitě a bez přemýšlení. Beze strachu, hněvu či představivosti. Meč, tvrdil Mu Čcheng, není prodloužením člověka. Člověk se musí stát prodloužením meče.

Následovaly další dva roky usilovné tělesné práce. Nakonec byl Kisumu rychlý a jeho práce s mečem oslnivá. Mu Čcheng mu oznámil, že je spokojen, třebaže poukázal na to, že je třeba se ještě hodně učit.

Pak přišla Hořkosladká noc.

Mu Čcheng ho odvedl do zámečku na úpatí kopců nad Velikou řekou. Byla to překrásná stavba s půvabně navrženými věžemi, plná nádherných soch. Stěny byly omítnuté, červenozlaté, a zahrady neposkvrněné, mezi

třpytivými vodotrysky se vinuly chodníčky a záhony byly plné květů. Voněly tu růže, jasmín a zimolez.

Mu Čcheng zavedl užaslého Kisumua dovnitř. Ve velké místnosti stál stůl a na něm nejrůznější krmě. Ve zlacených křeslech se saténovými poduškami seděli dva muži. Šest roků student dostával kukuřičnou kaši s vařenou rybou, tvrdý chleba a slané suchary. Občas ochutnal med, ale to jenom zřídkakdy. Teď měl před sebou paštiky, uzená masa, sýry - lahůdky, co jenom hrdlo ráčilo. Kisumu na to hleděl. Mu Čcheng vyndal z kapsy malou fiólu a její obsah vlil do číše z křišťálového skla. "Vypij to," přikázal. Kisumu poslechl. Chvíli se nic nedělo. Pak se ho začal zmocňovat úžasný pocit. Kisumu se rozesmál. "Co je to?" zeptal se.

"Směs oleje ze semen a výtažky z bylin. Jak se cítíš?"

Mu Čcheng mluvil podivně, jako by se jeho slova vznášela Kisumuovi v hlavě, zaduněla a vytratila se. "Cítím se... nádherně."

"Tak to má být," slyšel Mu Čchengův hlas. "Teď však jez."

Kisumu ochutnal paštiku. Byla výtečná. Jeho tělo málem křičelo rozkoší. Snědl další a ještě jednu. Jaktěživ nezažil takové potěšení. Mu Čcheng mu nalil do poháru víno. Když večer pokročil, Kisumu málem omdléval radostí. Za celý svůj mladý život nezažil nic podobného. Byl tak uchvácen, že si ani nevšiml, že Mu Čcheng se jídla nedotkl a pije jen vodu.

Když se začalo stmívat, objevily se dvě mladé ženy s lucernami, které zavěsily do mosazných kruhů. Kisumu je pozoroval a všiml si, jak jim hedvábné šaty lnou k tělu. Odešly a vstoupila jiná mladá žena. Černé vlasy měla sčesané dozadu, kde jí je přidržovala jemňounká síťka ze stříbrných nití. Měla velké, vlahé oči. Posadila se ke Kisumuovi, natáhla ruku a zajela mu prsty do vlasů. Při jejím doteku se zachvěl a podíval se jí do tváře. Měla bledou, neposkvrněnou pleť a červené, vlhké rty. Vzala ho za ruku a vybídla ho, aby vstal.

"Běž s ní," přikázal mu Mu Čcheng.

Kisumu ženu ochotně následoval až do kulaté komnaty a k velké posteli se saténovými prostěradly. Hořelo tu kadidlo a jeho vůně byla silná a omamná. Žena se postavila před něj a položila ruku na sponu na rameni. Když dala ruku dolů, šaty z ní sklouzly, jako by byly z vody, splynuly na zem a rozložily se jí kolem nohou. Kisuniu se s neskrývanou touhou díval na její nahé tělo. Vzala ho za ruce a položila si je na ňadra. Kisumu zasténal. Kolena se mu podlamovala a třásly se mu nohy. Žena ho odvedla k posteli a odstrojila ho. "Kdo jsi?" zeptal se jí chraplavě.

"Jsem Hvězdná lilie," sdělila mu. To byla jediná slova, která od ní kdy slyšel.

Během příštích několika hodin, dokud neupadl do hlubokého spánku, poznával mladý rádžní pravou podstatu extáze.

Když se rozednilo, Kisumua probudil zpěv ptáků. Tělo ho bolelo a v hlavě mu bušilo. Posadil se a zaúpěl. Vzpomněl si na to, co se dělo v noci, a pocítil příval radosti, která odplavila bolest hlavy. Začal hledat tu ženu, ale byla už pryč.

Vstal z postele, oblékl se a prošel zámečkem, až našel místo, kde se včera v noci odehrávala hostina.

Mu Čcheng tam ještě byl. Na stole stála sklenice vody a bochník černého chleba.

"Pojď, posnídej se mnou," vybídl jej Mu Čcheng.

Kisumu se posadil. "Přinesou nám jídlo?"

"Tohle je naše jídlo."

"Připojí se k nám Hvězdná lilie?"

"Odešla."

"Odešla? Kam?"

"Vrátila se do světa, Kisumu."

"Nerozumím."

"Teď máš před sebou dvě možnosti. Buď budeš rádžním, nebo potulným válečníkem, který prodává svůj meč a žije mezi lidmi."

"Proč jsi mi to udělal?"

"Žáku, není těžké vzdát se radostí, které jsi nikdy nepoznal. V tom žádná síla není. Od této chvíle víš přesně, co ti může svět nabídnout. Odteď si budeš navždy pamatovat tuto noc, temnou a svůdnou, bude nahlodávat tvé odhodlání. Mnoha způsoby je to pro rádžního největší zkouška. Proto se jí říká Hořkosladká noc."

Mu Čcheng měl pravdu. V následujících letech Kisumu často sníval o Hvězdné lilii a její dokonalé pleti. Přesto odolal touze ji vyhledat nebo najít někoho podobného. Udělal to, aby se stal nejlepším rádžním, jakým mohl být.

Přesto tu seděl a nedokázal se spojit s duchem největšího rádžního, jaký kdy chodil po světě. Duch se místo toho rozhodl navštívit chlípného kopáče příkopů s ukradeným mečem.

Právě to Kisumuovi bránilo dosáhnout úrovně soustředění potřebné k meditaci. To pomyšlení ho žralo.

Jiu Jiu Lieng se posadil a protáhl se, pak vstal. Ke Kisumuově překvapení se pustil do cvičení uvolňujícímu svaly.

"Kde ses to naučil?" zeptal se Kisumu.

Jiu Jiu si ho však nevšímal a dál cvičil. Rádžní mlčky seděl, zatímco kopáč kanálů předváděl složité kroky Volavky a Levharta, ritualizované pohyby promísené okamžiky naprosté nehybnosti. Na závěr Jiu Jiu tasil meč a začal druhou řadu cvičení, bodal, kryl, skákal a točil se. Kisumuovo překvapení se změnilo v čirý úžas. Jak cvičení pokračovalo, Jiu Jiu byl stále vláčnější a rychlejší, až byla jeho čepel vidět rozmazaně.

Nakonec se zastavil, vrátil meč do pochvy, zamířil ke Kisumuovi a dřepl si před ním.

"Už víš, kdo jsem?" zeptal se hlas Jiu Jiu Lienga.

"Ty jsi Čchin Čung, první rádžní."

"Ano."

"Snažil jsem se k tobě dosáhnout. Neslyšel jsi mne."

"Slyšel jsem tě. Potřeboval jsem však veškerou energii, abych mohl mluvit s pria-šatch. Řekl mi, že to umíš s mečem. Kéž ti Pramen požehná, aby to byla pravda, protože nepřítel je zde."

12.Kapitola

JEŠTĚ NEDOMLUVIL, KDYŽ ZE STÍNU vystoupili čtyři černě odění válečníci, došli na palouk a v rukou drželi tmavé, zahnuté meče. Kisumu vstal a tasil meč.

Čchin Čung, v těle Jiu Jiu Lienga, zamířil doprostřed palouku, pohyboval se neuspěchaně, ruka s mečem mu volně visela u boku a čepel vlekl hlínou.

Kisumu uvolnil tělo do Cesty čepele, největší prázdnoty, ve které není strach ani radost, jenom tichá harmonie. Čtyři válečníci se rozestoupili. Kisumu si všiml, jak se pohybují. Dokonale udržovali rovnováhu. Kisumu z nich cítil velkou sílu a hádal, že budou i rychlí. Vnímal jejich sebedůvěru.

Nespěchali a Kisumu si všiml, že dávají přednost největšímu válečníkovi. Měl háv z černého hedvábí, do pasu rozstřižený, a stříbrnou sponu ve tvaru lvího spáru. Možná to je u Kriaz-nor odznak hodnosti, pomyslel si Kisumu. Vůdce se postavil před Čchin Čunga, jenž stál nehybně s čepelí opřenou o zem.

Potom válečník vyrazil, byl neuvěřitelně rychlý. Kisumu zamrkal a málem ztratil soustředění. Tak rychle se žádný člověk nemohl pohybovat! Tmavý meč se Čchin Čungovi mihl před obličejem, ale rádžní se stačil krýt. Oba bojovníci se od sebe odpoutali. Kriaz-nor znovu zaútočil. Ostatní tři válečníci stáli zcela mlčky opodál. Dva meče se srážely a vytvářely nesourodou, nicméně téměř harmonickou hudbu. Od čepelí odletovaly jiskry. Kisumu v životě neviděl tak úchvatný šerm. Jako by oba bojovníci každý pohyb nacvičili a zkoušeli celé roky. Meče se pohybovaly rychleji, než stačil Kisumu sledovat, a třpytily se v měsíčním světle. Bojovníci se znovu odpoutali. Na Čchin Čungově vlčinové kazajce se objevila krev. Pak se meče znovu srazily ve víru svištící oceli. Žádný ze zápasníků nepromluvil a souboj pokračoval s obnovenou zuřivostí. Kisumu viděl, jak z tváře Kriaz-nor crčí krev, když ho Čchin Čungova čepel škrábla na lícní kosti.

Kriaz-nor odskočil. "S hrdostí sním tvoje srdce," zvolal. "Stojíš za to."

Čchin Čung neodpověděl. Kriaz-nor opět zaútočil. Čchin Čung odskočil doprava a Jiu Jiu Liengův meč se zablýskl v těsném oblouku. Kriaz-nor se zapotácel, potom se obrátil. Měl rozseknuté břicho a vnitřnosti se mu hrnuly ven. S přidušeným výkřikem se pokusil ještě jednou zaútočit, jenomže Čchin Čung neuhnul, odrazil jeho čepel a prudce ho ťal do krku, až mu zpolovice odsekl hlavu. Mohutný válečník upadl.

Na okamžik se nikdo nehýbal. Kisumu se podíval na zbylé tři válečníky. Bez svého vůdce vypadali nejistí, sebedůvěra z nich vyprchala. Náhle jeden vyrazil bojový pokřik a vrhl se na Kisumua. Malý rádžní na nic nečekal a pustil se do boje. Kriaz-nor se napřáhl. Kisumu ukročil a sekl protivníka do paže, v níž držel meč. Zbraň vyletěla do vzduchu a ruka ještě stále svírala jílec. Válečník vytáhl dýku s pilovitým ostřím a skočil po rádžním, jenž mu vrazil meč hluboko do prsou. Kriaz-nor překvapeně zachrčel. Kisumu se mu podíval do zlatých očí se štěrbinovými zornicemi a viděl, jak z nich vyprchává život. Rádžní vytrhl meč z rány a připojil se k Čchin Čungovi. Zbývající dva Kriaz-nor stáli nehybně, pak se ztratili v lese.

"Přidají se k nim další," řekl Čchin Čung. "Pojďme."

Vrátil meč do pochvy a rozběhl se ke koním. Kisumu jej následoval. Rychle nasedlali koně a vyjeli z palouku. Několik mil koně štvali, pak dorazili do údolíčka. Čchin Čung uhnul ze stezky a sesedl. Kisumu se k němu připojil. Čchin Čung odvedl oba valachy zpátky na cestu a plácl je po zadku. Obě zvířata utekla na jih. Čchin Čung pak odběhl do lesa a pokynul Kisumuovi, ať jej následuje. Seběhli po zalesněném svahu do rychle proudící bystřiny a téměř čtvrt míle se brodili vodou, než se Čchin Čung zastavil u starého dubu. Skoro deset stop nad vodou visela dlouhá větev. Čchin Čung vytáhl meč v pochvě a hodil ho za strom. Pak se obrátil na Kisumua. "Dej ruce k sobě," nařídil mu. Kisumu poslechl. Čchin Čung se jednou nohou postavil do spojených dlaní a vyšvihl se vzhůru. Zachytil se větve a vytáhl se nahoru. Nohama větev obemkl, svěsil se dolů a natáhl ruce ke Kisumuovi. Rádžní také hodil meč na břeh, skočil, chytil Čchin Čunga za zápěstí a s jeho pomocí se vyškrábal na větev.

Když zase stáli na zemi, Čchin Čung zamířil k jihovýchodu. Stále stoupali do kopce, až se dostali k malé jeskyňce vytvořené obrovským skalním převisem. Tam se posadil na kámen a snažil se popadnout dech. Kisumu si k němu přidřepl. Mělká rána na horní straně hrudníku Čchin Čungovi stále krvácela.

"Pria-šatch měl pravdu," vypravil ze sebe Čchin Čung. "Opravdu umíš používat meč. Ale bylo štěstí, že tvůj protivník zpanikařil a byl strachy bez sebe."

"Jaktěživ jsem neviděl válečníky, kteří se dokázali tak rychle pohybovat," přiznal Kisumu.

"Výhody zkřížení," řekl mu Čchin Čung.

"Jak jsi dokázal přimět Jiu Jiuovo tělo, aby se jim vyrovnalo?"

"U všech zvířat pracují svaly v rytmickém souladu, dělí se o zátěž. Člověk zvedne hrnek ke rtům. Nepoužije k tomu všechnu svou sílu. Potřebuje jen svaly v bicepsu. Když zvedá kámen, použije víc svalů. Představ si sval jako, řekněme, dvacet mužů. Když musíš zvednout kámen desetkrát, poprvé to udělají dva muži, podruhé další dva a tak dál. Ale je možné - třebaže ne moudré - zapojit všechny muže naráz. A právě to jsem udělal, i když až se Jiu Jiu probudí, nepoděkuje mi." Usmál se. "Ách, že se mi ale tato poslední chvíle v těle, vůně lesa a chladný vzduch v plicích líbí."

"Určitě to zase ucítíš, až najdeme muže z hlíny. Vrátíš se, abys nám pomohl."

"Já se nevrátím, Kisumu. Toto je má poslední chvíle na světě."

"Chci se tě zeptat na tolik věcí."

"Pálí tě ale jenom jedna otázka, šermíři. Proč jsi nebyl vyvolen stát se pria-šatch."

"Můžeš mi to povědět?"

"Lepší asi bude, když pravdu zjistíš sám," řekl mu Čchin Čung. "Buď zdráv, Kisumu."

S tím zavřel oči a odešel.

***

Niallovi se zdálo o otci. Sokolničili na vysočině u hradu. Otcův dravec, slavný Eera, přinesl tři zajíce. Niallův pták, mladý, jen s krátkým výcvikem, doletěl k nedalekému stromu a odmítal se vrátit na Niallovo volání.

"Musíš být trpělivý," řekl jeho otec, když tam tak spolu seděli. "Pták a člověk se nikdy nestanou přáteli. Jsou partneři. Dokud ho krmíš, zůstane u tebe. Ale nenabídne ti věrnost ani přátelství."

"Myslel jsem, že mě má rád. Kdykoliv přijdu, tancuje."

"Uvidíme."

Čekali několik hodin, potom dravec odletěl a už se nikdy nevrátil.

Niall se probudil. Jen chviličku se cítil v teple a bezpečí otcovské lásky. Pak ho se strašlivou krutostí zasáhla skutečnost a on zaúpěl nahlas. Posadil se, srdce měl zlomené. Emrin spal na zemi opodál. Šerý vlk seděl na skále u koní. Neohlédl se. Jeho postava se v měsíčním světle jasně rýsovala a Niall uhádl, že hledí na osvětlenou pláň a dává pozor na známky pronásledování. Připojil se k nim před několika hodinami a zavedl je sem nahoru k lesu. Šerý vlk se s Niallem moc nebavil.

Mladý muž vstal a zamířil k místu, kde Šerý vlk seděl. "Můžu se k tobě připojit?" zeptal se. Šerý vlk kývl. Niall se vedle něj posadil na plochou skálu. "To, co jsem prve řekl, mě vážně mrzí. Bylo to ode mne pěkně nevděčné. Bez tebe by mě byl zabil muž, jemuž jsem důvěřoval. A Emrin by byl mrtvý."

"Měl jsi pravdu," odtušil Šerý vlk. "Jsem zabiják. Měl jsi ošklivý sen?"

"Ne, hezký."

"Aha, ano. Ty dokážou na duši pálit víc než oheň."

"Nemůžu uvěřit, že je otec mrtev," povzdechl si Niall. "Myslel jsem si, že buď bude žít věčně, nebo zemře, až se bude ohánět svým velkým mečem a kosit nepřátele."

"Když na to přijde, smrt je obvykle náhlá," poznamenal Šerý vlk.

Chvíli seděli mlčky. Nialla přítomnost Šerého vlka uklidňovala. "Věřil jsem Gaspirovi," ozval se nakonec. "Dokázal, že jsem zapomněl na svůj strach. Vypadal tak silný, tak věrný. Už nebudu nikdy nikomu věřit."

"Na to ani nemysli," varoval ho Šerý vlk. "Jsou i lidé, kteří si důvěru zaslouží. Když začneš každého podezírat, nikdy nebudeš mít opravdové přátele."

"Ty máš přátele?"

Šerý vlk se na něj podíval a usmál se. "Ne. A taky mluvím z vlastní zkušenosti."

"Co se podle tebe stane teď?"

"Budou opatrněji vybírat, koho za námi pošlou. Tvrdé chlapy, stopaře, zálesáky."

"Démony?" zeptal se chlapec a snažil se zakrýt strach.

"Ano, i démony," přitakal Šerý vlk.

"Takže jsme poraženi, že ano? Panagyn a Arik mají tisíce mužů. Já nemám nic. I kdybychom se vrátili do hlavního města, nevěděl bych, na koho se obrátit."

"Vojska neznamenají nic, když je nemá kdo vést," prohodil Šerý vlk. "Až tě odvedu do bezpečí, vrátím se. Pak uvidíme."

"Ty se chceš vrátit do Carlis? Proč?"

Šerý vlk neodpověděl, jenom ukázal dolů na pláň. V dálce Niall zahlédl řadu jezdců. "Vzbuď Emrina," nařídil mu Šerý vlk. "Je čas vyrazit."

***

Jiu Jiu se probudil se sténáním. Měl pocit, jako by se stádo volů celou noc bavilo tím, že přes něj běhalo. Se zachrčením se zvedl. Kisumu seděl v ústí jeskyně, meč mu ležel v klíně. "Nechci být hrdina," zabručel Jiu Jiu.

"Spal jsi celé hodiny," utrousil Kisumu unaveně, vstal a vyšel z jeskyně. Jiu Jiu se zvedl na kolena a znovu zaúpěl. Potom si všiml, že má čerstvě zašitou ránu v rameni. "Pokaždé, když se pustím do boje, skončím zraněný," zabručel, třebaže malý rádžní už nebyl nikde v dohledu. "Pokaždé. A když moje tělo převezme velký hrdina, zraní jeho. Už mě nebaví, jak jsem pořád zraněný. Jakmile najdeme ty muže z hlíny, jdu domů. Půjdu kopat kanály." Chvíli se nad tím zamýšlel, poněvadž si vzpomněl na to, že tam je jeho život v ohrožení. "Ne, nejdřív se vplížím do domu Ši Taa a podříznu mu krk. Pak budu kopat kanály."

"Mluvíš sám se sebou," poznamenal Kisumu, vraceje se do jeskyně s hrstmi tmavých bobulí. Nabídl Jiu Jiuovi, jenž se posadil a vděčně je snědl. Jenom podráždily jeho chuť k jídlu.

"Přišel za mnou Čchin Čung," sdělil mu Kisumu.

"Já vím. Byl jsem tam. Tady. To je jedno! Chválil mou sílu a rychlost. Ale bojovali jsme dobře, co? Usekl jsem tomu všivákovi hlavu."

"Bojovali jste moc dobře," souhlasil Kisumu. "Ale teď se k nám blíží šest dalších Kriaz-nor."

"Šest? To je spousta," zabručel Jiu Jiu. "Nevím, jestli jich šest zvládnu."

"Ty nezvládneš ani jednoho," podotkl poněkud podrážděný Kisumu.

"Vím, proč se zlobíš. Čchin Čung ti nepověděl, proč nejsi pria-šatch."

Kisumu si jen povzdechl. "Máš pravdu, Jiu Jiu. Celý život jsem usiloval o to, stát se dokonalým rádžním, usiloval jsem o to, abych byl hoden toho jména a dodržoval zásady stanovené muži jako Čchin Čung. Mohl jsem být bohatý, mít zámek, stát se vládcem provincie. Mohl jsem se oženit s Hvězdnou lilií."

"Hvězdnou lilií?" optal se Jiu Jiu.

"To není důležité. Vystříhal jsem se bohatství a zůstal chudým šermířem. Co víc jsem mohl udělat, abych byl hoden?"

"To já nevím," řekl Jiu Jiu. "Já nic z toho neudělal. Ale já rovněž nechtěl být pria-šatch. Nevím, proč by to někdo

chtěl, vážně." Vyšel z jeskyně pro další bobule a o kus dál našel obsypaný keř. Bobule ještě nebyly úplně zralé, avšak chutnaly božsky. Jiu Jiu neměl vůbec ponětí, proč Kisumu toužil po tom, stát se pria-šatch. Co je tak skvělého na tom, být pronásledovaný a hladový, se zabijáky v patách? Jiu Jiu sám si přál, aby se Kisumu pria-šatch stal. Když obral keř, obrátil se a ztuhl. Jeskyně byla v úbočí klenutého kopce. Jiu Jiu na něj zůstal civět, vzpomínal na duchovní cestu s Čchin Čungem. Rozběhl se zpátky do jeskyně, jak nejrychleji ho namožené nohy nesly. "Jsme tady," vyhrkl. "To je ono! Tohle je kopec mužů z hlíny."

"Jsi si jistý?"

"Naprosto."

Oba muži vyšli ven a obhlíželi kopec. "Jak se tam dostaneme?" zeptal se Kisumu.

"Nemám tušení."

Pomalu obcházeli základnu. Na svazích nerostly stromy a kromě jeskyňky, ve které odpočívali, nebyl nikde žádný otvor. Kisumu vylezl nahoru a rozhlížel se po okolí. Pak se vrátil k čekajícímu Jiu Jiuovi.

"Nikde nevidím, kudy by se dalo vejít," řekl.

Společně se vrátili do jeskyně a Kisumu začal zkoumat šedé stěny. Byly neporušené. Jiu Jiu čekal venku. Byl také zmatený. Ve snu viděl, jak Riádž-nor došli k tomuto kopci a zmizeli uvnitř. Nevzpomínal si, že by tu byla nějaká jeskyně, dokonce ani převis vyčnívající z úbočí jako stěna přístřešku.

Vrátil se ke keři s bobulemi a zadíval se na převis a okolí. Skoro celý svůj dospělý život byl kopáčem a stavitelem a věděl něco málo o pohybech půdy. Měl dojem, že kolem ústí jeskyně hlínu odnesla eroze.

Přišel k němu Kisumu. "Nemůžu nic najít," řekl.

Jiu Jiu si ho nevšímal, došel ke skále nalevo od jeskyně. Tělo ho bolelo, ale natáhl se, našel chyt a začal pomalu šplhat. Kdyby nebyl tak potlučený a unavený, bylo by šplhání snadné. Takhle už sípal, když se vytahoval na vrcholek převisu.

"Tady!" zavolal a zamával na Kisumua, aby jej následoval.

Malý rádžní se k němu brzy připojil. Do úbočí byla svisle zasazena kamenná deska asi šest stop vysoká a čtyři široká.

"Vypadá to jako dveře," poznamenal Kisumu a zatlačil do kamene. Deska se nepohnula.

Jiu Jiu neodpověděl. Díval se k lesu, z něhož se vynořilo šest válečníků.

Kisumu už je rovněž zahlédl. "Aspoň nemají luky," zamumlal. "Třeba je dokážu zabít, až polezou nahoru."

Jiu Jiu rychle přistoupil ke kamenným dveřím a natáhl ruku. Když se kamene dotkly jeho prsty, zamihotal se, jako když oblázek spadne do jezera, a od prstů se rozběhly drobné vlnky. Jiu Jiu na ně chvíli hleděl, pak natáhl ruku. Ruka mu prošla kamenem, jako by to byla studená mlha. Kývl na Kisumua, který sledoval blížící se Kriaz-nor. "Našel jsem cestu dovnitř," řekl a ukázal na studený kámen.

"O čem to mluvíš?"

Jiu Jiu se otočil a viděl, že vstup opět zakrývá pevná kamenná deska.

"Vezmi mě za ruku," vyzval Kisumua.

"Teď vás máme, skrčkové!" křikl jeden Kriaz-nor, rozběhl se a škrábal se do kopce. Kisumu se rozmáchl mečem.

Jiu Jiu se znovu dotkl kamene a opět se mu od prstů rozběhly vlnky. Popadl rychle Kisumua za ruku a protáhl ho mlhou.

Na druhé straně stáli v hrobové temnotě.

"To je teda krása!" prskl Jiu Jiu. "Co teď?"

Okamžitě vzplálo na dvacet luceren. Kisumu před tou náhlou září přimhouřil oči. Když se mu zrak přizpůsobil, viděl, že stojí v krátké chodbě vedoucí k rozlehlé klenuté síni. Vyprostil ruku a došel až na konec chodby. V síni stálo v řadách několik set oslnivě bílých hliněných soch v životní velikosti. Každá socha byl jeden riádžnorský šermíř. Sochy byly úchvatně vypracované. Před mlčícím vojskem ležely tři sochy rozbité. Ze stropu spadl kus skály a roztříštil je. Kisumu zvedl úlomek z rozbité hlavy a prohlížel si jej. Ještě nikdy neviděl tak dokonale odvedenou práci. Uctivě vrátil střep na zem, procházel přízračnými řadami a díval se sochám do tváří. Taková ušlechtilost. Taková lidskost. Kisumu žasl. Měl pocit, že v každém obličeji vidí skromné hrdinství. Toto byli hrdinové, kteří za lidstvo bojovali s nesmírným zlem. Kisumuovi se dmulo srdce pýchou. Cítil se ohromně poctěn, že se na ně vůbec smí dívat.

Jiu Jiu se posadil, opřel se o skálu a zavřel oči.

Po chvíli se Kisumu vrátil a přisedl si k němu. "Co uděláme teď?" zeptal se.

"Ty si dělej, co chceš," odpověděl Jiu Jiu. "Já si potřebuju odpočinout." Natáhl se, položil hlavu na ohnutou paži a usnul.

Kisumu vstal. Nemohl odtrhnout zrak od ponurých mužů z hlíny. Každý obličej byl jiný, i když měli všichni stejnou zbroj: zdobené přílbice protažené dozadu, aby chránily šíji, trup chráněný brněním, jež jako by byla vykována z mincí, dokonale kulatých a pospojovaných malými kroužky. Každý válečník měl také zbrojní suknici po kotníky, rozstřiženou vepředu a vzadu až do pasu. Jejich meče vypadaly stejně jako jeho, dlouhé, lehce zahnuté. Kisumu znovu procházel jejich řadami a říkal si, který z nich je asi Čchin Čung.

Lucerny jasně hořely. Kisumu si jednu prohlédl a viděl, že v ní není olej ani žádné jiné palivo. Na malé objímce seděla skleněná koule a z ní vycházelo bílé světlo.

Kisumu pomalu obešel kulatou síň. Na jedné straně našel na skalní římse stovky malých zlatých předmětů. Prsteny, spony či náramky, všechno bylo naházené na hromadu. Ležely tu přívěsky, ozdoby, maličké amulety ve tvaru zvířat, psů, koček, dokonce i hlava medvěda se tu našla. Zmatený Kisumu se vrátil ke spícímu Jiu Jiuovi. Nepokoušel se ho vzbudit. Jiu Jiu byl skutečně zemdlený.

Síní se ozvalo duté zadunění. Kisumu uhodl, že Kriaz-nor vylezli na převis a snaží se dostat dovnitř. Říkal si, že tím kamenem hned tak nepohnou. Ale dřív nebo později budou muset s Jiu Jiuem vyjít ven a postavit se jim.

Znovu se zadíval na muže z hlíny. "No, našli jsme vás, bratři," řekl. "Ale co bude teď?"

***

Matze Čej seděl a mlčky čekal, až začne výslech. Slyšel o masakru v Zimním zámku a také věděl, že Tulák byl kdysi štvanec. Co však nevěděl, byl důvod, proč ho povolali do Dubové komnaty v Tulákově zámku.

Po pánově pravém boku stál kapitán jeho stráže, mladý Liou. Naproti pak seděl magik Eldikar Manúšan a dva muži, kteří se mu představili jako lordi Arik a Panagyn. Matzemu se na první pohled nelíbili. Arik vypadal jako spokojená lasička, kdežto Panagyn měl kamenný, krutý obličej. Vedle kouzelníka stál malý plavovlasý hošík. Matzemu se proti jeho vůli zalíbil, což bylo zvláštní, protože Matze děti nesnášel.

Ticho narůstalo. Nakonec promluvil Eldikar Manúšan. "Slyšel jsem, že to individuum známé jako Šerý vlk je jedním z tvých klientů."

Matze neříkal nic, jenom se dál díval kouzelníkovi do očí a zachovával výraz ledového opovržení.

"Nehodláš mi odpovídat na žádné otázky?" optal se kouzelník.

"Nepochopil jsem, že je to otázka," řekl Matze. "Připadalo mi to jako sdělení faktu. Na mé návštěvě není nic tajného. Řídím finanční záležitosti Šerého vlka, jak jej nazýváš, v zemích Kiatze."

"Omlouvám se, Matze Čeji," pravil Eldikar s úsměvem. "Pod jakým jménem toho muže znáš ty?"

"Znám ho jako Dakeyrase."

"Odkud je?"

"Z nějaké země na jihu. Drenaje nebo Vagrie. Není mou povinností hlouběji se zajímat o zázemí mých klientů. Platí mě za to, abych jim zvyšoval finance. To je mé nadání."

"Je ti známo, že tvůj klient a jedna zlá čarodějka způsobili smrt více než stovky lidí včetně vévody a jeho paní?"

"Když to říkáš," odvětil Matze, z hedvábného rukávu vytáhl navoněný kapesníček a lehce si oťukal nos.

"Říkáme to, ty šikmooký hovno," vyštěkl lord Panagyn.

Matze se na něj ani nepodíval, neochvějně upíral zrak na tvář kouzelníka.

"Tvůj klient také unesl dědice vévodství a během vraždění jej odvlekl ze zámku."

"Asi je to úžasně obdařený člověk," poznamenal Matze. "Nicméně očividně není příliš inteligentní."

"Pročpak?" chtěl vědět Eldikar.

"Povolá démony, aby povraždili vévodu a jeho stoupence, přesto jaksi opomene zabít dva nejmocnější pány. Místo toho, aby je zabil - což by velice lehce zvládl - rozhodne se unést vévodova syna a s tímto břemenem vyrazí do noci. Své nepřátele ponechá naživu a svůj zámek, své země a značnou část svého majetku v jejich rukou. Těžko si představit, čeho chtěl vlastně dosáhnout. Skutečně pozoruhodná hloupost."

"Co naznačuješ?" prskl Arik.

"Myslel jsem, že je to nasnadě," prohlásil Matze. "Můj klient, jak velice dobře víte, není za ty vraždy zodpovědný. Neměl žádný důvod vévodu zabíjet a rozhodně by se neuchýlil k vyvolávání démonů pro tento účel, i kdyby to uměl. Takže přestaňte hrát ty hloupé hry. Mně nezáleží na tom, kdo vládne v této říši nebo kdo vyvolal ty démony. Takové věci mě v nejmenším nezajímají. Jsem kupec. Mé zájmy se týkají obchodů."

"Nuže dobrá, Matze Čeji," řekl úlisně Eldikar, "odložme stranou otázku viny a neviny. Potřebujeme Šerého vlka najít a potřebujeme, abys nám řekl všechno, co o něm víš."

"Mí klienti ode mne vyžadují značnou dávku diskrétnosti," sdělil mu Matze. "Neklevetím o jejich záležitostech."

"Nejsem si jistý, zda si uvědomuješ, v jak nebezpečném postavení se nalézáš, pane," podotkl Eldikar a hlas mu poněkud ztvrdl. "Šerý vlk je naším nepřítelem a musí být nalezen. Čím víc se o něm dozvíme, tím snazší to bude. Bylo by lepší, kdybys mluvil sám, než kdybychom to z tebe museli páčit. A věř mi, mám moc z tebe ta slova dostat s bolestným křikem." Eldikar se jen usmál a pohodlně se opřel. "Nicméně odložme na chvíli takové představy a vyzkoušejme cesty, na nichž bys mohl znovu zvážit svoje postavení a stát se mým přítelem."

"Přátelství je vždy vítané," utrousil Matze.

"Jsi stařec blízko smrti. Chtěl bys být opět mladý?"

"Kdo by nechtěl?"

"Tedy malá ukázka, jako gesto dobré vůle."

Eldikar pozvedl ruku. Objevila se koule modrého kouře o velikosti pěsti. Vylétla mu z prstů a vnikla do chřípí a úst překvapeného Lioua. Kiatzanský strážný se prudce rozkašlal a padl na kolena. Modrý kouř mu vyletěl z plic a on supěl a mocně lapal po dechu. Kouř doplul k Matze Čejovi. Kupec se snažil zadržet dech, jenže kouř mu přilnul k obličeji. Nakonec se nadechl. Zabrněly ho končetiny. Srdce se mu prudčeji rozbušilo a do svalů se mu vléval nový život. Vzkypěla v něm energie. Opět se cítil silný, pročistil se mu zrak a viděl jasněji než za celá léta. Pohlédl na Lioua a jeho výraz ztvrdl, když si všiml, že jeho tmavé vlasy na spáncích prokvetly.

"Jak se cítíš, Matze Čeji?" zeptal se Eldikar Manúšan.

"Je to velmi příjemné," odpověděl chladně Matze. "Nicméně by bývalo bylo slušné zeptat se mého kapitána, zda nebude nic namítat proti ztrátě části svého mládí."

"Dal jsem ti dvacet let, kupče. Mohu ti dát dalších dvacet. Opět budeš mladý a mužný. Můžeš si užívat svého bohatství způsobem, jenž ti byl po celá léta odpírán. Jsi teď ochoten stát se mým přítelem?"

‚Matze se zhluboka nadechl. "Můj klient je naprosto jedinečný, kouzelníku. Někteří lidé jsou nadaní malíři a sochaři, jiní dokážou vypěstovat jakoukoliv květinu v libovolném podnebí. Ale můj klient je mistrem pouze v jediné věci, má jedno strašlivé nadání. Je zabiják. Za celý svůj dlouhý a doposud pozoruhodně nezáživný život jsem nepoznal ani neslyšel o nikom, kdo by se mu rovnal. Bojoval s démony, čaroději a dlaky. A je neustále tady." Matze Čej se pousmál. "Myslím však, že sis to již uvědomil. Měl zemřít při tom vašem masakru a nezemřel. Teď si myslíte, že ho honíte. Není to než iluze. On honí vás. Už teď jste vlastně mrtví. A já netoužím po přátelství s mrtvými."

Eldikar se na něj chvíli jen mlčky díval. "Nastal čas, abys poznal bolest, Matze Čeji," řekl, zvedl ruce a ukázal na Lioua. Tomu vyklouzla dýka z pochvy, otočila se a zarazila se mu do pravého očního důlku. Muž se bez hlesu zhroutil.

Matze mlčky seděl s rukama v klíně a strážní se blížili.

***

Tři meče ustoupil od kamenných dveří. Železná paže do nich dál bušil jílcem meče.

"Dost," zarazil jej Tři meče. "Ty nepovolí."

"Jak tedy prošli?"

"Nevím. Ale prohledali jsme kopec a tohle je jediná cesta ven. Takže počkáme."

Dva Kriaz-nor slezli dolů a připojili se k ostatním. Dlouhý krok čekal u ústí jeskyně spolu s Kamennou čtyřkou. Dva přeživší ze skupiny Pruhovaného sáru stáli stranou. Tři meče je k sobě zavolal. Oba nedávno vyšli z kotců. Od Pruhovaného sáru bylo hloupé, že si je na tento úkol vybral, ale dalo se to od něj čekat. Rád dělal dojem, a na mláďata z kotce se dojem dělal snáz než na ostřílené válečníky.

"Povězte mi o tom boji," vyzval je Tři meče.

Jeden z válečníků odpověděl: "Pruhovaný sár nám řekl, ať se držíme stranou, než je zabije. Pak bojoval s tím ve vlčí kůži. Bylo to velmi rychlé. Ten člověk se pohyboval jako Kriaz-nor. Hodně rychle. Potom šel Pruhovaný sár k zemi. Tehdy zaútočil Šestka z hory na druhého muže. Umřel."

"Potom jste utekli?"

"Ano, pane."

Tři meče poodešel stranou a vytáhl jeden z mečů. Pohnul se jako blesk a srazil mluvčímu hlavu. Druhý válečník se otočil, chtěl uprchnout, ale Tři meče byl vzápětí u něj a zezadu mu přeťal krk.

Obrátil se a vrátil se k Železné paži. "Čerstvé maso," prohodil. "Ale srdce nechte. Nechci, aby mi v žilách proudila krev zbabělců."

V té chvíli se zachvěla země. Tři meče málem upadl.

"Zemětřesení!" zařval Kamenná čtyřka.

Paloukem se rozlehl dutý zvuk, něco jako vzdálené dunění hromu. Kolem proletěl uvolněný balvan.

"Přichází to zevnitř kopce," podotkl Železná paže.

Pohnul se další balvan, dopadl na převis, odrazil se a dopadl na zem vedle dvou válečníků. "Zpátky do lesa," nařídil Tři meče. Železná paže doběhl k tělům a jedno odtáhl s sebou za svými druhy do bezpečí mezi stromy.

***

Když se Jiu Jiu probudil, cítil se silný a osvěžený. Vedle něj seděl se zkříženýma nohama Kisumu, oči měl zavřené a byl ponořen do meditačního transu. Jiu Jiu se posadil a zadíval se na bílé řady přízračného vojska.

Vstal a zašel mezi hliněné sochy, díval se pozorně po tvářích a hledal Čchin Čunga. Nemohl ho však nikde najít. Nakonec došel k rozbitým sochám. Klekl si a sesbíral, co našel z hlav. Když zpola dokončil práci, přepadl ho smutek. V rukou držel obličej Riádž-nor, jenž se s ním spřátelil ve snech. "Co mám dělat teď?" zašeptal. "Jsem tu." Nedostal žádnou odpověď. Položil střepy na zem a posadil se. Pria-šatch měl být Kisumu. On byl cvičený rádžní.

Jiu Jiu se k němu vrátil a počkal, až meditace skončí. Kisumu ve chvilce otevřel oči. "Cítíš se lépe?" zeptal se šermíř.

"Ano," odpověděl nešťastně Jiu Jiu.

"Přišel za tebou ve spánku Čchin Čung?"

"Ne."

"Máš ponětí, co máme dělat?"

"Ne, nemám!" vyštěkl Jiu Jiu. "Nevím, jak nám ty sochy můžou pomoct."

Vstal a odešel pryč, chtěje se vyhnout dalším otázkám. Ještě nikdy se necítil tak zbytečný. Procházel kolem stěn, až nakonec dorazil k římse s naházenými zlatými ozdobami. V duchu viděl válečníky, jak se tu řadí a odkládají ty tretky na skálu. Zvedl malý zlatý prstýnek a pak ho pustil. V jeho vidění válečníci napochodovali do hlubin hory. Teď tady byly jenom sochy. Kam se tedy poděli válečníci? Pokryli je hlínou? Rozbitá Čchin Čungova hlava byla dutá a uvnitř nebyly žádné kosti ani zbytky vlasů, takže tohle se nejspíš nestalo. Tak jaký smysl ty sochy měly?

Jiu Jiu přemýšlel tak usilovně, až ho z toho rozbolela hlava. "Musíš probudit muže z hlíny, " řekl mu Čchin Čung.

"Probuďte se!" zařval Jiu Jiu.

"Proč tak ječíš?" zavolal Kisumu.

Jiu Jiu neodpověděl. Žádná odpověď ho nenapadla, a tak se otočil zpátky k římse. Zrak mu padl na kroucenou zlatou tyčku asi tak čtyři palce dlouhou. Vedle ní stál kulatý stojan s dírou uprostřed. Jiu Jiu zvedl stojan, strčil tyčku do otvoru a dotáhl. Vršek tyčky byl ohnutý jako pastýřská hůl.

"Co to děláš?" vyzvídal Kisumu, jenž se k němu připojil.

"Nic," odvětil Jiu Jiu. "Bavím se. Na tomhle háčku mělo něco viset."

"Máme na práci důležitější věci," namítl Kisumu.

"Já vím." Jiu Jiu dál prohrabával ozdoby, až našel malý zlatý zvoneček s prstenem v srdci. "To je ono," pochválil se a zavěsil zvonek na tyčku. "Hezké."

"Ano, je to hezké," povzdechl si Kisumu.

Jiu Jiu drcl do zvonku. Ozvalo se tiché zazvonění. Zvonek se houpal dál a další cinknutí bylo hlasitější. Zvuk se rozléhal pod klenbou a stále sílil. Skalní stěna začala vibrovat a ozdoby padaly na zem. Kisumu něco říkal, ale Jiu Jiu ho neslyšel. Jiu Jiua začaly bolet uši, takže si je zakryl rukama.

Ze stropu padal prach a na stěnách se objevovaly praskliny. Zvonek nyní přímo duněl. Jiu Jiuovi se dělalo špatně. Zavrávoral a padl na kolena. Kisumu si rovněž zakrýval uši a dřepěl, bylo vidět, že trpí silnými bolestmi.

Hliněné sochy se začaly třást. Jiu Jiu viděl, jak se na nejbližší soše objevují prasklinky a rozbíhají se jako pavučina. A

to hrozné zvonění pokračovalo. Jiu Jiuovi pukala hlava.
A potom ztratil vědomí.

13.Kapitola

KISUMU SE ZVEDL NA KOLENA. Z NOSU MU kapala krev. Hluk byl tak silný, že překročil hranice zvuku. Všechno ho bolelo: uši, oči, konečky prstů, břicho. V každém kloubu mu tepala bolest. Donutil se vstát a padl na římsu, kde se zvonek stále ještě houpal. Natáhl ruku a zvoneček sevřel do dlaně. Zvonění okamžitě ustalo. Kisumu se zapotácel a upadl. Nemohl dýchat. Všude se převaloval zvířený prach, jako mlha. Zvedl límec svých šatů a přidržel si ho před ústy. V uších mu zvonilo a třásly se mu ruce.

Teprve teď si všiml, jak prasklinami na soše proniká jasné světlo. Zamrkal a snažil se zaostřit zrak. Vypadalo to, jako by v hlíně bylo lapené slunce. Pukliny se rozšířily a hlína odpadala. Když se usadil prach, Kisumu viděl, že většinu soch nyní zalévá zlatavé světlo. Celá síň byla plná jasu. Kisumu zavřel před tím oslepujícím světlem oči, a jak si před chvíli držel ruce na uších, ale nyní si je přitiskl na obličej. Chvilku počkal, pak roztáhl prsty. Přes zavřená víčka stále viděl záři, a tak ještě počkal. Konečně světlo pohaslo. Kisumu dal ruce dolů a otevřel oči.

Muži z hlíny byli pryč. Nyní v síni stálo několik set živých, dýchajících Riádž-nor.

Kisumu vstal a přistoupil k nim. Mlčky čekali. Kisumu se jim hluboko poklonil. "Jsem Kisumu," promluvil formální kiatzanštinou. "Je mezi vámi Čchin Čung?"

Dopředu vystoupil mladý muž. Měl na sobě suknici ze stříbrného saténu a meč měl zasunutý za černou hedvábnou šerpou. Sundal si přílbu a neobtěžoval se Kisumuovi poklonit. "Čchin Čung transformaci nepřežil." Kisumu se muži podíval do očí. Černé štěrbinovité zorničky byly obklopené zlatou duhovkou. V tu chvíli měl Kisumu pocit, jako by mu probodli duši. Srdce mu pokleslo. Tohle vůbec nebyli muži. Byli to stejní tvorové jako Kriaz-nor.

"Jsem Žen Tchang," řekl válečník. "Ty jsi pria-šatch?"

"Ne," odpověděl Kisumu a odvrátil se. "Z toho zvonění omdlel."

Žen Tchang došel k místu, kde ležel Jiu Jiu. Ostatní válečníci se mlčky shromáždili kolem něj. Pak Žen Tchang do Jiu Jiua šťouchl nohou. "Vizte velikého pria-šatch," řekl. "Překročili jsme staletí, abychom pomohli jedné lidské opici ve vlčí kůži." Někteří vojáci se zasmáli. Kisumu si klekl k Jiu Jiuovi a viděl, že jemu také teče krev z nosu. Převrátil ho na záda a Jiu Jiu zaúpěl. Kisumu ho zvedl do sedu.

"Je mi zle," zamumlal Jiu Jiu. Otevřel oči a trhl sebou, když viděl válečníky okolo. Hlasitě zaklel.

"Dokázal jsi to, Jiu Jiu," prohodil Kisumu. "Přivedl jsi muže z hlíny zpátky do života."

"Zazvonit na zvonek nevyžaduje nijak velkou inteligenci," ohrnul nos Žen Tchang.

"Mluvil jsem s Čchin Čungem," řekl Kisumu chladným hlasem. "To byl velký a mocný člověk. Také věděl, co je zdvořilost, a chápal nutnost chovat se slušně."

Žen Tchang upřel divoké oči do Kisumuových. "Za prvé, člověče, Čchin Čung nebyl člověk. On byl, stejně jako my, Riádž-nor. Za druhé, mně jsou tvé názory lhostejné. Když kouzlo průchodů začalo selhávat, tahali jsme los, kdo bude za vás lidi bojovat. Stačí, že za vás budeme bojovat. Víc nečekej."

"Na tom nezáleží," řekl Jiu Jiu a vyškrábal se na nohy. "Mně je fuk, jestli se ke mně budou chovat uctivě. Čchin Čung je sem poslal, aby bojovali. Tak ať tedy bojují." Podíval se Žen Tchangovi do očí. "Víš, s kým máte bojovat a kde?"

"Ty jsi pria-šatch" opáčil Žen Tchang opovržlivým tónem. "Očekáváme tvé rozkazy."

"Tak dobře," řekl Jiu Jiu. "Za prvé, co kdyby sis vzal pár bojovníků a šel ven. Tuhle tam byli nějací nepřátelští válečníci."

Žen Tchang si nasadil přílbici a přivázal si ji pod bradou. Vzal si několik válečníků a prošel chodbou. Ale vzápětí byl zpátky. "Nemůžeme ven," hlásil. "Ty kamenné dveře nepovolí."

"To myslíš vážně, hňupe?" divil se Jiu Jiu. "Jeden prostý rozkaz, a už jste selhali." Žen Tchang chvíli nehybně stál, pak se zablýskl jeho meč a hrot se zachvěl kousek před Jiu Jiuovým hrdlem.

"Ty se mě opovažuješ urážet?"

"Jak urážet?" prskl Jiu Jiu. "Tys čekal tisíce let a první, co uděláš, je, že tasíš meč proti jediné osobě, která tě dokáže dostat ven z téhle hrobky. S jakým zvířetem že tě to zkřížili, s kozlem?"

Žen Tchang zaprskal a bodl. Kisumu jeho výpad odrazil.

Žen Tchang tiše zavrčel a oči se mu ve světle luceren zaleskly. "Mě neporazíš, člověče," řekl. "Mohl bych ti vyříznout srdce dřív, než se stačíš pohnout."

"Ukaž," vyzval jej Kisumu tiše.

Z řady vystoupil další válečník. "To stačí," pravil. "Žen Tchangu, odlož meč. Ty taky, člověče." Byl vyšší než většina Riádž-nor a měl mírně ohnutá ramena. Zbroj měl stejnou jako ostatní, se zdobenou přílbicí a chráničem trupu ze zlatých mincí, avšak suknici měl z tmavě rudého hedvábí. "Jsem Sung Siou," představil se a uctivě se uklonil Kisumuovi i Jiu Jiuovi. Podíval se na Žen Tchanga, jenž couvl a vrátil meč do pochvy.

"Proč se tak zlobíš?" zeptal se Žen Tchanga Jiu Jiu.

Válečník se bez odpovědi otočil a vrátil se do řad Riádž-nor. Místo něho promluvil Sung Siou. "Zlobí se, protože včera jsme dobyli velkého vítězství. Po všech těch letech zápasu a utrpení. Mysleli jsme si, že je po všem a že konečně poznáme mír. Abychom mohli odpočívat a povalovat se na sluníčku. Poslat si pro lehké holky, šoustat a opít se. Byl to skvělý den. Ale pak nám černý čaroděj řekl, že kouzlo jednoho dne selže, a Čchin Čung požádal všechny Riádž-nor, aby tahali losy, abychom zjistili, kdo z nás opustí svět, který jsme znali, a upadne do dlouhého spánku. Teď jsme tady, abychom znovu bojovali a umírali pro věc, která není naší věcí. Žen Tchang není jediný, kdo se zlobí, člověče.

Souhlasili jsme z jediného důvodu, poněvadž Čchin Čung slíbil, že nás povede. Jenomže je mrtev. Probojoval se přes dva kontinenty, čelil a překonal nebezpečí, jaké si ani neumíte představit, jen aby ho zabil kámen, který spadl uvnitř dutého kopce. A ty čekáš, že se nebudeme zlobit?"

Jiu Jiu pokrčil rameny. "Vy jste tu nechtěli být. Já tu nechtěl být. Ale jsme tady. Tak odsud vypadněme. Potřebuju se nadýchat čerstvého vzduchu."

Jiu Jiu prošel chodbou ke kamenným dveřím a natáhl ruku. Místo aby prošla skrz, našel jen pevný kámen. "A, je to pořád lepší a lepší," zamumlal si pro sebe. Kopl do dveří. Po kameni se rozběhly praskliny, pak se dveře otřásly a rozbily, vypadly ven a padaly z převisu na stezku pod kopcem. Jiu Jiu se pyšně zazubil a otočil se na Kisumua. "Nikdo mi neřekl, jak to udělat," poznamenal. "Dokázal jsem to úplně sám! Dobré, ne?" Vyšel ven a slezl na úpatí kopce. Kisumu a Riádž-nor jej následovali. Válečníci se procházeli po okolí a nastavovali tváře ke slunci. Dva přistoupili k tělu mrtvého Kriaz-nor. Jeden si klekl a strčil prst do zející rány na válečníkově krku. Zvedl ruku a olízl krev z prstu. "Zabili ho nedávno," hlásil. Utrhl z těla kus masa, vložil si jej do úst a začal žvýkat, ale vzápětí ho vyplivl. "Chutná po strachu," řekl.

Kisumu poodešel stranou a zahleděl se do dálky. Jiu Jiu se k němu připojil. "Jsi v pořádku, rádžní?"

"Podívej se na ně, Jiu Jiu. Celý život jsem snil o tom, že budu stejně skvělý jako oni. A co jsou zač? Půl zvíře, půl člověk - a stejně ohavní jako ti, s nimiž bojujeme. Myslel jsem, že najdu velké hrdiny. Místo toho..." Odmlčel se.

"Jsou tady," namítl Jiu Jiu. "Překonali kouzlo, které je celá staletí udržovalo... mrtvé... aby mohli chránit nové pokolení. Copak to z nich nedělá hrdiny?"

"Jak bys to mohl pochopit?" štěkl Kisumu.

"To jako že jsem jenom kopáč kanálů?"

"Ne, ne," pospíšil si Kisumu a sevřel Jiu Jiuovi rameno. "Na tom není nic nečestného. Já měl na mysli, že jsem si celý život odepíral příjemné věci. Žádná vybraná jídla, alkohol, ženy, ani hazardní hry. Nevlastním nic než své šaty, meč a sandály. Dělal jsem to, protože jsem věřil v řád rádžnijů. Můj život měl vznešený cíl. Jenomže to všechno bylo založené na falši. Aby vyhráli tuhle válku, mí předkové jen udělali totéž co nepřítel. Žádná čest, žádné dodržování zásad. Co je pak můj život?"

"Ty máš čest a zásady," řekl mu Jiu Jiu. "Jsi velký muž. Na minulosti nezáleží. Jsi, kdo jsi, bez ohledu na ni. Když jsem začal kopat jámy, řekli nám, že základy musejí být čtyři stopy hluboké. Pak přišlo zemětřesení a všechny naše nové budovy spadly. Základy měly být hluboké šest stop, víš. Všechno to kopání, jen aby se postavil dům, který není bezpečný. Ale to ze mě nedělá špatného kopáče. Byl jsem skvělý kopáč. Legenda mezi kopáči," dodal.

V té chvíli se k nim připojili Sung Siou a Žen Tchang. "Jaké jsou rozkazy, pria-šatchl" zeptal se Sung Siou.

"Víte, jak zařídit, aby zůstal průchod uzavřený?" zeptal se Jiu Jiu.

"Ovšem. Kouzlo bylo sesláno s použitím síly riádínorských čepelí," odvětil Sung Siou. "Musíme se shromáždit u brány a přidržet meče u ní."

"To stačí?" žasl Jiu Jiu. "Prostě dojdem k bráně a poklepem na ni mečem? To jsme mohli udělat sami!"

"Bude to chtít víc než dva," podotkl Žen Tchang.

"Kolik?" zeptal se Kisumu.

Sung Siou pokrčil rameny. "Deset, dvacet, všechny. Nevím. Ale bude to k ničemu, pokud bude brána plně otevřená. Musíme se k ní dostat dřív, dokud je ještě modrá."

"Modrá?" podivil se Jiu Jiu.

"Díval jsem se, když sesílali první kouzlo," vysvětloval Sung Siou. "Začalo to, když přes otvor přeletěl bílý blesk. Pak se objevila světlounce modrá jako zimní obloha a barva tmavla. Nakonec byla stříbrná, jako čepel meče. Potom světlo zhaslo docela, stříbrná se změnila v šedou a my stáli před stěnou z pevného kamene. Poté byli vybráni muži z hlíny a řekli nám, že až kouzlo povolí, barvy se budou měnit v obráceném pořadí. Až se dostane k bílé, bude kouzlo hotovo. Podaří-li se nám vrátit se ke stříbrné, brána se sama uzavře."

"Tak bychom měli vyrazit," poznamenal Jiu Jiu.

***

Eldikaru Manúšanovi bylo špatně. Spojení bylo bolestivější než obvykle, ale také bylo prodlouženo téměř na hranici výdrže. Žaludek se mu však obracel z toho, jak Deréš Karány mučil Matze Čeje. Stařec byl mnohem tvrdší, než by kdo čekal vzhledem k jeho změkčilému způsobu života. Po těle se mu otevíraly nežity a rakovina, ale to ho nezlomilo. Jeho odhodlání nahlodala prudká bolest hlavy a červi, rozežírající jeho rány, ho přivedli ještě dál. Ale pod nadvládu Deréše Karányho ho nakonec dostala lepra. Stařec byl čistotný, až to hraničilo s posedlostí. Představa, že mu uhnívá a odpadává kůže, pro něj byla příliš.

"Bylo dobře, že jsi mu dal těch dvacet let navíc, Eldikare. Bez tvého daru by byl bolest nepřežil."

"To opravdu ne, můj pane."

"Zdá se, ze trpíš."

"Spojení je vždy bolestivé."

"Aha, myslíš, že se od toho kupce dá zjistit ještě něco?"

"Myslím, že ne, můj pane."

"I tak je toho dost. Šerý vlk je nájemný vrah, kdysi známý jako Tulák. Je to skoro zábavné. Niallad žil celý život ve strachu, že se s tím mužem setká, a teď s ním cestuje."

Eldikar měl pocit, že mu praskne hlava. Opřel se o zeď.

"Musíš být tvrdší, Eldikare. Všimni si, jakou krásu nám předvedl ten Kiatzan. Nuže dobrá, propustím tě."

Když bolest pominula, Eldikar vykřikl nahlas. Klesl na kolena. Ve sklepení byla zima. Eldikar se posadil a opřel se zády o zeď. Bezvládný Matze Čej byl připoutaný k židli. Byl nahý, tělo měl plné zhnisaných boláků, na kůži byly vidět bílé

skvrny způsobené malomocenstvím. Po kostnatých stehnech mu lezli červi.

Chtěl jsem být léčitel, pomyslel si Eldikar. S povzdechem vstal a došel ke dveřím. Ohlédl se na umírajícího muže. Nikdo kromě něho a vězně tu nebyl, za nezamčenými dveřmi nestál nikdo na stráži. Deréš Karány, prohlásil, že mu na tom muži již nezáleží. Eldikar k Matze Čejovi přistoupil, zhluboka se nadechl a položil mu ruce na obličej pokrytý zaschlou krví. Kouzla Deréše Karányho byla mocná a nejtěžší bylo zničit lepru, protože ta měla hluboké kořeny. Eldikar pracoval mlčky a soustředěně. Nejdřív zabil červy a vyléčil nežity. Kupec zaúpěl a začal se probouzet. Eldikar ho uspal a pustil se do práce. Veškerou svou moc soustředil do rukou a vléval Matzemu do žil životní sílu. Se zavřenýma očima vyhledal všechny uzlíky nemoci a pomalu je zničil.

Proč to děláš? ptal se sám sebe. Žádná rozumná odpověď ho nenapadla. Možná, říkal si, to přidá jeden voňavý leknín na páchnoucí tůň mého života. Couvl a zadíval se na spícího muže. Matzemu se pokožka leskla zdravím. "Nevyšel jsi z toho špatně, Matze Čeji," poznamenal. "Pořád máš svých dvacet let."

Zavřel za sebou dveře, vyšel do přízemí a zamířil do Dubové komnaty. U okna seděl Berik. Lord Arik se rozvaloval na pohovce. "Kde je Panagyn?" zeptal se Eldikar.

"Připravuje se, jak vyjede pátrat po Šerém vlku," pravil Arik. "Myslím, že se na tu štvanici docela těší. Zjistil jsi něco od šikmoočka?"

"Ano. Šerý vlk je vrah zvaný Tulák."

"Slyšel jsem o něm," pravil Arik. "Škoda že jsi mě nenechal dívat se na torturu."

"Proč?" zeptal se unavené Eldikar.

"Bylo by to zábavné a já se nudím."

"To nerad slyším, příteli," řekl Eldikar. "Možná bys měl navštívit lady Lalícii."

"Ano, myslím, že to udělám," řekl Arik a nálada se mu okamžitě zvedla.

***

Skupinka se utábořila v zalesněném dolíku pod hřebenem kopce nad Eidenskou rovinou. Tulák stál sám a díval se na trosky Kuan Hador. Kněžka Ustarté spala. Emrin a Niallad stahovali tři zajíce, které Keeva ráno ulovila.

"V měsíčním světle to vypadá tak mírumilovně," poznamenala Keeva. Tulák kývl. "Vypadáš unaveně," dodala.

"Jsem unaven." Nuceně se usmál. "Už jsem na to starý."

"Já nikdy nechápala války," řekla Keeva. "O co v nich jde?"

"O nic důležitého," řekl jí. "Nakonec většinou dojde na smrtelnost a strach ze smrti."

"Strach ze smrti nutí lidi, aby se navzájem zabíjeli? To teda nechápu."

"Ne u vojáků, Keevo, u vůdců, těch, kdo touží po moci. Čím víc se považují za mocné, tím božštějšími se stávají ve vlastních očích. Sláva se potom stane druhem nesmrtelnosti. Vůdce nemůže zemřít. Jeho jméno budou znát po staletí. Celé je to nesmysl. Stejně umřou a v prach se obrátí."

"Vážně jsi unavený," prohlásila, když z jeho slov uslyšela unavené opovržení. "Proč si neodpočineš?"

Probudila se Ustarté a zavolala na ně. Tulák se k ní vydal a Keeva jej následovala. "Jak se cítíš?" zeptal se Tulák.

"Silnější," odpověděla s úsměvem, "a nejenom proto, že jsem se prospala. Jiu Jiu Lieng našel muže z hlíny."

"A?"

"Riádž-nor se vrátili. Již pochodují k bráně. Jsou jich tři stovky. Až k ní dorazí, síla jejich mečů ji uzavře na dalších tisíc let." Její úsměv pohasl. "Ale bude to těsné. Ipsissimus směruje rozptylové kouzlo do průchodu už několik dní. Pokud uspěje a kouzlo v bráně bude zlomeno, žádná síla na tomto světě ho nepřivede zpátky."

"Máš kouzelnou moc," řekl Emrin. "Nemůžeš... seslat na toho magika vlastní kouzlo?"

"Znám jenom málo kouzel, Emrine. Mám nadání pro jasné vidění a kdysi jsem mohla volně cestovat mezi světy. Tu moc jsem již téměř ztratila. Nevím proč. Myslím, že byla součástí spojovacího kouzla, jež mě stvořilo, a kouzlo slábne. Ale s ipsissimem bojovat nemohu. Musíme prostě doufat, že nás zachrání Riádž-nor."

Neohrabaně vstala a vzala Tuláka za paži. "Pojď, projdeme se."

Odešli od skupiny. Keeva za nimi zapálila malý ohýnek a s Emrinem se k němu mlčky posadili a připravovali zajíce. Niallad vstal a zašel do lesa.

"Mučili Matze Čeje," sdělila Tulákovi Ustarté. "Viděla jsem jenom útržky. Byl neobyčejně chrabrý."

"Útržky?"

"Kouzelníka a jeho loa-čeje chrání krycí kouzlo. Nevidím, co se děje kolem nich."

"Je ještě naživu?" zeptal se Tulák tiše.

"Ano, žije. Je tu ještě něco jiného. Loa-čej pak Matzeho vyléčil, vrátil ho od hranice smrti."

"Aby ho jeho pán mohl znovu mučit?"

"To nemyslím. Bylo to, jako kdyby se krycí kouzlo na okamžik rozevřelo a já zahlédla jeho myšlenky - spíš ozvěnu jeho pocitů. Mučení v něm vyvolalo smutek a nevolnost. To, jak Matze Čeje vyléčil, byl nepatrný projev vzdoru. Je to záhada. Cítím, že tu je něco, co jsme přehlédli. Něco životně důležitého. Je to jako takové hryzáni pod úrovní vnímání."

"Mám stejný pocit," přiznal Tulák. "Dělá mi to starosti už od té bitvy s démony. Viděl jsem, jak kouzelníka roztrhali na kusy. Ale těsně předtím zakolísal. Jeho kouzla fungovala a mlha ustupovala. Pak ztratil veškerou sebedůvěru. Zakoktal se. Mlha se převalila přes něj. Viděl jsem, jak mu od těla utrhli ruku. Ale vzápětí už jeho hlas zněl stejně hlasitě a on démony přemohl."

"Ipsissimus má velikou moc," podotkla Ustarté. "Tak proč ji na tu chviličku ztratil? A proč s sebou neměl svého loa-čeje? To zcela odporuje tomu, co jsi mi o kouzelníkovi a jeho loa-čejovi vykládala. Ten kluk má být Eldikarovým štítem."

"Chlapec byl v tu dobu s Keevou a Jiu Jiuem," uvažovala Ustarté. "Je možné, že když na ně démoni zaútočili, Eldikar vycítil nebezpečí. Proto mohl ztratit sebeovládání."

"Pořád to nedává smysl," trval Tulák na svém. "Nechá svůj štít v zámku, a když je štít v nebezpečí, roztrhají ho na kusy? Ne. Kdyby proti démonům šel loa-čej a jeho pán byl v ohrožení, potom by to bylo pochopitelné. Tvrdila jsi, že skutečnou moc má pán a ten ji směruje přes loa-čeje. Tudíž, kdyby byl pán v ohrožení, mohlo by se spojení přerušit a loa-čej by zůstal bezbranný. Ale tak se to nestalo. S démony bojoval Eldikar."

Ustarté se nad jeho slovy zamyslela. "On nemůže být loa-čej," pravila nakonec. "Říkal jsi, že chlapci je asi osm let?

Žádné dítě nezvládne tolik čar jako ipsissimus, byť by bylo sebenadanější. A podle mě nikdo v jeho věku nedokáže vyzařovat tak dokonalé zlo."

"Berik je hodný chlapec," vložil se do hovoru Niallad, jenž se potmě přiblížil. "Mám ho moc rád. V něm žádné zlo není."

"Taky ho mám rád," řekl Tulák, "ale něco tu není v pořádku. Eldikar mi tvrdil, že on do mého domu démony nepovolal, a já mu věřil. Mluvil o Deréši Karánym."

"Znám toho člověka," procedila Ustarté mezi zuby. "Je tak zlý, že si to ani představit neumíš. Jenže to je dospělý muž. Kdyby tu byl víc než jeden ipsissimus, vycítila bych to." Obrátila se na Nialla. "Musíš omluvit tento můj vpád, ale čtu ti myšlenky a nutně potřebuji vidět události skrze tvé vzpomínky. Vzpomeň si znovu na noc, kdy zemřeli tví rodiče."

"To ne," vyhrkl Niall a couval.

"Je mi líto," řekla Ustarté, "ale je to důležité." Mladý muž stál nehybně. Zhluboka se nadechl a Tulák viděl, jak sbírá síly. Pak Niall kývl a zavřel oči.

"Už to vidím," zašeptala Ustarté. "Chlapec je tam. Vidíš ho. Stojí vedle kouzelníka."

"Ano, na to si vzpomínám. Kam tím míříš?"

"Zamysli se. Jak ti připadal?"

"Prostě tam jen stál a díval se."

"Díval se na ta jatka?"

"Asi ano."

"Nejsou na něm vidět žádné pocity. Nebyl tam šok, překvapení, zděšení?"

"Je to jenom dítě," namítl Niall. "Nejspíš ani nevěděl, co se děje. Je to skvělý chlapec."

Ustarté se otočila a podívala se na Keevu a Emrina. "Vy všichni jste z toho chlapce celí pryč. Dokonce i Matze Čej, když čelil mučení, dokázal na Berika myslet jen dobře. To není přirozené, Šerý vlku," pravila. Podívala se zpátky na Niallada. "Vzpomeň si na všechny chvíle, kdy jsi byl s Berikem. Potřebuji ty události vidět sama."

"Nebylo jich tolik," odvětil Niall. "Poprvé to bylo v zámku Šerého vlka. Šli jsme spolu na pláž."

"Co jsi tam dělal?"

"Já plaval a Berik seděl na písku."

"On neplaval?"

Niall se usmál. "Ne. Utahoval jsem si z něho kvůli tomu a pohrozil mu, že ho do vody donesu. Chtěl jsem ho vzít, ale on se chytil balvanu a já ho nedokázal zvednout."

"Ve tvé vzpomínce žádný balvan nevidím," poznamenala Ustarté.

"Musel tam být. Málem jsem si ztrhl záda, když jsem se ho snažil zvednout."

Ustarté natáhla ruku a vzala Nialla za loket. "Představ si jeho obličej, jak nejlépe dokážeš. Pozorně se na něj podívej. Potřebuji to vidět! Každou podrobnost." Stála nehybně a Tulák viděl, jak sebou trhla, jako kdyby ji něco bodlo. Couvla od Nialla s očima vytřeštěnýma strachem. "On není dítě," zašeptala. "Stal se z něj zkřížený tvor."

Tulák k ní přistoupil. "O co jde?" chtěl vědět.

"Tvé podezření bylo správné, Šerý vlku. Eldikar Manúšan je loa-čej. Ten, který vypadá jako dítě, je Deréš Karány - ipsissimus."

"To není možné," zašeptal Niallad. "Ty se mýlíš!"

"Nemýlím se, Nialle. Vyzařuje z něj kouzlo okouzlení. Oklame každého, kdo se k němu přiblíží. Kdo by podezíral krásné, zlatovlasé dítě?"

***

Ustarté odešla ztracená v děsivých vzpomínkách. Prošla bránou mezi světy, aby unikla zlu Deréše Karányho. On se sem ale dostal, a všechny její naděje na vítězství náhle vypadaly křehce, nehmotně jako kouř.

Měla vědět, že přijde. Měla uhádnout, že bude v jiném těle. Deréš Karány začal být posedlý tajuplnou magií spojování. Díky Ustarté si uvědomil, že možnosti jdou mnohem dál než jen k tělu. Správná rovnováha mohla posílit také duševní sílu. Již v podstatě nesmrtelný Deréš Karány chtěl však ještě víc. Na svých bezmocných zajatcích prováděl stále odpornější pokusy a hledal klíč, který by odhalil tajemství spojení.

Ustarté se stala jeho vášní. Při té vzpomínce se zachvěla. Pracoval na ní neustále, snažil se najít zdroj její schopnosti měnit tvar. Jednoho dne ji přivázal na stůl. Ostrými noži jí otevřel tělo a vyňal jednu ledvinu, kterou nahradil kouzlem posíleným orgánem odebraným z pokaženého zkřížení. Nepředstavitelně to bolelo a před šílenstvím Ustarté zachránila jen její ohromná síla. Když pak ležela v kobce a uzdravovala se, cítila, jak se v ní orgán vrtí jako živé stvoření. Vyklouzla z něho chapadla a ohledávala její zádové svaly a plíce. Ustarté dostala strašlivé křeče. Tvor z ní vysával život a ona se v panice vrhla do proměny. Tvor v jejím těle byl rozdrcen, ale jedno maličké chapadlo se ulomilo a prchlo hluboko do Ustartiny lebky, kde se uhnízdilo pod mozkovým kmenem. Tam také zemřelo. Z mrtvoly prosákl jed, horký, pálící. Tygřice-Ustarté zuřivě řvala, tlapami drásala stěny kotce a vyrývala velké kusy omítky. Pak, jako tenkrát, když na ni použili první jed, ho vstřebala do svého systému, rozložila a zneškodnila. Už ji nemohl zabít, ale změnil ji.

Když se opět probudila ve svém těle, cítila se jinak. Když tak seděla na podlaze v třískách, které z nábytku udělalo její tygří já, trochu se jí točila hlava a bylo jí zle od žaludku. Náhle se jí otevřela mysl a ona slyšela myšlenky každého člověka i zvířete ve vězení. Naráz. Z toho zděšení zaječela, ale ani to nevnímala. Hlava jí pukala. Odolávajíc panice se

snažila soustředit, vytvořit si v mysli přihrádky, které před tím rozbouřeným řevem uzavírala. Nejsilnější myšlenky se nedaly uzavřít, protože byly zrozené z bolesti.

A přicházely od Priala. Dva pomocníci Deréše Karányho na něm právě prováděli pokus.

Ustarté pocítila hněv, rodil se v ní pulsující, žhavý vztek. Vstala z podlahy, soustředila se na muže a vsáhla. Vzduch kolem ní jako by se zachvěl a rozdělil. Vzápětí zjistila, že stojí vedle mučitelů v jednom ze spojovacích sálů na druhé straně věznice. Ustarté prvnímu muži rozervala hrdlo. Druhý se snažil uprchnout, ale ona mu skočila na záda a strhla ho na zem. Narazil hlavou na kamennou podlahu a obličejové kosti se mu roztříštily.

Ustarté osvobodila Priala.

"Jak jsi...?" zašeptal Prial. "Ty ses... objevila ze vzduchu." Srst měl od krve a několik nástrojů mu ještě vězelo v těle. Ustarté je opatrně vytáhla.

"Odcházíme," prohlásila.

"Už přišel čas?"

"Přišel."

Ustarté zavřela oči a poslala zprávu všem zkříženým tvorům v žaláři. Pak zmizela.

Komnaty Deréše Karányho byly prázdné a ona si vzpomněla, že se odebral do města na schůzi Rady sedmi. Deréš hodlal otevřít bránu mezi světy a znovu vpadnout do starobylé říše, která je před mnoha lety porazila.

Zvenčí se ozvalo tříštění dřeva a jekot lidí. Ustarté došla k oknu a viděla, jak se zkřížení tvorové hrnou na cvičiště. Stráže v hrůze prchaly. Daleko se nedostaly.

O hodinu později vedla Ustarté sto sedmdesát vězňů krajinou, vysoko po zalesněných horských úbočích.

"Dohoní nás," řekl Prial. "Nemáme kam jít."

Jeho slova se potvrdila během několika dní, kdy les začali pročesávat oddíly Kriaz-nor a lovečtí psi.

Uprchlíci bojovali dobře a na čas se radovali z několika malých vítězství. Ale jejich počty se postupně zmenšovaly a byli zatlačováni stále výš do hor. Někteří bývalí vězni se pustili vlastní cestou výš do zasněžených strání. Jiné Ustarté poslala po skupinách, aby svou svobodu hledali na jihovýchodě. Jak byli znetvoření a zmrzačení, varovala je, aby se vyhýbali lidským honitbám.

Toho posledního rána, když k jejich táboru šplhalo několik set Kriaz-nor, svolala Ustarté zbývajících dvacet svých následovníků. "Držte se těsně u mě," nařídila svým lidem, "a pojďte, až půjdu já." Vsáhla a představila si bránu tak, jak ji viděla v myšlenkách Deréše Karányho.

Vzduch se zavlnil. Ustarté rozhodila rukama. "Teď!" vykřikla ve chvíli, kdy se do tábora vřítili Kriaz-nor. Ustarté udělala krok. Kolem ní se blýskala jasná světla v mnoha barvách. Když pohasla, stáli na zeleném palouku ve stínu vysokých útesů. Na čisté modré obloze jasně zářilo slunce. S ní se podařilo projít jen devíti jejím stoupencům. Opodál stáli překvapení válečníci Kriaz-nor. Před nimi se tyčil mohutný kamenný oblouk vytesaný ve skále. Pod obloukem skála zářila, míhaly se po ní vlnky modrých blesků. Kriaz-nor se na ně vrhli. Ustarté vyrazila k oblouku. Prial, Menias, Corvidal a Sheetza, mladá dívka se šupinatou kůží ještěřice, běželi s ní. Ostatní zaútočili na Kriaz-nor.

Ustarté rozpřáhla ruce a povolala všechny své síly. Jen na chviličku se skála před ní vytratila a ona za ní viděla měsíčním světlem zalité strašidelné trosky. Když scéna bledla, ona a její poslední stoupenci prošli na druhou stranu.

Za nimi se brána zavřela, zůstala jen holá skála.

Sheetza se zapotácela a upadla. V zádech jí vězel nůž. Zmrzačená dívka byla v bezvědomí. Ustarté nůž vytáhla a zahodila, pak položila dlaně na ránu a zavřela ji. Sheetze již přestalo tlouci srdce. Ustarté se soustředila a donutila dívčinu krev proudit.

Sheetza otevřela oči. "Myslela jsem, že mě bodli," pravila syčivě. "Ale necítím bolest. Už jsme v bezpečí?"

"Ano," odpověděla Ustarté a nahmatala dívce tep. Žádný nenašla. Tok krve udržovala jen Ustartina kouzla. Sheetza již vlastně byla mrtvá.

V dálce Ustarté zahlédla lesklou hladinu jezera. Skupinka k němu zamířila. Corvidal si šel zaplavat se Sheetzou. Dívka se ve vodě pohybovala s půvabem delfína. Když se vynořila, smála se. Posadila se k vodě a cákala na Meniase. Ten se k ní rozběhl, chytil ji a oba spadli do vody.

Ustarté odešla stranou. Připojil se k ní Prial. "Snad se i někdo z ostatních dostal pryč," řekl.

Ustarté neodpověděla. Dívala se na Sheetzu. "Nevěděl jsem, že jsi i léčitelka," poznamenal Prial.

"To nejsem. Sheetza umírá. Probodli jí srdce."

"Ale plave," namítl Prial.

"Až kouzlo pomine, zemře. Za pár hodin. Za den. Já nevím."

"Á, Veliká! Proč jsme tak prokletí? Spáchali jsme snad v minulosti nějaký ohavný hřích?"

Té noci si Ustarté popovídala se Sheetzou. Cítila, jak kouzlo v dívce pomíjí. Snažila se mu dodat víc síly, ale bylo to k ničemu. Sheetza začala být ospalá a lehla si. "Co budeme dělat na tomto světě, Veliká?" zeptala se Sheetza.

"Zachráníme ho," odpověděla Ustarté. "Zmaříme ohavné plány Deréše Karányho."

"Přijmou mě zdejší lidé mezi sebe?"

"Až tě poznají, zamilují si tě, Sheetzo, stejně jako my."

Sheetza se usmála. Někdy v noci, zatímco Ustarté ležela vedle ní, ještěří dívka konečně zesnula.

***

Ustarté, stále ztracená v myšlenkách, si nevšimla, že se k ní připojil Tulák, dokud jí nepoložil ruku na rameno.

"Byla jsem velmi nafoukaná, když jsem si myslela, že se dokážu postavit Deréši Karánymu a Sedmičce," řekla. "Nafoukaná a hloupá."

"Řekněme spíš odvážná a nesobecká," opravil ji Tulák. "Ale neodsuzuj se. Emrin a Keeva zítra odvedou mládence přes horské průsmyky a zkusí se dostat do hlavního města. Jakmile budou bezpečně na cestě, vyzkoušíme

nesmrtelnost toho tvého kouzelníka."
"Nesmíš s ním bojovat, Šerý vlku."
"Nemám na vybranou."
"Všichni máme na vybranou. Proč chceš zbytečně zahodit život? On nemůže zemřít."
"Nejde o něho, Ustarté. Tito muži zabili mé lidi a mučili mého přítele. Co bych to byl za člověka, kdybych proti nim nebojoval?"
"Nechci tě vidět umírat," pravila. "Už jsem viděla příliš mnoho mrtvých."
"Žiju už dlouho, Ustarté. Možná příliš dlouho. Mnoho lepších lidí už je pod zemí. Smrt mě neděsí. Ale i kdybych přijal, že honit Deréše Karányho je bláhové, je tu jedna věc, kterou nemůžu pominout. Matze Čej je stále ještě v jejich zajetí. A já své přátele neopouštím."

14.Kapitola

LORD ARIK Z RODU KILRAITHŮ SE rozvaloval v kočáře a lhostejně vyhlížel z okénka na domy na Piniové třídě. V ulicích Carlis bylo jen pár lidí. Vražda vévody a jeho stoupenců byla již tak dosti hrozná, ale zjištění, že ji provedli démoni, obyvatelstvo vyděsila. Většina se zdržovala za zavřenými dveřmi a znovuobjevovala radosti modlitby. Několik set rodin se sešlo v chrámu, lidé věřili, že zdi do chrámu nepustí žádné zlé duchy. Doufali, že se objeví Chardyn, ale kazatel se moudře uchýlil do úkrytu.
Kočár projížděl opuštěným městem.
Arik neměl právě nejlepší náladu. Jak řekl Eldikaru Manúšanovi, nudil se. Od kouzelníka bylo nezdvořilé, že mu zakázal přihlížet tortuře toho Kiatzana. Na bolestivém křiku bylo něco, co proniklo neklidem, jímž Arik již nějakou dobu trpěl.
Náladu mu trochu pozvedlo pomyšlení na Lalícii, vzpomínal na tu štíhlou rusovlasou dívku, již objevil ve věznici. Měla odvahu a ctižádost a tělo, které se brzy naučila používat. To byly dobré časy, říkal si.
Arik tehdy býval pánem Půlměsíce, těšil se z dobrého života, jaký mu poskytovaly daně od sedláků a rybářů. Ale ne tak dobrého, jako měli někteří jiní šlechtici, zvláště Ruall, jehož příjem byl desetinásobný oproti Arikovu. Jedné noci v zámku starého vévody v Masynu se Arik zúčastnil hazardního klání. Vyhrál dvacet tisíc zlaťáků. Ruall prohrál nejvíc. Ze slušně majetného muže se Arik rázem stal, alespoň ve vlastních očích, boháčem. Utrácel jako člověk s deseti rukama a do roka se jeho dluhy vyrovnaly přinejmenším sumě, již byl vyhrál. A tak hrál znovu a tentokrát hodně prohrál. Čím víc prohrával, tím víc hrál.
Před bídou ho zachránilo pouze to, že starý vévoda zemřel a na jeho místo nastoupil Elfons. Díky tomu pak mohl Arik získat panství Kilraithů. S novými financemi z daní mohl alespoň platit úroky ze svých dluhů.
Příchod Šerého vlka pro něj byl spásou. Pronajal tajemnému cizinci země Půlměsíce proti desetileté dani. Mělo to stačit, aby splatil své dluhy. A bylo by to stačilo, kdyby nebyl přijal Ruallovu sázku na čtyřicet tisíc zlatých na jediný koňský dostih. Arik byl nadšený, protože oba koně byli vyrovnaní a Arik již zaplatil stájníkovi, aby Ruallovu plnokrevníkovi podal lektvar, který vážně ovlivní jeho vytrvalost. Lektvar pracoval lépe, než čekal, a kůň v noci zemřel. Ruall ho nahradil jiným závodním koněm a Arik nemohl nic namítat. Nový kůň porazil Arikova o půl délky.
Ta vzpomínka jej stále žrala a její hořkost ovlivnila jen nepatrně vzpomínka na Ruallovu smrt: překvapený výraz, když ho černý válečník sekl, a strašná bolest, když z něj vyprchával život.
Arik si vzpomněl na noc, kdy se u jeho dveří objevil Eldikar Manúšan s tím překrásným dítětem. Blížila se půlnoc. Arik byl mírně opilý a v hlavě mu bušilo. Vynadal sluhovi, který mu návštěvníky ohlásil, a hodil po něm pohár, jenže o yard minul. Černovousý kouzelník vstoupil do dlouhého sálu, uklonil se a přistoupil ke šlechtici s krvavýma očima. "Vidím, že trpíš, můj pane," pravil. "Tak tě zbavíme té bolesti hlavy." Položil Arikovi ruku na čelo. Bylo to, jako by Arikovi v hlavě zavál chladivý větřík. Šlechtic se cítil skvěle, lépe než za celá léta.
Chlapec usnul na pohovce a Arik s Eldikarem rozmlouvali dlouho do noci.
Už se rozednívalo, když se kouzelník poprvé zmínil o nesmrtelnosti. Arik mu moc nevěřil. Kdo by taky věřil? Eldikar se předklonil a zeptal se ho, jestli chce důkaz.
"Jestli ho můžeš opatřit, tak jistě."
"Ten sluha, po kterém jsi hodil pohár, jak moc si ho ceníš?"
"Proč se ptáš?"
"Vadilo by ti, kdyby zemřel?"
"Zemřel? Proč by měl zemřít?"
"Není nejmladší. Zemře, když mu seberu, co zbývá z jeho života, a dám to tobě," vysvětlil mu Eldikar.
"Děláš si legraci."
"Vůbec ne, lorde Ariku. Můžu tě ve chvilce omladit a dodat ti sil. Ale životní sílu, kterou ti dám, musím někde vzít."
Když nad tím Arik teď uvažoval, nemohl si vzpomenout, proč tenkrát váhal. Jaký rozdíl mohla pro svět znamenat smrt nějakého slouhy? A přesto, vzpomínal si, že ho napadlo, zda snad nemá rodinu. Jak matoucí. Když se rozednilo, Eldikar došel ke skříni a vzal malé, zdobené zrcátko. Přistoupil k Arikovi a podržel mu zrcátko před obličejem. "Podívej se na sebe. Vidíš, co je." Arik viděl povislou kůži, zapadlé oči a všechny stopy stáří a zhýralého života. "Teď se podívej, co by mohlo být," dodal Eldikar tiše. Obraz v zrcadle se rozmazal a změnil. Když se Arik díval na muže, jímž kdysi býval, pohledného, s jestřábími rysy a jasnýma očima, s upřímnou lítostí si povzdechl. "Je pro tebe ten sluha důležitý?" zašeptal Eldikar.
"Ne." O hodinu později se slibované mládí a mužnost staly skutečností. Sluha zemřel na lůžku.

"Už mu moc života nezbývalo," řekl Eldikar. "Brzy budeme muset najít někoho dalšího."

Arik byl příliš potěšený, než aby se zajímal o takové podružnosti.

Kočár hrkotal pořád dál a zahnul na Kupecké náměstí. Arik uviděl vývěsní štít taverny U světla hvězd, jasně omalovanou desku s hlavou ženy obklopenou hvězdami. Vzpomněl si, že tady se poprvé setkal s Renou. Přinesla mu jídlo a udělala hezké pukrle. Nebyla moc bystrá, ale zahřívala mu postel a milovala ho. Přijal ji jako hospodyni do pohodlné vily, kterou vlastnil u Carlis na břehu Vrbového jezera. Porodila mu dceru, rozkošné děcko s kučeravými vlásky a předčasně vyspělé. Sedávala Arikovi na klíně a dožadovala se příběhů o starých časech, vílách a kouzlech.

Kočár zpomalil cestou do kopce. Kočí zapráskal bičem a oba koně se napřeli do postrojů. Arik si na hlubokém, žíněmi vycpaném koženém sedadle poposedl.

Rena ten poslední den kvůli něčemu brečela. Arik si nevzpomínal kvůli čemu. Posledních pár měsíců fňukala skoro pořád. Ženy, říkal si Arik, umějí být tak sobecké. Měla si uvědomit, že se svým novým mládím a mužností se bude potřebovat někde vyřádit. Baculatá, poddajná Rena se hodila pro unaveného muže středního věku, jímž býval, ale nebyla vybavená, aby mohla protančit noc v saténu nebo se zúčastnit rozličných hostin a povinností, ve kterých se nyní Arik vyžíval. Koneckonců to byla jenom neurozená hospodyně. Potom si vzpomněl, proč brečela. Ano, snažil se jí to vysvětlit. Žvanila něco o tom, že jí slíbil sňatek. Měla si uvědomit, že splnění slibu, který jí dal stárnoucí, bídou postižený šlechtic, nemůže žádat od mladého a mocného muže, jímž se stal. Ten slib jí dal jiný muž. Avšak ona neměla dost rozumu, aby to pochopila, a začala ječet. Varoval ji, ať ztichne. Nevšímala si ho. Tak ji uškrtil. Vzpomínal, že to byl velmi uspokojivý zážitek. Když na to myslel teď, přál si, aby to bylo trvalo déle.

Za jiných okolností by byl to dítě vychoval sám, jenže potřeboval naplánovat zavraždění vévody, a tak neměl čas. A stejně, jak poukázal Eldikar Manúšan, životní síla toho děvčátka bude mnohem účinnější než životní síla sluhy, jehož smrt Arikovi poskytla první chuť nesmrtelnosti. "Jelikož je tvé krve, poskytne ti léta mládí a zdraví."

Arik o jeho slovech vůbec nepochyboval. Stál v ložnici, kde holčička spala, a když zemřela, pocítil ohromný příliv sil.

Kočár se zastavil a Arik vystoupil. Došel k předním dveřím, které mu otevřela velká žena středního věku. Udělala pukrle a odvedla ho do překrásně zařízené komnaty. Lalície, v jednoduchých šatech ze zeleného hedvábí, seděla pod lampou a četla si.

"Víno pro našeho hosta," přikázala tlusté ženě. Arik Lalícii políbil ruku a posadil se na pohovku naproti ní.

Když se na ni díval a všiml si bělostné šíje a úchvatné křivky ňader, napadlo ho náhle, jaké by to asi bylo, prořízнout ty zelené šaty dýkou. Představoval si je zalité krví.

Eldikar ho měl nechat, aby se díval na to mučení. Celý den přemýšlel o hudbě, jakou pro něj byl křik oběti.

A Lalícii už na nic nepotřeboval, takže nebyl žádný důvod, proč by ji neměl zabít.

"Zdá se, že máš dobrou náladu, můj pane," řekla Lalície.

"To mám, drahoušku. Cítím se... nesmrtelný."

***

V Arikově chování bylo něco, co v Lalícii vzbudilo veliký strach. Nedokázala přijít na důvod. Vypadal uvolněný, ale v očích se mu divně jiskřilo.

"Velmi se mi ulevilo, že jsi ten masakr přežil," pronesla. "Muselo to být hrozné."

"Ne," odtušil. "Bylo to vzrušující, vidět najednou zemřít tolik nepřátel. Kéž bych to mohl udělat zas."

Teď už se Lalície skutečně bála. "Takže z tebe bude nový vévoda," řekla.

"Na chvíli," prohlásil vstávaje a tasil dýku.

Lalície se vůbec nehýbala.

"Hrozně se nudím, Liško," prohodil rozverně. "Poslední dobou už skoro nic nedokáže upoutat můj zájem. Zakřičíš mi?"

"Ani tobě, ani nikomu jinému," odvětila. Arik přistoupil blíž. Lalície se odkulila, sáhla pod saténovou podušku a vytáhla nůž s tenkou čepelí.

"Á, Liško, vždycky jsi byla rozkošná!" řekl Arik. "Teď už se vůbec nenudím."

"Přibliž se a už se nikdy nudit nebudeš," odsekla.

Dveře za Lalícií se otevřely a vstoupil Chardyn, kazatel Pramene. Arik se usmál, když ho uviděl. "Tak tady se schováváš. Koho by to napadlo? Mí muži prohledali domy tvých věrných. Nenapadlo je zkontrolovat taky domy místních poběhlic."

Rozložitý kazatel chvíli jen stál. "Co se to z tebe stalo, Ariku?" zeptal se nakonec.

"Co se ze mě stalo? Jak směšná otázka. Jsem mladší, silnější a nesmrtelný."

"Vloni jsem tě navštívil u Vrbového jezera. Připadal jsi mi spokojený. Hrál sis s nějakou holčičkou, jak si vzpomínám."

"Svou dcerou. Roztomilá."

"Netušil jsem, že máš dceru. Kde je teď?"

"Zemřela."

"Truchlil jsi?" zeptal se Chardyn tichým, podmanivým hlasem.

"Truchlil? No, asi jsem musel."

"Truchlil jsi?" zeptal se Chardyn znovu.

Arik zamrkal. Kazatelův hlas byl téměř hypnotický. "Jak se mě opovažuješ vyslýchat?" vyhrkl. "Jsi štvaný... zločinec. Ano, zrádce!"

"Proč jsi netruchlil, Ariku?"

"Nech toho!" zavřískl šlechtic a couvl.

"Co ti to udělali, chlapče? Viděl jsem tě s tou holčičkou. Tuze jsi ji miloval."

"Miloval?" Arika to zmátlo. Odvrátil se, na dýku zapomněl. "Ano... vzpomínám si, že jsem cítil..."

"Co jsi cítil?"

Arik se na něj zase podíval. "Nechci se o tom bavit, kazateli. Hele, odejdi a já neohlásím, že jsem tě viděl. Prostě běž. Musím si... promluvit s Liškou."

"Musíš si promluvit se mnou, Ariku," opáčil Chardyn. Arik se zadíval na svalnatého kazatele a náhle mu hleděl do hlubokých, tmavých očí. Nedokázal odtrhnout zrak. Chardynův pohled jako by jej držel v pasti. "Pověz mi o té holčičce. Proč jsi netruchlil?"

"Já... nevím jak," přiznal Arik. "Ptal jsem se Eldikara... té noci, kdy se zabíjelo. Nemohl jsem pochopit, proč jsem reagoval tak, jak jsem reagoval. Cítil jsem... Necítil jsem nic. Zeptal jsem se ho, jestli jsem něco ztratil, když mi dal mé... mé mládí."

"Co ti řekl?"

"Řekl, že jsem neztratil nic. Ne, docela tak to nebylo. Prý jsem neztratil nic, čeho si Kuan Hador cení."

"A teď chceš zabít Lalícii?"

"Ano. Pobaví mě to."

"Zamysli se trochu, Ariku. Vzpomeň si na muže, který seděl s holčičkou u jezera. Jeho by taky pobavila Lalíciina vražda?"

Arik od něho odtrhl zrak, posadil se a hleděl na dýku ve své ruce. "Pleteš mě, Chardyne," řekl a uvědomil si, jak ho strašně bolí hlava. Položil dýku na stůl před sebou a začal si třít spánky.

"Jak se tvá dcerka jmenovala?"

"Zarie."

"Kde je její matka?"

"Ta taky zemřela."

"Jak zemřela?"

"Uškrtil jsem ji. Nechtěla přestat brečet, víš."

"Zabil jsi i svou dcerku?"

"Ne. To udělal Eldikar. Měla mnoho životní síly. Poskytla mi více mládí a sil. Určitě sis všiml, jak dobře vypadám."

"Vidím mnohem víc," poznamenal Chardyn.

Arik vzhlédl a viděl, že na něho Lalície hledí s výrazem odporu ve tváři.

Chardyn se posadil vedle Arika na pohovku. "Kdysi jsi mi říkal, že Aldanie k tobě byla laskavá. Vzpomínáš si?"

"Ano. Po smrti mé matky mě pozvala na zámek v Masynu. Seděla a objímala mne, když jsem plakal."

"Proč jsi plakal?"

"Zemřela mi matka."

"Zemřela ti dcera. Plakal jsi?"

"Ne."

"Vzpomínáš si, co jsi cítil, když zemřela tvá matka?" vyptával se Chardyn.

Arik nahlédl do svého nitra. Viděl muže, jímž býval, a díval se, jak mu tečou slzy, ale už vůbec netušil, proč ten muž brečí. Bylo to velmi podivné.

"Měl jsi pravdu, Ariku," řekl Chardyn potichu. "Něco jsi ztratil. Nebo ti to spíš Eldikar Manúšan ukradl. Ztratil jsi schopnost chápat lidskost, soucit, něhu a lásku. Ty už nejsi člověk. Zavraždil jsi ženu, která tě milovala, a souhlasil jsi se zabitím holčičky, již jsi zbožňoval. Zúčastnil ses příšerného masakru, při němž byla krutě zahubena Aldanie, která k tobě byla laskavá."

"Já... jsem teď nesmrtelný," řekl Arik. "To je podstatné."

"Ano, jsi nesmrtelný. Jsi nesmrtelný a nudíš se. Ten den u jezera ses nenudil. Smál ses. Znělo to hezky. Byl jsi šťastný. Nikdo nemusel zemřít, aby ti poskytl zábavu. Copak nevidíš, jak tě oklamali? Dali ti delší život, jenže zároveň odstranili veškeré emoce, které potřebuješ, aby sis mohl delší život užívat."

Arik měl pocit, že mu z toho praskne hlava. Tiskl si ruce na spánky. "Nech toho, Chardyne. Tohle mě zabíjí! Mám hlavu v jednom ohni."

"Chci, abys vzpomínal na Zarii a ten den u jezera," trval na svém Chardyn. "Chci, aby ses té vzpomínky držel, cítil její ručičky kolem krku, slyšel v uších zvonit její šťastný dětský smích. Slyšíš ho, Ariku? Ano?"

"Slyším."

"Těsně předtím, než jsme se všichni vrátili dovnitř, se k tobě tulila. Něco ti říkala. Vzpomínáš?"

"Ano."

"Řekni to."

"Nechci."

"Řekni to, Ariku."

"Řekla: ‚Mám tě ráda, tati!'"

"A co jsi odpověděl?"

"Já jsem jí řekl, že ji mám taky rád." Arik zasténal, přepadl dozadu a pevně zavřel oči. "Nemůžu myslet... moc to bolí!"

"To kvůli tomu kouzlu, co na tebe seslali, Ariku. Bojuje, aby ti zabránilo si vzpomenout. Chceš si vzpomenout, jaké to je být člověkem?"

"Ano!"

Chardyn si rozepnul límeček a vytáhl zlatý řetízek, který nosil kolem krku. Na řetízku visel amulet, kousek nefritu ve tvaru slzy s vyrytými runami. "Tomuhle požehnal opat Dardalion," vysvětlil Arikovi. "Prý zahání kouzla a léčí nemoci. Nevím určitě, jestli je v tom kouzlo nebo jestli je to jenom obyčejná cetka. Jestli však chceš, dám ti ho kolem krku."

Arik hleděl upřeně na nefrit. Jedna jeho část ho chtěla odstrčit a vrazit dýku vousatému kazateli do hrdla. Druhá část

si chtěla vzpomenout, jak se cítil, když mu jeho dceruška řekla, že ho má ráda. Chvíli jen seděl, pak se podíval Chardynovi do očí. "Pomoz mi!" vydechl. Chardyn přetáhl řetízek Arikovi přes hlavu.

Nic se nestalo. Bolest se vrátila, téměř ho oslepila, a Arik vykřikl. Cítil, jak ho Chardyn bere za ruku a zvedá ji k nefritovému přívěsku. "Podrž ho," vybídl jej kazatel. "A mysli na Zarii."

Mám tě ráda, tati!

Zpod bolesti se vyhrnuly emoce a zcela zaplavily Arikovu mysl. Opět vnímal dceřiny ručky kolem krku a její hebké vlásky na tváři. Chvíli cítil čistou radost. Pak se uviděl, jak stojí vedle její postýlky a těší se z krádeže její životní síly. Vykřikl a začal vzlykat. Lalície s Chardynem seděli mlčky opodál, zatímco šlechtic plakal. Pomalu ho pláč přešel. Arik zaúpěl, náhle popadl dýku a namířil si hrot na hrdlo. Chardyn po něm hmátl a chytil ho za zápěstí.

"Ne!" vykřikl kazatel. "Takhle ne, Ariku! Byl jsi slabý, ano, že jsi zatoužil po takových darech. Ale svou ženu jsi nezabil. Nezabilo ji tvé pravé já. Byl jsi pod vlivem kouzla. Copak to nevidíš? Využili tě."

"Stál jsem tam a smál se, když Aldanie umírala," pravil Arik třesoucím se hlasem. "Radoval jsem se z těch jatek. A zabil jsem Renu a Zarii."

"Ty ne, Ariku," zopakoval Chardyn. "Skutečným zloduchem je kouzelník. Odlož tu dýku a pomoz nám najít způsob, jak ho zničit."

Arik se uvolnil a Chardyn ho pustil. Lord z Kilraithů pomalu vstal a obrátil se na Lalícii. "Mrzí mě to, Liško," řekl jí. "Tobě se alespoň můžu omluvit. Od ostatních odpuštění žádat nemůžu." Otočil se k Chardynovi. "Děkuji, kazateli, že jsi mi vrátil, co mi ukradli. Ale nemůžu vám pomoct. Ta vina je příliš velká." Chardyn už chtěl promluvit, jenomže Arik zvedl ruku. "Slyšel jsem, co jsi říkal o Eldikarovi, a je to pravda. Ale já volil. Dovolil jsem zabít člověka, abych ukojil svou marnivost. Kdybych byl tehdy silnější, má Rena a maličká Zarie by byly ještě naživu. Takhle žít nedokážu."

Zamířil kolem nich ke dveřím a otevřel je. Bez ohlížení vyšel do noci, nastoupil do kočáru a přikázal kočímu, aby ho odvezl k Vrbovému jezeru.

Tam kočího propustil. Vydal se kolem opuštěné vily na břeh zalitý měsíčním světlem. Sedl si na molo a znovu si představil ten nádherný den, kdy se s dceruškou smáli a hráli si na sluníčku.

Pak si podřízl krk.

***

Lord Panagyn se vždycky považoval za člověka, který je odolný vůči strachu. Celý svůj dospělý život bojoval v bitvách a čelil nepřátelům. Strach byl pro menší muže. A proto zprvu nepoznal, co znamená stažený žaludek, ani první záchvěvy paniky.

Hnal se lesem a rukama rozhrnoval převislé rostlinstvo. Nevšímal si větviček a haluzí, které ho šlehaly do tváře. Zastavil se u pokrouceného dubu, aby popadl dech. Obličej měl zalitý potem a krátké ocelově šedé vlasy zpocené a přilepené k hlavě. Rozhlédl se kolem sebe. Už si nebyl jistý, kde je vzhledem ke stezce. Ale na tom už nezáleželo. Důležité bylo jen, aby zůstal naživu. Jak nebyl zvyklý běhat, dostával křeče do nohou, a tak klesl na kolena. Pochva se mu zachytila o kořen stromu a jílec jezdecké šavle ho udeřil do žeber. Zachrčel bolestí, odsunul se a pochvu se šavlí uvolnil.

Mezi stromy pofukoval velice studený vítr. Napadlo ho, zda přežil i někdo z jeho mužů. Viděl některé prchat, odhazovali kuše a snažili se dostat zpět k útesům. Tulák je určitě nemohl zabít všechny! To nebylo v lidských silách. Jeden člověk prostě nedokáže zabít dvanáct zkušených bojovníků.

"Neber toho muže na lehkou váhu," varoval jej Eldikar Manúšan. "Je to zkušený zabiják. Podle Matze Čeje je to nejlepší nájemný vrah, jakého tento svět viděl."

"Chceš ho přivést živého, nebo mrtvého?" otázal se Panagyn.

"Prostě ho zabij," odpověděl Eldikar. "Věz, že je s ním žena nadaná jasným viděním. Obalím tebe a tvé muže maskovacím kouzlem, které jí zabrání tě zachytit. To ale Tulákovi ani nikomu z ostatních nezabrání, aby vás uviděli na vlastní oči. Rozumíš?"

"Ovšem. Nejsem pitomec."

"Bohužel, podle mých zkušeností, je tohle právě ta věta, kterou pitomci používají nejčastěji. Ohledně té kněžky bychom byli raději, kdyby byla zajata živá, jenomže to možná nepůjde. Ona je zkříženec, dlak. Může se proměnit v tygra. Bude-li v té formě, musíš ji zabít. Pokud ji dokážeš chytit v její pololidské podobě, svaž jí zápěstí a kotníky a zavaž jí oči."

"Co ostatní?"

"Zabij je všechny. Nejsou nám k ničemu."

Panagyn si svých dvanáct mužů vybral s velikou péčí. Všichni bojovali v dvacítce bitev po jeho boku. Klidní muži, tvrdí a houževnatí, ti nezpanikaří a neutečou. A zároveň jim nebude vadit, když zajatce zabijí.

Tak kde se to zvrtlo? říkal si.

Správně hádal, že se Tulák pokusí uprchnout přes hory, a co nejrychleji své muže dovedl do oblasti zvané Parsitasovy skály. Tady nechali koně a vylezli po skalní stěně, takže se dostali nad uprchlíky. Odsud prošli lesem, zaujali místa po obou stranách stezky a připravili si kuše. Hluboko dole Panagyn zahlédl jezdce a všiml si kněžky s vyholenou hlavou, jdoucí pěšky za koňmi. Panagyn svým mužům nařídil, aby stříleli vysoko a pobili jezdce, takže bude možné dostat kněžku živou.

Panagyn sám dřepěl vedle jednoho lučištníka nalevo od stezky, krčil se za hustým keřem. Tady mlčky čekal, napínal uši, až na cestě uslyší dusot kopyt. Čas ubíhal. Panagynovi po líci stékal čůrek potu. Nepohnul se, aby si pot setřel, nechtěl dělat žádný hluk. Konečně se k němu donesl klapot kopyt. Mrkl na lučištníka, jenž zvedl zbraň k rameni.

Pak se z druhé strany stezky ozvalo dusnutí a náraz. Kdosi vykřikl. Následovalo zachroptění, pak bylo ticho. Panagyn se odvážil podívat. Jeden z jeho mužů vyběhl z houští. Panagyn viděl, jak se obrací a zvedá kuši. Mezi očima se mu

náhle objevila malá černá šipka. Muž se zapotácel a namátkou vystřelil do vzduchu. Když dopadl, ještě se chvíli svíjel.

Muž po Panagynově pravici zaječel, vymrštil se a prsty se snažil nahmátnout šipku, která mu trčela z krku. Válečník vedle Panagyna se pootočil a snažil se zamířit. Panagyn zahlédl, jak cosi letí vzduchem. Kušištník přepadl doprava. Panagyn neviděl, kam ho střela zasáhla. Ostatní Panagynovy muže neviditelný nepřítel vyplašil, vstávali ze svých skrýší a stříleli na stíny. K zemi šel další muž, tentokrát se šipkou v oku. Zbývající muži odhodili zbraně a prchali.

Panagyn vyskočil a rozběhl se do lesa, rozhrnoval podrost a prodíral se houštím. Vyškrábal se na kopec a zpola sklouzl z příkré stráně. Utíkal, dokud stačil s dechem.

Teď seděl pod stromem a jen pomalu se vzpamatovával. Kdyby se dostal zpátky na skálu a slezl ke koním...

Vstal a začal se obracet. Noha se mu zachytila za kořenem a on zavrávoral. To mu zachránilo život. Černá šipka se zabodla do dubu. Panagyn se vrhl doprava a vyrazil mezi stromy. Přelezl hřeben, sjel dolů a vynořil se na stezce. Několik jezdců zde nehybně sedělo na koních a Panagyn opodál uviděl i holohlavou kněžku. Nikdo se nehýbal.

Panagyn couvl a tasil meč.

Na dohled vystoupil muž v černém, dlouhé černostříbrné vlasy mu z čela přidržoval kožený řemínek. V ruce držel malou dvojitou kuši. Na druhé straně stezky se vynořili čtyři Panagynovi muži. Ruce drželi nahoře. Za nimi kráčela tmavovlasá žena. Ona také nesla dvojitou kuši.

Panagyn přenesl pohled na Tuláka. Ten se tvářil zachmuřeně a Panagyn z jeho očí vyčetl svou smrt. "Postav se mi jako muž!" vyzval ho zoufale.

"Ne," řekl Tulák. Kuše se zvedla.

"Nestřílej!" rozkázal Niallad.

Panagyn se podíval na mladíka, jenž pobídl koně blíž.

"Tohle není hra, Nialle," podotkl Tulák. "Tento muž je zrádce, který má podíl na vraždě tvých rodičů. Zaslouží si smrt."

"Já vím," odvětil Niall, "ale je kydorský pán a neměl by být zastřelen jako nějaký obyčejný bandita. Copak nechápeš rytířský kodex? Vyzval tě."

"Rytířský kodex?" opáčil Tulák. "Copak on se řídil rytířským kodexem, když přišli démoni? Myslíš, že se tu se svými zabijáky schovával, aby nás čestně vyzval?"

"Ne," přiznal Niallad, "to neudělal. A já připouštím, že Panagyn je zneuctěním všeho, čeho by si měl šlechtic vážit. Ale nenechám zneuctít sebe, ani se nebudu zneuctění účastnit. Jestli tu výzvu nepřijmeš, nech bojovat mne."

Tulák se lítostivě usmál a potřásl hlavou. "Nuže dobrá... můj pane, stane se, jak říkáš. Zabiju ho časem posvěceným způsobem." Podal kuši Niallovi, došel na volné prostranství a vytáhl krátký meč.

Panagyn se zazubil. "No, Tuláku," pravil, "střílet lidi ze zálohy rozhodně umíš. Tak se podíváme, jak se ti povede v souboji s angostinským šermířem."

15.Kapitola

TULÁK SI UVOLŇOVAL RAMENNÍ SVALY. Panagyn byl kolohnát a jeho jezdecká šavle byla vyrobená na míru, a tudíž těžší než zbraň z běžné výbavy a o nějakých šest palců delší. Tulák usoudil, že protivník zaútočí náhlým výpadem a bude spoléhat na to, že hrubou silou protivníka zatlačí. To, že se soubojem vůbec souhlasil, Tuláka překvapilo. Rytířský kodex byl hlavně pro vypravěče a bardy, aby měli o čem zpívat. Nepřátele bylo nejlépe zabíjet s co nejmenší námahou. To se naučil během téměř čtyř desetiletí bojů a nebezpečí. A byly to draze zaplacené vědomosti.

Tak proč to dělá? říkal si, když se Panagyn začal také rozhýbávat a máchal šavlí sem a tam.

Pak mu to došlo. Takový kodex by měl existovat a svět by byl mnohem horší, kdyby v něj mladí lidé jako Niallad přestali věřit. Možná, časem, by Niall mohl v Kydoru takový kodex uvést v život. Tulák o tom pochyboval.

Stárneš a měkneš, říkal si.

Panagyn zaútočil. Místo aby Tulák couvl, skočil blíž, vykryl prudký sek a udeřil Panagyna hlavou do obličeje, čímž mu přerazil nos. Šlechtic se zapotácel a Tulák bodl. Panagyn výpad zoufale odrazil, pak couvl. Tulák ho obcházel. Panagyn vytáhl dýku a hodil ji po něm. Když protivník uhýbal, šlechtic se po něm vrhl. Tulák sebou hodil na zem, vykopl a zasáhl Panagyna těsně pod pravé koleno ve chvíli, kdy kolohnát na nohu přenesl váhu. Panagyn dopadl tvrdě. Tulák vyskočil a ťal protivníkovi po hlavě, až mu rozsekl kůži. Panagyn zuřivě zařval a znovu zaútočil. Tentokrát Tulák rychle ukročil nalevo a vrazil krátký meč šlechtici do břicha. Zajel hluboko. Tulák popadl jílec oběma rukama a naklonil meč tak, že muži zajel do srdce. Šlechtic se na něj sesul.

"To je za Matze Čeje," syčel Tulák. "A teď shnij v pekle!"

Panagyn se zhroutil na zem. Tulák se mu opřel o prsa, vyrval meč a očistil čepel do Panagynovy vyšívané tuniky.

Couvl, obrátil se ke koním - a ztuhl.

Niallad seděl na koni a kuší mířil na Tuláka.

"Oslovil tě Tuláku, Šerý vlku," řekl chlapec bledý jako stěna. "Je to staré slovo, které znamená ‚cizinec' nebo ‚neznámý'. Řekni mi, že to neznamená nic víc. Řekni mi, že nejsi zrádce, který zabil mého strýce."

"Odlož tu zbraň, chlapče," vybuchl Emrin. "Je to muž, který ti zachránil život."

"Řekni mi to," ječel Niallad.

"Co chceš vlastně slyšet?" opáčil Tulák.

"Chci pravdu."

"Pravdu? Dobře, povím ti pravdu. Ano, jsem Tulák Zabíječ, a ano, zabil jsem krále. Zabil jsem ho pro peníze. Ten čin mě pronásleduje celý život. Když zabiješ špatného člověka, nedá se to nijak napravit. Takže jestli na mě chceš použít tu

zbraň, udělej to. Je to tvé právo!"

Tulák stál a díval se na kuši v mladíkově ruce. Právě touhle zbraní zabil krále, tato kuše poslala tolik lidí na smrt. V tom okamžiku zamrzlém v čase Tulák uvažoval, že by bylo příhodné, kdyby zemřel právě touto zbraní, z rukou jediného pokrevního příbuzného nevinného krále, jehož vražda uvrhla svět v chaos. Uvolnil se a čekal.

V té chvíli se změnil vítr. Ustarté se přiblížila a její pach se donesl do nozder Nialladova oře. Kůň se náhle vzepjal a Niallada shodil na zem. Jak mládenec padal, stiskl bronzovou spoušť. Šipka Tuláka zasáhla do prsou. Tulák se pootočil, ušel tři klopýtavé kroky a potom se zhroutil do trávy vedle Panagynova těla.

Ustarté k němu dorazila první, převrátila ho a vytrhla šipku z rány.

"Nechtěl jsem vystřelit!" řekl Niallad.

Keeva a Emrin sesedli a rozběhli se k ležícímu muži. Ustarté je zahnala. "Nechte ho mně," přikázala jim. Podložila ruce pod bezvládného Tuláka, bez námahy ho zvedla a odnesla do lesa.

Když otevřel oči, ležel na loži z listí. Ustarté dřepěla vedle něj. Tulák si položil ruku na prsa. "Myslel jsem, že mě zabil," vydechl.

"Zabil tě," řekla mu Ustarté hlasem plným smutku.

***

Kisumu se díval na trosky Kuan Hador. Slunce zapadalo a pláň působila nesmírně pokojným dojmem. Poodešel od válečníků Riádž-nor stranou, dřepl si a vytáhl meč. Zmocnil se ho veliký smutek. Ležel mu na srdci jako obrovský balvan.

Vzpomínal na svého učitele Mu Čchenga, Oko uragánu, a předlouhá léta výcviku. Mu Čcheng se Kisumuovi s nesmírnou trpělivostí snažil ukázat tajemství Cesty čepele, jak se přestat ovládat a stát se živoucí zbraní. Meč, tvrdil vždy Mu Čcheng, není prodloužením člověka. Člověk se musí stát prodloužením meče. Žádné emoce, strach ani vzrušení. Klidný a vyrovnaný koná rádžní své povinnosti, bez ohledu na cenu. Kisumu se snažil. Každým vláknem svého bytí se snažil cestu zvládnout. Jeho šermířské umění bylo víc než výtečné, přesto nedosáhl dokonalosti Mu Čchenga.

"Jednou to přijde," tvrdil mu Mu Čcheng. "A toho dne se staneš dokonalým rádžním."

O dva roky později přijal Kisumu úlohu tělesného strážce kupce Liu Fanga. Brzy zjistil, proč Liu Fang potřebuje rádžnijského strážce. Byl tak nemorální, až to hraničilo se zlem. Jeho obchody zahrnovaly nucenou prostituci, otrokářství a prodej smrtících narkotik. Když to Kisumu zjistil, zašel nahoru do Liu Fangových komnat a sdělil mu, že již nemůže být jeho tělesným strážcem.

Liu Fang se na něj vrhl. "Dal jsi mi slovo, rádžní," vybuchl. "A teď mě chceš nechat bez ochrany?"

"Zůstanu do zítřejšího poledne," sdělil mu Kisumu. "Ráno pošlu tvé sluhy ven, aby ti našli jiné ochránce. Pak odejdu."

Liu Fang ho proklínal, ale kletby byly pro mladého rádžního jen prázdnými zvuky. Ochrana člověka jako Liu Fang nebyla čestná. Kisumu vyšel z komnat na balkon. Po schodech se připlížili dva muži v kuklách a škraboškách. Kisumu se jim postavil do cesty a zvedl meč. Muži zaváhali.

"Odejděte," vyzval je Kisumu, "a budete žít."

Muži se po sobě podívali. Měli tenké dýky, ale ne meče. Couvli ke schodům a Kisumu je následoval. Když se dostali na poslední schod, otočili se a utekli.

Na dohled vystoupil třetí muž.

Byl to Mu Čcheng.

Jak zde teď Kisumu stál a díval se na Eidenskou rovinu a strašidelné trosky dávného města, vzpomínal, jaký šok zažil, když poznal svého bývalého učitele. Mu Čcheng měl zarudlé oči a na lících strniště. Šaty měl špinavé, ale meč, který držel, byl čistý a ve světle lucerny se jasně leskl.

"Ustup, žáku," vyzval jej Mu Čcheng. "Ten padouch dnes zemře."

"Řekl jsem mu, že už mu nemůžu sloužit," řekl mu Kisumu. "Zítra v poledne odcházím z jeho služeb."

"Dal jsem slib, že zemře dnes v noci. Ustup."

"Nemůžu, mistře. Ty to víš. Do poledne jsem jeho rádžnim"

"Tak to tě nemohu zachránit," sdělil mu Mu Čcheng.

Útok přišel neuvěřitelně rychle. Kisumu ho stěží stačil vykrýt. Oba šermíři se pustili do bleskurychlé výměny. Kisumu si nikdy nedokázal uvědomit, kdy přesně se to stalo, ale někdy během boje objevil Cestu meče. Přestal se ovládat. Jeho čepel se pohybovala stále rychleji a ve vzduchu vytvářela ohromující vzory. Mu Čcheng byl nucen ustupovat, až ho Kisumu nakonec sekl do prsou. Oko uragánu zemřel bez hlesu. Jeho meč dopadl na koberec a čepel se roztříštila na sto kousků.

Kisumu hleděl do tváře mrtvého, jehož miloval.

Z balkonu nad ním se ozval Liu Fang. "Jsou mrtví? Jsou pryč?"

"Jsou pryč," řekl Kisumu a odešel z domu.

O dva dny později Liu Fanga ubodali na tržišti.

Teď, když se Kisumu ohlédl zpět, divil se, proč se vlastně chtěl stát rádžním. Kolem sebe slyšel drsný, hrdelní jazyk Riádž-nor. Jaký jsem to byl hlupák, říkal si. Všechno, čemu mě učili, bylo založené na lži. Promarnil jsem celý život tím, že jsem usilovat o to, abych byl stejně skvělý jako původní hrdinové z bájí. A teď jsem zjistil, že to jsou částečně zvířata a částečně lidé a nemají žádnou čest.

Přišel za ním Jiu Jiu Lieng a dřepl si vedle něj. "Myslíš, že ti démoni přijdou?" prohodil.

"Přijdou."

"Ještě jsi smutný?"

Kisumu kývl.

"Přemýšlel jsem o tom, co jsi říkal, Kisumu. Myslím, že se mýlíš."

"Mýlím?" Kisumu ukázal na válečníky. "Podle tebe to jsou velcí a tajuplní hrdinové?"

"To nevím. Mluvil jsem však se Sung Siouem a on mi vykládal, že spojení tělo ovlivní různými způsoby. Jedním z nich je, že Riádž-nor nemůžou zplodit děti."

"Kam míříš, Jiu Jiu?" štěkl Kisumu.

"Ať už si o nich myslíš cokoliv, oni nepřítele porazili. Ale až budou všichni mrtví - zestárnou a tak - kdo je nahradí? Obyčejní lidé nemají jejich sílu a rychlost. A tak starší vyhledali zvláštní muže. Muže jako ty, Kisumu. Tady nejde o lež. Nejedná se o klam. Nezáleží na tom, že původní válečníci byli zkříženci. Řád rádžnijů byl vždy... čistý. Proto taky po staletí dával lidem naději. Vím, že to neříkám správně. Nejsem... dobrý řečník. Tebe vychovali, abys věřil příběhům o velkých válečnících. No, oni jsou velcí válečníci. Bojovali za nás a umírali. Pak tě učili, abys věřil rádžnijskému kodexu. To je dobrý kodex. Podle něj nesmíš klít, lhát, krást a podvádět. Máš bojovat za to, v co věříš, a nikdy se nepodvolit zlu. Co je na tom špatného?"

"Na tom není nic špatného, Jiu Jiu. Jenom to není založené na pravdě."

Jiu Jiu si povzdechl a vstal. Zamířili k nim Sung Siou a Žen Tchang.

"Brána je hodinu cesty odsud," řekl Sung Siou. "Budou ji hlídat. Jeden z našich zvědů zachytil stopu malé skupinky Kriaz-nor. Jsem přesvědčen, že nás viděli přicházet a spojí se se svými pány."

"V troskách budou démoni," poznamenal Jiu Jiu. "Přijdou v mlze. Velcí černí psi a... bílí medvědi... a hadi."

"Už jsme s nimi bojovali," opáčil Žen Tchang.

"Já taky, a v nejmenším se netěším, že to budu muset udělat zas," zabručel Jiu Jiu.

"A ani bys neměl," pravil Kisumu laskavě. "Už jsi svou část úkolu splnil, Jiu Jiu. Byl jsi vyvolen, abys našel muže z hlíny, a to jsi dokázal. Avšak odteď budou potřebné jiné schopnosti. Měl by ses vrátit zpátky k moři."

"Já teď neodejdu," prohlásil Jiu Jiu.

"Víc už udělat nemůžeš. Nechci se tě dotknout, ale nejsi žádný šermíř. Nejsi rádžní. Mnoho z nás na té pláni zemře - možná všichni. Na tohle nejsi cvičený. Jsi velmi odvážný, Jiu Jiu. Jenže nastal čas, aby se do hry vložily jiné dovednosti. Chápeš? Chci, abys přežil. Chci, aby ses vrátil domů a našel si ženu. Založil rodinu."

Jiu Jiu chvíli mlčel, pak zavrtěl hlavou.

"Možná nejsem šermíř," řekl tiše a velmi důstojně. "Ale jsem pria-šatch. Přivedl jsem tyto muže sem. A dovedu je k bráně."

"Cha, cha!" ozval se Žen Tchang. "Líbíš se mi, člověče." Popadl Jiu Jiua kolem ramen a políbil ho na tvář. "Drž se u mě. Naučím tě, jak používat ten klacek na démony."

"Je čas vyrazit," pravil Sung Siou.

A tak Jiu Jiu Lieng, kopáč kanálů z Kiatze, vedl bojovníky Riádž-nor dolů na Eidenskou rovinu.

Když se dostali až k troskám, začala se před nimi zvedat mlha.

***

Norda si byla docela jistá, že sní. Nejdřív se bála, ale teď se uvolnila a říkala si, do jakého snu se asi dostane příště. Doufala, že v něm bude Jiu Jiu Lieng.

První část snu byla velmi skutečná. Poslal si pro ni Eldikar Manúšan a řekl jí, že Berik potřebuje, aby s ním někdo poseděl, zatímco se on sám bude věnovat jiným povinnostem. Na tom nebylo vůbec nic těžkého, neboť Berik byl roztomilý hošík. Poněkud ji překvapilo, že na ni Berik čekal v knihovně severní věže. Již se připozdívalo a podle jejích zkušeností si malí kluci většinou příliš nepotrpěli na tmavá a studená místa.

Norda vyšla po točitých schodech a v knihovně pod věží ke svému úžasu našla čtyři černě oděné šermíře. Polekaně se zastavila. O těchto tvorech se v zámku povídalo již několik dní, o jejich kočičích očích a povýšeném chování.

První se jí uklonil a v úsměvu předvedl ostré zuby. Natáhl ruku a pokynul jí, ať jde nahoru.

V té chvíli Norda ještě netušila, že je to sen. Nahoře na věži našla Berika, jak leží na pohovce. Měl na sobě bílé, přepásané roucho. V místnosti bylo chladno, z otevřených dveří na balkon táhl studený průvan.

Norda se zachvěla. "Musí ti být zima," řekla chlapci.

"Ano, Nordo," odvětil sladce.

Zatoužila ho obejmout a zamířila k němu. Přitulil se k ní. Tehdy si poprvé uvědomila, že sní. Když se k ní přitiskl, zatočila se jí hlava a zaplavila ji láska a spokojenost. Bylo to nádherné. Dívala se mu do krásné tvářičky a všimla si, že má naběhlé spánky a pod napjatou kůží na čele mu pulsují velké modré žíly. Oči se mu zmenšily a zapadly pod vystouplé nadočnicové oblouky, modrá se změnila ve zlatou. Vypadalo to, že se usmívá, jenže potom si všimla, že se mu rty stahují přes dásně, jak se mu prodloužily zuby, rozšířily se a překrývaly. Měl obličej těsně u ní a Norda se nad jeho proměnou zamračila. Stále k němu cítila velkou lásku, i když to již nebyl malý chlapec. Norda zalitovala, že k večeři jedla chleba se sýrem a zalila to pohárem červeného vína. Ze sýra a vína mívala vždycky sny. Zvláštní ale bylo, že se jí ve snu zjevil Berik. Obvykle se jí zdávalo o mužnějších mužích, jako byli Jiu Jiu Lieng a Emrin. V erotičtějších snech se jí objevoval i Šerý vlk.

"Teď už nejsi hezký, Beriku," řekla a pohladila jeho sinavě šedou tvář. Prsty se otřela o nyní tmavé vlasy. Byla to spíš srst. Položil jí na ramena ruku s drápy. Všimla si, že kůži na ruce má šupinatou a šedou.

Něco se dotklo její nohy. Norda si všimla, že je to dlouhý šupinatý ocas s něčím, co vypadalo jako dráp, na konci. Zasmála se.

"Co tě tak pobavilo, drahoušku?" zeptal se ten tvor.

"Tvůj ocas," řekla. "Dlouhé ocasy." Znovu se zasmála. "Emrin má dlouhý ocas. Jiu Jiu ho má kratší a silnější. Ale nemají na nich drápy. Už nikdy nebudu pít lentrijské víno, to je jisté."

"Ne, to nebudeš," řekl tvor.

Ocas jí sklouzl po břiše a dráp rozerval kůži.

"To bolí," vyhrkla Norda překvapeně. "Ve snu jsem ještě nikdy necítila bolest."

"A už nikdy neucítíš," slíbil jí Deréš Karány. Dráp se jí zaryl do těla.

***

Eldikar Manúšan vyšel po schodech a zlehka zaklepal na dveře. Když vstoupil, jenom mrkl na beztvarou slupku, která teprve před malou chvílí byla citlivou, přátelskou mladou ženou. Vysušená mrtvola ležela nedbale pohozená v rohu.

Dereš Karány stál na balkoně a vyhlížel do noci.

Eldikarovi jeho zkřížené tělo připadalo odpudivé a uvědomil si, že Deréš zrušil okouzlující kouzlo. "Osvěžený, můj pane?" zeptal se Eldikar. Deréš se pomalu otočil. Nohy měl pokroucené, kolena ohnutá v obráceném úhlu a chodidla rozpláclá. Rovnováhu udržoval s pomocí ocasu, kterým se opíral o podlahu pokrytou kobercem. Obrátil k Eldikarovi zkřivený šedý obličej.

"Posílený, příteli. Nic víc. Její esence byla velmi mocná. Poskytla mi vidění. Panagyn a Arik jsou mrtví. Šerý vlk přijde sem. Chce nás zabít."

"A brána, pane?"

"Riádž-nor se k ní snaží dostat." Deréš Karány se neohrabaně vrátil k pohovce. Drápy na noze zachytl o koberec a málem upadl. "Jak nesnáším tuto formu!" syčel. "Až se brána otevře a tato země bude naše, najdu způsob, jak zvrátit tuto... tuto ohavnost."

Eldikar neříkal nic. Deréš Karány začal být posedlý dvojím zkřížením a chtěl získat schopnost proměňovat se podle své vůle. Pokud Eldikar viděl, obdivuhodně uspěl. Deréš mohl mít dokonalé tělo zlatovlasého dítěte či být silný jako nestvůra, kdy byl částečně ještěr a částečně lev. Druhé tělo dokonale ladilo s jeho osobností.

"Nač myslíš, Eldikare?" zeptal se Deréš Karány z nenadání.

"Přemýšlel jsem o problémech spojování, pane," odpověděl Eldikar. "Zvládl jsi dvě těla. Nepochybuji, že najdeš způsob, jak to větší udělat... příjemnější pro oko."

"Ano, to najdu. Rozestavil jsi stráže?"

"Ano, pane. Tři meče a jeho skupina budou hlídat dolní přístupová místa a Panagynovi vojáci hlídkují na pozemcích a u vchodů. Jestli Tulák přijde, chytí ho nebo zabijí. Určitě nás neohrozí. Nemůže nás zabít."

"Mohl by však zabít tebe, Eldikare," poznamenal Deréš. "Mohl bych se rozhodnout, že tě neoživím. Mě zabít nemůže, ale může mi způsobit bolest. Nemám rád bolest."

Jen u jiných, pomyslel si Eldikar, když si vzpomněl na prudkou bolest mnoha jejich spojení a opovržlivý nezájem Deréše Karányho k jeho utrpení. Deréš vždy trval na spojení místo na rozhovoru. Tvrdil, že nechce riskovat, že je někdo zaslechne. Jenže při mnoha příležitostech nebyl poblíž nikdo, kdo by je mohl vyslechnout. A Deréš na spojení trval dokonce i tehdy. Něco v něm se těšilo z bolesti, kterou tím Eldikarovi způsobil. Jak tě nenávidím, říkal si Eldikar.

V té chvíli pocítil teplo. Podíval se do zkřivených rysů svého pána a usmál se. Věděl, že je to okouzlující kouzlo, ale přesto mu nedokázal odolat. Deréš Karány je jeho přítel. Miluje Deréše Karányho a zemřel by pro něj.

"Dokonce ani Tulák tomu kouzlu nedokáže odolat," prohlásil Eldikar. "Bude tě milovat tak jako já.

"Možná, ale my ho stejně předáme Anharatovi."

"Myslíš jednomu z jeho démonů, pane?" Eldikar nedokázal potlačit strach.

"Ne. Pomůžeš mi připravit vyvolávání."

Dokonce i přes upokojující teplo okouzlujícího kouzla Eldikar cítil rostoucí strach. "Pane, k zabití jednoho smrtelníka určitě nepotřebujeme Anharata. Neurazí se, když ho vyvoláme kvůli tak nepatrnému úkolu?"

"Možná urazí," připustil Deréš, "ale dokonce i pán démonů se musí občas nakrmit. A další výhodou bude, že Anharatovi připomenu, kdo je pán a kdo sluha." Deréš si všiml, jak je Eldikar ustrašený, a zasmál se. Byl to ošklivý zvuk. "Jen se neboj, Eldikare. K použití Anharata mám dobrý důvod. S Tulákem je Ustarté. Zná pár ochranných kouzel. Určitě na něj jedno použije. Kdybych teď povolal menšího démona a její ochranné kouzlo by fungovalo, ten démon by se obrátil proti mně - nebo spíš proti tobě jako ménu loa-čejovi. Anharata žádné ochranné kouzlo nezažene. Jakmile ho vypustím na oběť, nic ho nezastaví."

Byla to pravda. Eldikar také věděl, že k vyvolání je třeba značné síly. Když si uvědomil, co přichází, pokleslo mu srdce.

"Vyber deset sloužících," rozkázal mu Deréš. "Mladých, raději žen. Voď mi je sem po dvou."

"Ano, pane."

Když Eldikar Manúšan odcházel z věže, snažil se myslet na jezera a plachetnice.

Ale nebyla v tom žádná úleva.

***

Jiu Jiu zakopl ve chvíli, kdy řadou před ním prorazil jeden z obrovských tvorů s bílou srstí. Sung Siou mu skočil do cesty a ťal obludu po krku. Ta zařvala a ohnala se tlapami. Sung Siou popadl Jiu Jiua a odtáhl ho z démonova dosahu. Žen Tchang a Kisumu bodali do bestie, jež se zhroutila na zem. Průlomem se hnali další démoni. Jiu Jiu vrazil meč do krku jednomu hadovi. Kisumu zpola připravil o hlavu černého kralotího psa, jenž mu skočil po hrdle.

Po nějaké době se mlha vytratila a Riádž-nor se přeskupili. Jiu Jiu se rozhlížel kolem sebe. Odhadoval, že ztratili asi čtyřicet bojovníků a urazili stěží půl míle. Riádž-nor bojovali s divokostí, které Jiu Jiu nedokázal uvěřit. Neozýval se žádný válečný pokřik, žádné pobídky, ani jek zraněných a umírajících - byly vidět jen oslepující pavučiny oslnivě modrého světla z mystických čepelí, které prosekávaly těla démonických vojáků, proti nimž bojovali.

Kisumu měl pravdu. Tohle nebylo místo pro Jiu Jiua. Už mu to došlo. Byl jen neohrabaný, pomalý člověk. Několik Riádž-nor zemřelo, aby jej ochránili, a jak Sung Siou, tak Žen Tchang na něj neustále dávali pozor.

"Děkuji," zasupěl Jiu Jiu při krátkém oddechu.

Žen Tchang se na něj zazubil. "Chránit pria-šatch je přece naší povinností," pravil.

"Cítím se jako pitomec," zabručel Jiu Jiu.

Vložil se do toho Sung Siou. "Ty nejsi pitomec, Jiu Jiu Liengu. Jsi udatný muž a bojuješ dobře. S menším zkřížením bys mohl být velmi dobrý."

"Už zase přicházejí," ozval se Kisumu.

"Tak je tedy nenechme čekat," procedil Žen Tchang mezi zuby.

Riádž-nor vyrazili. Mlha se jim valila vstříc a obklopila je. Nad nimi se objevili okřídlení tvorové a na bojující vrhali střely s ozuby. Riádž-nor vytahovali dýky od pasů a házeli je po démonech. Ti padali z oblohy a na zemi je Riádž-nor ubodali k smrti. Jeden z válečníků si vytrhl šipku z ramene, vyskočil a popadl jednoho létavce za nohu. Obrovská černá křídla zuřivě pleskala, ale váha navíc dostala oba na zem. Riádž-nor vrazil střelu tvorovi do kostnaté hrudi. Když létavec umíral, drápy válečníkovi rozerval hrdlo. Jiu Jiua postříkala krev, když se rozmáchl a uťal démonovi hlavu.

K zemi šel Žen Tchang. Jiu Jiu k němu přiskočil a mocnou ranou sekl do prsou medvědu podobnou obludu, která Žen Tchanga srazila. Čepel zajela hluboko. Tvor zařval bolestí a couvl. Žen Tchang vstal. Na tváři měl krev a na spánku odchlíplý kus kůže.

Boj byl zuřivý. Démoni byli nad nimi i všude kolem nich, ale Riádž-nor se nedali zastavit.

Více než polovina mužů z hlíny byla mrtvá, ale hordy démonů již také prořídly.

Jiu Jiu byl k smrti vyčerpaný. Kazajku z vlčí kůže měl pokrytou jíním. Zakopl a upadl přes mrtvého Riádž-nor. Kisumu ho vytáhl na nohy.

Mlha se rozdělila.

Troskami zavál hřejivý vítr.

A démoni zmizeli.

Sung Siou položil Jiu Jiuovi ruku na rameno a ukázal na řadu skal. "Támhle je brána," sdělil mu.

Jiu Jiu napínal v šeru zrak. Na šedém kameni viděl poblikávající modré světlo. Jeho pozornost ale neupoutalo světlo. Byly to dvě stovky černě oděných válečníků Kriaz-nor, řadících se do obranné linie.

Jiu Jiu zaklel. "Po všem, čím jsme prošli, by sis myslel, že si zasloužíme trochu štěstí," zahudral.

"Tohle je štěstí," podotkl Žen Tchang. "Na srdcích démonů si nepochutnáš."

Jiu Jiu se po něm podíval, ale neodpověděl. Přes snahu o zlehčení vypadal Žen Tchang k smrti unavený. Sung Siou se opřel o svůj meč a obrátil se, aby přepočítal zbývající válečníky. Jiu Jiu udělal totéž. Na nohou se ještě drželo jen něco přes stovku Riádž-nor a mnozí z nich byli zranění.

"Porazíme je?" zeptal se Jiu Jiu.

"Nemusíme je porazit," řekl Sung Siou. "Musíme se jen dostat přes ně a k bráně."

"Ale to zvládneme, že?"

"Proto jsme přece přišli," opáčil Sung Siou.

"Tak se do toho dejme," vyhrkl Žen Tchang. "A pak chci najít nějaké město a hospodu a ženskou s velkým zadkem. Možná dvě."

"Hospody, nebo ženy?" zeptal se jiný válečník.

"Hospody," přiznal Žen Tchang. "Na víc než jednu ženskou jsem moc utahaný." Odložil meč, zvedl krvavý cár kůže na místo a přitiskl si ránu dlaní. Připojil se k němu Sung Siou a z váčku u pasu vytáhl ohnutou jehlu. Rychle mu ránu zašil.

"No," prohodil,, jestli nebudeš chtít obě ženy, já si jednu vezmu."

"Ovšem," odpověděl Žen Tchang s úsměvem. "Tak nemarněme čas. Smeteme tyhle ošklivé červy a pak se opijeme."

"Souhlasím." Sung Siou se krátce usmál, pak se zhluboka nadechl a obrátil se na Jiu Jiua. "Slyšel jsem, co ti prve říkal přítel. Tehdy se mýlil, jenže tentokrát jeho slova platí. Do tohoto boje s námi jít nemůžeš. Nedokážeme tě uchránit. A jakmile prorazíme, nedokážeme ochránit ani sami sebe."

"Co tím myslíš?"

"Jakmile se naše meče dotknou brány, prostě přestanou existovat. Vstřebá je kouzlo, které ji drží."

"Pak vás všechny zabijí," podotkl Jiu Jiu.

"Brána ale bude zavřená," poukázal Riádž-nor.

"Nezůstanu vzadu," trval na svém Jiu Jiu.

Přišel k nim Žen Tchang. "Poslouchej mě. Přes to, jak je nenávidím, musím přiznat, že tito Kriaz-nor jsou skvělí bojovníci. Nemůžeme s nimi bojovat a zároveň dávat pozor na tebe. Avšak jestli půjdeš, budeme se muset snažit tě ochránit. Chápeš to dilema? Tvá přítomnost sníží naši šanci na úspěch."

"Nermuť se, Jiu Jiu," povzbuzoval ho Sung Siou. "Právě kvůli lidem jako ty jsme se s Čchin Čungem vzdali svého lidství. Těší mě, že jsi tady, poněvadž to znamená, že jsme si tuto cestu nevybrali marně. Tvůj přítel Kisumu může jít s námi. Bude v tomto střetu zastupovat lidi. To právě chce. On zrovna nemiluje život. Nezná strach, stejně jako nezná radost. Proto z něho nikdy nemůže být hrdina jako z tebe. A to, příteli, je důvod, proč jsi byl jako pria-šatch vybrán ty. Beze strachu není odvaha. Ty jsi bojoval po našem boku, kopáči, a my jsme hrdí na to, že jsme tě poznali." Natáhl ruku. Jiu Jiu potlačoval slzy, když mu jí třásl. "Teď musíme naplnit svůj osud," řekl Sung Siou.

Riádž-nor vytvořili bojovou řadu, v jejímž středu stáli Žen Tchang, Sung Siou a Kisumu.

Jiu Jiu stál stranou a cítil se bídně, když válečníci pomalu zamířili k prastarému nepříteli.

***

Tulák se podíval Ustarté do zlatých očí. "Říkáš mi, že umírám? Cítím se dobře. Nic mě nebolí."

"A netluče ti srdce," dodala Ustarté smutně.

Tulák se posadil a snažil se nahmátnout tep. Měla pravdu. Nenašel ho. "Tomu nerozumím."

"O tomto svém nadání jsem se dozvěděla, teprve když jsme prošli bránou. Jednoho z mých společníků, moc milou dívku jménem Sheetza, bodli. Ji také přestalo pracovat srdce. Zahojila jsem ránu - stejně jako tobě - a vyslala ji do krve energii, takže dál proudila tělem. Žila ještě několik hodin a pak, když se kouzlo vytratilo, zemřela. Zbývá ti pár hodin, Tuláku. Je mi to líto."

Ze stínu mezi stromy vystoupila Keeva. "Musí tu být něco, co bys mohla udělat," vyhrkla a klekla si vedle Šerého vlka.

"Kolik hodin?" zeptal se Tulák.

"Deset, nejvýš dvanáct," sdělila mu Ustarté.

"Chlapec se to nesmí dozvědět," nařídil jim Tulák a vstal. Vrátil se ke stezce, u níž seděli Emrin s Nialladem. Když ho Niallad uviděl, vyskočil.

"Nechtěl jsem vystřelit," vyhrkl.

"Já vím. Jenom mě to škráblo. Pojď, projdeme se." Niallad stál a ve tváři se mu zračil strach. "Neublížím ti, Nialle. Musíme si promluvit." Tulák hocha zavedl ke skalinám na břehu bystřiny. Tady se posadili. Slunce mezitím zašlo za hory. "Zlo se k člověku připlíží potají," začal Tulák. "Vydá se splnit úkol, který považuje za správný, a každá smrt mu zatemní duši jen o trošičku víc. Nežije ve dne ani v noci.

A jednoho dne tento tvor soumraku, tento... Šerý vlk... nakonec vstoupil do temnoty. Jako mladý jsem se snažil vést slušný život. Potom jsem se jednou vrátil domů a zjistil, že mou rodinu vyvraždili. Mou ženu Tanju, mého syna i obě malé holčičky. Vydal jsem se po stopách těch devatenácti mužů, kteří se vraždění zúčastnili. Trvalo mi skoro dvacet let, než jsem všechny našel. Zabil jsem je do jednoho. Nechal jsem je trpět, jako trpěla Tanja. Všichni zemřeli v hroznych bolestech. Když se ohlédnu zpět na kata, kterým jsem se stal, skoro ho nepoznávám. Měl srdce z kamene. Obrátil se zády téměř ke všem hodnotám. Dnes ti nedokážu povědět, proč přijal - proč jsem já přijal tu smlouvu na zabití krále. Už na tom nezáleží. Prostým faktem zůstává, že jsem ji přijal a krále zabil. A tím, že jsem to udělal, se ze mě nakonec stal stejný padouch, jako byli ti muži, co mi vyvraždili rodinu. Vykládám ti to ne proto, že bych se chtěl vymlouvat nebo žádat o odpuštění. Ty mi odpustit nemůžeš. Říkám ti to prostě proto, že by ti to mohlo pomoct v životě. Bojíš se své slabosti. Vidím to na tobě. Ale ty nejsi slabý, Nialle. Měl jsi ve své moci jednoho z mužů, který zabil tvé rodiče, a držel ses rytířského kodexu. Takovou sílu já nikdy neměl. Drž se toho, Nialle. Drž se světla. Každé rozhodnutí, které uděláš, dělej podle toho kodexu. A až budeš jednou čelit soupeři nebo nepříteli, neudělej nic, zač by ses musel stydět."

S tím Tulák vstal a spolu se vrátili ke koním. Tulák si vzal kuši a nasadil na ni šipku. Zavolal si k sobě čtveřici zajatců. Nejistě se přišourali blíž.

"Můžete jít," přikázal jim. "Jestli vás ještě někdy uvidím, umřete. Teď mi padejte z očí."

Muži chvíli stáli, potom jeden odešel do lesa. Ostatní čekali, aby viděli, jestli ho Tulák zastřelí. Když to neudělal, ostatní jej následovali. Tulák přistoupil k Emrinovi. "Už nás nebudou pronásledovat," prohlásil. "Koně mají daleko. Jeď do hor a dovez Nialla a Keevu do hlavního města. Jestli je mládenec dost silný, nad ostatními šlechtici vyhraje a stane se vévodou. Chci, abyste zůstali s ním."

"Udělám to, pane. Kam pojedeš ty?"

"Tam, kam ty nemůžeš, Emrine."

"Ne, ale já můžu," ozvala se Keeva.

Tulák se k ní obrátil. "Řekla jsi mi, že se nechceš stát zabijákem. Já to ctím, Keevo Taliano. Jestli teď odejdeš se mnou, budeš tu kuši muset použít."

"Tohle není vhodný čas na debaty," prohlásila Keeva zachmuřeně. "Půjdu s tebou, abych zastavila toho kouzelníka. Čistě pro případ, že bys to - z jakéhokoliv důvodu - nedokázal sám."

"Budiž tedy," řekl. "Už musíme vyrazit. Čeká nás dlouhá cesta."

"Není třeba nikam jezdit," vložila se do hovoru Ustarté. "Pojďte, přistupte blíž a já vás vezmu, kam chcete."

Tulák a Keeva přišli blíž.

Niall zavolal: "Jestli to za něco stojí, Šerý vlku, tak ti odpouštím. A děkuji ti za to, co jsi pro mne udělal."

Ustarté zvedla ruce. Vzduch před ní se zavlnil. Pak udělala krok a zmizela z dohledu. Tulák a Keeva zmizeli zároveň s ní.

16.Kapitola

OBROVSKÁ CHRÁMOVÁ LOĎ BYLA PLNÁ LIDÍ. Matky si držely děti a manželé zůstávali u svých blízkých. Uchýlily se sem stovky občanů Carlis; nádeníci, kupci, jircháři a duchovní se tu všichni tlačili pospolu. Bylo s nimi několik vojáků, kteří dostali rozkaz najít odpadlého kazatele Chardyna.

Mezi lidmi procházeli duchovní, nabízeli požehnání a vedli modlitby.

U stěny ležela mrtvola nějakého postaršího muže, zakrytá pláštěm. Selhalo mu srdce. Tělo bylo připomínkou nebezpečí, jež číhalo venku. Všude byl cítit strach a lidé mluvili tlumeným šeptem. Všude se mluvilo o tomtéž. Ochrání je posvátné stěny před démony? Jsou tady na posvátném místě v bezpečí?

Pod schody se objevil muž v bílém rouše a vystoupil k oltáři. Když lidé poznali Chardyna, začali jásat. Všichni cítili úlevu.

Chardyn se postavil všem na očích a rozpřáhl ruce. "Mé děti!" zvolal. Několik vojáků vykročilo. Chardyn se na ně podíval a jeho hlas zahřměl. "Zůstaňte, kde jste!" nařídil jim.

Taková byla moc jeho hlasu, že se vojáci zastavili a dívali se po sobě. Lidé by roztrhali na kusy každého, kdo by se

pokusil kazateli ublížit. Vojáci se uvolnili.

"Vévoda je mrtev," oznámil Chardyn a díval se na shromáždění. "Zabily ho kouzla a čáry. A teď se zemí plíží démoni. To víte. Víte, že kouzelník povolal pekelné psy, aby zabíjeli a mrzačili. Proto jste tady. Ale na něco se vás zeptám: Myslíte si, že vás tyto zdi ochrání? Tyto zdi postavili lidé." Odmlčel se a prohlédl si zamlklé shromáždění. Poté ukázal na jednoho kolohnáta stojícího v davu. "Vidím tě, Benae Tarline! Ty jsi se svými lidmi stavěl jižní zeď. Máš snad nějakou moc, která zadrží démony? Jaké čáry jsi vpravil do kamenů? Jaká ochranná kouzla jsi seslal?" Čekal na odpověď. Lidé se otáčeli k hromotlukovi, jenž zrudl a zarytě mlčel. "Odpověď je, žádné!" zařval Chardyn. "Jsou to jen obyčejné kamenné zdi. Jenom studený kámen bez života. A tak byste se mohli ptát, kde je útočiště před zlem, které řádí venku? Kam se můžeme schovat, abychom byli v bezpečí?" Odmlčel se a nechal ticho narůstat.

"Kde je kdokoliv v bezpečí před zlem?" řekl nakonec. "Odpověď zní nikde. Zažere se i do nejtajnějších míst ve vašich srdcích a najde si vás."

"A co Pramen?" vykřikl kdosi. "Proč nás neochrání?"

"Ano, co Pramen?" zahřměl Chardyn. "Kde je v hodině naší nouze? Nuže, On je tady, přátelé. Je připraven. Čeká se štítem z hromů a kopím z blesků. Čeká."

"A na co čeká?" křikl tentokrát kameník, kterého Chardyn již dříve vyvolal.

"Čeká na tebe, Benae Tarline," odpověděl Chardyn. "Čeká na tebe a čeká na mne. V zámku Šerého vlka je kouzelník, člověk, který vyvolává démony. Očaroval lordy Arika a Panagyna a připravil vraždu mnoha našich předních občanů. Nyní vládne v Carlis a brzy možná i v celém Kydoru. Jeden člověk. Jeden zlý, prohnilý člověk. Jeden člověk, který věří, že vražda skupiny šlechticů zastraší celou populaci. Má pravdu? Ovšemže má. Protože my jsme tady, krčíme se za kamennými zdmi. A Pramen čeká. Čeká, aby zjistil, zda máme odvahu k víře, zda máme dost víry, abychom jednali. Každý týden se tu scházíme a zpíváme písně k Prameni, k Jeho velikosti a Jeho moci. Věříme v ně? Věříme, když jsou časy dobré. Posloucháte kázání o hrdinech Pramene, o opatu Dardalionovi a Třicítce mnichů-válečníků. Tedy, ale že se dobře poslouchají, což? Několik mužů, kteří měli odvahu a víru, se postavili strašlivému nepříteli. Krčili se za zdmi a žádali Pramen, aby za ně bojoval? Ne, neboť Pramen byl v nich. Pramen krmil jejich odvahu, jejich ducha, jejich sílu. Tentýž Pramen je i v nás, přátelé."

"No, já ho necítím!" zavřískl Benae Tarlin.

"To ani nemůžeš, dokud se schováváš," řekl mu Chardyn. "Vloni tvůj syn spadl ze skály a ty jsi slezl dolů, abys ho zachránil. Držel se tě kolem krku a ty jsi cítil, že nemáš sílu vynést ho nahoru. Mluvili jsme o tom, Benae. Modlil ses o sílu, abys mohl odnést syna do bezpečí, a dokázal jsi to. Seděl jsi snad na skále a volal na Pramen, aby tvého syna vynesl na kouzelném oblaku? Ne. Vydal ses pro něj ve víře a tvá víra byla odměněna.

Říkám vám, že Pramen čeká. Čeká s mocí větší, než má kterýkoliv kouzelník. Chci, abyste tuto moc uviděli a pak se se mnou vydali do zámku Šerého vlka. Najdeme toho čarodějníka. A zničíme ho."

"Když s tebou půjdeme," zeptal se jiný muž, "slibuješ, že s námi bude Pramen?"

"S námi a v nás," odpověděl mu Chardyn. "Za to ručím svým životem!"

***

Tři meče stál u okna a díval se na záliv, když na jedné terase zahlédl záblesk. Vyšel na balkon a zadíval se dolů. Po schodech sestupovali dva lidští strážní. Mířili směrem, kde se objevilo světlo. Tři meče se uklidnil a vrátil se zpátky do knihovny.

Železná paže ležel na lavici. Kamenná čtyřka a Dlouhý krok seděli pod schody. Z horní komnaty se již delší dobu neozýval žádný křik. Tři meče z toho křiku nebyl zrovna nadšený, zvlášť se mu nelíbil pláč mladých žen. Na krutost neměl žaludek. V bitvě se bojuje a zabíjí nepřítel. Nikdo se nemučí. Přišel za ním Železná paže.

"Kouzelník už je na cestě zpátky," řekl. Tři meče kývl. Ještě ho neucítil, ale Železná paže se nikdy nemýlil.

Vzápětí už pach zachytil i Tři meče. Byl to nakyslý pach strachu.

Nahoru přišel černovousý magik a zastavil se. Chvíli se díval na točité schodiště vedoucí do horní komnaty, pak si šel sednout, svěsil ramena a mnul si oči. "Nahoře je klid," řekl. Tři meče věděl, že se jen snaží zapříst hovor, aby oddálil návrat k Deréši Karánymu.

"Zatím," prohodil.

Železná paže najednou vstal a přistoupil k oknu. "Krev," pravil, otevřel ústa a syčivě se nadechl s vyplazeným jazykem. "Lidská krev." Tři meče a Dlouhý krok se k němu okamžitě připojili.

Tři meče zavřel oči a zhluboka dýchal. Ano. Cítil ji ve vzduchu.

Obrátil se na Eldikara Manúšana. "Přinejmenším jeden člověk silně krvácí."

"Dva," opravil ho Železná paže. "A je tu ještě něco jiného." Natáhl krk a zaklonil hlavu. Široké nozdry se mu chvěly. "Je to velmi slabé. Ale ano... velká kočka. Možná lev. Ne. Lev ne - zkříženec."

"Ustarté!" šeptl Eldikar Manúšan. Couvl od okna a otočil se k oběma zbývajícím válečníkům. "Padejte ven. Najděte ji. Zabijte každého, kdo je s ní."

"Možná že bude lepší zůstat spolu," navrhl Tři meče ode dveří na balkon.

"Tenhle Tulák se nesmí dostat k věži," řekl Eldikar Manúšan. "Udělejte, co říkám."

"Buďte ale opatrní," řekl Tři meče. "Ten člověk je lovec a lstivý bojovník. Používá kuši, která vystřelí dvě šipky."

Dlouhý krok a Kamenná čtyřka odešli a Eldikar Manúšan se posadil. Strach z něj byl nyní cítit silně a Tři meče se vrátil k oknu, kde stál Železná paže.

"Kočičí žena je nemocná," řekl Železná paže, "nebo zesláblá. Nepoznám co. Je mimo dohled těsně pod zahradami. Nehýbe se."

"Cítíš nějaké lidi?"

"Ne. Jenom bezpočet zraněných a mrtvých. Myslím, že jsou mrtví, poněvadž se nehýbou a nevydávají vůbec žádné

zvuky."

Z místa, kde stáli, viděli, jak se Dlouhý krok a Kamenná čtyřka objevují v zahradě. Kamenná čtyřka se pohyboval rychle, ale Dlouhý krok mu poklepal na rameno a nařídil mu, aby zpomalil.

"Dlouhý krok nepřekvapí," poznamenal Železná paže. "Je opatrný."

Tři meče neodpověděl, jen se ohlédl na Eldikara Manúšana. Proč se tak bojí?

Zamířil k němu. "Co nevím?" zeptal se.

"Netuším, co máš na mysli."

"Co se tu děje, Eldikare? Proč bylo zabito tolik žen? Čeho se tolik bojíš?"

Eldikar si olízl rty, pak vstal a přistoupil blíž. "Jestli se sem ten člověk dostane," zašeptal, "Deréš Karány provede vyvolávání."

"No tak použije démona, aby ho zabil. Už to udělal předtím."

"Nejen tak nějakého démona," namítl Eldikar. "Chce vyvolat samotného Anharata."

Tři meče neříkal nic. Co taky mohl říci? Pýcha těchto lidí byla nepochopitelná. Všiml si, že se na něj Železná paže tázavě dívá, a věděl proč.

Teď cítí můj strach, uvědomil si Tři meče.

***

Když se vzduch kolem ní rozvlnil, opřel se do Keevy ledový vichr. Před očima jí vybuchly jasné barvy. Pak, jako by se rozevřela opona, uviděla před sebou měsícem zalité komnaty Šerého vlka. Pohnula se jí země pod nohama a ona zavrávorala. Ustarté tiše zaúpěla a klesla na zem. Tulák si k ní okamžitě klekl.

"Co se děje?"

"Jsem... vyčerpaná. Vyžaduje to... spoustu energie. Budu v pořádku." Ustarté se natáhla. "Tak... málo sil mi zbývá," zašeptala a zavřela oči.

Tulák přistoupil ke dveřím. V té chvíli se na chodníčku napravo objevili dva strážní. Jeden držel lovecký luk se šípem nasazeným na tětivě. Druhý nesl oštěp. Když si všimli Keevy a ostatních, strnuli. Keeva zvedla kuši.

"Odložte zbraně," nařídila jim.

Chvíli se zdálo, že poslechnou, jenže pak lučištník náhle napjal luk. Do prsou se mu zarazila šipka z Tulákovy kuše. Lučištník zachroptěl a zhroutil se, jeho šíp Keevu o kousek minul. Muž s oštěpem na Keevu zaútočil. Ta instinktivně stiskla obě spouště. Jedna šipka ho zasáhla do úst a vyrazila mu zuby, druhá mu vletěla mezi očima do lebky. Zapotácel se a pustil oštěp. Zvedl ruku k ústům. Pak, jako by se mu svaly proměnily ve vodu, spadl Keevě k nohám.

Začala hledat Šerého vlka, ale on už se vrátil do svého pokoje. Přenesla pohled na mrtvého muže a cítila se hrozně. Druhý strážný zasténal, převalil se na břicho a snažil se odplazit. Keeva k němu došla a zastavila se nad ním.

"Lež klidně," řekla mu. "Už ti nikdo neublíží."

Klekla si k němu a položila mu ruku na rameno, aby mu pomohla se obrátit. Když se ho dotkla, uvolnil se a ona se mu podívala do očí. Byl mladý, ještě neochmýřený, měl velké hnědé oči. Keeva se na něj usmála. Chtěl něco říci, když ho z boku do hlavy zasáhla šipka a prorazila mu spánek.

Keeva se, vzteky bez sebe, otočila na Šerého vlka. "Proč?" zasyčela.

"Koukni se mu na ruku," vybídl ji Tulák. Poslechla. Měsíční světlo se zalesklo na čepeli dýky.

"Nevíš, jestli ji chtěl použít," vztekala se.

"Nevěděl jsem, že to neudělá," opáčil Tulák. Prošel kolem ní a vytrhl vojákovi šipku z hlavy, očistil ji o jeho tuniku a vrátil ji do toulce. "Nemáme čas na učení, Keevo Taliano," řekl jí. "Jsme obklíčeni nepřáteli, kteří nám usilují o život. Zaváhat znamená zemřít. Uč se rychle, nebo dnešní noc nepřežiješ."

Chabě zavolala Ustarté. Tulák k ní poklekl. "Ve věži jsou Kriaz-nor. Vítr vane od moře, takže ucítí krev."

"Kolik jich cítíš?" zeptal se jí.

"Čtyři. Je tu něco jiného. Nemůžu na to přijít. Došlo tu k vraždě a vzduch se chvěje. Někdo čaruje, ale oč se snaží, to věru nevím."

Tulák ji uchopil za ruku. "Za jak dlouho budeš moct chodit?"

"Za chviličku. Podlamují se mi nohy. Ještě v nich nemám sílu."

"Tak si odpočiň," pravil Tulák, vstal a došel za Keevou. "Mám pro tebe něco, co ti poskytne výhodu," pravil.

Zavolala na něj Ustarté. "Dva Kriaz-nor přicházejí na terasu."

***

Dlouhý krok postupoval velice ostražitě. Zatím ještě netasil meč. Na to bude dost času. Teď napínal všechny smysly. Už cítil krev a kyselý pach moči. Mrtvým se vyprázdnily měchýře. Pach zkřížené ženy byl rovněž silný a Dlouhý krok v něm zachytil nezdravé aroma. Byla nemocná. Kamenná čtyřka postupoval příliš rychle a byl o několik kroků napřed. Dlouhý krok ho podrážděně dohonil.

"Počkej!" rozkázal mu.

Kamenná čtyřka poslechl a oba se přikradli za roh. Zhruba patnáct kroků před nimi seděl na kameni člověk v tmavém oděvu. V levici držel dvojitou kuši. Za ním ležela kočičí žena.

"Dovol mi, ať ho zabiju," požádal Kamenná čtyřka. "Chci si získat jméno!"

Dlouhý krok kývl a dál větřil.

Kamenná čtyřka zamířil k člověku. "Tvá zbraň vypadá hrozivě," prohlásil. "Co kdybys mi ukázal, jak hrozivá je?"

"Tak pojď blíž," vybídl jej člověk klidným hlasem.

"Tahle vzdálenost je jistě dostatečná," opáčil Kamenná čtyřka.

"Jistě, to je. Chceš tasit meč?"

"To nebudu potřebovat, člověče. Vlastníma rukama ti vyrvu srdce."

Člověk vstal. "Prý jste velice rychlí a kuše proti vám nejsou k ničemu. Je to pravda?"

"Je to pravda."

"Tak to zjistíme," řekl muž chladným hlasem.

Když uslyšel jeho tón, pocítil Dlouhý krok obavy, avšak Kamenná čtyřka byl napjatý a připravený. Kuše se zvedla. Kamenná čtyřka hmátl a zachytil šipku ve vzduchu. Druhá šipka okamžitě následovala první. Kamenná čtyřka se pohnul jako blesk a chytil ji levou rukou. Zakřenil se a ohlédl se na Dlouhý krok. "Jen klid!" řekl. Než Dlouhý krok stačil svého přítele varovat, člověk švihl pravicí. Válečníkovi se do hrdla zabodl vrhací nůž. Kamenná čtyřka, s přerušenou dýchací trubicí, udělal dva klopýtavé kroky a potom sebou praštil na zem.

Dlouhý krok tasil meč. "Máš v rukávě ještě nějaké triky, člověče?" zeptal se.

"Jenom jeden," odvětil člověk a vytáhl krátký meč.

"A co by to mohlo být?"

Dlouhý krok za sebou zaslechl šustnutí. Otočil se na patě a rozhlížel se. Nebylo tu nic kromě nízkých keřů a skalek, za nimiž by se člověk nedokázal schovat. Pak zahlédl něco tak prapodivného, že si zprvu ani neuvědomil, co to je.

Od země se najednou zvedla kuše. Dlouhý krok zamrkal. Nedokázal pořádně zaostřit zrak na oblast kolem ní. Zbraň se naklonila a v té chvilce Dlouhý krok na zbrani zahlédl útlou ruku. Zamířily k němu obě šipky. Kriaz-nor zvedl meč a první odrazil. Druhá jej zasáhla do prsou a prorazila plíci. Do zad se mu zabodl meč. Dlouhý krok se prohnul a při otočce sekl. Ale člověk se k němu nepřiplížil zezadu, jak si myslel. Pořád stál patnáct kroků od něj. On ten meč hodil! Dlouhý krok cítil, jak mu z těla vyprchává síla. Pustil svůj meč, ztuhle došel ke kameni a ztěžka se posadil.

"Jsi velmi obratný, člověče," prohodil. "Jak jsi dokázal vystřelit z té kuše?"

"On nestřílel," odpověděl mu ženský hlas.

Dlouhý krok se ohlédl a viděl, jak se ve vzduchu náhle objevila ženská hlava, následovala paže, jež se zvedla a shrnula plášť.

Došlo mu to. "Plášť pe-šana," vydechl a svezl se z kamene.

Při pádu ho zabolelo a on si uvědomil, že vší svou vahou dopadl na meč, který mu trčel ze zad, a ten mu zajel hlouběji do těla.

Snažil se zvednout, jenomže v údech mu nezbýval ani zbytek sil. Obličejem spočinul na studeném plochém kameni.

Bylo to překvapivě příjemné.

***

Tulák s Keevou pomohli Ustarté zpátky do pokoje.

"Jenom si musím tak hodinku odpočinout," řekla kněžka. "Nech mě tady. Udělej, co musíš."

Keeva opět nasadila šipky a natáhla kuši a došla ke dveřím. "Máš nějaký plán?" zeptala se Tuláka.

Usmál se na ni. "To mám vždycky."

"Jak se cítíš?"

Úsměv pohasl. "Už mi bylo líp."

Podívala se mu do obličeje. Pod očima měl tmavé kruhy, pleť sinalou, tváře propadlé. "Promiň," zašeptala. "Nevím, co jiného říct."

"Nikdo nežije věčně, Keevo. Připravená?"

"Ano."

Tulák vyšel do noci a rozběhl se po chodníku doleva k vodopádu. Keeva jej následovala. Vylezl po skále a vstoupil do tmavého otvoru. Počkal tam na ni a vzal ji za ruku.

"Tohle schodiště vede do zámku," vysvětloval jí. "Jakmile se tam dostaneme, chci, abys zašla nahoru pod knihovnu. Zakryj se pláštěm a jdi po schodech, dokud neuvidíš do knihovny. Nic jiného nedělej, dokud se neobjevím. Je ti to jasné?"

"Rozumím."

Když vyrazili do schodů, držel ji za ruku. Tma tu byla jako v pytli. Nahoře se zastavil a zaposlouchal se. Zvenčí se neozýval žádný zvuk, a tak odsunul panel vedoucí do chodby za plesovým sálem. Svítily tu lustry, ale po lidech nebylo ani památky. Tulák Keevu pustil. "Hodně štěstí, Keevo," popřál jí a rychle se vytratil.

Keeva chvíli jen stála, náhle ji přepadl strach. Celou dobu, co byl s ní, se cítila jaksi pod ochranou. Teď, když osaměla, se jí roztřásly ruce.

Buď silná, napomenula se a rozběhla se do chodby ke schodišti do knihovny.

***

"Nevidím je," řekl Eldikar Manúšan, vyhlížeje do terasových zahrad.

Tři meče neodpověděl. Vyměnil si pohled s druhým válečníkem. Ten kývl. Tři meče se otočil. Ve svém druhovi již našel zalíbení. Dlouhá paže byl spolehlivý a pod tlakem naprosto klidný. Bude těžké jej nahradit.

"Co jim může trvat tak dlouho?" zeptal se Eldikar Manúšan. "Myslíš, že jedí jeho srdce?"

"Nic nejedí," odtušil Tři meče. "Jsou mrtví."

"Mrtví?" zopakoval kouzelník a trochu zesílil hlas. "Jsou to Kriaz-nor. Jak by mohli být mrtví?"

"My také umíráme, magiku. Nejsme nezranitelní. Tento nájemný vrah je očividně vším, čeho ses bál. Jsi si jistý, že je člověk a ne zkříženec?"

Eldikar Manúšan si otřel pot z čela. "Nevím, co je, ale zabil pe-šana. Byl jsem tam. Před nedávnem pronikl do domu obklopeného strážemi a zabijáckými psy. Zabil kupce, který tam bydlel, a odešel. Nikdo ho nezahlédl."

"Možná umí čarovat," navrhl Železná paže.

"To bych vycítil," odmítl Eldikar. "Ne, je to jenom člověk."

"No," pokračoval Železná paže, Jenom člověk, který zabil dva Kriaz-nor. A teď přichází zabít tebe."

"Buď zticha!" vybuchl Eldikar, otočil se, zadíval se z balkonu na zem o padesát stop níž a dával pozor na jakýkoliv pohyb na schodech. Měsíc zašel za mraky a nad zálivem se zablýsklo a vzápětí zahřmělo. Spustil se déšť, kapky šuměly na bílých stěnách zámku. Eldikar už toho v lijáku moc neviděl, a tak se vrátil pod střechu.

V knihovně si Tři meče právě naléval sklenici vody, když se zarazil a rozšířil chřípí. Železná paže ten pach rovněž zachytil. Tři meče pomalu vrátil sklenici na stůl, otočil se a zlatýma očima přelétl místnost i schodiště z tepaného železa, jež do ní ústilo. Nic neviděl, ale věděl, že někdo je blízko. Železná paže se kradl podél zdi.

Tři meče došel nedbale ke schodům a pak vyrazil. Před ním se z ničeho nic objevila kuše, šipka vyletěla. Tři meče uhnul a šipka prolétla kolem něj. Vzápětí následovala druhá. Tři meče zvedl ruku. Hrot šipky ho škrábl na hřbetě ruky, než se odrazila přes knihovnu a zachřestila v policích. Tři meče skočil ke schodům, popadl nataženou ruku a přehodil si vraha přes rameno do místnosti. Střelec dopadl dost tvrdě. Tři meče se otočil a rozběhl se po schodech nahoru. Vrah se zvedl na kolena, i když to Tři meče neviděl. Viděl jen hlavu, jednu paži a nohu bez těla. Jednou rukou strhl plášť pe-šana a druhou vraha vytáhl na nohy. Už mu chtěl rozervat hrdlo, když si uvědomil, že drží štíhlou mladou ženu. Kopla ho, ale on si toho nevšímal a obrátil se k Eldikaru Manúšanovi.

"Tohle není tvůj Tulák," pravil. "Je to žena."

"No tak ji zabij," zaječel Eldikar.

Žena vytáhla dýku. Tři meče jí ji nepřítomně vyrazil z ruky. "Přestaň se vzpírat," vyjel na ni. "Už mě to začíná rozčilovat."

"Na co čekáš?" zeptal se Eldikar. "Zabij ji."

"Už jsem pro tebe jednu ženu zabil, magiku. Ten úkol mě netěšil, ale udělal jsem to. Pořád mi to vadí. Jsem válečník, nezabíjím ženy."

"Tak to udělej ty," nařídil Eldikar druhému válečníkovi.

"On je můj kapitán," opáčil Železná paže. "Kam jde on, já jdu za ním."

"Vy drzí psi! Zabiju ji sám!" Eldikar vytasil dýku a udělal krok od dveří na balkon. V té chvíli se za ním pohnulo cosi tmavého, límec jeho šatu sevřela ruka a stáhla ho zpátky. Bokem narazil do zábradlí balkonu a přepadl. Železná paže se vrhl k balkonu. Nikdo tam nebyl. Vzhlédl.

V prudkém dešti viděl, jak kdosi leze po zdi a míří na horní balkon.

Železná paže se podíval dolů. Padesát stop pod ním ležel kouzelník na kamenech, údy rozhozené. Železná paže se vrátil do místnosti a zamířil ke schodišti.

Tři meče jej zarazil. "Věř mi, příteli, že tě tam nahoře nečeká nic dobrého." Podíval se na ženu, kterou měl v hrsti, a pustil ji. Málem upadla. Tři meče viděl modřinu na tváři, levé oko jí rychle otékalo. "Na chvíli se posaď," řekl, "a napij se vody. Jak se jmenuješ?"

"Keeva Taliana."

"Nuže, Keevo Taliano, dej si pití a naber sílu. Pak bych, být tebou, opustil tuto věž."

***

Eldikar Manúšan ležel a nehýbal se. Bolest ho přemáhala, ale on soustředil své síly a agónii zatlačil do pozadí. Snažil se uklidnit a vyslal svého ducha skrze rozbité tělo. Přistál tvrdě na zádech, ale naštěstí neměl přeraženou páteř. Pravou kyčel měl však rozdrcenou, levou nohu zlomenou na třech místech a zlomené levé zápěstí. Hlavou minul kamenný chodník a dopadl na měkkou hlínu na záhoně. Jinak by si byl srazil vaz. Měl nějaká vnitřní zranění, ale klidně a pečlivě si je vyhojil. Občas jeho obranou pronikla bolest, jenže on ji zadržel a dál směřoval sílu do zranění a urychloval hojení. Se zlomenými kostmi za tak krátkou dobu mohl udělat jen málo, ale zvětšil a posílil svaly kolem nich, takže se vrátily na místo.

Jak tam tak ležel, padal na něj déšť. Oblohu rozčísl blesk. V jeho světle uviděl Tuláka šplhat po zdi. Už byl téměř na horním balkoně. Přes zlámané kosti Eldikara zaplavila vlna úlevy. Nebude muset být v místnosti, až bude vyvolán Anharat. Ještě lepší bylo, že pána démonů nebude možné vyvolat skrze něj.

Eldikar se opatrně převalil na břicho a zvedl se na kolena. Zničenou kyčlí mu projela bolest, avšak svaly vydržely. Vstal a zaúpěl, jak se mu zkroutila zlomená noha a ostré úlomky kostí se zahryzly do křečovitě stažených lýtkových svalů. Ohnul se a palci vrátil kost na místo, pak znovu stáhl svaly.

Zhluboka se nadechl a zraněnou nohu zatížil. Vydržela. Spotřeboval na to téměř všechnu svou energii a věděl, že musí najít nějaké bezpečné místo, kde si bude moci odpočinout a znovu nabrat síly. Pomalu se sunul k zámku a vstoupil chodbou naproti Dubové komnatě. Tehdy si uvědomil, že tady zůstat nechce. Chtěl se vrátit domů. Kdyby se jenom dostal do stájí a nasedlal si koně, mohl by dojet k bráně a už by ho nikdo nikdy nedonutil sloužit zrůdám jako Deréš Karány. Eldikar pomyslel na domek u jezera a chladný větřík vanoucí ze zasněžených hor.

Zastavil se, protože ho znovu zmáhala bolest.

Neměl jsem sem vůbec chodit, pomyslel si. Tohle dobrodružství mě zničilo. Znovu uviděl opovržení v očích Kriaz-nor, když požadoval smrt té dívky, a vzpomněl si na noc hrůzy, když kralothové trhali na kusy kydorské šlechtice.

"Nejsem špatný člověk," zašeptal. "Bylo to spravedlivé."

Snažil se držet učení ze svého mládí o velikosti Kuan Hador a jejím božském cíli, přinést mír a civilizaci všem lidem. Mír a civilizaci? Kolem Deréše Karányho ležela hromada vyschlých mrtvol a Deréš sám se teď chystal vyvolat pána démonů.

"Vracím se domů," prohlásil Eldikar Manúšan.

Dokulhal k hlavním dveřím, otevřel je a vyšel do deštivé noci.

A ocitl se tváří v tvář rozhněvanému davu vedenému kazatelem Chardynem.

***

Když kazatel Pramene Chardyn vedl lidi z města do kopce k Bílému zámku, honila se mu v hlavě spousta naprosto

protichůdných myšlenek. První a nejdůležitější byl hrozný strach. Oprávněný hněv, jenž ho vedl k tomu, aby v chrámu pronesl řeč, se spojil s tajnou vírou, že vojsko obyčejných lidí se může postavit pár desítkám vojáků a čaroději.

Jenže jak se vydali na pochod, mnoho lidí se cestou vytratilo. A když přišla bouře, opustili je další. A tak Chardyn nakonec dorazil k Bílému zámku v čele ucourané skupinky asi sta lidí, z nichž hodně bylo žen.

Slíbil jim, že Pramen ukáže svou moc. Přislíbil jim štít z hromů a kopí z blesků. No, hrom a blesky by měl - a s nimi prudký lijavec, který promáčel jeho stoupence a zchladil jejich nadšení.

Jen málokterý z těch, kdo šli s ním, měl aspoň nějakou zbraň. Nepřišli sem bojovat. Přišli se podívat na zázrak. Kameník Benae Tarlin nesl železný oštěp a Lalicie po jeho pravici svírala dýku.

Benae Chardyna požádal, aby oštěpu požehnal, a kazatel na něj s odpovídající vážností položil ruce a hlasitě pronesl: "Toto je zbraň spravedlnosti. Kéž zažhne světlem Pramene!" To ale bylo ještě v Carlis a dav ohnivě jásal. Chardyn si však všiml, že oštěp je starý a tupý a hrot poďobaný rzí.

Malý dav se dostal na kopec a uviděl zámek. "Kdy uvidíme to kouzlo?" chtěl vědět Benae Tarlin.

Chardyn neodpověděl. Bílý šat měl promočený a byl velice unavený. Jeho hněv už dávno nahradil pocit blížící se zkázy. Věděl jen, že vstoupí do zámku a udělá, co bude moci, aby Eldikaru Manúšanovi zakroutil krkem. Pochodoval dál s Lalicií po boku.

"Doufám, že s tím Pramenem máš pravdu," poznamenala tiše.

Když přišli blíž, dveře se otevřely a vstříc jim vyšel Eldikar Manúšan.

Chardyn ho uviděl a zaváhal. Zaduněl hrom a Chardyn cítil, jak v davu roste strach.

Eldikar Manúšan se na ně podíval. "Co tu chcete?" zavolal na ně.

"Jsem tady ve jménu Pramene, abych skoncoval s tvým zlem," odpověděl Chardyn a byl si vědom toho, že jeho obvykle zvučný hlas postrádá přesvědčení.

Eldikar vyšel ze dveří. Lidé couvli. "Odejděte hned," zahřměl kouzelník, "nebo povolám démony, kteří vás všechny zničí!"

Benae Tarlin couval od Chardyna. Lalície zaklela a přistoupila blíž. "Dej to sem!" zasyčela. Vyškubla kameníkovi z ruky železný oštěp, otočila se na patě, popoběhla k Eldikaru Manúšanovi a hodila oštěp. Překvapený kouzelník zvedl ruce, jenže oštěp se mu zabodl do břicha. Zapotácel se a téměř upadl. Pak oběma rukama popadl železné ratiště a vyškubl je z rány.

"Já nemohu zemřít!" zaječel.

V té chvíli zahřmělo a z oblohy sjel blesk. Železný oštěp v Eldikarově ruce vybuchl v obrovském záblesku bílého světla. Kouzelníkovo tělo to vymrštilo vysoko do vzduchu. Síla výbuchu srazila Lalícii na zem. Chardyn se k ní rozběhl a pomohl jí vstát. Pak pomalu došel k ohořelému tělu Eldikara Manúšana. Jedna paže byla úplně pryč a hrudník rozervaný. Zčernalá část železného ratiště kouzelníkovi prorazila obličej a trčela mu zezadu z lebky.

Jak tam tak Chardyn stál, viděl, že se tělo chvěje. Jedna ruka se otevírala a zavírala. Noha sebou škubala. Eldikar otevřel oči. Z rozervané hrudi mu bublala krev, ale rána se začala zavírat.

Lalície si vedle něj klekla a vrazila mu dýku do hrdla, čímž přesekla krkavici. Vytryskla krev. Eldikar měl oči ještě chvíli otevřené, vytřeštěné a vystrašené. Potom se mu zavřely a veškerý pohyb ustal.

K Chardynovi došel Benae Tarlin - a pomalu se kolem shromáždili i ostatní měšťané.

"Sláva Prameni!" řekl někdo.

"Oštěp z blesků," přidal se další.

Chardyn vzhlédl od ohořelé mrtvoly a viděl, že ho lidé pozorují s výrazem zbožné bázně. Benae Tarlin ho náhle uchopil za ruku a políbil mu ji. Chardyn si uvědomil, že dav čeká, až něco řekne, pár vznešených slov, něco zapamatováníhodného, co by se hodilo k této příležitosti. Ale on neměl, co by řekl.

Odvrátil se od nich a vydal se na cestu zpátky do Carlis.

Lalície se k němu připojila a zavěsila se do něj. "No, teď je z tebe světec, příteli," poznamenala. "Muž, který dělá zázraky."

"To nebyl žádný zázrak. Zasáhl ho blesk," odtušil Chardyn. "A já jsem podvodník."

"Jak můžeš něco takového říct? Slíbil jsi jim, že ho Pramen srazí. Byl sražen. Tak proč dál pochybuješ?"

Chardyn si povzdechl. "Jsem lhář a šarlatán. Ty, i když tě velice miluji, jsi nevěstka a zlodějka. Myslíš, že Pramen bude své zázraky provádět skrze lidi jako my?"

"Možná právě to je skutečný zázrak," opáčila.

***

Při šplhání po zdi začínal Tulák dostávat křeče do prstů levé ruky, jak sahal do štěrbin, kde se spojovaly mramorové kvádry. Štěrbiny byly úzké, místy jen půl palce široké. Bušil do něj déšť, byl celý promočený a chyty klouzaly. Tulák se zastavil a otevíral a zavíral levou ruku ve snaze prsty rozhýbat. Po chvíli pokračoval dál.

Na balkoně nad ním se kdosi objevil. Tulák ztuhl. Nad zálivem se zablýsklo a vrah v tom prudkém světle zahlédl hlavu jako z nočních můr. Ve spáncích obludně rozšířený, trojúhelníkový obličej s velkýma očima mandlového tvaru. Kůže byla šupinatá jako hadí. Pak tvor odstoupil od zábradlí a vrátil se do věže. Tulák se zachytil zábradlí a vytáhl se nahoru. Uvolnil kuši ze závěsu, přehoupl se přes zábradlí a po hlavě skočil do místnosti.

Cosi se mu zalesklo před obličejem. Překulil se napravo. Kolem prosvištěla druhá hořící střela. Tulák se vyškrábal na kolena, zdvihl kuši a všiml si, že protivník zvedá ruku. V dlani se mu objevila ohnivá koule. Tulák rychle vystřelil. Šipka prolétla ohnivou koulí a zarazila se tvorovi do ramene. Ten skočil a ve výskoku provedl otočku, přičemž švihl ocasem. Tulák sebou hodil doleva. Ostrý dráp ho minul jen o vlásek. Tulák opět vystřelil. Tentokrát šipka tvora škrábla na tváři a on se vzepjal a pak tvrdě dopadl. Tulák natáhl horní tětivu a nasadil další šipku.

Tvor chvíli ležel nehybně.

Náhle Tulák s tou bestií pocítil nesmírnou lítost a silnou touhu se s ní spřátelit. Okamžitě poznal, že nemůže být zlá, že touží jen po lásce a přátelství. Nedokázal uvěřit, že ji přišel zabít. Stvoření se pomalu zvedlo a otočilo se. Tulák se uvolnil. Pak mu zrak padl na těla u stěn. V koutku zahlédl vyschlou slupku. Na vysušené kůži na jedné lebce visely spletené vlasy. Ty copy poznal. Mrtvola bývala Nordou.

Podíval se zpátky na tvora. Jaktěživo nezakusil takovou lásku, jakou cítil nyní.

Odkudsi z hloubi duše se mu vynořila vzpomínka, jak mu Ustarté vypráví o okouzlujícím kouzlu, které Deréš Karány používá. Stvoření už bylo blízko. Máchlo ocasem a ve světle lustru se zaleskl dráp na jeho konci.

"Zemřeš pro mě?" zeptal se tvor sladce.

"Dneska ne," odvětil Tulák. S obrovskou silou vůle zvedl kuši a stiskl spoušť. Šipka se obludě zabodla do krku. Deréš Karány strašně vykřikl a kouzlo opadlo.

Tulák sklonil kuši, vytáhl vrhací nůž a zasáhl Deréše Karányho do hrudníku. Bestie zavřískla, skočila po něm a rozmáchla se prackou s drápy. Tulák přiklekl a vrhl se doprava. Tvor po něm prudce sekl ocasem a srazil jej na dubový stůl. Tulák vyskočil a vytáhl krátký meč. Jak se Deréš Karány znovu pokoušel udeřit do něj ocasem, sekl ho mečem. Zraněný tvor pronikavě zavřeštěl a z ocasu mu na podlahu tekla krev.

"Mě zabít nemůžeš, smrtelníku," prskl.

"Ale můžu ti způsobit bolest," podotkl Tulák. Hodil další nůž a tentokrát zasáhl biceps.

Deréš Karány zacouval a začal zaříkávat. Tulák takový jazyk ještě nikdy neslyšel. Byl hrdelní a drsný, a přesto měl působivý rytmus. Jak hlas sílil, v místnosti se ochlazovalo.

Stěny se začaly chvět. Police padaly. Tulák si uvědomil, že čaroděj vyvolává démona, a tak po něm hned skočil. Deréš Karány se otočil, ohnal se zkrvaveným ocasem a mrštil vrahem na druhou stranu místnosti. Tulák přistál tvrdě a hlavou se uhodil o zeď. Poněkud otupělý se snažil zvednout. U protější stěny se objevilo jasné světlo. Kámen se zavlnil. Tulák v zoufalství vytáhl další nůž a hodil ho vší silou. Trefil Deréše Karányho do natažené ruky. Tvor zachrčel bolestí. Zpěv ustal jen na okamžik, pak začal nanovo.

Zima byla stále větší. Tulák se mírně zachvěl a začínal mít strach. Ne ze smrti, dokonce ani z neúspěchu ne, byl to jenom čirý strach. Cítil neviditelnou přítomnost někoho tak primitivního a mocného, že celá jeho síla a záludnost proti němu nebyly ničím. Byl jako stéblo trávy, které se snaží odolat hurikánu.

Začal se třást. Deréš Karány zaječel smíchy, byl to divný, šílený zvuk. "Cítíš to, vid'?" chechtal se. "Kde jsou tvé nože teď, človíčku? Tady jeden máš!" Ipsissimus si vytáhl jeden nůž z těla a hodil ho Tulákovi. Nůž zazvonil na podlaze opodál. Deréš Karány vytrhával jeden nůž po druhém a házel je na podlahu. "Tak rychle, seber si je," vybízel jej. "S potěšením se budu dívat, jak je používáš proti největšímu z démonů, samotnému pánu jámy. Cítíš se poctěný? Tvou duši pozře samotný Anharat!"

Vzduch kolem Tuláka se rozechvěl. Zasáhla jej hrůza, čistá a neředěná, a cítil zoufalou touhu uprchnout.

"Proč neutečeš?" posmíval se mu Deréš Karány. "Když poběžíš dost rychle, jeho křídla tě nedoženou!"

Tulák zvedl meč, na pomoc mu přišel hněv. Nohy se mu ještě trochu podlamovaly, přesto se připravil k poslednímu útoku.

V rozvlněné zdi se objevila tmavá postava, sklonila hlavu a vstoupila do místnosti. Měla černou, šupinatou kůži, kulatou hlavu a dlouhé, špičaté uši. Když démon vešel, narovnal se. Měl přes deset stop a hlavou dosahoval těsně pod stropní trámy. Roztáhl černá křídla a ta sahala ode zdi ke zdi. V očních důlcích mu hořel oheň a ze široké tlamy mu šlehaly plameny. Místnost naplnil odporný puch. Tulák ho poznal. Byl to zápach hnijícího masa.

"Já tě vyvolal, Anharate," řekl Deréš Karány.

"K jakému účelu, člověče?" zněla odpověď. Při řeči démonovi z tlamy vycházel oheň a plameny mu stoupaly k čelu. Jeho slova visela v mrazivém vzduchu a odrážela se od trámů.

"Abys zabil mého nepřítele."

Pán démonů upřel ohnivé oči na Tuláka a dost těžkopádně přešel místností. Jakmile došlápl na zdobené koberečky, látka se vzňala a kolem něj se vlnil kouř.

Tulák otočil meč a chytil jej za čepel, připraven ho hodit proti démonovi.

Bestie se zarazila, zvrátila hlavu a začala se smát. Z tlamy jí vysoko šlehaly plameny a místnost se třásla. Tulák hodil meč. Jakmile čepel opustila jeho ruku, vzplála a pak vyletěla nahoru a zarazila se do trámů.

Pán démonů se obrátil k Deréši Karánymu. "Á, tohle je krásná chvíle!" pravil. "Lidi jsem odjakživa nesnášel, Deréši Karány, avšak tebou naprosto opovrhuji. Copak jsem tě nevaroval, že tato brána bude chráněna? Neříkal jsem ti, že portály otevře jedině smrt tří králů? Poslouchal jsi mě? Ne. Stovky mých lidí byly zabity a ty máš tu drzost povolat Anharata, aby zabil jediného člověka!"

"Musíš mě poslechnout, démone!" ječel Deréš Karány. "Dodržel jsem starodávné obřady. Do poslední drobnosti. Deset smrtí jsem ti dal a zaříkání bylo bez chybičky. Nemáš jinou možnost než přijmout můj rozkaz."

"Ách, tohle je výtečné! Jsi zkušený čaroděj, Deréši Karány. Znáš všechny zákony, jimiž se vyvolání řídí. A jak zní, táži se, první zákon?"

"Musí tu být smrt. To je cena! A tady je, Anharate. Zabij ho a obřad bude dokončen."

"A kolikrát lze člověka zabít?" optal se pán démonů a pomalu se blížil k Deréši Karánymu, až se nad ním tyčil.

Tulák stál mlčky opodál. Deréš Karány se snažil couvnout, ale zastavila ho zeď.

"Tomu nerozumím," vyhrkl roztřeseným hlasem ipsissimus. "Zabij ho - a běž!"

"Nemůžu ho zabít, smrtelníku. Poněvadž on už je mrtvý. Netluče mu srdce. Jeho tělo stojí jenom proto, že na ně seslal kouzlo nějaký kouzelník."

"Ne. To není možné!" vřeštěl Deréš Karány. "Snažíš se mě oklamat!"

"První zákon," řekl Anharat. "Musí tu být smrt." Napřáhl ruku. Deréši Karánymu se do těla zaryly ostré drápy, potom

ho démon vyhodil do vzduchu. Zatímco Tulák přihlížel, pán démonů rozerval čaroději hrudník a vytrhl srdce. Ale Deréš se nevzdával. "Ještě lepší," radoval se Anharat. "Zvládl jsi umění regenerace. Budeš si přát, aby ne. Protože teď ti může trvat i sto roků, než zemřeš." Z tlamy démonovi vyšlehly plameny a obalily tlukoucí srdce v jeho dlani.

Neohrabaně se otočil a zamířil k vlnící se zdi. Deréš Karány se stále bránil, i když se Anharat sklonil a prošel trhlinou.

Když se portál zavíral, zaslechl Tulák ještě poslední zoufalý výkřik.

Poté se rozhostilo ticho.

***

Kisumu ještě nikdy nebojoval lépe. Byl zástupcem lidí v bitvě za záchranu svého světa a pýcha mu dodávala sílu, jakou doposud nepoznal. Na tohle čekal celý svůj život, být nástrojem dobra proti zlu, být hrdinou. Nic ho nemohlo zastavit a bojoval po boku Riádž-nor s děsivou zuřivostí.

Zprvu se prodrali do silnějších řad Kriaz-nor, míříce až k velkému oblouku. Byl to zvláštní pocit, a i když byl uprostřed zuřivého boje, Kisumu se cítil skvěle. Na obloze svítil měsíc a hvězdy, nicméně bránou pronikalo sluneční světlo a vrhalo na strohé trosky Kuan Hador zlaté světlo. Přes otvor občas projel tmavomodrý blesk a vzduchem se nesla ostrá vůně ozonu.

Riádž-nor si prosekávali cestu vpřed. Řadami Kriaz-nor proběhli čtyři válečníci a hnali se k bráně. Tucet Kriaz-nor se pustil za nimi. Když šedě odění válečníci dorazili k portálu, hodili meče do zlatého světla. Jakmile meče proletěly otvorem, vzplály oslepivým jasem. Obrovským obloukem proletěl modrý blesk. Kisumu měl dojem, že je o trošičku tmavší než před chvílí, ale sluneční světlo z druhého světa stále pronikalo skrz. Čtyři Riádž-nor, nyní beze zbraní, se otočili a vrhli se na nepřátele. Ve chvilce byli rozsekáni na kusy.

To bylo téměř před hodinou.

Teď byly blesky světlé a Kisumu v nich viděl bílou záři. Dál bojovalo už jen asi třicet Riádž-nor, a i když nepříteli způsobili těžké ztráty, pořád stáli proti přesile dva na jednoho. Před chvílí padl Žen Tchang, zabili ho dva Kriaz-nor. Když šel k zemi s probodenou hrudí, přitáhl si k sobě jednoho z válečníků a zuby mu rozerval hrdlo.

V dálce zaduněl hrom a nad Carliským zálivem vypukla bouře. Změnil se vítr a rozpršelo se. Kisumu měl šedé šaty celé zmáčené od krve a teď to navíc díky dešti klouzalo. Nicméně bojoval dál s ovládaným vztekem. Mezi nepřáteli se prodrali další dva Riádž-nor, doběhli k bráně a hodili do ní své meče. Když čepele zmizely, bílá záře pohasla a blesky byly tak tmavě modré, že sluneční světlo již nedokázalo proniknout skrz. Z boje se vydělili tři Kriaz-nor a bezbranné válečníky pobili. Pak zaujali postavení těsně před bránou, připravení rozsekat každého, kdo by pronikl až sem.

Sung Siou zabil dva válečníky a vyrazil k mezeře. Kisumu se sehnul pod čepelí, šermíře rozpáral a rozběhl se za Sung Siouem. Ale než se dostali k bráně, odřízla jim cestu skupina Kriaz-nor. Kisumu a Sung Siou se k sobě postavili zády a snažili se bránit. Zbývající Riádž-nor jim vyrazili na pomoc. Mnozí to zaplatili životem.

Pouze tucet to dokázal. Vytvořili ochranný kruh, ale byli vyčerpaní.

"Už nezvládnu víc než jednu, nejvýš dvě čepele," funěl Sung Siou během chvilkové přestávky v boji. Zaklel a rozzlobeně se podíval na kamenný oblouk. Byli už tak blízko, že jejich tváře i obličeje nepřátel zalévalo modré světlo. Jeden válečník se pokusil hodit meč přes hlavy Kriaz-nor. Meč letěl k bráně, ale jeden nepřátelský válečník vyskočil a chytil jílec. Čepel se smrštila a rozlámala.

Sung Siou se nenávistně zadíval na zbývající Kriaz-nor, kteří stáli pár kroků od něj. Byli stejně unavení. "Poslední útok," prohlásil Sung Siou.

Kisumuovu pozornost upoutal jakýsi pohyb nalevo.

Nízko u země za pobořenou zdí se kdosi plazil. Kisumu zahlédl okraj vlčinové kazajky. Jiu Jiu Lieng náhle vyskočil a rozběhl se k bráně. Tři Kriaz-nor, chránící bránu, mu zahradili cestu.

Jiu Jiu po nich skočil a máchl mečem.

"Teď!" zařval Sung Siou.

Riádž-nor zaútočili. Kisumu ztratil Jiu Jiua z očí a připojil se k Sung Siouovi a ostatním. Pustili se do nepřítele. Kriaz-nor necouvli a unavení útočníci je nedokázali zatlačit.

Bitva probíhala jako ve snu, válečníci se pohybovali pomalu a líně. Nakonec obě strany couvly a bojovníci se po sobě zlostně dívali. Na nohou již bylo jenom osm útočníků a čtrnáct Kriaz-nor.

V přestávce vyhledal Kisumu Jiu Jiua. Věděl, co uvidí.

Jiu Jiu ležel před bránou. Měl uťatou pravou paži, v níž držel meč. Rádžnijská čepel ležela vedle. Kisumua to nesmírně zarmoutilo. Pak viděl, že sebou tělo škublo. Kriaz-nor strážící bránu poodešli a připojili se ke svým druhům. Nikdo z nich Jiu Jiua neviděl.

Kisumu se díval, jak se Jiu Jiu obrátil na bok. V břiše měl rozšklebenou ránu a střeva mu vylézala na zem. Přesto se začal plazit. Na kamenech za ním zůstávala krvavá stopa. Jiu Jiu natáhl levou ruku pro svůj meč. Zaúpěl při tom. Jeden Kriaz-nor se po něm otočil. Jiu Jiu hodil meč do brány.

Vyšlehlo oslepivé světlo doprovázené pronikavým bzučením, až se třásla zem. Modré blesky zmizely. Místo toho bránu pokrývala stříbrná vrstva.

Kriaz-nor se náhle otočili a rozběhli se k bráně. Třináct se jich dostalo skrz, když však procházel poslední válečník, stříbro se náhle změnilo v pevný kámen. Zprvu to vypadalo, že válečník se prostě zastavil u brány. Potom jeho tělo sklouzlo na zem a převrátilo se na záda. Brána ho rozřízla v půli.

Kisumu se rozběhl k Jiu Jiuovi a jemně ho obrátil. Jiu Jiu měl otevřené oči.

"Ach, příteli," vyhrkl Kisumu a z očí mu kanuly slzy. "Zavřel jsi bránu."

Jiu Jiu už ho neslyšel, Kisumu se díval do mrtvých očí. Objal Jiu Jiua a kolébal ho sem a tam. Přišel za ním Sung Siou a přisedl si k němu. Chvíli tam mlčky seděl, zatímco Kisumu plakal. Pak promluvil.

"Byl to dobrý člověk," řekl.

Kisumu políbil Jiu Jiua na čelo a položil ho na zem. "Nedává mi to smysl," vyhrkl Kisumu a otřel si slzy. "Mohl žít. Nechtěl se stát pria-šatch. Nechtěl bojovat s démony a zemřít. Tak proč? Proč zahodil svůj život?"

"On, on ho nezahodil, člověče. On ho obětoval. Za tebe, za mě, za tuto zem. Proč myslíš, že byl vybrán? Kdyby byl Pramen chtěl nejlepšího šermíře, mohl vybrat tebe. Ale neudělal to. Chtěl člověka. Obyčejného člověka." Sung Siou se zasmál. "Kopáče kanálů s ukradeným mečem. A podívej, čeho ten kopáč dosáhl."

"Ale jsem z toho smutný," pravil Kisumu a pohladil Jiu Jiua po tváři.

"Já jsem pyšný," opáčil Sung Siou. "Najdu v prázdnotě jeho duši a budeme jí procházet spolu."

Kisumu se mu podíval do obličeje. Viděl, že Sung Siou má prošedivělé vlasy a na tváři se mu objevily vrásky. "Co se to s tebou děje?"

"Umírám," odpověděl Sung Siou. "Náš čas vypršel."

Kisumu se rozhlédl kolem sebe a viděl, že ostatní Riádž-nor leží na zemi a nehýbou se. "Proč?" zeptal se.

"Měli jsme zemřít před tisíci lety," vysvětlil mu Sung Siou a skoro šeptal. "Když jsme se vrátili, věděli jsme, že nám zbývá jen pár dní. Díky Jiu Jiu Liengovi nebyla cena, kterou jsme zaplatili, zbytečná."

Sung Siou si lehl. Vlasy měl úplně bílé a pleť suchou jako pergamen.

Kisumu se k němu naklonil. "Je mi to líto," pravil. "Já... jsem vás špatně odhadl. Vás všechny. Byl jsem hlupák. Odpusť!"

Riádž-nor neodpověděl. V troskách se zvedl vítr. Sung Siou se zachvěl a obrátil se v prach.

Kisumu chvíli jen seděl, ztracený v myšlenkách a hořko-sladkých vzpomínkách. Poté si vzal meč a vykopal Jiu Jiu Liengovi hrob, zakryl ho kameny a opustil trosky Kuan Hador.

***

Tulák posbíral svou kuši a nože a zamířil ke schodům. Seděla tam Keeva, ale po válečnících nebylo ani stopy.

"Odešli," ohlásila Keeva, vstala a položila Šerému vlku ruku kolem ramen. "Jak se cítíš?"

"Jako mrtvý," odpověděl s trpkým úsměvem.

"Slyšela jsem... démona," poznamenala. "V životě jsem se víc nebála. Ani tenkrát, když mě Camran odvlekl z vesnice."

"To už je tak dávno," podotkl, vzal ji za ruku a odvedl ji na terasu, kde na ně čekala Ustarté.

"Brána je zavřená," oznámila. "Jiu Jiu Lieng zemřel, aby ji zapečetil. Kisumu přežil."

Tulák se rozhlížel, hledal tělo Eldikara Manúšana.

"Je mrtvý," sdělila mu Ustarté.

"Opravdu mrtvý?" ujišťoval se Tulák. "Myslel jsem si, že ho ten pád zabije."

"Měl jisté regenerační schopnosti. Ale nevydržely zásah bleskem."

"Takže je to vyřízené," řekl Tulák unaveně. "To je dobře. Kde je Matze?"

"Ještě je spoutaný ve sklepě. Keeva ho může pustit. My dva musíme do stájí."

"Proč tam?"

"Mám pro tebe ještě poslední dar, příteli."

Tulák se usmál. "Cítím, jak se blíží smrt, Ustarté. Krev se mi v žilách zpomaluje a tvé kouzlo se vytrácí. Myslím, že tohle není vhodná chvíle na dárky."

"Věř mi, Šerý vlku."

Vzala jej za ruku a odvedla do zámku.

Keeva chvíli stála, pak se rozběhla do sklepa, aby osvobodila Matze Čeje. Stařec byl nahý a uvázaný k židli. Když vstoupila, vzhlédl a tázavě se na ni zadíval.

"Jsem tu, abych tě osvobodila," sdělila mu. "Šerý vlk čaroděje zabil."

"Samozřejmě," odtušil Matze Čej, "a co tě to, táži se, popadlo, že jsi sem přišla, aniž bys mně přinesla nějaké šaty? Copak při troše nebezpečí ztrácejí lidé dobré způsoby? Odvaž mě a pak mi zajdi do pokoje pro vhodné roucho a nějaké měkké střevíce."

Keeva potřásla hlavou a usmála se. "Omlouvám se, pane," pravila s úklonou. "Žádáš si ještě něco?"

Matze kývl. "Pokud přežil některý z mých sluhů, můžeš mu říct, aby mi uvařil slazený čaj."

Když se Keeva konečně dostala do stájí, již se rozednívalo. Našla Ustarté, jak sedí na lavici pod vrbou. Vedle ní byli dva Kriaz-nor. Po Šerém vlkovi nebylo ani vidu, ani slechu.

"Kde je?" chtěla vědět Keeva.

"Je pryč, Keevo. Otevřela jsem mu portál."

"Kam jsi ho poslala?"

"Tam, kde chtěl vždycky být."

Keeva se posadila. Přepadl ji smutek. "Je těžko uvěřit," řekla, "že Šerý vlk už není. Vypadal tak nějak... nesmrtelný, neporazitelný."

"A to taky je, má milá," řekla jí Ustarté. "Jenom odešel z tohoto světa. Tulák nikdy doopravdy nezemře. Takoví jako on jsou věční. Někde, právě když tu mluvíme, se jiný Šerý vlk chystá postavit osudu."

Keeva se podívala na oba válečníky a zpátky na kněžku. "A co vy? Kam půjdete?"

"My sem nepatříme, Keevo. Když už nepoužívám většinu svých sil proti Deréši Karánymu, mám dostatek energie, abych nás dostala domů."

"Vrátíš se zpátky do země Deréše Karányho?"

"Pro tebe boj skončil - ale pro mě ne. Neodpočinu si, dokud zlo, které Deréš Karány zplodil, žije."

Keeva se obrátila k válečníkům. "A vy jí pomůžete?"

"Myslím, že ano," odpověděl Tři meče.

Epilog

TANJA ZAMETALA UDUSANOU HLINĚNOU podlahu, nicméně tolik prachu, kolik ho dostala koštětem ze dveří, vířilo i kolem ní. Dakeyras do hlíny vyryl vzory a kolem krbu vyrobil mozaiku z barevných kamínků přinesených od potoka. Loňská úroda jim stěží vynesla tolik peněz, aby přežili rok, ale Dakeyras jí slíbil, že první zisk půjde na skutečnou dřevěnou podlahu.

Tanja se na to moc těšila, ačkoliv, když se tak dívala na mozaiku, pocítila předčasnou lítost. Když se Dakeyras vrátil od potoka s pytlem oblázků, právě čekala dvojčata. Byl s ním šestiletý Gellan, celý bez sebe vzrušením.

"Já našel všechny ty červené kamínky, mami. Všechny jsem je vybral," hlásil. "Není to tak, tati?"

"Povedlo se ti to, Gile," řekl Dakeyras.

"Taky sis ale namočil nové kamaše," napomínala chlapce Tanja.

"Nemůžeš vybírat kamínky z potoka, aby ses nenamočila," poznamenal Dakeyras.

"To je pravda, mami. A být ve vodě byla legrace. Skoro jsem chytil rybu."

Tanja se chlapci podívala do jasně modrých očí. Zazubil se na ni a ona roztála. "Tak dobrá," pravila. "Odpouštím ti. Ale nač potřebujeme pytel kamení?"

Další dva dny Dakeyras s Gellanem pracovali na čtverci mozaiky. Tanja na to vzpomínala s láskou, na smích a radost, Gellan nadšením pištěl a Dakeyras, s obličejem umatlaným od jílu, chlapce lechtal. A když skončili, svlékli se a hnali se k potoku. Dakeyras nechal chlapce vyhrát. Byly to dobré časy.

Tanja odložila koště a zastavila se ve dveřích. Gellan byl venku na louce a hrál si s dřevěným mečíkem a dvojčata spala v kolíbce. Dakeyras odešel na lov vysoké. Den byl klidný, slunce jasně svítilo a na obloze pluly nadýchané obláčky. Napadlo ji, že vypadají jako ovečky pasoucí se na modré louce.

Bude dobré mít nějakou zvěřinu. Zásoby jim docházely, a i když jim kupec v krámě ve městě prodloužil úvěr, Tanja se nechtěla dál zadlužit.

Lidé byli velice laskaví. Avšak on byl rovněž Dakeyras oblíbený. Všichni si pamatovali důstojníka, jehož pohotová akce zachránila osadu před nájezdem Sathulů. Bojoval se ctí, a s přítelem Gellanem, po němž pojmenovali synka, si oba vysloužili medaile. Gellan zůstal ve vojsku. Tanja si pak často říkala, zda Dakeyras nelituje, že se dal na sedlačení.

Den poté, co Dakeyras prohlásil, že se chce vzdát hodnosti, navštívil Tanju jeho velící důstojník a řekl jí, že podle něj dělá její manžel velikou chybu. "Je z těch nejvzácnějších zvířat, přirozený bojovník, ale také přemýšlí. Muži si ho velmi váží. Mohl by to dotáhnout daleko, Tanjo."

"Já ho nežádala, aby odešel z vojska, pane," řekla. "Bylo to jeho rozhodnutí."

"To je škoda," prohlásil. "Doufal jsem, že to byl tvůj nápad a že se mi tě podaří přesvědčit, abys změnila názor."

"Budu s ním šťastná, ať bude voják, sedlák, pekař... Ale on mi řekl, že musí odejít."

"Říkal proč? Je snad nespokojený?"

"Ne, pane. Byl příliš spokojený."

"To nechápu."

"Víc už říct nemůžu. Nebylo by to správné."

Když odcházel, byl stále zmatený. Jak mu mohla Tania prozradit, co jí Dakeyras svěřil? Ze boj a zabíjení, které většinu mužů děsí, jej začíná naplňovat divokou radostí? "Jestli zůstanu," řekl jí, "stane se ze mě někdo, kým nechci být." Nakonec velitel Dakeyrase přesvědčil, aby si vzal roční volno a hodnost si podržel. Ten rok téměř vypršel.

Tanja vyšla na sluníčko a rozvázala stuhu, která jí držela dlouhé plavé vlasy. Vytřepala si z vlasů prach, došla ke studni a pomalu vytáhla vědro s vodou, které postavila na roubení. Zhluboka se napila a pak si ošplíchala obličej.

"Jezdci, mami!" vykřikl Gil.

Tanja se obrátila k severu a viděla, jak ze svahu sjíždí řada mužů na koních. Napadlo ji, že to budou vojáci, ale brzy si všimla, že, ač jsou po zuby ozbrojení, nejsou z drenajské posádky.

Vrátila se do domu a čekala na zápraží.

První z mužů, který seděl na vysokém hnědákovi, přitáhl otěže. Měl protáhlý obličej a zapadlé oči. Tanja, která měla většinu lidí ráda, k němu pocítila okamžitý odpor. Prohlédla si ostatní jezce. Byli neoholení a špinaví. Muž vedle vůdce měl nadirské rysy: vysedlé lícní kosti a šikmé oči. Nikdo nepromluvil.

"Jestli chcete napojit koně," pronesla Tanja, "můžete jet k potoku. Teče támhle pod lesem."

"Nepřišli jsme pro vodu," odpověděl vůdce. Díval se na ni a oči se mu leskly. Jak si ji prohlížel, pocítila Tanja hněv i strach. "Jsi moc hezká, selko. Líbí se mi ženský s prsama. Myslím, že jsi právě to, co potřebujem."

"Měli byste odjet," vyhrkla. "Brzy se vrátí můj manžel... s kamarády. Tady nejste vítaní."

"My nejsme vítaný nikde," opáčil jezdec. "Může to jít lehce, nebo těžce. Měla bys vědět, že poslední couru, co si vybrala to druhý, jsem vykuchal."

Tanja se nehýbala. Jedno z dvojčat se hlasitě rozplakalo hlady. Malý Gellan se přiblížil.

"Co chtějí, mami?" zavolal.

Dlouhý ksicht se obrátil k Nadirovi. "Zabij toho spratka!" štěkl.

Mezi jezdci náhle proletěl závan studeného vzduchu. Koně se chvíli vzpínali, než je jezdci ovládli. Tanja otočila hlavu a uviděla dalšího jezdce. Neslyšela ho přijíždět. Všichni jezdci na něj zírali.

"Kde se tu, hrome, vzal?" zeptal se kdosi.

"Byl vzadu za domem," zavrčel Dlouhý ksicht, "kde jinde?"

Tanja si nově příchozího pozorně prohlédla. Bylo jí na něm něco povědomé. Byl starý, na tvářích měl šedé strniště. A vypadal unavený. Pod očima měl tmavé kruhy. Pobídl koně a Tanja viděla, že v levé ruce drží malou černou kuši.

"Co tu chceš?" zeptal se Dlouhý ksicht.

"Já tě znám," odvětil nový jezdec. "Znám vás všechny." Když Tanja uslyšela jeho hlas, polekalo ji to, třebaže nevěděla proč. Pobídl koně blíž k Dlouhému ksichtu. "Ty jsi Bederin, také známý jako Stopař. Jsi člověk, který nemá žádné dobré vlastnosti. Tobě nemám co říct." Kuše se zvedla a Dlouhý ksicht se zhroutil ze sedla se šipkou v mozku. "Co se týče vás ostatních," pokračoval jezdec, "pár z vás se ještě může spasit."

Tanja viděla, jak Nadir tasil meč a pobídl koně. Další šipka ho zasáhla do hrdla a on rovněž spadl na zem. Kůň odklusal. Jezdec s kuší mluvil dál. V jeho hlase nebyly žádné emoce. Stejně dobře se mohl bavit o počasí. Sedmnáct zbývajících jezdců sedělo na koních jakoby hypnotizováno tímto nebezpečným mužem.

"Je příhodné, že se Kitjan připojil ke svému pánovi," pokračoval jezdec a nedbale natáhl kuši a nasadil šipky. "Žil jen kvůli mučení, aby ostatním způsoboval bolest." Vzhlédl k ostatním jezdcům. "Avšak ty," řekl a ukázal na jednoho širokoramenného mládence, "ty, Maneasi, máš lepší sny. Doma v Gothiru, ve vsi Devět Dubů, je dívka. Chtěl sis ji vzít, jenže otec ji dal jinému. Když jsi odjížděl, měl jsi zlomené srdce. Pomohlo by ti, kdyby ses dozvěděl, že se její manžel letos v létě utopil? Bude sama. Jestli se k ní vrátíš, budete spolu mít dva syny a dcerku."

"Jak to víš?" zeptal se mladý muž. "Jsi snad čaroděj?"

"Můžeš mě považovat za věštce," pravil šedobradý. "Neboť já vím, co je a co bude. Viděl jsem budoucnost. Jestli tuto ženu a její děti zabijete, Maneasi, stejně se vrátíš domů. Stejně si vezmeš Leandru a ona ti porodí tři děti, jak jsem říkal. A pak tě jedné noci najde manžel této ženy. Bude tě hledat devět let. Odvede tě do lesů a vypíchne ti oči. Pak tě přikolíkuje k zemi a na břiše ti zapálí oheň." Tanja viděla, jak se mladému muži vytrácí barva z obličeje.

Nově příchozí ukázal dál, na hubeňoura středního věku. "A ty, Patrisi. Ať se dnes stane cokoliv, ty tuhle bandu opustíš a vydáš se do Gulgothiru. Budeš si chtít splnit sen z dětství, dát se na řemeslo, navrhovat šperky pro boháče, nádherně tepané prsteny a spony. Zjistíš, že to, co jsi považoval za nadání, je ve skutečnosti úžasný dar. V Gulgothiru najdeš štěstí, bohatství a slávu. Ale jestli tato žena zemře, její manžel si tě najde. Usekne ti ruce a tvé tělo najdou naražené na ostrém kůlu."

Na chvíli se odmlčel a oni čekali. Pak znovu promluvil. "Ten nejšťastnější z vás přežije devatenáct let. Ale většinu toho času bude žít v hrůze. Uslyší o vraždách svých druhů. O jedné po druhé. Každý den bude hledět do tváří cizinců a uvažovat, jestli ten zabiják bez tváře je jedním z nich. A jednoho dne bude. To je pravda.

Teď je čas se rozhodnout. Odjedete odsud a budete žít. Nebo zůstanete a poznáte nekonečná muka zatracenců."

Chvíli se nikdo nehýbal. Pak mladý Maneas otočil koně a odcválal k severu. Ostatní ho jeden po druhém následovali, až zůstal jen jeden snědý muž s kulatými rameny.

"A co já, věštče?" zeptal se. "Taky můžu najít štěstí?"

"To máš teď, Lodriane. Teď můžeš jet do Lentrie. Najdeš vesnici, a jelikož nebudeš mít peníze, budeš hledat práci. Jedna mladá vdova tě požádá, abys jí opravil střechu. A tvůj život se změní."

"Děkuju," řekl Lodrian a podíval se na Tanju. "Mrzí mě, že jsme tě polekali." A odjel.

Jezdec pomalu sesedl. Tanja viděla, jak při tom zavrávoral a kuši upustil na zem. Udělal pár kroků ke Gilovi a padl na kolena. Tanja se k němu rozběhla a podepřela mu ramena. "Jsi nemocný, pane," řekla. "Ukaž, pomůžu ti."

Muž se zakymácel a Tanja ho s obtížemi položila na zem. Ležel na zádech a kolem hlavy měl rozkvetlou jarní louku. Podíval se jí do očí.

"Známe se, pane?" zeptala se.

"Ne. Nikdy... jsme se nesetkali. Ale kdysi jsem znal ženu, co byla... jako ty."

"Manžel se brzy vrátí. Pomůže mi dostat tě do postele. Pošleme pro ranhojiče."

Hlas mu slábl. "Až se vrátí, už nebudu naživu." Vzala ho za ruku a políbila.

"Zachránil jsi nás," šeptla se slzami v očích. "Musí být něco, co pro tebe můžu udělat!"

Vtom zaslechla dusot kopyt cválajícího koně. Polekala se a otočila. Ale to se nevraceli banditi, přijížděl jen Dakeyras. Seskočil ze sedla.

"Co se tu stalo?" vyptával se hned. Pověděla mu o banditech a o příjezdu šedobradého muže.

"Chtěli nás všechny zabít. Vím to," zakončila. "On nám zachránil život, Daku. Jsem si jistá, že jsem ho už někde viděla. Poznáváš ho?"

Dakeyras si klekl k tělu. "Připadá mi povědomý," přiznal. "Možná je to bývalý voják."

Přihnal se k nim Gellan. "Zabil ty zlé pány, tati. A donutil ostatní, aby odjeli. Pak si lehl a umřel."

Z domu se ozval dětský pláč a Tanja vstala a šla holčičku nakrmit.

Dakeyras došel k místu, kde na zemi ležela cizincova kuše, a zvedl ji. Byla dokonale vyvážená a krásně vyrobená. Dakeyras natáhl ruku a vypustil obě šipky. Letěly přesně tam, kam namířil, a zabodly se do sloupku u plotu dvacet kroků nalevo.

Tanja vyšla z domu a jedno z dvojčat si držela u prsu.

Její manžel držel v ruce kuši.

Náhle se mladá žena zachvěla.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Dakeyras.

"Někdo mi právě přešel po hrobě," odpověděla.